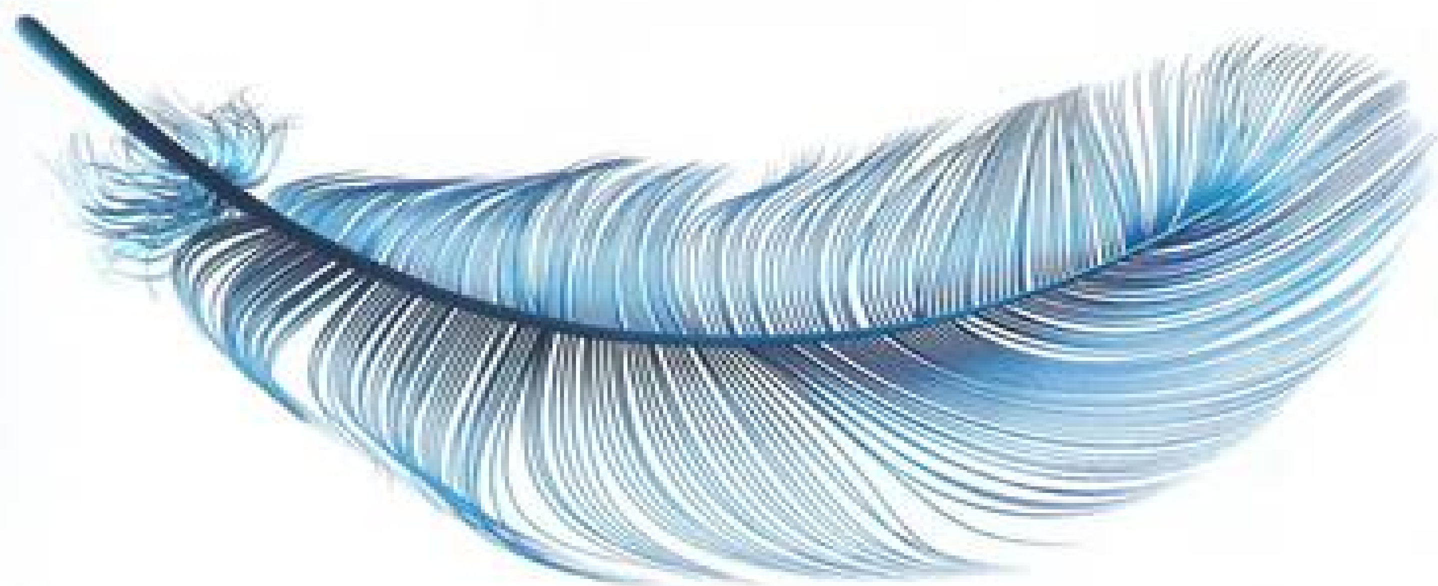
cecelia ahern



Pasărea Liră

ALL

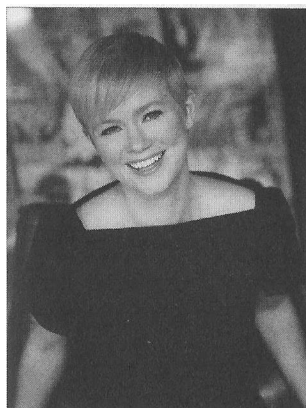
CECELIA AHERN

PASĂREA LIRĂ

Traducere din limba engleză de Marilena Iovu
Titlul original: *Lyrebird,* 2016

Editura Allfa, 2021

Versiune ebook: v1.0, mai 2022



Cecelia Ahern (n. 1981) este o autoare irlandeză născută în Dublin, care a reușit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. A studiat jurnalism și comunicare la Colegiul Griffith din Dublin. După absolvire, în loc să pornească în căutarea primului ei job în domeniu, scria deja primele capitole din ceea ce avea să devină fenomenul *P.S. Te iubesc.* În scurt timp de la lansare (2004), romanul a devenit bestseller în Marea Britanie, Statele Unite, Germania și Olanda, iar în 2007 a fost ecranizat cu Hilary Swank și Gerard Butler în rolurile principale. Ulterior, a fost tradus în 47 de țări.

Următoarele romane au fost la fel de bine primite, fiind traduse în peste 50 de țări și vândute în peste 25 de milioane de exemplare. În 2014, personajele Cecelîei Ahern s-au reîntors la Hollywood odată cu apariția filmului „Love, Rosie”, inspirat de romanul *Suflete pereche.* Tot în 2014, după opt 8 nominalizări, a câștigat premiul Irish Book Award for Most Popular Fiction pentru romanul *Anul în care te-am întâlnit.*

De un mare succes s-au bucurat și seria de romane Young Adult *Defecți* și volumul de proză scurtă *ROAR. 30 de femei. 30 de povești.*

Prin *Post-Scriptum* (2019), apărut la 15 ani de la prima ediție a bestsellerului *P.S. Te iubesc* (2004), autoarea le-a oferit cititorilor mult așteptata continuare a romanului ei de debut.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern puteți găsi pe conturile de Twitter (@Cecelia_Ahern) și de Facebook (Ceceliaahernofficial) și pe site – www.cecelia-ahern.com.

> „Acum înțeleg de ce citesc oamenii, de ce se refugiază în viața altcuiva. Uneori, citesc o frază care mă șochează, pentru că este ceva ce-am simțit recent, dar n-am spus nimănui. Vreau să intru în carte și să le spun personajelor că le înțeleg, că nu sunt singure, că eu nu sunt singură, că este în regulă să te simți așa."
>
> Cecelia Ahern

Pentru Paula Pea

Nu supraviețuiește specia cea mai puternică, nici cea mai inteligentă. Ci aceea care se adaptează cel mai ușor.

Atribuită lui Charles Darwin

Prolog

Vocile lor trăncănind neîntrerupt se amestecă în urechile lui sub forma unui sunet monoton, care-l plictisește.

Așa că se îndepărtează ușurel de ei. Poate e oboseala pricinuită de schimbarea fusului orar; sau poate că, pur și simplu, nu-l interesează câtuși de puțin ce se petrece. Sau și una, și alta.

Chiar nu-i stă mintea acolo, se simte nepăsător. Și apoi, dacă mai cască o dată, ea nu va ezita să-i ceară să înceteze.

Nu observă nimeni că el nu mai e printre ei; ori și-au dat seama, dar nu spun nimic.

Are echipamentul de sunet pe umăr; nu-i dă niciodată drumul din mână – nu numai pentru că este valoros, dar pentru că a ajuns deja să facă parte din el însuși, ca un organ. Este greu, dar s-a obișnuit cu greutatea, într-un fel ciudat parcă îi face bine să o simtă. Fără această greutate, i s-ar părea că lipsește ceva din el; chiar și atunci când nu are cu sine geanta cu echipamentul audio, merge ca și cum ar avea-o, cu umărul drept un pic căzut. Ar putea însemna că i-a fost menit să ajungă inginer de sunet – totuși, legătura subconștientă cu echipamentul îi afectează postura.

Se îndepărtează de luminiș, lasă în urmă casa liliecilor, despre care se tot vorbește, și se îndreaptă spre pădure. La marginea ei îl întâmpină aerul rece, plin de prospețime.

E o zi caldă de iunie; soarele bate cu putere deasupra capului său și îi încinge ceafa. Se lasă ademenit de umbră; un grup de musculițe dansează, rotindu-se cu mare viteză în lumina razelor de soare – ai zice că sunt insecte mitice. Sub picioarele lui, solul pădurii, căptușit

cu straturi de scoarță de copac și frunze căzute, se simte moale. De aici, din acest loc, nu-i mai poate vedea pe cei din grup; nici nu-i mai aude. Trage aer în piept umplându-și plămânii cu mirosul pinilor.

Își așază geanta cu echipamentul audio lângă el și atârnă microfonul într-un copac. Face câteva mișcări de încălzire. Îi place să-și trosnească încheieturile și să-și încordeze mușchii. Când își dezbracă puloverul, odată cu acesta i se ridică și tricoul, dezgolindu-i abdomenul; îl leagă în jurul taliei. Apoi își desface părul lung prins în coadă și îl înalță, strângându-l cu același elastic în vârful capului. Aerul îi răcorește ceafa transpirată.

Se află la peste o sută de metri deasupra nivelului mării; privește Gougane Barra și admiră munții acoperiți de păduri întinzându-se cât vezi cu ochii. Nici urmă de așezare omenească pe kilometri întregi: o sută patruzeci și două de hectare de parc național. Totul e pașnic, liniștit. Iar el are urechea formată, o deprindere exersată în timp, absolut necesară. A învățat să audă ceea ce nu se deslușește din prima clipă. Și acum aude păsările ciripind, aude foșnetele vietăților care se furișează în jurul lui, bâzâitul slab al unui tractor undeva, în depărtare; aude cuiburi construindu-se tainic în copaci. E liniște, o liniște plină de viață. Trage cu nesaț în nări aerul proaspăt și, chiar în timp ce-și umflă pieptul, o crenguță trosnește în spatele lui. Se întoarce fulgerător.

Pe după un copac, o siluetă încearcă să rămână nevăzută.

— Hei!

Își dă seama că strigase pe un ton brutal; fusese însă luat pe nepregătite.

Silueta nu mișcă.

— Cine-i acolo? întreabă el.

Ea se ivește doar o clipă, cât să-i arunce o privire iute, apoi dispare iarăși în spatele copacului – parcă s-ar juca de-a v-ați ascunselea. Și

deodată ceva straniu se petrece cu el. De acum a înțeles că nu e în niciun pericol și totuși inima lui bate cu putere; exact invers decât ar trebui.

Lasă echipamentul de sunet în urmă și pornește încetișor în direcția ei; pocniturile și trosniturile pământului de sub încălțările lui îi dau în vileag fiecare mișcare. Păstrând o oarecare distanță, înconjoară copacul pe după care ea stă ascunsă. Și atunci, în sfârșit, o vede. E încordată toată într-o poziție de apărare, iar el ridică mâinile în aer, cu palmele deschise, ca și cum s-ar preda.

De nu ar fi părul ei de-un blond luminos, aproape că nu s-ar desluși în decorul pădurii – părul blond și ochii ei verzi. Cei mai pătrunzători ochi verzi văzuți vreodată. Îl captivează pe loc. Rostește încetișor:

— Bună…

Nu vrea să o sperie. Pare fragilă; și e pe punctul de a fugi. Stă pe vârfuri, gata s-o zbughească în clipa în care el ar face un pas greșit. Așa că se oprește în loc, cu tălpile complet lipite de pământ, cu mâinile în sus, ca și cum ar sprijini aerul; sau poate că aerul e cel care-l ține pe el?

Ea zâmbește.

Și el îi cade sub vrajă.

Să fie ea o creatură mitică? Nici nu-și poate da seama unde se termină trupul ei și unde începe copacul. Frunzele de deasupra lor flutură în adierea vântului, luminând și umbrind chipul ei. Se văd pentru întâia oară și sunt total străini, dar nu-și pot lua ochii unul de la celălalt. E clipa din care existența lui se împarte în două; cel care a fost până s-o întâlnească și cel care urmează să devină după ce a întâlnit-o.

Partea întâi

Una dintre cele mai frumoase, mai rare și probabil cea mai inteligentă dintre vietățile lumii este această artistă fără pereche, pasărea liră… Pasărea se dovedește tare sfioasă și aproape imposibil de prins; este caracterizată de o inteligență uimitoare.

Să spui că este o ființă a munților i-ar explica doar parțial existența. Este, cu siguranță, o ființă a munților, dar nicio parte a lanțului muntos, care îi marchează și îi limitează teritoriul, n-ar putea să-i revendice cetățenia… Are preferințe clare și exacte și o dispoziție într-atât de capricioasă, încât rămâne un spirit selectiv în acești munți frumoși și ar fi o pierdere de timp să o cauți oriunde, cu excepția unor locuri extraordinar de frumoase și pline de grandoare.

Ambrose Pratt

Trilurile păsării liră[1]

1
În acea dimineață

— Ești sigură că vrei să conduci?

— Da, răspunde Bo.

— Ești sigur că vrei s-o lași să conducă? repetă Rachel, întrebându-l de această dată pe Solomon.

— Da, răspunde din nou Bo.

— Ai putea să nu mai trimiți mesaje când conduci? Soția mea e însărcinată și aș vrea să apuc să-mi țin în brațe întâiul născut, insistă Rachel.

— Nu dau mesaje, îmi verific e-mailurile.

— Păi da, asta e cu totul altceva. Rachel dă ochii peste cap și se uită prin geamul mașinii la peisajul de țară prin care trec cu repeziciune. Mergi prea tare. Și asculți știrile. Și ești obosită ca naiba după zborul cu avionul.

— Pune-ți centura dacă îți faci atâtea griji.

— Ei bine, cu asta m-am liniștit, bombăne Rachel.

Se îngrămădește pe bancheta mașinii și își prinde centura de siguranță. Ar prefera să stea în spatele lui Solomon, să poată supraveghea mai bine felul în care Bo conduce, dar acolo nu încape. Solomon are scaunul împins mult în spate.

— Și nu sunt obosită după zborul cu avionul, adaugă Bo, punând, în cele din urmă, telefonul deoparte.

Rachel răsuflă ușurată. Așteaptă să vadă ambele mâini ale lui Bo întorcându-se pe volan, dar în schimb, Bo își îndreaptă atenția spre radio și începe să mute posturile.

— Muzică, muzică, muzică, de ce nu mai vorbește nimeni? mormăie ea.

— Pentru că uneori lumea trebuie să mai și tacă din gură, îi răspunde Rachel. Mă rog, nu știu despre tine, dar *el* chiar resimte oboseala pricinuită de diferența de fus orar. Habar nu are unde se află.

Solomon deschide cu greutate ochii și le privește pe amândouă.

— Sunt treaz, doar că… știți voi… îngaimă el, simțind cum i se închid pleoapele la loc.

— Mda, știu, știu, nu vrei s-o vezi pe Bo la volan, am priceput, râde Rachel.

După un zbor de șase ceasuri de la Boston, Solomon și Bo aterizaseră în zori, la cinci și jumătate; înfulecaseră în grabă un mic dejun pe aeroport, se suiseră în mașină, apoi o luaseră pe Rachel; acum parcurgeau împreună un drum de trei sute de kilometri în comitatul Cork, din sud-vestul Irlandei. Solomon dormise aproape tot timpul în avion și tot nu-i ajunsese. În schimb, de fiecare dată când deschisese ochii, Bo era perfect trează – nu-și lua nicio clipă privirea de la documentarele pe care le putea viziona în avion.

Unii glumesc despre faptul că poți trăi doar cu aer. Solomon e convins că Bo poate trăi doar cu informații. Le înghite cu viteză cosmică, tânjește după ele, le citește, le ascultă, le cere, le caută, încât pentru mâncare nu prea mai rămâne loc. De fapt, de-abia mănâncă; Bo se hrănește cu informații și nu se satură, foamea ei de cunoaștere și de lămuriri nu e niciodată potolită.

Originari din Dublin, Solomon și Bo călătoriseră la Boston pentru a li se înmâna un premiu; documentarul lui Bo, *Gemenii Toolin,* câștigase Contribuția remarcabilă pentru film și televiziune în cadrul Premiilor Anuale Reporter Irlandez în Boston. Era a douăsprezecea distincție cu care erau onorați de la începutul anului.

Cu trei ani în urmă petrecuseră douăsprezece luni filmând o pereche de gemeni, pe atunci în vârstă de șaptezeci și șapte de ani.

Frații Joe și Tom Toolin dețineau o fermă într-un loc izolat, undeva la țară în ținutul Cork, la vest de Macroom. Bo le descoperise povestea în timp ce se documenta pentru alt proiect; îi cuceriseră sufletul, îi cuceriseră mintea, puseseră stăpânire pe însăși ființa ei. Toată viața lor, frații locuiseră și munciseră împreună. Niciunul dintre ei nu cunoscuse iubirea romantică cu vreo femeie sau… cu oricine altcineva. Încă de la naștere trăiseră la fermă, lucraseră pământurile fermei, cot la cot cu tatăl lor, iar la moartea acestuia moșteniseră ferma. Munceau din greu; duceau un trai modest, într-o casă umilă, cu pardoseală din piatră, și dormeau în două paturi simple, neavând altă distracție decât un aparat de radio. Plecau rareori de acasă, mai ales că o femeie din zonă le făcea cumpărăturile săptămânale – câteva articole sărăcăcioase. Relația dintre frații Toolin și felul în care vedeau ei viața ajunseseră la inima publicului, dar și la cea a echipei de filmare, căci dincolo de simplitatea lor, gemenii aveau o înțelegere onestă și limpede a ceea ce înseamnă să trăiești.

Documentarul fusese produs și regizat de către Bo, prin propria ei companie de producție, Mouth to Mouth Productions – cu Solomon la sunet și cu Rachel la camera video. Lucrau în această echipă de cinci ani, de când cu documentarul *Creaturile obișnuinței*, care explora scăderea numărului de măicuțe în Irlanda. În urmă cu doi ani, Bo și Solomon începuseră o relație amoroasă; se combinaseră la petrecerea de încheiere a documentarului, petrecerea neoficială. *Gemenii Toolin* erau al cincilea lor proiect, dar primul lor succes răsunător, iar anul acesta călătoriseră prin lume, mergând de la un festival de film la altul sau de la o ceremonie de decernare la alta, pentru ca Bo să accepte distincție după distincție și să își șlefuiască până la perfecțiune discursul de mulțumire.

Acum însă reveneau la ferma gemenilor Toolin, locul cu care se obișnuiseră așa de mult. Nu se întorceau pentru a sărbători succesul,

ci pentru a asista la înmormântarea lui Tom Toolin. Fratele mai mic – cu două minute mai mic.

— Ne putem opri să mâncăm ceva? întreabă Rachel.

— Nu e nevoie.

Păstrând o singură mână pe volan, Bo se apleacă mult lângă scaunul pasagerului și scotocește; mașina se abate puțin de la drum. Rachel nici nu se poate uita.

— Sfinte Dumnezeule!

Dar Bo scoate trei batoane energizante și îi azvârle unul dintre ele.

— Prânzul!

Rupe ambalajul cu dinții și mușcă. Mestecă din greu, de parcă ar fi fost o pastilă pe care trebuia să o înghită; nu mănâncă de plăcere, ci de nevoie – îi trebuie energie. Rachel își desface și ea batonul, dar îl studiază decepționată.

— Nu ești om, știi asta, da? Ești un monstru!

— Dar este micul meu monstru inuman, o alintă Solomon răgușit pe Bo, întinzând mâna cât s-o ciupească de coapsă.

Ea râde ștrengărește.

— Mi-e dor de vremurile în care voi doi nu erați un cuplu, recunoaște Rachel, ferindu-și privirea. Pe atunci, Solomon, tu erai de partea mea.

— Încă e de partea ta, zice Bo pe un ton glumeț și totuși sincer.

Solomon se face că nu pricepe.

— De ce m-ai pus să-mi iau tot echipamentul dacă ne ducem doar să-i transmitem lui Joe condoleanțele noastre? întreabă Rachel, cu gura plină de nuci și alune.

Știe perfect de ce, dar are poftă să creeze puțină agitație. Bo și Solomon o amuză, încă sunt unul dintre acele cupluri ușor de întărâtat.

Solomon cercetează chipul iubitei lui. Doi ani de relație amoroasă, cinci ani de relație profesională – da, îi citește gândurile ca și cum ar fi scrise într-o carte deschisă. Începe s-o tachineze:

— Doar nu-ți închipui că Bo merge la înmormântare din bunătate. Știi că marii regizori, cei mult premiați pe plan internațional, trebuie să fie pregătiți pentru povești în *orice* moment.

— Pare stilul ei, îi dă Rachel dreptate.

— Ba nu am inima de piatră, se apără Bo. În timpul zborului am revăzut documentarul. Vă amintiți cine a rostit ultimele cuvinte? Tom! A spus: „Orice zi în care te dai jos din pat este o zi bună". Am inima zdrobită pentru Joe.

— Fracturată, cel puțin, o sâcâie Rachel.

Dar Bo nu o ia în seamă, ci continuă să se frământe:

— Ce va face Joe? Cu cine va mai sta de vorbă? Nu va uita să mănânce? Tom se ocupa de listele de cumpărături *și* tot el gătea.

Rachel zâmbește, amintindu-și după-amiezile întunecate de iarnă în care cei doi frați stăteau unul lângă celălalt și înmuiau de zor pâine într-o supă lungă.

— Cutii de supă, fasole pe pâine uscată, ceai și pâine prăjită nu prea înseamnă să gătești. Cred că Joe va putea ușor să facă față acestei provocări.

— Pentru Bo, ăsta e un meniu cu trei feluri, o necăjește Solomon.

— Imaginează-ți cât de singur se va simți Joe de acum încolo, pe muntele acela, în special în toiul iernii, fără să vadă nici țipenie de om, timp de o săptămână sau și mai mult, insistă Bo.

Se lasă o clipă de tăcere; toți trei cugetă, fiecare în sinea lui, la soarta lui Joe. Îl știu mai bine decât mulți alții. El și Tom îi primiseră în viețile lor și fuseseră deschiși la orice întrebare.

Adesea, în timpul filmărilor, Solomon chiar se întrebase cum ar putea trăi frații Toolin unul fără celălalt. În afară de mersul la piață și

supravegherea oilor, Tom și Joe plecau rar de la fermă. O menajeră avea grijă de nevoile lor casnice, ceea ce pentru ei părea mai degrabă o neplăcere decât o necesitate. Mâncau repede și în tăcere, îndesându-și grăbiți mâncarea în gură, pentru ca apoi să se întoarcă la lucru. Erau ca două boabe într-o păstaie; fiecare putea termina propozițiile începute de celălalt și se mișcau unul în jurul altuia cu o asemenea familiaritate de parcă ar fi fost un dans – nu neapărat unul elegant. Părea mai degrabă un dans pe care-l exersau îndelung, fără să vrea, fără să-și dea măcar seama. Un dans lipsit de grație, dar poate cu atât mai mult plăcut vederii, interesant de urmărit.

Erau întotdeauna Joe și Tom, niciodată Tom și Joe. Joe era cu două minute mai în vârstă. Arătau identic și păreau îngemănați, în ciuda diferențelor de personalitate. Aveau o noimă a lor într-un peisaj lipsit de noimă.

Vorbeau puțin între ei, fără explicații, fără descrieri. Se înțelegeau într-un fel neînțeles de ceilalți – aplecări de cap, ridicări din umeri, un semn cu mâna, câteva cuvinte când și când. Celor care îi filmaseră le trebuise ceva timp să priceapă felul în care Joe și Tom comunicau unul cu celălalt; cum de-și puteau intui unul altuia stările de spirit, grijile, temerile? Fiecare dintre frați știa în orice clipă ce gândește celălalt, și asta fără să acorde vreo importanță farmecului legăturii atât de strânse dintre ei. Ba chiar profunzimea felului în care îi analiza Bo îi nedumerea adesea pe Joe și pe Tom. Viața este ceea ce este, lucrurile sunt așa cum sunt, nu are sens să despici firul în patru; care ar fi rostul să cauți să schimbi ce nu se poate schimba? Sau care ar fi rostul să cauți să înțelegi ceea ce nu se poate înțelege?

— Nu voiau pe altcineva, fiindcă se aveau unul pe celălalt, își erau suficienți unul altuia, rostește Bo o replică repetată de mii de ori pentru promovarea documentarului ei, dar o replică sinceră. Oare vânez o poveste? întreabă ea dintr-odată. La naiba, da!

Rachel azvârle ambalajul batonului în umărul lui Bo.
Solomon chicotește și închide ochii.
— Și uite-așa o luăm de la capăt…

2

Mașina se apropie încetișor de biserica în spatele căreia se întinde o priveliște uluitoare.

— Oh! face Bo, plină de admirație. Am ajuns mai devreme. Rachel, poți să pornești camera?

Solomon se ridică în capul oaselor. Acum e treaz de-a binelea.

— Bo, nu filmăm înmormântarea. Nu putem face una ca asta.

— De ce nu? îl fixează ea cu ochi căprui.

— N-ai primit aprobare.

Bo își aruncă privirea împrejur.

— De la cine să primesc aprobare? Asta nu e proprietate privată.

— Gata, eu mă retrag, anunță Rachel și se dă jos din mașină.

Nu vrea să se trezească antrenată într-una dintre certurile lor. Bo are o relație tumultuoasă nu doar cu Solomon, ci cu oricine intră în contact cu ea. Este atât de încăpățânată, încât poate ajunge să se certe până și cu cei mai pașnici oameni din lume; pare că singurul mod în care se pricepe să comunice ori să descopere lucruri noi este să împingă lucrurile cât de departe, stârnind dispute. Și nu fiindcă i-ar plăcea să vorbească în contradictoriu; pur și simplu, pentru a pricepe cum gândesc ceilalți, ea trebuie să discute. Bo nu e croită ca majoritatea oamenilor. Deși sensibilă, se dovedește mai deschisă la poveștile oamenilor decât la metoda de a le descoperi. Ceea ce nu e întotdeauna greșit – de-a lungul timpului, Solomon a avut multe de învățat de la ea. Să zicem că nu e rău să insiști uneori până ce discuția devine stânjenitoare, chiar supărătoare; probabil că este nevoie de cineva precum Bo care să forțeze limitele pentru a încuraja oamenii să se deschidă și să-și împărtășească păsul. Contează însă să alegi momentul potrivit, or, Bo nu îl nimerește chiar de fiecare dată.

— Nu l-ai întrebat pe Joe dacă poți filma, insistă Solomon.

— O să-l întreb când sosește.

— Nu poți să-l întrebi înainte de înmormântarea fratelui său. E lipsit de bun-simț.

Bo se arată absorbită de peisaj; Solomon știe că, de fapt, pune ceva la cale.

— Mă gândesc că după ceremonia de înmormântare, unii dintre participanți vor dori să ne acorde interviuri; ar putea depăna amintiri cu Tom, povești pe care nu le cunoaștem. Și să vedem ce părere au despre cum va fi viața lui Joe de acum înainte. Joe însuși ar putea dori să stea de vorbă cu noi. Aș vrea să-mi fac o idee despre cum e viața lui acum sau despre cum va fi.

În timp ce spune toate astea, Bo își rotește concentrată privirea, studiind în stânga și în dreapta posibile unghiuri de filmare.

— Va fi a naibii de pustie și de nefericită, îmi închipui, o repede Solomon, pierzându-și cumpătul și coborând din mașină.

Ea se uită după el, luată prin surprindere. Strigă în urma lui:

— Și apoi mergem să facem rost de mâncare. Ca să nu-mi iei capul.

— Arată și tu puțină empatie, Bo.

— N-aș fi aici dacă nu mi-ar păsa.

Solomon o privește. Dar e deja sătul de discuția asta pe care simte că nu are cum s-o câștige. Își dezmorțește picioarele și se uită în jur. Gougane Barra e așezat la vest de Macroom, în comitatul Cork. Numele irlandez *Guagán Barra* înseamnă „Stânca din Barra” și se trage de la Sfântul Finbar, cel care, prin secolul al șaselea, ridicase o mănăstire pe una dintre insulele lacului din apropiere. Poziția sa retrasă făcuse ca Oratoriul Sfântului Finbar să devină, în timpul Legilor Penale[2], unul dintre locurile preferate pentru celebrarea liturghiei catolice, pe atunci interzise. Acum, peisajul acesta uluitor îl face ideal pentru nunți. Oare de ce a ales Joe tocmai această capelă?

Solomon nu înțelege; e convins că geamănul nu ține pasul cu moda, că priveliștile romantice nu-i trezesc interesul. Iar ferma Toolin e cât se poate de izolată, precis aparține unei parohii – dar oare cărei parohii? Și apoi, frații Toolin nici măcar nu erau credincioși; un lucru neobișnuit pentru generația lor, dar nici ei nu erau oameni tocmai obișnuiți.

Chiar dacă nu-i place ideea de a-i cere lui Joe interviu în ziua în care-și înmormântează fratele, pe Solomon îl frământă câteva întrebări. Și tare și-ar dori răspuns la ele. Așa e, Bo întrece limitele de nenumărate ori, dar când o face, însuși Solomon are de câștigat.

Se apucă să înregistreze de capul lui. Din când în când, Bo indică o zonă, un unghi sau un obiect pe care ar vrea ca Rachel să le surprindă, dar cel mai des îi lasă pe ei singuri, cu aparatura lor. De asta îi place lui Solomon să lucreze cu Bo și cu Rachel. Într-un fel, și ei trei sunt asemenea gemenilor Toolin; fiecare știe cum le place celorlalți doi să-și facă treaba și își acordă reciproc tot sprijinul în acest sens, creându-și unul altuia spațiu și libertate de acțiune. Da, o libertate creativă pe care Solomon o simte chiar în aceste clipe, și care îi lipsește atunci când acceptă alte joburi, cele care-l ajută să-și plătească facturile. Și-a petrecut toată iarna filmând părți ale corpului ieșite din comun, pentru emisiunea TV *Corpuri grotești,* iar în vară a lucrat pentru o emisiune la un club de fitness – ambele proiecte l-au stors de vlagă. Așa că, în sinea lui, îi este recunoscător lui Bo pentru documentarele acestea, pentru curiozitatea ei. Adică ceea ce îl irită la ea este exact talentul care pe el îl ajută să uite de corvoada joburilor anoste.

Trece o oră până ca mașina mortuară să ajungă, urmată îndeaproape de Joe. Optzeci de ani. La volanul unui Land Rover. Joe coboară din jeep, purtând același costum cafeniu, cu pulover și cămașă; l-au văzut de sute de ori îmbrăcat astfel. Doar că, în locul

cizmelor lui lungi, acum a încălțat o pereche de pantofi. Chiar și în această zi însorită, el este îmbrăcat cu hainele pe care le-ar purta și iarna, poate doar cu un pulover mai puțin. Pe cap poartă o șapcă de stofă în carouri.

Bo se îndreaptă imediat spre el. Rachel și Solomon o urmează.

— Joe, începe Bo, întinzându-se ca să-i strângă mâna. O îmbrățișare ar fi fost prea mult pentru el, care nu-i obișnuit cu afecțiunea fizică. Îmi pare atât de rău pentru pierderea ta.

Joe pare surprins să-i vadă pe cei trei acolo.

— Dar nu trebuia să veniți, răspunde. Nu vă aflați în America atunci când v-am sunat? se miră el, ca și cum America ar fi fost pe altă planetă.

— Ba da, dar ne-am întors acasă, să fim alături de tine. Am putea filma, Joe? Ai fi de acord? Oamenii care au urmărit povestea ar vrea să știe cum te descurci.

Solomon se încordează. Găsește incredibil tupeul lui Bo, dar într-un fel îl și amuză; îndrăzneala, onestitatea ei sunt remarcabile, sunt rare.

— Mda, dați-i drumul, acceptă Joe, făcând un gest indiferent din mână, ca și cum pentru el n-ar conta.

— Putem vorbi cu tine după aceea, Joe? Vă strângeți undeva după slujbă? La un ceai, sandviciuri, lucruri de felul ăsta?

— E înmormântarea și atât. Fără tam-tam. Niciun tam-tam. Apoi mă întorc la treabă. De acum trebuie să muncesc pentru doi, nu-i așa?

Ochii lui Joe sunt triști și obosiți, încercănați. Sicriul este scos din mașină; groparii îl așază pe un cărucior. În biserică se strâng nouă oameni, cu tot cu echipa de filmare.

Înmormântarea e scurtă și la obiect; preotul ține o predică despre Tom, menționând dragostea lui pentru muncă, pentru pământ și

pentru părinții care s-au stins demult; vorbește despre legătura strânsă cu fratele lui. În tot acest timp, Joe stă neclintit; nu face decât o singură mișcare, își scoate șapca în clipa în care coșciugul lui Tom este coborât în groapă. Și apoi și-o îndeasă înapoi pe cap și se îndreaptă spre jeepul său. În sinea lui, Solomon aproape că-l aude mormăind: „Asta a fost tot".

După ceremonie, Bo îi ia interviu lui Bridget, menajera gemenilor – e cam mult spus menajeră, fiindcă femeia nu făcea decât să le aducă alimente celor doi frați și să curețe din când în când pânzele de păianjen din casa lor năpădită de umezeală. Bridget se ferește să se uite înspre camera de filmat, de parcă i-ar fi teamă să nu-i explodeze în nas; iar întrebările îi stârnesc o atitudine defensivă, de parcă ar acuza-o. Polițistul local pe nume Jimmy, apoi omul care le asigura gemenilor Toolin mâncare pentru animale și chiar și unul dintre vecinii fermieri, ale cărui oi împart terenul muntos cu al lor, refuză cu toții să dea interviuri.

Tot ce le rămâne de făcut e să ia drumul fermei Toolin aflate chiar în inima munților, la distanță de jumătate de ceas de tot ce o înconjoară.

— În casa Toolin oare sunt cărți? întreabă Bo din senin.

Face destul de des așa: trântește dintr-odată câte o întrebare sau câte o afirmație, ca și cum ar încerca să ordoneze în capul ei informații care-i vin în gând de-a valma.

— N-am idee, spune Solomon și se uită spre Rachel.

Rachel ar trebui să aibă o memorie vizuală mai bună decât oricare dintre ei.

Iar Rachel se concentrează, revăzând în minte locurile în care filmase.

— În bucătărie nu sunt cărți… Tace câteva clipe, preumblându-se printre amintiri. Nici în dormitor… Sau, cel puțin, nu pe rafturile

aflate la vedere. Dar la capul patului au noptiere – ar putea acolo să fie niște cărți.

— Și nicăieri altundeva?

— Nu, întărește Rachel, convinsă.

— Dar de ce întrebi? se miră Solomon.

— Bridget a spus că Tom era un „cititor avid", se încruntă Bo. Dar eu, una, nu l-aș socoti nici măcar cititor.

— Nu cred că-ți poți da seama dacă o persoană citește sau nu doar uitându-te la ea.

— Cititorii poartă întotdeauna ochelari, glumește Rachel.

— Am locuit cu ei aproape încontinuu timp de un an de zile, iar Tom n-a vorbit nicicând despre cărți. Nu l-am văzut niciodată citind sau ținând măcar o carte în mână. Nici ziare nu citea vreunul dintre ei. Ascultau radioul, prognoze meteo, sport și *uneori* știri. Apoi se duceau la culcare. De citit, nici gând.

— Se poate să fi inventat Bridget treaba asta, sugerează Solomon. Părea cam agitată în fața camerei de luat vederi.

— Mi-a povestit în detaliu cum mergea să cumpere cărți pentru el; le lua de la magazine de mâna a doua și târguri de vechituri cu scop caritabil. Nu cred că Bridget minte, doar că nu-mi dau seama de ce nu am văzut nici măcar o carte în casă sau pe vreunul dintre frați citind. Mi-ar fi plăcut să aflu mai multe: ce îi plăcea lui Tom să citească? De ce? Și dacă într-adevăr citea, de ce era asta un secret?

— Nu știu, cască Solomon, dezinteresat de astfel de detalii, mai ales acum, când foamea și oboseala își fac din nou simțită prezența. Oamenii spun lucruri ciudate când au camera ațintită asupra lor. Tu ce zici, Rachel?

Rachel rămâne tăcută o clipă; acordă totuși acestui lucru mai multă atenție decât Solomon.

— În orice caz, acum nu mai citește, răspunde ea în cele din urmă.

Ajung la ferma Toolin, unde peisajul este mai mult decât familiar; câte nopți, câte dimineți înnorate nu au petrecut ei trei aici, pe ploaie torențială, cutreierând acest pământ înșelător? Frații își împărțiseră muncile. Încă de la începuturile fermei lor de oi, fiecare își avea propriile responsabilități; trudeau din greu pentru un venit modest, dar fiecare rămăsese la rolul asumat, de la moartea tatălui lor.

— Povestește-ne cum s-a întâmplat, Joe, îl invită Bo cu blândețe.

Bo și Joe stau în bucătărie, pe singurele două scaune de la masă – o masă din plastic. Este principala încăpere a casei și aici a fost așezat un aragaz electric, din care doar cele patru ochiuri ale plitei mai funcționează. Înăuntru e frig, e umezeală. Singura priză existentă, prinsă în perete, alimentează, printr-un prelungitor, toate electrocasnicele bucătăriei: plita electrică, aparatul de radio, ceainicul și radiatorul. Așa că în orice clipă se poate petrece o nenorocire. Solomon urăște radiatorul care bâzâie și bâzâie și îi dă de furcă cu sonorizarea. Întreaga casă miroase a câine, din cauza celor doi Border Collie care locuiesc înăuntru – Mossie și Ring. Au primit numele lui Mossie O'Riordan și Christy Ring, doi dintre eroii echipei Cork, echipa victorioasă din finala All-Ireland Hurling[3] din 1952; acel meci a fost una dintre rarele ocazii în care băieții Toolin au călătorit la Dublin, duși de tatăl lor. Și a fost, desigur, unul dintre puținele lucruri care să îi intereseze, cu excepția fermei.

Joe șade tăcut în scaunul de lemn; își sprijină coatele de mânere și ține mâinile împreunate pe burtă:

— Era joi. Bridget trecuse și lăsase mâncarea. Tom se ocupa de alimente, să le pună acolo unde le ținem, și eu tocmai ieșisem cu niște treabă. Când m-am întors pentru un ceai, l-am găsit aici jos, pe podea. Mi-am dat seama imediat că se prăpădise.

— Ce ai făcut atunci?

— Am pus alimentele la loc. El nu apucase… Probabil a murit imediat după ce am plecat. Atac de cord. Și apoi am dat un telefon…

Joe face semn cu capul spre telefonul de perete.

— Mai întâi ai pus alimentele la loc? întreabă Bo.

— Așa am făcut.

— Pe cine ai sunat?

— Pe Jimmy. De la poliție.

— Îți amintești ce i-ai spus?

— Nu mai știu. „Tom a murit”, cred.

Tăcere.

Joe își amintește că e în fața camerei de filmat – nu a uitat sfaturile pe care i le-a dat Bo cu trei ani în urmă: vorbește, nu te opri, tu ești cel care țese povestea.

— Jimmy mi-a spus că trebuie oricum să cheme ambulanța, cu toate că știam că nu-l vor readuce la viață. Apoi Jimmy a venit încoace. Am băut un ceai cât timp am așteptat.

— În timpul ăsta Tom era pe jos?

— Sigur, unde era să-l mut?

— Nicăieri, ziceam și eu, schițează Bo un zâmbet. I-ai vorbit lui Tom? În timp ce îl așteptai pe Jimmy și ambulanța…

— Dacă i-am vorbit lui Tom? se miră el ca de vorbele unei nebune. Păi, era mort. Mort de-a binelea. Ce-aș fi putut să-i spun?

— Poate un adio sau așa ceva. Oamenii fac asta uneori.

— Aha, mormăie Joe fără interes, ferindu-și privirea, cu gândurile parcă la altceva. Poate se gândea că ar fi putut să-și ia adio sau poate că-și luaseră deja, ori poate se gândea la mioarele care trebuiau mulse sau la actele care trebuiau completate.

— De ce ai ales tocmai acea biserică pentru această zi?

— Acolo s-au căsătorit mămica și tăticul, răspunde el.

— Tom ar fi vrut să fie înmormântat acolo?

— N-a spus niciodată.

— Nu v-ați făcut niciodată asemenea planuri? Legat de ce-ați vrea să faceți *atunci?*

— Nu. Ne era destul de clar că vom fi îngropați alături de mămica și de tăticul, pe maidan. Dar Bridget a pomenit de capelă. Mi s-a părut o idee mare.

— Ai să te descurci, Joe? întreabă Bo, duios, sincer preocupată.

— Păi n-am de ales, nu-i așa? Joe zâmbește timid, așa cum face rareori, și preț de-o clipă pare că e doar un băiețel.

— Crezi că o să iei pe cineva să te ajute cu munca aici?

— Pe băiatul lui Jimmy. Am stabilit deja. O să-l chem când voi avea nevoie de el la niște treburi, să ridice lucrurile grele, să meargă la târg.

— Dar treburile pe care le făcea Tom?

— O să le fac eu, cine altcineva? se foiește Joe în scaun. De-acum nu mai are cine.

Curiozitatea lui Bo îi amuzase dintotdeauna pe Joe și pe Tom. Punea întrebări la care răspunsurile erau evidente; frații nu puteau pricepe de ce îi tot descosea Bo întruna, de ce analiza totul așa, de-a fir a păr… Pentru ei, lucrurile erau cum erau și nimic mai mult. Ce rost are să întorci lucrurile pe toate fețele, odată ce lucrurile sunt, de fapt, clare? De ce să cauți mereu o altă soluție decât cea pe care deja ai găsit-o?

— Va trebui să vorbești cu Bridget. Să-i dai lista de cumpărături. Să gătești, îi amintește Bo.

Chestiunea pare să-l irite pe Joe. Treburile casnice nu i-au făcut niciodată plăcere, fuseseră treaba lui Tom; și nici măcar Tom nu se dădea în vânt după ele, dar se ocupa, pentru că dacă ar fi lăsat totul în seama lui Joe, amândoi ar fi pierit probabil de foame.

— Lui Tom îi plăcea să citească? întreabă Bo.

— Ha? întreabă el, nedumerit. Nu cred că Tom a citit vreodată o carte. Cel puțin nu după ce a terminat școala. Poate că mai citea paginile de sport când Bridget îi aducea ziarul.

De acolo de unde stă, Solomon simte nerăbdarea lui Bo. O vede îndreptându-și spatele, pregătită să se arunce în subiectul care o frământă.

— Joe, când ai pus la loc cumpărăturile, ai zărit ceva neobișnuit în pungi?

— Nu.

Joe nu stăpânește la perfecție limba engleză, așa că Bo reformulează:

— Nu era nimic diferit în pungi?

Joe o privește lung, încercând parcă să ia o decizie.

— În primul rând, era prea multă mâncare.

— Prea multă?

— Două pâini la tavă. Două calupuri de șuncă și două de brânză, iar din celelalte nu-mi amintesc sigur.

— Vreo carte?

Joe cască iarăși ochii. Se holbează la Bo. I-a stârnit interesul.

— Una.

— Poți să mi-o arăți?

El se ridică și îi aduce o carte broșată, scoasă dintr-un sertar al bucătăriei.

— Uite-o. Voiam să i-o dau lui Bridget – credeam că era a ei, odată cu lucrurile care erau în plus.

Bo o studiază cu atenție. Este o carte polițistă uzată, de care Bridget făcuse rost cine știe de pe unde. O deschide și îi răsfoiește primele pagini, în căutarea unui indiciu, dar nu găsește nimic.

— Nu crezi că Tom a rugat-o să i-o cumpere?

— Păi de ce-ar fi rugat-o? Dacă a făcut așa ceva, înseamnă că Tom nu suferea doar cu inima, mai avea probleme și în altă parte, zice el privind în cameră și chicotește.

Bo continuă să țină cartea în mâini.

— Să ne întoarcem la sarcinile lui Tom, îl îndeamnă ea. Ce va trebui să faci de acum la fermă, în locul lui?

— La fel ca de obicei, răspunde Joe, dar cade un pic pe gânduri, ca și cum ar fi prima dată când s-ar gândi la toate lucrurile pe care le făcea Tom în timpul zilei sau la cele pe care le discutau împreună seara. Tom se ocupa de fântâna de la casa liliecilor. N-am mai fost pe acolo de ani de zile. Cred că va trebui să mă duc.

— Nu mi-ai vorbit niciodată de casa liliecilor până acum, realizează Bo. Ne duci și pe noi s-o vedem?

Cei patru oameni, plus unul dintre credincioșii câini, se urcă în jeep. Joe este la volan și conduce mașina de-a lungul drumului înnămolit, periculos chiar și acum, darămite iarna, în zilele acelea furtunoase ori în diminețile înghețate. Un bărbat de optzeci de ani nu poate ține singur această fermă – doi bătrâni de-abia se descurcaseră. Bo nutrește speranța că fiul lui Jimmy este un tânăr zdravăn, ce va face mai mult decât lucrurile pe care i le va cere Joe; fiindcă Joe nu e omul care să ceară ajutor.

Mașina oprește în fața unei bariere ruginite. Solomon apucă să sară din jeep înaintea lui Joe și o ridică. Apoi vine alergând în urma lor. Joe parchează într-un luminiș lângă pădure, iar Solomon își ia echipamentul de sunet. Restul drumului îl parcurg pe o potecă. Câinele Mossie o ia înaintea lor, în goană. Joe le explică:

— Din pământul ăsta sterp n-am putut scoate niciodată nimic și totuși l-am păstrat. Prin anii treizeci, tăticul a plantat molizi și pini. Le merge bine în pământ nefertil și rezistă la vânturi puternice.

Douăzeci de pogoane. De aici se vede parcul forestier Gougane Barra.

Înaintând pe potecă, ajung într-un luminiș în mijlocul căruia se înalță o veche magazie, văruită cândva în alb; cu timpul, varul s-a dus, dând la iveală betonul cenușiu de dedesubt. Peste ferestre au fost bătute scânduri. Chiar și în această zi însorită, construcția pare sumbră, austeră, în contrast cu farmecul peisajului înconjurător.

— E casa liliecilor, explică Joe. Sunt cu sutele. Ne jucam acolo când eram copii, chicotește el. Ne provocam unul pe celălalt să intrăm și să ne încuiem înăuntru; apoi număram secundele să vedem cât rezistăm.

— Când ai fost aici ultima dată? întreabă Bo.

— Ah, acum douăzeci de ani. Și mai bine.

— De câte ori venea Tom pe aici? se interesează Bo.

— O dată, de două ori pe săptămână, ca să se asigure că fântâna n-a fost contaminată. E aici, în spatele magaziei.

— Dacă nu puteați face bani cu acest pământ, de ce nu l-ați vândut?

— L-am scos la vânzare după ce s-a prăpădit tăticul. Un tinerel din Dublin a vrut să-și facă o casă aici, dar n-a reușit din pricina liliecilor. Ecologiștii – Joe ridică bărbia în sus, exprimându-și iritarea – au spus că ar fi o specie rară de lilieci. N-a putut să dărâme magazia, nici să construiască ceva în jurul ei, fiindcă au spus că le va deranja traseul de zbor; și asta a fost tot. Am retras-o de la vânzare. Mossie!

Joe își strigă câinele, care nu se mai vede.

Întrerup filmarea și Rachel se îndreaptă spre casa liliecilor; își apropie chipul de ferestre, chinuindu-se să se uite printre crăpăturile lemnului. Cu echipamentul audio la el, Solomon se îndepărtează la rându-i. Bo îl vede luând-o înspre pădure; probabil că i-a ajuns la

ureche ceva interesant de înregistrat. Și oricum, sunt pe drum de atâta timp, nu au apucat să mănânce mai nimic, iar Rachel și Solomon nu au rezistența lui Bo – nu pot lucra așa, flămânzi, ci îi cuprinde un soi de nervozitate. Așa că îl lasă să rămână singur câteva momente. Se întoarce spre Joe:

— Unde e fântâna?

— Acolo sus, dincolo de casa liliecilor.

— Te-ar deranja dacă te-am filma în timp ce verifici fântâna? propune Bo.

El mormăie în felul acela al său, dându-i de înțeles că poate face ce poftește; lui nu-i pasă, adică da, i se pare ciudat, dar chiar nu-i pasă.

Lăsându-l pe Joe în compania lui Rachel care deschide o discuție despre lilieci – Rachel poate discuta despre aproape orice în lume, Bo se învârte prin spatele casei liliecilor. Descoperă o cabană prăpădiră rău la exterior, la fel de părăginită ca și casa liliecilor. Vopseaua albă aproape că s-a dus, iar betonul cenușiu arată sumbru în mijlocul peisajului plin de verdeață. Mossie se vântură prin fața construcției, adulmecând iarba.

— Cine locuia aici? strigă Bo.

— Ce? strigă și Joe, fiindcă nu o aude bine.

Bo cercetează cabana cu interes. Are ferestre. Ferestre curate. Joe și Rachel se ivesc de după colț, pășind pe poteca care duce la cabană.

— Cine locuia aici? repetă Bo.

— Mătușa tatălui meu. Acum multă vreme. Când ea a plecat de aici, s-au mutat în locul ei liliecii. Joe strânge din ochi, căznindu-se să-și amintească numele ei. Kitty o chema! Îi făceam numai necazuri. Ne fugărea cu o lingură de lemn.

Bo înaintează încetișor, se apropie și mai mult de cabană, cercetându-i împrejurimile. Are o grădiniță de legume alături și se

văd și câțiva pomi fructiferi. La una dintre ferestre se zărește un buchet de flori de câmp, pus într-un vas înalt.

— Joe, îl cheamă ea, cine locuiește acum aici?

— Nimeni. Poate liliecii, glumește el.

— Dar uită-te!

Joe se uită. Descoperă ceea ce Bo remarcase deja: grădina cu legume și fructe, căbănuța, ferestrele care sclipesc de curățenie, ușa vopsită în verde, contrastând cu tot ceea ce în jur arată scorojit. E sincer nedumerit. Bo dă o raită și în spatele cabanei; acolo, doi pui de găină și o capră rătăcesc de capul lor.

Cu inima bătându-i puternic în piept, îl strigă pe Joe.

— Aici locuiește cineva!

— Intruși? Pe pământul meu? se mânie el.

Este o emoție nouă; Bo nu l-a văzut niciodată pe Joe înfuriindu-se – și nici pe Tom. Niciodată, în tot timpul petrecut cu ei. Cu pumnii strânși, cu pasul grăbit și cu Mossie ținându-se după el, Joe se îndreaptă spre cabană. Bo caută să-l tempereze.

— Stai, Joe, stai! Lasă-mă să-l chem pe Solomon! Solomon! zbiară ea. N-ar fi vrut să alerteze persoana dinăuntru, dar nu are de ales. Rachel, filmează asta!

Rachel are deja camera de filmat pornită.

Prea puțin îi pasă lui Joe de documentarul ei; apasă ferm mânerul ușii. E gata-gata s-o deschidă, dar brusc ceva îl împiedică – e totuși un gentleman. Se cuvine mai degrabă să bată la ușă.

Bo își aruncă privirile înspre pădurea în care Solomon s-a făcut nevăzut. Îi vine să-l ucidă pe Solomon fiindcă nu e acolo – cât de neprofesionist din partea lui! Iar ea? N-ar fi trebuit să-l lase să se îndepărteze, și totuși îl lăsase, gândindu-se că e lihnit de foame; îi este iubită și știe prea bine în ce fel de om îl transformă foamea. Morocănos, neatent, furios. Iată una dintre neplăcerile legăturii

romantice cu un coleg: teama că deciziile tale profesionale îl vor lăsa pe el flămând.

Acum nu are încotro, sacrifică sonorizarea. Măcar au imagine; sunetul îl vor adăuga după filmare.

— Ai grijă, Joe, îl avertizează Rachel. Nu știm cine e înăuntru.

Din cabană nu răspunde nimeni bătăii în ușă, așa că Joe o deschide și pătrunde înăuntru. Rachel intră în spatele lui, iar Bo se grăbește în urma lor.

— Ce naiba…?

Joe stă în mijlocul camerei privind în jur și se scarpină în cap.

Bo arată iute cu degetul diverse obiecte, pe care vrea ca Rachel să le surprindă în imagini.

E o cabană cu o singură cameră. La perete se află un pat de o persoană; pe ferestruica din apropierea patului se poate vedea grădina de legume. În partea cealaltă se găsesc o sobă, o plită asemănătoare celei din casa lui Joe și un fotoliu așezat lângă niște rafturi. Patru rafturi, ticsite cu cărți. Sunt teancuri de cărți și pe jos, așezate ordonat la perete.

— Cărți! exclamă Bo cu voce tare.

Pe jos stau întinse blănițe de oaie, fără îndoială pentru a încălzi pardoseala rece de piatră în timpul iernilor grele, când nu există altă încălzire decât focul. Patul e acoperit tot cu blană de oaie, la fel și fotoliul. Pe o măsuță se află un mic aparat de radio.

În casă se simte mână de femeie. Bo nu-și poate da seama de ce crede asta. Datorită vazei cu flori, oare? E prea hazardat. Nu miroase a parfum, dar nu miroase nici aspru, țărănește, cum miroase acasă la Tom și Joe. Se simte altfel, plin de viață, îngrijit. Pe spătarul scaunului e împăturită o jachetă roz; Bo i-o arată lui Rachel.

— Am filmat-o deja, încuviințează Rachel, cu fruntea transpirată.

— Filmează în continuare, mă întorc într-un minut, spune Bo și iese din cabană alergând înspre pădure. Solomon! țipă din toți rărunchii, căci nu sunt vecini pe care să-i deranjeze.

Se întoarce în luminișul din fața casei liliecilor și îl zărește în pădure, nu prea departe; Solomon arată de parcă ar fi într-o transă, se uită adânc, pierdut la ceva. A lăsat echipamentul de sunet pe jos, la câțiva metri distanță de el; microfonul atârnă de o creangă într-un copac. Nici măcar nu era acolo ca să înregistreze vreun sunet! Bo simte că-și iese din minți. Zbiară:

— Solomon!

În sfârșit, el întoarce privirea spre ea.

— Am descoperit o cabană! Cineva locuiește acolo. Ia-ți echipamentul, haide, repede, mișcă!

Nu poate fi sigură că a rostit cuvintele potrivite sau că le-a rostit în ordinea firească; pur și simplu are nevoie ca el să se miște, are nevoie de sunet, are nevoie să prindă povestea.

Însă răspunsul pe care-l primește e un sunet cum nu a mai auzit niciodată în viața ei.

3

Sunetul aduce puțin cu țipătul unei păsări, e neomenesc, dar vine de la o ființă omenească, de la femeia care stă lângă copac.

Bo aleargă în pădure; coșul fetei cu păr blond zboară prin aer vărsându-se tot pe jos și ochii ei se măresc de groază.

— E în regulă, șoptește Solomon cu mâinile întinse, vrând s-o liniștească, ca și cum ar îmblânzi un cal sălbatic. Nu-ți facem niciun rău.

— Asta cine mai e? strigă Bo.

Solomon o repede, fără să întoarcă măcar capul spre ea:

— Stai acolo, Bo!

Bineînțeles că ea nu-l ascultă, ci se apropie mai mult. Și atunci tânăra scoate un nou sunet neobișnuit. Un fel de ciripit, dacă un ciripit ar putea suna vreodată amenințător, precum un mârâit. Și îi este adresat lui Bo.

Bo e uluită; totuși, un zâmbet de fascinație i se strecoară pe chip.

— Cred că vrea să pleci de aici, îi cere Solomon, reușind doar s-o enerveze.

— În regulă, doctore Dolittle[4], dar n-am făcut nimic rău. Deci nu, nu plec!

— Măcar nu veni mai aproape, insistă Solomon.

— Sol! face ea, privindu-l șocată.

— Hei, hei, e în regulă! i se adresează el fetei, apropiindu-se încetișor și aplecându-se să culeagă florile și ierburile răsturnate pe jos.

Le pune în coșul ei și i-l întinde. Fata nu mai scoate niciun sunet, dar continuă să se uite cu ochi mari și înspăimântați când la Bo, când la Solomon. Bo îi întinde mâna:

— Mă cheamă Bo Healy. Sunt realizator de filme și am venit aici cu permisiunea lui Joe Toolin.

Dar văzând mâna întinsă, fata cu păr blond începe iarăși să țipe. Sunt sunete tot mai puternice, mai neliniștite, mai multe – doar sunete, niciun cuvânt. Lui Bo nu îi vine să creadă.

— Sfinte Dumnezeule!

Se uită cu ochi uluiți la Solomon, apoi scoate telefonul și o sună pe Rachel:

— Rachel, vino repede în luminiș! Am nevoie de cameră! Închide telefonul și îi șoptește lui Solomon: Înregistreaz-o! făcându-i semn cu ochii înspre echipament.

Din gâtlejul fetei sunetele ies unul după altul, ca o salbă – e prima oară când Solomon asistă la așa ceva. Nu pot fi sunete naturale, sigur se aud de la un aparat de înregistrări; fascinat, uluit, Solomon nu-și ia ochii de la ea, caută din priviri vreun cablu, un fir care s-o dea de gol, dar nu e niciunul. Totul e real. Pășește încetișor, cu cea mai mare grijă, înspre geanta cu echipamentul audio.

Dar chiar atunci, Rachel își face apariția grăbindu-se printre copaci, cu camera de luat vederi la ea; Joe vine și el, mai încet, în urma ei.

— Ce naiba se întâmplă aici? strigă Rachel, dar dând cu ochii de cei trei se oprește ca trăsnită.

Tânăra se întoarce înspre Rachel și sunetele pe care le scoate devin și mai alerte. E înconjurată din trei părți de străini, trebuie să se simtă ca prinsă într-o capcană. Solomon își dă seama ce e în sufletul ei și deodată nu se mai poate hotărî s-o înregistreze. Nu i se pare corect.

Bo îl vede ezitând și scapă un oftat de frustrare.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! izbucnește ea.

Face ce-ar fi trebuit să facă de la bun început, dacă s-ar fi gândit la timp. Ridică telefonul și filmează scena din fața ochilor ei.

Joe ajunge și el în cele din urmă lângă ei. Văzându-l, fata cu păr blond parcă se liniștește puțin; arată ușurată și nu mai scoate niciun sunet. Dar pe jumătate ascuns după un copac, Joe se răstește la ea cu o voce din care răzbate frica:

— Cine ești? Ce cauți pe proprietatea mea?

Ea se dă câțiva pași înapoi, din nou înspăimântată.

Solomon îi privește pe fiecare dintre ei: Bo o filmează cu telefonul, Rachel are camera îndreptată asupra ei, Joe a făcut o față aprigă.

Istovit, lihnit de foame, Solomon strigă deodată la toți:

— Încetați! Ați speriat-o de moarte. Dați-vă cu toții înapoi. Lăsați-o să plece!

Fata îl fixează cu privirea.

— Ești liberă să pleci.

Ea continuă să se uite la el. Ochii aceia verzi ațintiți asupra lui.

— Nu cred că înțelege, zice Bo continuând s-o filmeze.

— Bineînțeles că înțelege, izbucnește Solomon.

— Nu cred că poate rosti… cuvinte. Cum te cheamă? întreabă Bo.

Tânăra ignoră întrebarea; nu face decât să se uite în ochii lui Solomon.

— O cheamă Laura, spune el.

Mossie se ivește dintr-odată dinspre căsuța liliecilor; aleargă spre pădure, lătrând cu furie, apărându-și teritoriul de intruși. Nu se oprește la picioarele lui Joe, ci înaintează spre Laura. Solomon e îngrozit – are s-o muște fără milă.

— Ușurel, ușurel! Joe, cheamă-ți câinele!

Dar ajungând la picioarele fetei, Mossie se învârte cu emoție și începe să sară în două labe; îi linge mâna, îi cerșește atenția.

Ea îl mângâie – e clar că se cunosc – în timp ce îi privește neliniștită pe cei din jur. Întinde mâna spre Solomon și el se uită la ea, încurcat, crezând că-i cere să i-o apuce. Întinde și el mâna înspre ea, dar fata surâde coborându-și ochii.

— Coșul, Sol! îl atenționează Bo.

Stânjenit, el i-l întinde.

Cu Mossie pe urme, Laura o ia din loc, încercând să se ferească de fiecare dintre ei. Primii pași îi face cu timiditate. Strecurându-se pe lângă Bo, mârâie – sună atât de bine a mârâit, încât pare că vine de la Mossie. Trecând apoi pe lângă Joe, Laura îi aruncă o privire lungă, cercetătoare; de îndată ce i-a lăsat pe toți în urmă, o rupe la fugă prin pădure, pe lângă căsuța liliecilor, direct înspre cabană.

— Ai filmat asta? o întreabă Bo pe Rachel.

Rachel lasă camera de filmat de pe umăr și își șterge transpirația de pe frunte.

— Da. Am filmat-o pe blondă cum latră la tine.

— Unde s-a dus? întreabă Solomon.

— E o cabană în spatele casei liliecilor, explică Rachel.

Bo e prea ocupată verificând înregistrările video – cât de bine a surprins cu telefonul toată scena?

— O cunoști? îl chestionează Solomon pe Joe.

Joe e total nedumerit de tot ce s-a petrecut sub ochii lui, dar se simte străbătut din cap până în picioare de adrenalină și de un ușor tremur interior.

— Încalcă o proprietate privată! pufnește el, furios până peste poate.

— Crezi că Tom știa de ea? se interesează Bo.

Întrebarea asta îl încurcă. Expresia i se schimbă; trece de la certitudine la confuzie, la furie, trădare, și înapoi la neîncredere. Apoi devine o expresie plină de tristețe. Dacă fratele lui chiar știa că

această tânără trăia în căsuța de pe pământul lor, atunci ținuse totul ascuns. Și iată ce ieșea acum la iveală: între frații care nu țineau niciun secret unul față de celălalt se afla de fapt unul dintre cele mai mari secrete.

4

— Există un singur mod de a afla răspunsurile, spune Bo. Trebuie să vorbim cu fata.

Își suflecă mânecile bluzei negre, lăsând la vedere pielea bronzată pe care soarele continua să o încingă.

— Nu e fată. E femeie și o cheamă Laura, sare Solomon, nepricepând nici el de ce e așa furios. Și tare mă îndoiesc că o să vrea să vorbească cu noi, după ce am băgat-o în sperieți.

— N-am știut că este… că are un… *handicap*, se apără Bo.

— Handicap? îngaimă Solomon.

— Ei, haide, care e termenul cel mai corect? se miră Bo. Întârziată mintal, handicapată, simpluță? Te mulțumește vreunul dintre astea? Doar știi ce vreau să zic, nu mi-am dat seama.

— Păi, nu-i chiar normală, spune Rachel, așezându-se, istovită și asudată, pe o piatră.

— Indiferent care-i cuvântul potrivit pentru a o descrie, e limpede că ceva *nu-i în regulă* cu ea, Solomon, spune cu entuziasm Bo, dându-și părul de pe față și refăcându-și coada scurtă de cal. Dacă aș fi știut asta, aș fi abordat-o altfel. Voi doi ați vorbit? În afară de faptul că ți-a spus cum o cheamă. Ai stat ceva timp acolo.

Solomon ignoră întrebările lui Bo; stomacul îi țipă de foame în timp ce spune:

— Cred că ce se întâmplă de acum încolo e decizia lui Joe. Doar e proprietatea lui!

Bo îi aruncă o privire enervată.

Joe se fâțâie în sus și în jos, evident tulburat de cele petrecute. Lui îi place rutina, vrea ca totul să rămână la fel. Iar ziua aceasta a fost deja apăsătoare și plină de emoții.

— Îl vreau pe Mossie înapoi, rostește el în cele din urmă. Și ea n-ar trebui să locuiască pe pământul meu.

— Legile privitoare la persoanele care ocupă în mod ilegal un teren, stabilindu-se pe proprietatea altcuiva, sunt complicate, spune Rachel. Un prieten de-al meu s-a confruntat cu așa ceva. Trebuie să obții un ordin judecătoresc pentru a-i evacua.

— Prietenul tău a scăpat de ei? vrea să știe Solomon.

— Prietenul meu *era* cel care ocupa ilegal proprietatea, răspunde Rachel.

În ciuda frustrării pe care o resimte, Solomon rânjește.

— N-are niciun drept să-mi ia câinele. Mă duc după Mossie, decide Joe potrivindu-și șapca și îndreptându-se spre cabană.

— După el! se repede Bo la Rachel.

Ridică camera și i-o pune în brațe, fără a lua în seamă privirea istovită a lui Rachel. Dar pe când face asta, Joe își și pierde avântul.

— Poate că e mai bine să vorbească cu ea o femeie.

— Nu te uita la mine, o avertizează Rachel pe Bo.

Cu excepția mamei sale, a lui Bo, Rachel și Bridget, Joe nu prea s-a aflat în preajma femeilor; arareori a schimbat vreo vorbă cu o femeie, de-a lungul întregii sale vieți. Iar cu Rachel i-a luat ceva efort să se obișnuiască, oricât de obișnuită ar fi Rachel să se înțeleagă cu oamenii. O femeie căsătorită cu altă femeie? Când aflase, Joe se simțise complet zăpăcit. Apoi, pe Bridget nici nu o consideră femeie, de fapt, nu o ia deloc în considerare. Cât despre Bo… încă îl stânjenește câteodată, probabil din cauza abilităților ei sociale – sau mai degrabă a lipsei lor. Și acum, să fie nevoit să vorbească cu o nouă femeie? Asta l-ar buimăci! În special, fiind vorba de o femeie într-atât de ciudată, necesitând grijă, atenție și înțelegere.

Cei patru o pornesc împreună spre cabană, cu pași însă ceva mai puțin porniți ca prima oară.

Bo ciocănește la ușă, în vreme ce Rachel și Solomon rămân să aștepte afară.

— Ce crezi? o întreabă Solomon pe Rachel.

— Crăp de foame!

Solomon își trece mâna peste față cu un gest obosit.

— Și eu, mărturisește el. Nu pot gândi limpede.

Se uită amândoi la Bo care mai bate o dată în ușă.

— Dacă Bo era în căutarea unei noi povești, apoi e al dracului de sigur că a găsit-o. Ăsta e deja un alt nivel de nebunie, bombăne Rachel.

— Laura n-o să vrea să dea niciun interviu, anticipează Solomon cu ochii la ușă.

— Păi, o știi pe Bo.

O știe. Bo are un fel de a convinge oamenii convinși că nu vor să apară în fața camerei de luat vederi; mai devreme sau mai târziu îi face să discute cu ea. Adică atunci când vrea acest lucru cu tot dinadinsul; de cei trei care au refuzat-o la cimitir nu avea nevoie cu adevărat și de asta i-a lăsat în pace. De obicei, Solomon și Rachel nu sunt așa de indiferenți în mijlocul unui proiect, dar stilul de lucru al lui Bo e astăzi cu totul altul. Smucit, aruncându-se la tot soiul de obiecte – clar, Bo nu are de data asta niciun plan.

Laura apare la fereastră; refuză totuși să deschidă ușa.

— Zi-i că-l vreau pe Mossie, strigă tare Joe, fâțâindu-se cu mâinile în buzunare.

Nu se simte în largul lui. A fost o zi grea, doar și-a îngropat sufletul pereche. O zi petrecută altfel decât obișnuiește să-și petreacă zilele, o întrerupere a rutinei în care viața i s-a desfășurat vreme de cincizeci de ani. Lumea lui s-a întors cu susul în jos. De ajuns atâta suferință – vrea să-și recupereze câinele și să se întoarcă cu el înapoi, la liniștea fermei sale.

— Te rog, deschide ușa, vrem doar să vorbim, spune Bo.

De la fereastră, Laura se uită la Solomon. Și în clipa următoare, toți se uită la Solomon.

— Spune-i, îi cere Bo.

— Ce?

— Se uită la tine să vadă dacă e în regulă. Spune-i că vrem doar să-i vorbim.

— Joe vrea câinele, mărturisește cu sinceritate Solomon, în vreme ce Rachel își râde în barbă.

Laura dispare de la fereastră.

— Ce bine, rânjește Rachel, amețită de foame.

Joe tocmai se pregătește să bată și el în ușă, când deodată se deschide – doar o clipă, cât să apuce Mossie s-o zbughească afară; apoi Laura trântește repede ușa și o și încuie. Înfuriat la culme, bătrânul întoarce spatele cabanei și se îndepărtează, cu Mossie țopăindu-i printre picioare.

— Îl sun pe Jimmy, mormăie Joe. O s-o aranjeze el.

— Așteaptă, Joe, îl strigă Bo.

Dar Rachel izbucnește:

— Lasă-l să plece! Leșin de foame. Haide să mergem la hotel, să mâncăm. Mâncare adevărată. Și trebuie s-o sun pe Susie. Și pe urmă nu ai decât să faci ce planuri vrei. Vorbesc serios.

Se întâmplă foarte rar ca Rachel să-și piardă cumpătul. Abia în situațiile în care filmările îi sunt întrerupte de oameni strâmbându-se în fundal sau de microfonul lui Solomon nimerind în cadru se aprinde mânia în ea; dar atunci chiar nu e de glumă.

Bo își dă seama că a împins lucrurile prea departe.

Așa că, pentru moment, cedează.

* * *

Întorși la hotelul din Gougane Barra, Solomon și Rachel nu scot o vorbuliță. Sunt prea concentrați să-și golească farfuriile; Bo, în schimb, cugetă cu voce tare:

— Probabil că Tom știa de fată, nu? El avea în grijă pământul de acolo, doar verifica săptămânal fântâna – era una dintre responsabilitățile lui. Și nu ai cum să faci asta fără să-ți sară în ochi cabana… sau grădina de zarzavat sau capra și găinile. E imposibil. Și mai sunt și cumpărăturile în plus de pe lista dată lui Bridget, mai sunt rafturile de cărți și romanul acela polițist de la fermă. Unde mai pui că Mossie o cunoaște, deci mă gândesc că Tom îl lua cu el când o vizita.

Pentru prima dată în ultimele zece minute, Solomon deschide gura să vorbească:

— E un câine. Câinii hoinăresc. Poate că a întâlnit-o de unul singur.

— Bine zis.

— S-o întâlnească?! se miră Rachel. Câinii *întâlnesc* oameni? Cred că întâlnesc oameni care vorbesc limba câinească, glumește ea.

Dar îi trece repede pofta de râs pentru că e singura care râde; Bo nici nu o aude, iar Solomon nu apreciază niciun fel de ironie la adresa Laurei.

— În fine, adaugă Rachel. Trebuie s-o sun pe Susie.

Își ia farfuria cu mâncare și se mută la altă masă.

— Ce erau zgomotele acelea pe care le scotea? îl întreabă Bo pe Solomon. E un sindrom Tourette? Mârâia, lătra, ciripea…

— După câte știu eu, cei cu Tourette nu latră la oameni, zice Solomon lingându-și sosul lipicios de pe degete înainte de a-și înfige dinții în coastele de porc.

E plin de sos pe față. Bo îl privește cu dezgust. Cum de nu poate el funcționa fără mâncare? Ei, una, nici să mai ciugulească din salata comandată nu-i mai arde.

— Poftim, ești la masă și mănânci pe săturate. De ce mai faci pe arțăgosul acum?

— Nu cred că ai făcut o treabă bună azi.

— Iar eu cred că oboseala pricinuită de diferența de fus orar te-a întors complet pe dos, te-a făcut plin de toane și irascibil toată ziua, răspunde ea. Din cale-afară de sensibil – ceea ce spune multe despre tine.

— Ai speriat-o pe Laura.

— *Am* speriat-o pe Laura, repetă ea.

Tot timpul face asta – rostește cuvintele ca și cum doar așa apucă să le și priceapă. Face la fel în timpul interviurilor, repetând răspunsurile celor intervievați. E neplăcut pentru ei – oare nu-i crede? – dar, de fapt, ea caută doar să înțeleagă mai bine vorbele lor.

— Îți dădeai seama că e speriată. Vedeai o tânără înconjurată de patru oameni, într-o pădure. Trei dintre noi purtam negru de înmormântare și arătam ca niște ninja. Ea era înspăimântată, iar tu o filmai.

Dintr-odată, Bo revede scena foarte clar în minte.

— Rahat.

— Da, rahat. Solomon își suge din nou degetele, apoi îi aruncă o privire lungă. Ce se petrece?

— Ce am văzut azi a fost remarcabil. Ce a făcut fata aia…

— Laura.

— Cea făcut *Laura*, sunetele alea pe care le-a scos, magic! Și eu nu cred în magie. N-am auzit așa ceva niciodată până acum.

— Nici eu.

— M-am emoționat.

— Te-ai lăcomit.

Tăcere.

El termină de mâncat, apoi își mută atenția spre televizorul din colț. Se aud știrile.

— Auzi, toată lumea mă întreabă care e următorul film, zice ea.

— Mda, și pe mine mă întreabă.

— Ei bine, n-am nimic pentru următorul film. Nimic care să se compare cu *Gemenii Toolin.* Și toate premiile astea pe care le primim… Oamenii sunt interesați acum de munca mea. Trebuie să pot continua cu filme la fel de bune.

De parcă Solomon nu ar fi știut deja câtă presiune resimte Bo; totuși, îi face bine s-o audă mărturisind.

— Ar trebui să fii bucuroasă că ai făcut *un* lucru pe placul oamenilor. Nu oricine are parte de așa ceva. Dar știi de ce ai avut succes? Pentru că nu te-ai grăbit. Ai găsit povestea potrivită, ai avut răbdare. Ai ascultat. Pe când azi a fost un dezastru, Bo. Alergai în toate părțile ca o zăpăcită. Lumea vrea să vadă un film autentic și valoros, nicidecum o poveste încropită.

— Și de asta faci tu *Clubul de fitness al grăsanilor* și *Corpuri grotești?*

Vorbele ei îl fac să fiarbă de necaz, dar Solomon încearcă să rămână calm.

— Vorbim despre tine, Bo, nu despre mine.

— Sunt *stresată,* Solomon.

— Nu fi!

— Nu-i poți spune cuiva să nu fie stresat.

— Tocmai am spus-o.

— Solomon…

Să râdă sau să se înfurie?

Solomon scapă câteva vorbe aproape fără să vrea:

— Te-ai pierdut cu firea în pădure.

Ea îl studiază.

— La cine te referi? La mine sau la tine?

— La tine, normal! trântește Solomon osul în farfurie, cu un zgomot mai puternic decât intenționase.

Începe să roadă altă coastă, ferindu-și privirea, păstrând tăcerea. Bo își încrucișează brațele; îl studiază cu mare atenție.

— Amândoi am dat peste ceva fascinant în pădure. Eu am acționat, tu… te-ai blocat.

— Nu m-am blocat.

— Ce-ai făcut în pădure câtă vreme eu eram la cabană? A fost și ea cu tine acolo?

— Du-te dracului, Bo.

— Păi e o întrebare firească, nu crezi?

— Da. Am făcut sex. În cele două minute cât nu am fost lângă tine, am făcut sex. În picioare, rezemați de un copac.

— Aiurea, nu asta am vrut să zic și tu știi foarte bine.

— Chiar așa?

— Încerc să o înțeleg pe fata asta și tu nu mă ajuți deloc. Probabil că ai avut o discuție cu ea, și totuși nu vrei să-mi dai un răspuns. Ți-a spus cum o cheamă. Ai fost singur cu ea înainte să ajung eu la voi și vreau să știu despre ce ați vorbit…

El o ignoră; tare îi mai vine să răcnească din toți rărunchii, chiar acolo, pe loc. Dar își îngroapă mânia, o îngroapă pe toată, o îngroapă adânc până ce ajunge doar să mocnească. E tot ce reușește. Se uită la televizor, la știri, fără să vadă însă cu adevărat ce rulează pe ecran.

În cele din urmă, Bo se ridică de la masă și părăsește încăperea.

Rămas singur, Solomon simte că ar trebui să o ia în seamă, să se gândească la cuvintele ei; ar trebui să caute să înțeleagă ce se petrecuse în pădure, să-și cerceteze un strop sufletul, după răspunsuri. Ar trebui să cugete la tot ce spusese și, mai ales, de ce

spusese. Dar e prea amețit de oboseală, încă este flămând și enervat; e mai simplu să se concentreze la știrile de la televizor, începe să audă ce spune prezentatorul, începe să vadă scrisul ce se derulează în josul ecranului. După ce termină de ros și ultima coastă din farfurie, își linge degetele de sos și se lasă în scaun; are burta plină și se simte în sfârșit satisfăcut.

— Ești fericit acum? strigă Rachel în restaurantul gol.

— Un pui de somn și o să fiu ca nou, răspunde el cu un căscat prelung. Ce face Susie?

— E cam prost dispusă. Moare de cald și nu poate dormi. I s-au umflat și picioarele. Bebelușul o lovește încontinuu. Oare mâine ne întoarcem acasă, ce zici?

Solomon se întinde după o scobitoare și și-o strecoară între dinți.

— Așa sper.

Chiar vrea să meargă acasă, o știe bine. Pentru că se simte speriat. Pentru că s-a pierdut pe sine în pădurea aceea. Iar Bo a remarcat și ea. Și exact cum Joe voia să se întoarcă la ferma lui, Solomon vrea să se întoarcă în Dublin, la spectacolul *Corpuri grotești* pe care-l disprețuiește; vrea înapoi, la apartamentul lui ce miroase mereu a pește în sos curry de la vecinii lui. Vrea normalitate. Vrea să meargă unde e obișnuit să nu se gândească la ce simte, unde nu e necesară o încurcătură sau o analiză, unde nu e atras de oameni de care știe că n-ar trebui să fie atras sau de lucruri pe care știe că n-ar trebui să le facă.

— Ce faci, moțăi cu ochii deschiși? întreabă Rachel și îi flutură pe sub nas una dintre coastele din farfurie, împroșcând sos pe masă. La naiba!

Bo năvălește înăuntru. Are telefonul în mână și *acea* privire pe față.

— Era Jimmy – polițistul pe care l-am întâlnit mai devreme. E la ferma Toolin. Joe l-a chemat să meargă să vorbească cu fata aia; s-a dus, dar la urcare mașina lui l-a lovit pe Mossie. Fata s-a încuiat cu câinele în cabană și face chestia aia aiurită cu vocea. Nu lasă pe nimeni înăuntru, nu-i lasă nici măcar să vadă ce e cu Mossie.

Solomon o privește cu indiferență „Și ce dacă?" – parcă ar zice. E singura expresie pe care poate s-o încropească de ochii ei. În piept însă inima îi bate nebunește.

Bo îl fixează contrariată.

— Întreabă de tine, Sol!

5

În seara târzie de vară, cerul e și acum luminat. Jimmy stă lângă mașina de patrulare, parcată înspre copacii de la casa liliecilor. A lăsat ușile deschise și radioul poliției pornit. Văzând echipa de filmare apropiindu-se, ridică brațele în aer, cu un gest de scuză.

— Mossie alerga în jurul mașinii, nu l-am văzut.

— Unde e fata acum? întreabă Bo.

— A înșfăcat câinele și l-a dus în cabană; nu iese și nici nu lasă pe nimeni înăuntru. E într-o stare isterică. Joe a spus să vă chem.

Pare la fel de șocat pe cât fuseseră și ei la izbucnirea vocală a Laurei, în pădure.

— A întrebat de Solomon? se interesează Bo nerăbdătoare.

— Mai întâi a întrebat de Tom. Mi-a tot cerut să-l chem, ca el să-mi spună cine e ea. I-am explicat că Tom e mort și atunci a luat-o razna și mai și. Apoi l-a menționat pe Solomon.

Erau amândoi în pădure, neputând să-și ia ochii unul de la altul.

— Bună, a spus el duios.

— Bună, a spus ea încet.

— Eu sunt Solomon.

Ea a zâmbit.

— Laura.

Bo îi aruncă iarăși privirea aceea neîncrezătoare.

— I-am spus cum mă cheamă, apoi am făcut sex, izbucnește el.

Jimmy se înfioară, Bo se uită la el mânioasă.

— Ei bine, ai de gând s-o scoți din cabană? întreabă ea.

— Ca s-o aresteze? În niciun caz.

— N-am de ce s-o arestez. Trebuie să vorbesc cu ea, să aflu cine e și de ce locuiește pe proprietatea lui Joe. Dacă e o ocupantă ilegală, legile alea sunt complicate, și mai ales dacă Tom i-a dat voie, nu

putem face mare lucru. Sunt aici doar ca să-l liniștesc pe Joe. Și am lovit nenorocitul ăla de câine, murmură el cu vinovăție.

— Deci, ce vrei să fac eu? începe Solomon să se enerveze.

— Mergi la cabană și vezi ce vrea, cere Bo.

— În regulă, la naiba! înjură el, trecându-și degetele prin păr.

Și-l ridică în creștetul capului și pornește pe cărarea spre cabană; ceilalți doi îl urmează, dar se opresc lângă casa liliecilor în vreme ce el continuă pe potecă.

Pe măsură ce se apropie de ușă, inima i se zbate tot mai groaznic în piept – oare de ce? Își șterge mâinile transpirate de blugi și se pregătește să bată. Dar nici nu apucă să ridice mâna, că ușa se deschide. N-o poate zări pe Laura, dar bănuiește că e în întunericul cabanei. Intră. Ușa se închide imediat în urma lui. Și se încuie. Laura își sprijină spatele de ea, ca și cum ar ține-o împotriva tuturor celor de afară.

— Bună, o salută el, vârându-și mâinile în buzunare.

— E lângă foc, rostește Laura abia putând să-l privească.

Pare neliniștită, îngrijorată.

Deși făcuseră cunoștință mai devreme, Solomon e aproape surprins s-o audă vorbind. În pădure îi lăsase senzația unei făpturi sălbatice; aici, în casa ei, pare a fi femeie în carne și oase.

Mossie stă culcat într-o parte, pe o piele de oaie, în fața sobei în care ard molcom câțiva bușteni; pieptul câinelui se ridică și coboară în respirații încete. Are ochii deschiși, deși nu pare conștient de ce se petrece în jurul lui. Focul arde alături, un vas cu apă și unul cu mâncare stau neatinse lângă trupul lui.

— Nu mănâncă și nu bea nimic, se plânge ea așezându-se jos lângă Mossie.

Întinde brațele asupra lui, în semn de protecție.

Solomon ar vrea să se uite la câine, dar chiar nu-și poate lua privirea de la ea. Iar ea ridică ochii spre el, pierdută, speriată – ochii ei verzi fermecători.

— Sângerează?

Solomon se așază lângă Mossie, în fața Laurei, apropiindu-se de ea – mai aproape decât fuseseră vreodată.

— Salut, băiete.

Îi pune mâna pe blană și îl mângâie încetișor.

Mossie se uită la el cu durere în ochi. Scâncește. Și imediat Laura scâncește de asemenea, cu intonația unui ecou. Solomon ridică ochii; nu se poate stăpâni, o cercetează cu privirea îndelung.

— Nu sângerează, spune Laura. Nu știu unde-l doare, dar nu se poate ridica.

— Ar trebui să-l vadă un veterinar.

Se uită la el pătrunzător.

— Îl duci tu?

— Eu? Sigur că da, totuși l-am putea ruga pe Joe, având în vedere că e câinele lui. Dar văzând-o cum se schimbă la chip, adaugă repede: Adică *și* al lui.

— Joe nu mă place. Niciunul dintre ei nu mă place.

— Nu-i adevărat. Joe nu e obișnuit cu schimbarea, atâta tot. Sunt unii oameni pe care schimbările îi supără.

— Schimbă-te odată cu schimbarea! rostește ea, dar cu vocea total străină. E mai joasă, mai profundă, cu un accent din nordul Angliei – e vocea altcuiva.

— Poftim?

— Gaga. Bunica mea. Așa obișnuia ea să spună.

— Ah, bine. Vii cu mine la veterinar? întreabă el.

Tare și-ar dori ca ea să-l însoțească.

— Nu. Nu. Stau aici.

E o afirmație generală. Nu e *voi sta* aici. Ci stau aici. Mereu.

Focul din sobă îi luminează pielea netedă și e atât de plăcut și de calm în camera aceasta, încât Solomon nu se poate gândi la lupta pe care Mossie o dă pentru viață; nici măcar la panica tăcută a Laurei.

Îl mângâie pe Mossie pe burtă.

— Când ai părăsit ultima dată muntele? o întreabă el.

Nu-i convine întrebarea; își ascunde chipul printre șuvițele de păr.

— De câtă vreme locuiești aici? încearcă el altfel.

Ei îi trebuie un timp să răspundă.

— De la șaisprezece ani. Acum zece ani am venit aici, răspunde ea, mângâindu-l pe Mossie.

— N-ai mai plecat de atunci?

Ea scutură din cap.

— N-am avut de ce.

Solomon e uluit.

— Ei bine, acum ai de ce. Probabil că Mossie ar prefera să vii cu el, spune el.

Și ca și cum ar fi fost de acord, Mossie oftează și un scurt tremur îi străbate trupul.

Bo e afară cu Jimmy; se învârte de colo-colo, încropește o conversație stângace, se tot uită la focul ce pâlpâie în ferestre și trage în nări mirosul de fum de pe coșul cabanei.

— Interesant că Joe n-a observat niciodată fumul.

Bo se uită la fuiorul de fum și Jimmy ridică și el privirea.

— Presupun că la ferme se arde mereu câte ceva.

Bo îi dă dreptate.

— Deci nu știi cine e fata asta?

— N-am mai văzut-o până acum, scutură el din cap. Și doar știu pe toată lumea de pe aici. Într-un orășel ca al nostru, cu o populație de câteva sute răspândită prin munți, fata asta este un mister. Nevastă-mea socotește că e o turistă, sigur nu e de pe aici; o fi vreun excursionist care a dat peste cabană și nu a mai vrut să plece. Avem mulți de felul ăsta. De-a lungul anilor, câțiva au rămas. Îndrăgesc locul sau pe cineva din partea locului, hotărăsc să se stabilească aici. Totuși, s-ar putea să nu stea aici de prea multă vreme.

Bo reflectează, dar concluzia nevestei lui Jimmy nu îi înfrânge curiozitatea, ci dimpotrivă, îi ridică și mai multe întrebări. De ce ar minți Tom în legătură cu închirierea căsuței? Pentru propriul său câștig financiar? Greu de crezut. Filmase pe muntele ăsta cu trei ani în urmă și Tom nu o adusese niciodată aici, nu menționase nimic despre locul asta. Bănuia că fata se afla aici cel puțin de atunci, altfel ar fi filmat-o.

— De ce secretul ăsta? întreabă ea, nedumerită.

Jimmy o privește gânditor, dar nu răspunde.

Ușa căsuței se deschide și Solomon apare în prag. Umple cadrul strâmt al ușii cu prezența lui. În spate se zbate focul căminului, și el arată precum o umbră mare. Seamănă cu un erou, scoțând un câine dintr-un foc mistuitor.

Bo surâde la vederea lui.

Solomon se întoarce și îi vorbește fetei din spatele lui; o încurajează să iasă.

— Haide, Laura, poți veni.

Și e ceva în felul în care i se adresează sau poate în privirile lui când i se adresează, ceva ce face ca lui Bo să-i înghețe zâmbetul pe buze.

Și apoi fata se ivește – poartă o rochie în carouri cu cordon în talie, are pantofi sport în picioare și pe deasupra a îmbrăcat un cardigan.

Părul lung și blond îi cade pe umeri.

— Trebuie să-l ducem pe Mossie la un veterinar, le explică Solomon tuturor. Deci, încotro o luăm?

— Patrick Murphy, pe strada principală. Cabinetul e închis acum, dar o să-i dau un telefon, răspunde Jimmy, studiind-o pe Laura. Bună, Laura, o salută el amabil vrând să repare felul în care o abordase mai devreme.

Laura se uită în jos la pantofii Converse. Arată îngrozită, întinde mâna și apucă brațul lui Solomon. Îl strânge așa de tare, încât el o simte tremurând din tot corpul. Solomon o ia grăbit din loc.

— Ar trebui să mergem repede, domnule ofițer. Mossie nu se simte bine. Sunt sigur că Joe ar vrea să fie examinat înainte de orice altceva.

— Așa facem, aprobă Jimmy, dându-se un pas înapoi. Laura, putem aranja să avem o discuție neoficială în următoarele câteva zile. Flăcăul ăsta poate veni cu tine dacă vrei.

Cu capul în jos, Laura continuă să se agate de brațul lui Solomon, cu cealaltă mână protejându-l pe Mossie. Scoate un sunet ce seamănă cu pârâitul unei stații de emisie-recepție.

Jimmy se încruntă. Bo se ține scai după Solomon și Laura. Propune:

— Putem stabili o oră în care tu și Laura să stați de vorbă, Jimmy. Și poate că o să fii de acord să facem interviul?

Îl rugase să-i povestească despre cum îl găsise pe Joe în casă în ziua morții lui Tom; dorea detalii amănunțite în legătură cu acea scenă neobișnuită. Iată, așadar, un moment prielnic pentru negociere. O să-l ajute să vorbească cu Laura dacă el va sta de vorbă cu ea.

Laura se oprește în loc.

— Haide, o încurajează Solomon.

Îi vorbise pe un ton nespus de duios, un ton pe care nu-l mai folosise niciodată cu nimeni. Nici măcar cu Bo. Iar Laura s-a oprit ca s-o fixeze pe Bo cu o expresie plină de înțeles. Solomon simte că e pus într-o situație tare grea, dar și nespus de ridicolă în aceste momente. E istovit, tot ce vrea este să doarmă. Mossie atârnă tot mai greu în brațele lui. Evită să se uite la Bo și i se adresează direct ofițerului de poliție:

— Jimmy, vrei s-o conduci pe Bo la hotel, te rog? Ne vedem acolo mai târziu, Bo.

Bo rămâne cu gura căscată.

— Mi-ai spus să ajut, răbufnește el, apucând pe poteca ce duce la locul unde parcase mașina. Asta fac.

Laura urcă în mașină și se așază în spate cu Mossie. Câinele stă culcat pe banchetă cu capul în poala ei. Încruntată, Bo se face nevăzută în mașina polițistului. Dacă Solomon ar mai avea puterea să se amuze de ceva, aceasta ar fi o scenă chiar nostimă.

— Mulțumesc, Solomon, murmură Laura așa încetișor, încât Solomon se liniștește ca prin minune și furia i se risipește.

— Cu plăcere.

Pe drum, în mașină, Laura rămâne tăcută, scâncind când și când la plânsetele lui Mossie, într-un mod pe care Solomon îl bănuiește a fi o dovadă de compasiune. Deschide radioul și îl dă cât mai încet, apoi se răzgândește și-l închide; cabinetul veterinarului e la treizeci de minute distanță.

— De ce a venit polițistul aici? întreabă ea.

— L-a chemat Joe. Voia să afle cine ești și să priceapă de ce locuiești la cabană.

— Am greșit cu ceva?

— Nu știu, tu să-mi zici, râde el, dar cum ea nu răspunde, redevine serios. Locuiești într-o cabană de pe proprietatea lui Joe, fără ca el să știe, adică… mă rog, e ilegal.

Ea face ochii mari.

— Dar Tom mi-a spus că pot sta acolo.

— Păi atunci e în regulă, asta-i tot ce trebuie să le spui. Ai acordul ăsta în scris, vreun contract de închiriere?

Ea scutură din cap.

Solomon își drege glasul și imediat ea îl imită, ceea ce e destul de neplăcut, totuși chipul ei nevinovat nu exprimă răutate; nici nu pare să-și dea seama că l-a imitat.

— Îi plăteai chirie?

— Nu.

— Bine. Deci l-ai întrebat dacă puteai sta acolo și el a spus că poți.

— Nu. Gaga l-a întrebat.

— Bunica ta? Ar putea depune mărturie în privința asta? întreabă el.

— Nu, zice ea uitându-se la Mossie și mângâindu-l. Îl sărută pe cap și își freacă nasul de al lui. Nu de acolo de unde e.

Mossie scâncește și închide ochii.

— E adevărat că Tom e mort? întreabă ea.

— Da, răspunde el, uitându-se la ea în oglinda retrovizoare, îmi pare rău. A suferit un atac de cord, joi.

— Joi, murmură ea.

Parchează pe strada principală și bat la ușa cabinetului. Nu răspunde nimeni, dar se deschide ușa din față a casei de alături și apare un bărbat, ștergându-se la gură cu un șervet; din casă răzbate miros de mâncare gătită.

— Ah, bună ziua! salută el. M-a sunat Jimmy. O urgență, da? întreabă, văzându-l pe Mossie în brațele lui Solomon. Intrați,

intrați…

Solomon rămâne în sala de așteptare a cabinetului, în vreme ce Laura intră în sala de chirurgie. Își sprijină coatele de genunchi și se ține cu mâinile de frunte simțind cum i se învârte capul, cum pământul se scutură sub picioarele lui – efectele diferenței de fus orar.

Când ușa cabinetului se deschide, Laura se ivește în prag; pe obraji i se rostogolesc lacrimile. Se așază lângă Solomon și nu scoate niciun cuvânt.

— Haide, rezistă, șoptește el, luând-o pe după umeri și trăgând-o lângă el.

O nouă pierdere într-o singură săptămână. Nu-și poate da seama de când stă așa, cu brațele în jurul ei, dar ar mai fi stat bucuros o vreme de nu ar fi veterinarul; îi așteaptă cu ușa deschisă să-și revină și să plece, pentru a se putea întoarce și el la propria-i familie – a fost o zi lungă. Solomon își ia brațul de pe umerii Laurei:

— Îmi pare tare rău. Acum hai să mergem…

Afară, noaptea s-a lăsat de-a binelea, iar din cârciuma de peste drum se aude muzică.

— Mi-ar prinde bine o halbă de bere, spune el. Vrei și tu una?

Ușa de incendiu a barului se deschide deodată și prin ea o sticlă zboară direct în coșul de gunoi, zdrobindu-se de alte sticle.

Laura imită zgomotul de sticlă spartă, stârnind un zâmbet vesel pe chipul lui Solomon.

— Să înțeleg că vrei…

Ocupă una dintre mesele de lemn de afară ale cârciumii, pe cea mai ascunsă vederii, departe de un grup de fumători. Când Solomon deschisese ușa și toate capetele se întorseseră să se holbeze la cei doi străini, Laura se retrăsese speriată în umbra lui. Solomon este

mulțumit că nu au rămas înăuntru, sub privirile cercetătoare ale localnicilor. Acum ea are un pahar cu apă în față, iar el, o halbă de Guinness.

— Nu bei niciodată? o întreabă.

Laura scutură din cap așa puternic încât masa se mișcă un pic, iar gheața din paharul ei zdrăngăne. Un sunet pe care ea îl și imită – la perfecție. E ceva ce Solomon nu poate încă pricepe, oare cum să abordeze subiectul? Laura pare să nu bage de seamă ce face.

— Te simți bine? Tom și Mossie – două pierderi mari într-o singură săptămână.

— Într-o singură zi, îl corectează ea. Abia în seara asta am aflat de Tom.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli în felul ăsta, spune blând Solomon, gândindu-se cum își dăduse Jimmy drumul la gură.

— Tom obișnuia să aducă cumpărăturile joia. Când n-a venit, am știut că s-a întâmplat ceva, dar n-am avut pe cine să întreb. Azi în pădure am crezut că Joe era Tom. Nu-l mai văzusem până acum. Seamănă ca două picături de apă. Însă Joe era așa furios… Pe Tom nu l-am văzut niciodată mânios.

— Ai trăit aici zece ani și nu l-ai văzut niciodată pe Joe?

Ea scutură din cap.

— Tom nu mi-a dat voie.

Ar vrea să întrebe de ce, dar nu o face.

— Joe e îndurerat, de obicei e un om amabil. Mai lasă-l un timp.

Ea soarbe din paharul cu apă, avâ.id o expresie preocupată.

— Deci n-ai mâncat nimic de joi, își dă dintr-odată seama Solomon.

— Am grădina de fructe și legume, ouăle. Îmi fac singură pâinea. Am suficientă mâncare, dar lui Tom îi place… îi plăcea… să-mi

aducă ceva în plus. Ieșisem la cules în pădure când am dat cu ochii de tine.

Îi zâmbește cu sfială, amintindu-și de clipa în care s-au cunoscut. Solomon zâmbește la rându-i; în sinea lui, râde de felul în care îl năpădesc emoțiile unui școlar îndrăgostit.

— Lasă-mă să-ți iau niște mâncare. Ce preferi, burger și cartofi prăjiți? O să-mi iau și eu o porție. De două ceasuri nu am mai pus nimic în gură…

Se ridică și se uită peste drum la meniul fast-food-ului de vizavi.

Ea zâmbește.

Solomon se aștepta ca ea să-și devoreze porția, dar nici gând de așa ceva. Cu Laura totul e liniștit și domol. Apucă câte-un cartof prăjit cu degetele ei lungi și îl cercetează pe toate părțile înainte să muște din el cu delicatețe.

— Nu-ți plac?

— Nu cred că ăștia sunt cartofi adevărați, răspunde ea, lăsându-l pe hârtia unsuroasă și renunțând. Nu mănânc genul ăsta de mâncare.

— Spre deosebire de Tom.

Ochii ei se întunecă:

— Întotdeauna i-am spus să-și schimbe regimul alimentar. Dar se vede treaba că nu asculta.

Și cade într-o stare de tristețe ca și cum vestea morții lui Tom îi pătrunde abia treptat în suflet. Lui Solomon i se pare că e și un sentiment de învinovățire la mijloc.

— Joe și Tom sunt genul de oameni care nu ascultă de nimeni.

— Odată mi-a spus că a mâncat un sandviș cu șuncă la prânz și atât l-am certat, încât s-a întors săptămâna următoare să-mi spună mândru că în acea zi nu mâncase decât un sandviș cu banană. Își închipuia că fructul este mai sănătos.

Încep amândoi să râdă.

— Poate că m-am înșelat, spune Solomon cu blândețe, de cineva tot asculta el.

— Mulțumesc, răspunde ea.

— Cum l-a cunoscut bunica ta pe Tom?

— Pui o grămadă de întrebări.

— Da. Așa fac eu conversație. Tu cum faci conversație? se miră el și iarăși izbucnesc amândoi în râs.

— Eu nu fac conversație. În afară de Tom, n-am avut niciodată pe nimeni cu care să discut. Nu oameni, oricum.

De la masa din colț un bărbat se ridică în picioare, împingând banca; aceasta scârțâie și Laura imită sunetul. O dată, de două ori… până când îi reușește. Chelnerița se oprește din șters masa de alături și îi aruncă o privire lungă. Laura nu bagă de seamă… sau poate nu o bagă în seamă.

— Port discuții grozave cu mine însămi, continuă ea. Și cu Mossie și cu Ring. Și cu obiectele neînsuflețite.

— N-ai fi singura, zâmbește Solomon, privind-o intrigat.

Laura scoate un nou sunet, unul care lui îi stârnește râsul.

Este ca o sonerie de telefon.

— Ce e asta? întreabă el.

— Ce? se încruntă ea.

Și deodată sunetul se repetă, dar nu vine de pe buzele Laurei. Solomon simte telefonul vibrându-i în buzunar.

— Ah…

Bagă mâna în buzunar și scoate telefonul.

Cinci apeluri ratate plus trei mesaje cu grade diferite de disperare. Toate de la Bo.

Așază telefonul cu fața în jos pe masă, ignorându-le.

— Cum l-ai cunoscut pe Tom?

— Alte întrebări.

— Pentru că mă faci curios.

— Și tu pe mine.

— Atunci întreabă-mă ceva, surâde el.

Ochii ei îl sfredelesc făcându-i inima să tresară.

— Sunt și alte feluri în care poți cunoaște oamenii.

— În regulă, își drege el glasul și ea îl imită la perfecție. Noi – eu, Bo și Rachel – am făcut un documentar despre Joe și Tom. Am petrecut un an cu ei doi, urmărindu-le fiecare mișcare, sau cel puțin așa am crezut. Se pare că tu te-ai ferit de noi. Din experiența mea cu Joe și cu Tom știu că n-aveau contact cu absolut nimeni, în afară de furnizori și clienți, și chiar și atunci rar interacționau cu cineva. Au fost doar ei doi, zi de zi, toată viața lor. Nu sunt sigur cum ar fi cunoscut-o Tom pe bunica ta.

— Ea l-a cunoscut prin mama care le aducea mâncare și provizii. Le făcea curățenie în casă.

— Bridget e mama ta?

— Înainte de Bridget.

— Cu cât timp în urmă? întreabă Solomon aplecându-se spre ea, captivat, nepăsându-i dacă ea spune adevărul sau inventează minciuni. Poate că ceea ce spune este adevărat. Își dorește ca ea să spună adevărul.

— Acum douăzeci și șase de ani, explică ea. Sau poate puțin mai mult.

Se uită la ea, cumpănindu-i vorbele. Laura are douăzeci și șase de ani. Tom îi făcuse bunicii o favoare. Mama Laurei fusese menajeră acasă la Tom cu douăzeci și șase de ani în urmă.

— Tom era tatăl tău, murmură el.

Oricât ar fi de adevărat, Laura se tulbură auzind acest lucru rostit cu voce tare. Își aruncă ochii în mai multe direcții, se întunecă și

începe să scoată sunete nefirești – clinchet de pahare, sticlă spărgându-se în containerul de gunoi, cuburi de gheață zdrobite unele de altele. Sunete, zgomote curgând unele după altele, doar pentru a-i acoperi, de fapt, durerea.

Lui Solomon nu îi vine să creadă cât de ușor a ghicit; își așază mâna peste a ei.

— Regret nespus că ai aflat de moartea lui Tom într-un mod atât de crud.

Laura îi răspunde cu un sunet ce-l imită chiar pe el dregându-și vocea; e sunetul senzației de stânjeneală, e felul ei de a-i mărturisi cât de încurcată se simte. Și dacă toate aceste sunete pe care le scoate ea sunt un soi de limbaj necunoscut? Totuși, e foarte posibil ca el să-și fi pierdut mințile de stă și-și risipește timpul cu o făptură atât de… nesofisticată, de înapoiată mintal, după cum se exprimase Bo. O privește adânc și nu poate găsi nimic înapoiat la ea; dimpotrivă, iată o femeie ce comunică într-un fel mai complicat decât își poate el imagina.

— Laura, de ce ai cerut să vorbești cu mine în seara asta?

Ochii ei verzi sunt ca o vrajă asupra lui.

— Pentru că, în afară de Tom, tu ești singurul pe care îl cunosc.

În toată viața lui, Solomon n-a fost niciodată singurul pe care cineva să îl cunoască. I se pare și straniu, și minunat de intim. Și mai ales, ceva ce trebuie luat în serios. Ceva ce poartă o uriașă responsabilitate. Ceva ce trebuie prețuit.

6

În dimineața următoare, echipa de filmare s-a instalat în bucătăria lui Joe. Joe stă tăcut pe scaun, iar la picioarele sale, Ring s-a întins jelindu-și prietenul.

Cât s-a priceput ea de blând, Bo i-a dezvăluit lui Joe adevărul despre Laura. I-a spus că este fiica lui Tom. De atunci, Joe n-a scos o vorbă, n-a făcut absolut niciun comentariu. Rătăcește printre gânduri, poate derulându-și în minte toate discuțiile, toate momentele în care ar fi putut scăpa din vedere această informație, toate clipele în care probabil că fusese mințit – cum putuse Tom să ducă o viață de care el să nu fi știut nimic?

Lui Solomon i se frânge inima, nici măcar nu se poate uita la el. Ține microfonul mai mult în aer și se uită în altă parte, încercând să-i ofere lui Joe cât de multă intimitate e posibilă într-o asemenea împrejurare. Adică, în împrejurarea în cate trei indivizi i-au invadat casa, îndreptând și un aparat de filmat asupra lui. Nu a fost de acord ca lui Joe să i se dea o asemenea veste în fața camerei de luat vederi, dar decizia aparține întotdeauna producătorului.

— Mama Laurei, Isabel, era menajera ta acum douăzeci și șase de ani.

Joe cască ochii la Bo și brusc parcă revine la viață:

— Isabel? se răstește el.

— Da, ți-o amintești?

Se gândește.

— N-a stat cu noi prea mult timp.

Tăcere. Creierul lui ticăie, răsfoind filele amintirilor.

— Îți amintești ca Tom și cu Isabel să fi fost tare apropiați?

— Nu.

Tăcere.

— Nu, întărește și iarăși tace. Păi, el ar… își drege glasul. Știi, ar fi făcut la fel ca și cu Bridget: îi plătea pentru curățenie și pentru provizii. Eu eram la câmp. N-am avut prea mult de-a face cu asta.

— Deci habar n-ai avut de o aventură între ei doi?

Cuvântul parcă îl izbește în moalele capului; desigur, Tom nu putea deveni tată decât la capătul unei aventuri amoroase. Ceva ce amândoi frații spuseseră că nu trăiseră niciodată. Doi virgini la șaptezeci și șapte de ani.

— Fata e sigură de treaba asta?

— După ce Isabel a murit, bunica ei i-a dezvăluit că Tom era părintele ei. Bunica Laurei era și ea bolnavă și s-a înțeles cu Tom ca Laura să locuiască în cabană.

— Atunci știa de ea! explodează Joe, ca și cum aceasta ar fi fost chestiunea arzătoare, dar pe care se temuse s-o discute.

— Abia după moartea Isabelei a aflat Tom că Laura este fiica lui, adică acum zece ani. A reparat și modernizat cât s-a priceput cabana, cu toate că n-avea electricitate sau apă caldă curentă. De atunci, Laura a locuit acolo de una singură. Bo își consultă notițele. Bunica Laurei, Hattie Murphy, s-a întors la numele ei de fată, Button, după moartea soțului ei. Isabel și-a schimbat și ea numele și așa a ajuns Laura să își spună Laura Button. Hattie a murit cu nouă ani în urmă, la șase luni după ce Laura s-a mutat în căsuță.

Joe dă din cap.

— Deci e singură.

— Da.

Chibzuiește.

— Se așteaptă să capete partea lui, bănuiesc.

Solomon se uită la el nedumerit.

— Partea lui din…

— Pământ. Tom a făcut un testament, or, ea nu e trecută în el. Dacă asta caută…

Teribila foame de pământ a irlandezului se trezește în el.

— Laura n-a spus nimic despre faptul că ar vrea o parte din pământ. Cel puțin, nouă nu ne-a spus nimic de felul ăsta.

Pe Joe îl cuprinde agitația, iar cuvintele lui Bo nu reușesc deloc să-l liniștească. Arată dintr-odată ca și cum s-ar pregăti să dea o luptă. Pământul și ferma reprezintă viața lui, tot ce a cunoscut de-a lungul întregii lui existențe. N-are de gând să renunțe la nimic din acestea pentru a răsplăti minciuna fratelui său.

— Poate că Tom plănuia să vorbească cu tine despre ea, sugerează Bo.

— Uite că n-a vorbit, râde el nervos, cu un soi de furie. N-a spus niciodată vreun cuvânt despre așa ceva. Tăcere mormântală! N-a spus niciodată vreun cuvânt.

Bo îi acordă o clipă.

— Știind ce știi acum, o să-i permiți Laurei să locuiască în continuare în cabană?

El nu răspunde. Pare pierdut printre gânduri.

— Te gândești că ai putea stabili cu ea o relație de familie? întrebă Bo cu blândețe.

Tăcere. Joe pare împietrit, deși mai mult ca sigur că-n mintea lui totul clocotește.

Încurcată, neștiind ce să facă, Bo se uită la Solomon.

— Poate că e prea mult pentru tine să te gândești acum la o relație. Poate că ar fi mai simplu să te gândești dacă vrei s-o sprijini în continuare așa cum a făcut Tom?

Mâinile bătrânului se încleștează pe brațele scaunului până ce buricele degetelor i se albesc.

— Joe, îi vorbește Bo cu duioșie, aplecându-se în față. Știi ce înseamnă asta? Că nu ești singur pe lume, că ai o familie. Ești unchiul Laurei.

Dar Joe sare ca ars din scaun și începe să tragă de microfonul prins la rever. Tremură tot și arată foarte supărat, iritat de prezența echipei de filmare – ca și cum ei i-ar fi adus beleaua asta pe cap.

— Asta a fost tot, decide el, azvârlind microfonul pe perna subțire a scaunului de lemn. Asta a fost tot!

E prima dată când îi lasă baltă.

Echipa se întoarce la căsuța Laurei. O găsesc stând pe scaun, îmbrăcată în aceeași rochie în carouri, legată în talie cu o curea, și o pereche de pantofi Converse uzați. Și-a spălat părul de curând și acum așteaptă să se usuce; pe tenul proaspăt, perfect curat, nu se zărește nici urmă de machiaj.

Aparatul de filmat e închis – Rachel așteaptă afară cu echipamentul și între timp vorbește la telefon cu Susie. Ziua e mohorâtă, nu e o zi luminoasă și caldă precum cea de ieri. Oare cum se descurcă Laura aici în iernile grele? Lui Solomon până și apartamentul lui modern din Dublin i se pare deprimant în anotimpul rece.

În timp ce Bo îi vorbește, Laura se uită la Solomon. Îl stânjenește, căci acum e și Bo în încăpere. Își drege glasul.

Laura îl imită.

El scutură din cap și-i zâmbește, fără ca Bo să observe schimbul de priviri și de sunete dintre ei doi.

— Deci, având în vedere că nu știm cât de mult ajutor îți va oferi Joe, mergând mai departe, Solomon și cu mine am vrea…

El strânge din ochi când o aude rostindu-i numele, având senzația că se folosește de el numai pentru a-i câștiga Laurei încrederea…

Dar, la urma urmei, e iubita lui – *Solomon și cu mine.* Totuși, pare că îl folosește.

— Am vrea să-ți propunem ceva. Am vrea să ne oferim să te ajutăm. Cred că eu și cu tine am pornit pe un picior greșit – și lasă-mă să-ți explic de ce. Îți cer mii de scuze pentru felul în care m-am comportat când te-am întâlnit prima oară. M-am lăsat cuprinsă de entuziasm, zice Bo ducând mâna la piept, în semn de sinceritate. Eu fac filme documentare. Acum doi ani i-am urmărit pe tatăl și pe unchiul tău de-a lungul unui an de zile.

Laura tresare, la fel cum tresărise și Joe la auzul adevărului.

— Unchiul și tatăl tău sunt oameni fascinanți, iar documentarul despre viața lor a fost urmărit]n toată lumea. S-a transmis în douăzeci de țări; uite, ăsta e un iPad; dacă fac asta… îl atinge grijulie, uitându-se la Laura și din nou la iPad, ca să vadă dacă a înțeles.

Laura imită sunetul de deschidere al iPad-ului.

— Apoi apeși aici să vezi filmul.

Bo atinge ecranul și documentarul începe. O lasă pe Laura să se uite câteva clipe.

— Mi-ar plăcea să fac un documentar și despre *tine.* Ne-ar plăcea să te filmăm aici la cabană, să înțelegem cine ești și cum îți trăiești viața.

Laura se uită la Solomon. Lui îi vine să-și dreagă glasul, dar se stăpânește. În schimb, își drege Laura vocea, imitându-l. Bo nici nu-și dă seama.

— Există un onorariu, dar e micuț. Am condițiile aici.

Bo scoate o foaie dintr-un dosar și i-o vâră sub nas.

Laura se uită la hârtie cu privirea goală.

— Ți-o las, ca să te decizi.

Să-i mai dea câteva explicații despre ce scrie acolo sau ar părea că face pe grozava cu Laura? Simte răsuflarea lui Solomon în ceafă, îl

simte judecând-o în sinea lui, simte cât de rece respiră el parcă peste tot ce face și ce spune ea. Îl apreciază pentru flerul de care dă dovadă în unele situații, dar tare tânjește după o libertate a ei, după dreptul de a face ce și cum o taie capul, fără rețineri sau spaimă, fără groaza de a fi dezaprobată, de a-l decepționa. De a-l dezamăgi iar și iar. De a trebui să se controleze. Nu-i place atmosfera rece care s-a instalat între ei doi, dar e până peste cap de sătulă să bâjbâie, din pricina lui, într-o profesie pe care știe prea bine s-o facă. Poate că era mai bine când relația lor era doar una profesională; pe atunci îi păsa de ce credea el mai degrabă decât de ce credea despre ea.

S-a apropiat așa mult de Laura, încât a ajuns să stea pe marginea scaunului; Bo se așază mai bine, lăsându-se relaxată pe spate, și așteaptă. Așteaptă un răspuns care s-o mulțumească.

Cu ochii în iPad, Laura urmărește filmul cu tatăl și unchiul ei. După câteva clipe e deja decisă:

— Nu cred că mi-ar plăcea ca lumea să afle povestea mea.

Lui Solomon nu-i vine să creadă cât de ușurat se simte auzind-o.

N-ar considera niciodată documentarele lor ca fiind exploatatoare, totuși e mândru că Laura știe ce e mai bine pentru ea, că nu se lasă furată de atenție și de nevoia de a sta în văzul tuturor, așa cum fac mulți alți oameni. Ea nu e precum ceilalți, cărora Bo le flutură doar camera de luat vederi prin fața ochilor și ei au și luat poziția de drepți, dornici de cele cinci minute de faimă. Îi place că Laura e diferită. E normală. E o persoană normală care ține la intimitatea vieții ei. Asta și încă ceva.

— Nu trebuie să ne împărtășești nimic din ce nu vrei, insistă Bo. Uite, Joe și Tom ne-au permis să-i filmăm pentru ca oamenii să vadă cum trăiau, și nu cred că s-au simțit vreodată invadați în intimitatea căminului. Am avut o înțelegere foarte clară, și anume că îndată ce se simțeau incomodați, opream filmarea.

Exact cum se întâmplase de dimineață, cu Joe; din cauza asta, Bo încă rămăsese cu un gust amar, ca și cum se certase cu un prieten.

Laura pare ușurată.

— Îmi place să stau singură. Nu vreau – se uită la iPad și la articolele de ziar și reviste de pe masă, nu vreau nimic de felul ăsta.

Își trage mânecile cardiganului peste încheieturi, le vâră printre degete și își încrucișează brațele ca și cum i s-ar fi făcut dintr-odată frig.

— Am înțeles, spune Solomon. Îți respectăm decizia. Dar înainte de a pleca, ți-am adus câte ceva.

Solomon cară de la mașină pungile de cumpărături și le pune pe podea, lângă Laura. Probabil că exagerase cu cantitățile, dar se temea că Bridget va trece de partea lui Joe și nu-i va mai asigura Laurei cele necesare traiului. Așa că îi cumpărase și pături, tricouri și pulovere nenumărate; nu-și putea nici măcar imagina cât de friguroasă era iarna pe aceste meleaguri, cu vântul șuierând prin găurile din pereți, cu ferestrele vechi, în vreme ce liliecii zburătăceau la câțiva metri distanță de ușa ei.

În privința cumpărăturilor, Bo nu-și dăduse deloc cu părerea. Stătuse în mașină verificându-și e-mailurile, în vreme ce el umpluse portbagajul cu pungi. Abia acum realizează ce de lucruri îi luase; se simte surprinsă și ridică privirea la Solomon care a căpătat un aer ușor jenat; interesul pe care și-l dăduse cu aceste cumpărături o impresionează pe Bo. Totuși, înțelege prea bine că până s-o convingă pe Laura să colaboreze cu ei mai este cale lungă.

— M-am gândit că s-ar putea face tare frig aici, explică Solomon cu stângăcie, fluturându-și mâinile pe deasupra pungilor și mormăind câte ceva despre conținutul lor.

Nu pare în largul lui, ceea ce pe Bo o face să zâmbească – de fapt, se stăpânește să nu râdă de-a dreptul.

— Mulțumesc tare mult, spune Laura scotocind prin pungi, apoi adaugă: E mult prea mult. Și atâta mâncare… Nu cred că aș putea mânca toate astea de una singură.

— Păi, sunt trei oameni care ar fi încântați să te ajute, glumește Bo, forțând, mereu forțând nota.

— Va trebui să vă dau totul înapoi, îi răspunde ea lui Solomon și apoi lui Bo. Nu pot face documentarul.

— Sunt ale tale, îi explică Solomon pe un ton hotărât, indiferent dacă-l faci sau nu.

— Da, da, păstrează tot, întărește cu indiferență Bo.

În vreme ce Solomon se pregătește să plece – au insistat deja prea mult cu documentarul, au stat deja mai mult decât se cuvine –, Bo își ia inima în dinți. E unul dintre acele momente cam neplăcute, dar Bo vede lucrurile în ansamblu; știe deja că nu poate renunța la fata asta atât de fascinantă, de frumoasă, de interesantă, de capabilă să intrige și să atragă. Duce un trai numai bun de istorisit lumii întregi, și are și un farmec fizic aparte – e o apariție. Este perfectă. În vreme ce Solomon își ia rămas-bun de la Laura, Bo trage de timp; își adună hârtiile pe îndelete și aranjează îndelung fotocopiile ziarelor într-un teanc ordonat, repetând repede în minte ceea ce urmează să spună.

— Ia-o înainte, Sol, vin și eu într-un minut, îi cere Bo, îndesându-și cu încetinitorul dosarul în geantă.

Ușa se închide în urma lui Solomon – iubitul ei întunecat de atâta dezaprobare s-a făcut nevăzut. Dar când ridică ochii înspre Laura, vede pe chipul ei atâta tristețe de parcă fata ar sta să izbucnească în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Bo surprinsă.

— Nimic, eu… nimic, răspunde ea c-un ușor gâfâit.

Se ridică și se îndreaptă prin cameră spre chicinetă. Își toarnă o cană cu apă și o bea apoi pe toată dintr-o suflare.

Ce fată neobișnuită! Bo vrea să știe totul despre ea. Vrea să vadă lumea prin ochii ei, vrea să fie în locul ei – Laura trebuie convinsă să spună *da.* Asemenea subiect de poveste nu poate fi irosit. Da, Bo își dă și singură seama, e pasionată de munca ei până la obsesie, dar acesta e prețul pentru a înțelege ea însăși pe deplin personajul filmului. Trebuie să se transpună în viața personajului. Și ea e gata s-o facă! După succesul documentarului *Gemenii Toolin*, avea atâta nevoie de un subiect nou, puternic, or, venind aici, iată-l născându-se sub ochii ei, ca un soi de continuare firească. E povestea perfectă, e povestea care trebuie, e povestea cu un imens potențial – poate fi chiar o poveste mai bună decât *Gemenii Toolin.* Și îi revine lui Bo responsabilitatea de a arăta lumii ceea ce văd ochii ei, de a stârni în oameni ceea ce stârnește acest subiect în sufletul ei. Trebuie s-o convingă pe Laura cu orice preț!

— Laura, rostește ea suav, îți respect decizia de a rămâne deoparte, totuși vreau să mă asigur că înțelegi perfect propunerea mea. Vreau să te ajut să te gândești bine. Ai avut o săptămână tare grea, o săptămână a marilor schimbări odată cu moartea tatălui tău.

Laura pleacă privirea și genele lungi se răsfiră înspre pomeți; reacționează așa ori de câte ori se pronunță în preajma ei cuvinte precum tată sau unchi – Bo simte că trebuie să aibă mai multă grijă când îi pomenește pe Joe și pe Tom, Laura nu se simte deloc în largul ei când vine vorba de ei doi în aceste ipostaze; Bo ar da orice să poată înțelege de ce se întâmplă asta. *De ce? De ce? De ce?* Dar fata asta este croită numai din secrete; concepută în secret, născută în secret, crescută în secret, ducându-și existența într-un uriaș secret. Bo vrea să rupă lanțul tuturor acestor secrete.

— Te afli în fața unui nou început, Laura, treci printr-o mare schimbare în viață. Cine știe dacă Joe are să-ți permită să locuiești în continuare aici? Și chiar dacă vei rămâne la cabană, cum poți fi

sigură că Joe te va ajuta să duci viața pe care ai dus-o în ultimii zece ani? Va avea grijă Joe de tine așa cum a avut Tom, trimițându-ți provizii prin Bridget, plătindu-le – căci îmi închipui că Tom suporta toate costurile acestor provizii, nu-i așa?

Laura confirmă, dând din cap.

— Și dacă Joe decide să nu-ți poarte de grijă în locul lui Tom, cum o să ajungi tu oare să te aprovizionezi de la magazine, când nici nu ai mașină? Dar de bani dispui? Poți plăti mâncarea? Oricât de mult pare să te fi ajutat Tom, de fapt te-a lăsat într-o situație tare delicată – vocea lui Bo sună tot mai înduioșată, pregătindu-se însă de lovitură. Nu ești în niciun fel menționată în testamentul lui Tom. Toată partea lui de avere i-a lăsat-o lui Joe. Poate că intenționase să discute despre existența ta cu fratele său, dar află că n-a făcut-o niciodată.

Și, în sfârșit, tace, așteptând ca tot ceea ce rostise până atunci să pătrundă în sufletul Laurei, care, între timp, întinsese mâna și o încleștase pe spătarul scaunului. Ochii îi rătăcesc prin cameră, adânciți în gânduri – probabil că fix în aceste clipe lumea ei se destramă fir cu fir, chiar sub privirile lui Bo.

— Dacă accepți să facem documentarul despre viața ta, vom fi aici să te ajutăm. Noi trei vom fi aici, alături de tine, îți putem aduce orice ai nevoie. Te putem ajuta chiar și să te stabilești în altă parte, dacă asta e ceea ce îți dorești. Orice vrei, te putem ajuta. Nu ești singură. Mă ai pe mine, pe Rachel și bineînțeles… o să-l ai pe Solomon! Văd bine cât de mult te-a îndrăgit Solomon, adaugă Bo cu un zâmbet.

7

— A acceptat!

Bo fredonează de încântare, pășind pe potecă; Solomon și Rachel o așteaptă lângă mașină.

— Ce? strigă Rachel, uitându-se la colegul ei. Solomon tocmai m-a anunțat că Laura nu vrea să aibă de-a face cu documentarul.

— Ba uite că acum vrea!

Bo ridică biruitoare mâna în aer. Cei doi se holbează la ea.

— Haideți, bateți palma cu mine!

Rachel bate palma, surâzând plină de mirare.

— Ești nemaipomenită. Ești o figură, sincer îți spun!

Ce plăcut să fie lăudată! Bo rămâne cu mâna în aer, așteptându-l și pe Solomon. Dar el își încrucișează brațele la piept.

— Nu bat palma cu tine până când nu-mi explici cum ai făcut-o să se răzgândească.

Bo coboară mâna și își dă ochii peste cap.

— Ai cere socoteală și unui alt producător? Sau doar mie? Pentru că mi-ar plăcea să mă bucur din partea ta de același respect pe care-l acorzi altora. Nu ți se pare corect?

— Dacă m-aș fi aflat în aceeași încăpere cu orice alt producător care a obținut un acord imediat după ce eu am plecat auzind un refuz, atunci da, i-aș cere socoteală, indiferent cine ar fi el.

— De ce trebuie neapărat ca producătorul să fie un *el?* întreabă Bo.

— Sau o ea. Cui naiba îi pasă? Ce-ai făcut de ai convins-o să accepte?

— Oameni buni, înainte să vă ambalați amândoi, putem să lămurim mai întâi câte ceva despre logistică? intervine Rachel. Chiar trebuie să ajung acasă la Susie – avem programată o ecografie pentru

vineri și nu vreau s-o ratez, explică ea cu gravitate. Trebuie să știu ce se întâmplă. Există vreun plan?

Bo se uită la amândoi, cu ochii uluiți.

— Oameni buni! țipă ea exasperată. Putem renunța la bodogăneală pentru o secundă? Putem accepta și, mai ales, ne putem bucura de faptul că avem *confirmat* subiectul unui nou documentar? Ce-ați zice să nu irosim clipa victoriei punând o groază de întrebări nefericite, ci mai bine să mergem să sărbătorim? îi străfulgeră ea cu privirea. Suntem din nou gata de start. Uraaa! Haideți! încearcă ea să-i însuflețească.

Și până la urmă, se bucură toți trei îmbrățișându-se în grup – Rachel și Solomon își înăbușă pentru moment reținerea.

— Felicitări, pungășoaică mică și neobosită, spune Solomon sărutând-o.

Ea râde.

— Mulțumesc! În sfârșit, recunoașterea pe care o merit!

— Deci… spune Rachel.

— Știu, știu, *Susie,* spune Bo, gândindu-se la asta. Bineînțeles că trebuie să te duci la ea. Am sentimentul că toate semnele ne cer să filmăm acum. În primul rând, ne obligă vremea. Data trecută am venit aici într-o iarnă și a fost mohorât, rece, complicat. Tu, Rachel, ai alunecat de prea multe ori pe fund și, oricât de amuzant a fost, chiar tu ai spus că o căzătură e întotdeauna periculoasă!

Solomon chicotește.

— Adică da, vreau să o putem filma pe Laura de-a lungul tuturor celor patru anotimpuri, vreau să filmăm acum partea cea mai importantă a documentarului. Vreau să le arăt oamenilor exact cum am descoperit-o. Frumoasa Adormită în căsuța ei ascunsă din pădure. Vreau culoare, vreau lumină, vreau acele sunete, spune ea privind în jur. E o atmosferă de vară. Și mai e ceva – dacă tărăgănăm

prea mult, există posibilitatea ca Laura să se răzgândească. Vreau gândurile, dorințele, visurile ei de acum, nu ceva ce și-a închipuit cu luni de zile în urmă. Viața ei s-a schimbat *acum* – bum! Trebuie s-o urmărim acum, când e pe cale să se schimbe totul. Și în cele din urmă, nu știu cât timp o să-i mai permită Joe să stea acolo. Dacă plecăm, s-ar putea s-o dea afară din cabană, pe când, dacă suntem aici, poate că ar fi mai deschis ideii ca ea să locuiască aici în continuare. Așa că, dragilor, ținând cont de toate astea, mergem acasă azi, ne adunăm, eu pregătesc hârtiile, Rachel, tu pregătești echipamentul și ne întoarcem duminică seară. Luni începem să filmăm pentru următoarele două săptămâni.

Toată lumea e de acord.

— Rachel, știu că Susie trebuie să nască peste trei săptămâni, așa că dacă trebuie să pleci pentru indiferent ce motiv… adaugă Bo, rulând deja în minte o listă cu nume de alți cameramani colaboratori. L-aș putea suna pe Andy să văd dacă…

— Andy e un tâmpit, nici nu se compară cu felul în care filmez eu. Doar nu te gândești să mă înlocuiești cu Andy. Ar fi o insultă! Nu trebuie să-mi găsești înlocuitor, devine Rachel categorică. *Asta* e o poveste. Vreau să lucrez la această poveste.

Lui Solomon i se face pielea de găină. Nu a mai văzut-o pe Rachel niciodată așa entuziasmată de un proiect. Cu toții sunt nerăbdători să înceapă, să descopere povestea Laurei. Aproape tremurând de emoție, Bo se întoarce la cabană să discute programul de filmare cu Laura. Totuși, iese câteva minute mai târziu cam descumpănită.

— S-a răzgândit, ghicește Solomon, simțind cum i se strânge stomacul.

— Nu tocmai. Dar a intrat în panică. Face din nou chestia aia cu sunetele. Te vrea pe tine, Sol. Din nou.

Solomon închide ușa cabanei în spatele lui. Laura stă în picioare, plimbându-se de colo-colo în locul strâmt dintre pat, chicinetă și living.

— Bună, spune el.

A dat peste ea în timp ce scotea un sunet pe care Solomon nu-l înțelege decât după ce închide ușa. E clinchetul clanței. Poate că Laura imită sunetul a ceea ce-și dorește să se întâmple. Adaugă această idee listei sale de studiu asupra ei.

— Credeam că o să înceapă mâine, se tânguie ea răsucindu-și nervoasă degetele.

— Documentarul?

— Da.

— Nu, îmi pare rău. Nu poate avea loc imediat. Trebuie să mergem acasă și să ne pregătim de filmare; dar nu-ți face griji, ne întoarcem luni și stăm două săptămâni.

— Când pleci? întreabă ea, foindu-se prin cameră.

— Azi. Laura, ce s-a întâmplat?

— Dacă pleci, o să fiu singură aici.

Începe să facă zgomote, e agitată. Sunt sunete de pasăre tulburată.

— Sunt doar cinci zile. Ești întotdeauna singură aici.

— Joe nu mă vrea aici.

— Nu știm dacă Joe nu te vrea aici, caută Solomon s-o liniștească. E șocat, o să aibă nevoie de ceva timp.

— Dar dacă vine aici, când voi sunteți plecați, și mă alungă? Dacă vine din nou poliția? Ce-o să fac? Unde am să mă duc? Nu știu pe nimeni. N-am pe nimeni.

— Poți să mă chemi pe mine, dacă se întâmplă asta. Uite, caută el în buzunare un pix și hârtie. O să-ți dau numărul meu de telefon.

— Cum să te sun? N-am telefon.

El se oprește, pixul rămâne în aer deasupra hârtiei.

— Te rog, rămâi. Aș vrea să filmăm mâine, spune ea înghițind în sec. Dacă se întâmplă asta, trebuie să fie mâine, schimbă brusc tonul, încercând să pară categorică.

— Nu putem filma mâine, Laura, explică el blând. Uite ce, nu e nicio nenorocire. Te rog să te liniștești. Trebuie să mă duc la mama în weekendul ăsta. Are șaptezeci de ani. Locuiește în Galway, nu pot lipsi. Iar Rachel, fata cu aparatul de filmat, are o soție însărcinată și trebuie să ajungă acasă la ea. Iar Bo, ea e regizor și producător, are multă treabă de făcut pentru săptămâna viitoare, planificare, hârțogărie, o prezentare, genul ăsta de chestii. Ne trebuie mult echipament, sunt și acte de întocmit, sunt aprobări de cerut, chiar ne e imposibil să începem mâine.

— Pot veni și eu cu tine? întreabă ea.

Solomon o privește șocat. Nici nu știe cum să-i răspundă.

— Vrei să…

— Pot să stau cu tine? Aici nu mai vreau să rămân. Totul s-a schimbat. Trebuie să… mă schimb odată cu schimbările.

Se lasă pradă panicii, gândurile i se învălmășesc în minte.

— Liniștește-te, Laura, e în regulă, totul e în regulă. Nu s-a schimbat nimic.

Din doi pași e lângă ea, îi cuprinde brațele cu mâinile, vrea ca ea să se uite la el. Inima îi bate cu putere; doar atingându-i pielea simte că-l ia cu amețeală. Ea se uită la el și ochii aceia atât de verzi îi pătrund până în adâncul sufletului.

— Tatăl meu a murit, șoptește. Tatăl meu a murit și nici măcar nu i-am spus vreodată tată. Niciodată nu am putut fi sigură că știe că sunt fiica lui. Noi nici măcar n-am…

Lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

— Ah, vino încoace, murmură Solomon.

Își pune brațele în jurul taliei ei și o trage la pieptul lui; capul ei se sprijină de umărul lui și Laura se lasă cu totul învăluită de dragostea și de grija lui. Cu un scurt hohot de plâns, se întreabă parcă pe ea însăși:

— Cum poate un loc să-ți fie casă dacă nimeni nu te vrea acolo? Aceea nu e casă.

La asemenea întrebare, Solomon chiar nu are răspuns. E singurul om pe care ea îl cunoaște. Cum ar putea s-o lase aici? Nu poate…

— Dar ce mama naibii?! sare Bo, ridicându-se în picioare când Solomon apare cărând niște geamantane, urmat îndeaproape de Laura.

Solomon azvârle valizele în portbagaj și, ferindu-se cât poate de mult de privirea uluită a lui Bo, răspunde în fugă:

— O luăm cu noi.

Într-o clipită, Bo e lângă el.

— Pardon?!

— E speriată aici. Nu vrea să aștepte de una singură până când ne întoarcem. Și tare mă întreb, Bo, cine a speriat-o în halul ăsta? zice el printre dinți, cu venele pulsându-i de nervi.

— Păi… dar trebuie să mergi acasă la părinții tăi.

— Da, și va trebui s-o iau cu mine. N-o să meargă la Dublin cu tine, mormăie el, încercând să vâre niște pungi printre echipamentul de înregistrare.

E convins că Bo urmează să se opună – *dar, Solomon, nici vorbă să te las, e ridicol, ești iubitul meu, ce să cauți călătorind însoțit de o femeie tânără și frumoasă (chiar și ciudată) la petrecerea familiei tale*? În schimb, când își furișează privirea în direcția lui Bo, pe chipul ei zărește un zâmbet larg.

— Laura, strigă ea, ridicând două degete în aer. E cea mai bună veste. *Cea mai grozavă!*

8

Bo trântește sticla de bere pe masa din barul hotelului, cu mai mult zgomot decât intenționase:

— Albă ca Zăpada! declamă ea.

Rachel râde. Solomon scutură capul și întinde mâna după bolul de alune.

— Serios, e o adevărată Albă ca Zăpada, continuă ea cu entuziasm. Cu siguranță că aș putea atrage atenția cu asta. Trăiește în pădure, cântă afurisitelor de animale.

Solomon și Rachel nu se pot abține să nu râdă de ardoarea ei. Bo e cherchelită, ochii îi strălucesc și se îmbujorează toată discutând planurile pentru documentar. A reușit să o convingă pe Rachel să mai rămână două zile, în loc să meargă acasă. Așa că următoarele două nopți vor sta la hotel în Gougane Barra: în timpul zilei vor începe să filmeze la cabană, în weekend fiecare dintre ei se duce acasă, iar duminică seara se vor reuni în Cork. Bucuria lui Bo e molipsitoare – și lui Solomon, și lui Rachel le vine imposibil să spună nu. Pe Laura au lăsat-o sus în dormitor, cazată într-o cameră de trecere între ale lor; au filmat-o deja luându-și în stăpânire locșorul. De fapt, Bo filmase cu minuțiozitate; erau primit pași timizi ai Laurei în lumea cea mare și rea, nu că s-ar fi găsit ceva dramatic de surprins pe camera de luat vederi. Până la urmă, Laura nu fusese totuși crescută de lupi, știa cum să se poarte. Păstrase totul în sinea ei, ascuns. Rachel o filmase pe Laura urcându-se în mașină pentru prima dată în zece ani și lăsând în urmă căbănuța ce dispăruse apoi treptat în spatele casei liliecilor. Laura nu privise înapoi, în schimb scosese unul dintre sunetele ei ciudate – imitase sunetul provocat de pornirea motorului. Îndepărtându-se de pământurile Toolin, chipul ei nu-și schimbase expresia. Părea că absoarbe în liniște, pe îndelete,

tot ce vede în jurul său; nu-ți venea să-ți iei ochii de la ea, te fascina precum un nou-născut ce descoperă lumea înconjurătoare. Și cu toate că reușea să-și ascundă sentimentele destul de bine, micile sunete pe care le făcea dezvăluiau parcă câte ceva despre ce simte.

— E ca și cum am avea un copil, glumise Bo către Solomon, arătând înspre camera de trecere.

— Dacă Laura e Albă ca Zăpada, cine e vrăjitoarea cea rea care a închis-o? întreabă Rachel.

— Bunica ei, răspunde Solomon cu chef de vorbă după ce toată ziua moțăise. Dar nu o vrăjitoare rea, ci mai curând una bine intenționată.

— Toți oamenii răi se consideră bine intenționați într-o formă sau alta, îl contrazice Bo. Manson credea despre crimele lui că vor grăbi apocalipticul război rasial… Ce-ați zice de Rapunzel?

— Sau ce-ați zice de Mowgli? glumește Rachel.

Bo nu o ia în seamă.

— Închisă într-o cabană, pe vârful unui munte, izolată de lume. Și are un păr lung și blond, și e frumoasă, adaugă ea. Nu că ar trebui să aibă vreo importanță, dar are, și noi știm cu toții asta.

Ridică degetul și face un gest amenințător înspre Solomon și Rachel, avertizându-i parcă să nu o contrazică; cei doi nici măcar nu au această intenție.

— Nu știu de ce îndrepți povestea aceasta înspre stilul filmelor Disney, spune Rachel. Vrei să iasă un film comercial?

— Pentru că seamănă cu un basm. Laura răspândește în jur o atmosferă eterică, de altă lume, nu vi se pare?

Bineînțeles că Solomon e complet de acord; a avut această senzație despre Laura de la bun început. Greșise poate, se arătase de-a dreptul naiv, închipuindu-și că numai el se simțea ca sub o vrajă.

— Vorbește cu animalele și cu păsările, adaugă Bo. Chiar este de Disney.

— De Niro vorbea cu oglinda[5], sugerează Rachel. Shirley Valentine[6], cu peretele.

— Nu-i chiar același lucru, zâmbește Bo.

— Ea nu vorbește cu viețățile, ci le imită, atenționează Solomon. E o diferență.

— Imitatorul. Imitato*area.*

— Un titlu implicând diferențierea pe sexe de la o feministă ca tine?! Ar trebui să-ți fie rușine, o tachinează Rachel, făcând semn barmanului pentru încă un rând.

— Laura mă inspiră la așa ceva.

— Perfect, spune Rachel. Haideți să ciocnim pentru filme bazate pe fapte reale!

— Laura imită, se trezește Solomon gândind cu voce tare. Repetă de mai multe ori sunete necunoscute ei, le repetă până ce reușește să le reproducă întocmai, poate pentru a le înțelege. Iar când se simte în nesiguranță scoate sunete alarmate, mârâie, latră; prima dată când am întâlnit-o imita sunetul alarmei de la mașină. Asociază aceste sunete cu pericolul sau cu nevoia de apărare.

Amândouă încuviințează teoria lui Solomon.

— Interesant, dă din cap Rachel. Nu mi-am dat seama că e un limbaj.

— Nu?! întreabă Solomon.

Lui i se păruse clar încă de la început. Fiecare sunet scos de Laura era diferit de celelalte. Sunete compătimitoare atunci când scâncea lângă Mossie, sunete intimidante atunci când se simțea încolțită. Îl imita pe Solomon dregându-și glasul atunci când i se părea că situația devine incomodă. Da, pentru Solomon toate au un înțeles, unul special, straniu, dar justificabil.

Bo încă se gândește la variante de titlu pentru film.

— Limbajul Laurei?!

— Așadar e o imitatoare, intră și Rachel în joc. Laura Imitatoarea.

— Oh, ăsta e un titlu adânc, râde Bo.

— Nu imită acțiuni sau mișcări. Doar sunete, atrage Solomon atenția.

Cele două femei cad pe gânduri.

— Vreau să zic că nu stă în patru labe mârâind ca un câine, nici nu se învârte prin cameră fluturându-și brațele ca o pasăre. Ci doar repetă sunete.

— Bine zis.

— Prietenul nostru antropologul, ridică Rachel sticla de bere în onoarea lui.

— Antropolog! Păi asta e chiar o idee bună, spune Bo, luând pix și o hârtie. Ar trebui să stăm de vorbă cu un antropolog despre cazul Laurei.

Cu voce tare Solomon se gândește tot la ale lui:

— Există în lume o pasăre care imită sunete. Cu ceva vreme în urmă am văzut un film documentar despre o asemenea pasăre.

Are mintea încețoșată de alcool și din pricina diferenței de fus orar, așa că se chinuie din greu să-și amintească numele păsării.

— Un papagal? sugerează Rachel.

Bo chicotește.

— Nu.

— Un peruș.

— Nu! O pasăre care imită orice fel de sunete – de la sunete de oameni până la sunete de mașini sau alte păsări. Așa au spus în documentar.

Bo se uită pe telefon.

— Hm… Pasăre ce imită sunete.

Caută pe internet. Brusc, din telefon răzbat zgomote puternice; câțiva dintre clienții barului întorc capul spre Bo, aruncându-i priviri urâte. Ea își cere scuze și dă volumul mai încet.

— Uite aici.

Se îngrămădesc toți trei asupra ecranului telefonului, urmărind un clip de două minute, realizat de David Attenborough, despre o pasăre ce imită sunete – sunetele altor păsări, sunete de drujbă, de telefon mobil, de buton de oprire a aparatului de fotografiat.

— Parcă e Laura! exclamă Rachel, punând pe ecranul telefonului un deget unsuros și plin de sare de alune.

— Se numește pasărea liră, zice Bo, căzând pe gânduri. Laura, Pasărea Liră.

— Laura, Pasărea Liră, repetă Rachel.

— Nu, scutură din cap Solomon. Doar Pasărea Liră.

— Îmi place, rânjește Bo. Asta-i! Felicitări, Solomon, primul tău titlu!

Mulțumiți, petrec până la miezul nopții; nu se întorc în dormitoarele lor înainte de ora douăsprezece.

În fața camerei lui Bo, Solomon o alintă cu mici sărutări pe gât; ea se zăpăcește, nici nu reușește să mai deschidă ușa camerei cu cardul. Chicotește, în brațele lui:

— Credeam că ești obosit… Dar observ că îți recapeți forțele noaptea, precum vampirii…

Solomon continuă să muște încetișor pielea gâtului ei și deodată gândul îi zboară la lilieci. În minte îi vine casa liliecilor, în minte îi vine Laura, care e în camera alăturată; avântul îl părăsește și Solomon slăbește îmbrățișarea, fără ca Bo să-și dea seama și să înțeleagă ce s-a întâmplat. După mai multe încercări, ea nimerește senzorul și ușa se descuie în sfârșit.

— Mă întreb dacă e trează, șoptește Bo.

Cu Laura încă printre gânduri, Solomon o trage pe Bo aproape de el, o sărută.

— Stai, îi rezistă ea. Stai să ascult.

Se furișează spre ușa care îi desparte de camera Laurei, își lipește acolo urechea și începe să asculte concentrată. Mâinile lui Solomon aleargă de-a lungul trupului ei, o dezbracă.

— Sol, râde ea. Încerc să mă documentez!

Îi trage lenjeria intimă în jos, pe picior, și o azvârle peste umăr. Îi acoperă glezna cu sărutări și de acolo urcă încetișor, prelung, mângâindu-i interiorul coapsei cu buzele lui cu totul înfometate.

— Uită ce am spus… geme Bo și se întoarce, lipindu-și spatele de ușă.

Întinsă în pat, Bo geme de plăcere.

Solomon o trage spre el s-o sărute și, în timp ce buzele lor se întâlnesc, la urechi îi ajung noi sunete de extaz. Sunetele lui Bo. Și totuși, acum gemetele nu vin de la Bo. Se aud dinspre camera Laurei. Amândoi rămân împietriți.

Bo se uită la Solomon.

— Oh, Doamne, șoptește ea.

Solomon cercetează din priviri ușa care face legătura cu încăperea Laurei. Lustra din baie luminează camera, altfel întunecată. Deși ușa de pe partea lor e încă închisă, probabil că Laura a deschis ușa de legătură de la camera ei și trage cu urechea.

— Oh, Doamne, repetă Bo trăgându-se de lângă Solomon și acoperindu-și trupul cu așternuturile de pe pat.

— Nu te poate vedea, o liniștește el.

— Ssst…

Inima lui Solomon bate cu putere, ca și cum ar fi fost prins făcând ceva ce nu trebuia să facă. Chiar dacă Laura nu-i poate vedea, e sigur că-i poate auzi.

— Nu-mi pasă, e ceva dezgustător.

— Nu-i dezgustător.

— La dracu', Solomon, șuieră ea cu dezgust.

Ascultă amândoi, dar nu se mai aude niciun sunet.

— Ce faci? șoptește ea, uitându-se cum Solomon se dă jos din pat.

Se duce la ușa de legătură și lipește urechea de lemnul rece. Și-o imaginează pe Laura de cealaltă parte, făcând același lucru. Prima ei noapte în afara căsuței! Nu cumva făcuseră rău s-o lase singură câteva ore? Speră că Laura e bine.

— Ei? întreabă Bo când el se întoarce în pat.

— Nimic.

— Sol, dacă-i țicnită?

— Nu-i țicnită.

— Dacă e vreo nebună din aia ucigașă, vreo psihopată?

— Nu e.

— Cum știi asta?

— Nu știu… Tu ai venit cu ideea de a o aduce cu noi la hotel.

— Mda, când spui asta ești de mare ajutor.

El suspină.

— Putem măcar să terminăm?

— Nu. M-a speriat al naibii de tare.

Solomon oftează, își pune mâinile sub ceafă și își fixează privirea în tavan; e treaz de-a binelea. Bo se cuibărește peste el, cu piciorul întins de-a lungul piciorului lui așa încât nu poate nici măcar să rezolve chestiunea de unul singur. Perfect treaz și nesatisfăcut.

Dă pătura deoparte și încearcă să evadeze de lângă ea.

— Dacă te duci să ți-o freci la baie, ai grijă să nu faci zgomot. Altfel, Pasărea Liră are să te imite următoarele două săptămâni în fața camerei, îl avertizează Bo somnoroasă.

Solomon își dă ochii peste cap; i-a pierit tot cheful. Revine în pat. Și nu după mult timp, adoarme, tot pândind felul în care, dincolo de ușă, Laura îl pândește.

9

Solomon se trezește dimineața într-un pat gol. Ușa dintre camera lor și cea a Laurei e crăpată. Se ridică și încearcă să se orienteze. Îi ajunge la urechi vocea lui Bo – blândă, dar pe un ton organizatoric.

— Joe a fost de acord să avem astăzi acces la cabană, așa că te putem filma acolo. Te putem însoți în treburile zilnice – ce faci, cum trăiești, genul ăsta de lucruri. Și apoi, o să-ți pun câteva întrebări despre felul în care vezi viitorul, ce-ai vrea să faci cu viața ta. Așa că poate te gândești la chestiile astea până ajungem acolo.

Tăcere.

— Știi deja ce ai putea răspunde?

Tăcere.

Solomon se dă jos din pat și se îndreaptă spre camera Laurei. Se uită prin crăpătura ușii și vede ceafa lui Bo. Laura stă pe pat.

— În regulă, nu trebuie să-mi răspunzi acum la întrebări. Dar înțelegi care este planul?

— Înțeleg.

— O să filmăm astăzi și mâine, iar în weekend facem pauză. De luni reîncepem filmările. E în regulă așa pentru tine?

— În weekend o să fiu cu Solomon în Galway.

— Da.

Se lasă o tăcere stânjenitoare.

— Laura, aseară…

Și din nou tăcere.

Înfiorat de dezgust, Solomon închide ochii, dorindu-și cu disperare ca Bo să nu continue această discuție. A fost prima noapte pe care Laura a petrecut-o într-un pat nou, într-o cameră nouă, prima noapte în zece ani. Totul trebuie să i se fi părut absolut diferit. Și gemetele lui Bo fuseseră ceva nou și diferit pentru Laura, le

imitase doar pentru a le înțelege, căci e felul ei de a cunoaște lumea – și nimic mai mult. Numai de-ar pricepe și Bo lucrul ăsta și ar abandona subiectul.

— Ăăă… aseară te-am auzit scoțând un sunet. În vreme ce eram în pat.

Laura scoate exact acel sunet; sunt gemetele de plăcere ale lui Bo. Ai zice că sunt înregistrate.

Pe Solomon îl apucă râsul, dar își mușcă buza, stăpânindu-se. Bo are o expresie îngrozită.

— Da. Sunetul ăsta…

— Vrei asta în film?

Solomon se uită din nou prin crăpătura ușii s-o vadă pe Laura; observă o schimbare în tonul vocii ei. E jucăușă. Se joacă cu Bo. În schimb, Bo nu-și dă seama.

— Nu! râde ea nervos. Vezi tu, *ceea ce* ai auzit era intim, un moment intim între mine și…

Bo se oprește nevrând să-l pomenească pe Solomon.

— Sol, spune Laura, repetând numele exact ca Bo.

E vocea lui Bo, dar se aude din gura Laurei.

— La naiba! Da.

— Solomon e iubitul tău?

— Da.

Solomon înghite în sec și simte cum inima începe să îi bată cu putere.

— E… în regulă? întreabă Bo.

— În regulă pentru cine?

— Pentru tine. E în regulă *pentru tine?* răspunde Bo, ușor încurcată.

Laura își drege glasul cu stângăcie, dar nu e glasul ei, acum e al lui Solomon. Aruncă o privire iute înspre ușă și Solomon înțelege pe

loc – ea știe că el e acolo și ascultă. Solomon zâmbește și se îndepărtează; are nevoie de un duș.

Petrec ziua de joi filmând casa Laurei. Descoperă că, atunci când e urmărită, Laura are tendința să încremenească, privind înspre cameră, cu un aer pierdut; lui Bo îi vine o idee: o vor filma în timp ce prepară o supă de legume. E un cadru care îi convine Laurei, e familiar, se simte în largul ei. La început, Laura nu poate ignora prezența lor acolo, se încordează sub ochii lor și în fața aparatului care îi înregistrează mișcările. Apoi, pe măsură ce începe să pună suflet în ceea ce face, devine tot mai destinsă. Ei se retrag cât mai în spate, vor ca ea să bage cât mai puțin de seamă că sunt acolo; cu tot echipamentul de înregistrat pe care-l folosesc se potrivesc în această încăpere pe cât s-ar potrivi într-o pădure. Văzându-și concentrată de treabă, Laura imită tot mai rar sunetele lor.

Se duce în grădina de legume și fructe, în căutare de ierburi; leurda se găsește din belșug și Laura culege frunzele cele mai mari.

Nu vorbește prea mult, aproape că nu scoate o vorbă. Bo îi cere să descrie ce face, apoi se răzgândește; nu, acesta va fi unul dintre acele documentare cu sonor adăugat ulterior imaginilor, cu răspunsuri la întrebări directe. Laura nu e o povestitoare, dar imită de minune ciripitul păsărilor; micile zburătoare se arată încurcate o clipă sau două, apoi se lasă convinse și îi răspund.

Bo vibrează, asta se vede limpede. Dar cu toții vibrează în jurul ei. Lucrează împreună cât se poate de silențios, respectând dorința Laurei. Între filmări, discuțiile lor sunt reduse la minimum. Gesturi cu mâna, poate un cuvânt ici și colo. E posibil să fie cea mai tăcută zi din viața lui Solomon, nu doar pentru că el trebuie să tacă – cu asta e obișnuit –, dar petrece mare parte din zile ascultându-i pe alții. În ciuda faptului că filmează acolo unde au filmat și *Gemenii Toolin,*

diferă totul – trăiri, sunete și ritmuri. Ce au aici e un documentar cu totul diferit. Este liric și muzical, este magic. Cadrele cu Laura croindu-și drum prin pădure, cu părul ei de-un blond nordic, cu felul ei senin de-a fi, sunt uluitoare, nepământești. Îi amintesc lui Solomon de clipa în care a întâlnit-o pentru întâia oară, de felul cum i s-a tăiat atunci răsuflarea. S-ar putea uita la ea întreaga zi; ar putea să o asculte întreaga zi. Și chiar asta și face. I-au prins echipamentul de sunet de îmbrăcăminte, și microfonul de tricou, așa că Solomon îi poate auzi fiecare respirație și fiecare bătaie a inimii. Totuși, când se uită la ea, când ochii lor se întâlnesc, în ființa ei nu e fragilitate. Dimpotrivă. E puternică. E hotărâtă. Are mintea pătrunzătoare.

Laura se ridică de jos și își întinde mușchii spatelui. Înalță privirea spre cer, inspiră aerul și, ca și cum își amintește că echipa e acolo, se întoarce și apucă coșul cu ierburi.

— Ce ai acolo? întreabă Bo, încântată că Laura e gata de o discuție.

— Leurdă. Dă savoare supei și e bună pentru piept, atunci când tușești. Pun leurdă în supa de legume pe care o fac, cu ceapă, cu cartofi. Am și ciuperci…

Își plimbă degetele lungi deasupra răsadurilor de ciuperci.

— Cum știi că nu sunt ciuperci otrăvitoare?

Laura izbucnește în râs; un râs matur, surprinzător pentru înfățișarea ei. Și apoi scoate un sunet ca de vomă, atât de fidel încât Rachel simte că-i urcă stomacul în gât și îi vine să verse; Laura nu pare să bage de seamă zgomotul ce-i iese pe gură, e ca și cum o amintire i-a străfulgerat printre gânduri – precum o imagine care îi trece prin fața ochilor.

— Am învățat din primele greșeli, explică Laura, și își trece mâna peste legumele din coș. Astea sunt alune porcești, sunt delicioase dacă le prăjești. Smirnium, seamănă cu țelina. Urzici, leguminoase și usturoiță. E un membru sălbatic din familia verzei, e bun la marinat

carnea. Îmi place pentru că-l pot mânca tot, cu rădăcini, frunze, flori și semințe. Din rădăcină se face un oțet gustos.

— Grozav, mulțumesc, zâmbește Bo încântată.

În cabană, deschide dulapurile și-i arată proviziile ei de alimente, murături, fructe uscate și fructe conservate. Ca să mănânce gustos și sănătos chiar și iarna, atunci când în grădina de zarzavaturi nu mai crește nimic, pune din timp conserve cu fructe și legume. De fapt, iarna este anotimpul în care se bazează nespus de mult pe ajutorul lui Tom. Se *baza…*

O clipă șovăie, tace, apoi face un efort să se stăpânească, și reia explicațiile cu entuziasm. Se simte mândră de proviziile acestea și e tare bucuroasă să vorbească despre ele. Rostește fraze scurte și simple, dar faptul că vorbește liber, fără a răspunde la întrebări, e un semn de încredere; și această încredere crește pe parcursul zilei de filmare.

Pregătește supa și, când e gata, îi invită să guste. Bo soarbe cu politețe dintr-o lingură. Solomon și Rachel golesc farfuriile.

După-amiaza e târzie.

— Ce-ai face după masă? întreabă Bo încercând să împingă lucrurile mai departe.

— În mod normal, aș fi încă afară, culegând, zâmbește Laura cuviincios, înțelegând că pe Bo o preocupă timpul.

— Nu trebuie să grăbești totul din cauza noastră, vreau să te filmez așa cum ești de obicei.

— De obicei, n-aș avea trei invitați la supă, surâde ea. Apoi i se adresează lui Solomon: E prima dată în zece ani când fac așa ceva.

— Patru invitați, precizează Rachel. Pot să mai capăt o porție?

Laura râde. O place pe Rachel, e evident. Cu Bo e încă prudentă. Iar în ce-l privește pe Solomon… ei bine, toată lumea știe.

Laura propune atunci să le arate cum își spală hainele, dar Bo aproape că strâmbă din nas. Îi sugerează cu totul altceva:

— Ce-ai zice să te filmăm citind? Acorzi mult timp cărților, nu-i așa?

— Firește, citesc în fiecare zi.

— Sunt legătura ta cu lumea?

— Aș spune că sunt singurul lucru care *nu mă leagă* de lume, răspunde Laura. Sunt o distracție, o evadare.

— Aha, face Bo, preocupată să planifice următorul cadru. Unde citești de obicei?

— Într-o mulțime de locuri. Aici. Afară.

— Hai să mergem afară, arată-ne unde ai sta cu o carte în mână.

— Depinde de anotimp, de zi, de oră, de lumină. Colind pe aici până când găsesc un loc ce mi se pare potrivit.

— Hai să te filmăm făcând asta, propune Bo cu un zâmbet, și când Laura nu se uită, aruncă o privire la ceas.

Nu că Bo ar putea fi dezinteresată – parcă niciodată nu are destule informații însă timpul nu e de partea ei. Sunt prea multe de făcut și prea puțin timp. Scopul e să faci totul, repede, fără ca nimic să-ți scape. Or, grăbindu-te mereu, unele lucruri se pierd din vedere – așa cum Solomon îi atrage deseori atenția.

Solomon se apropie de Laura, în fața raftului de cărți; e plin, iar cărțile stau teancuri-teancuri și pe podea.

— Ai vreuna preferată? întreabă el.

Laura alege o carte erotică și îi arată lui Solomon titlul – *Ciocan și nicovală.* Și apoi geme, imitând-o pe Bo, dar încetișor, în așa fel încât doar el s-o poată auzi. Solomon râde, clătinând capul.

— Ești îndrăgostit de ea? îl întreabă.

Întrebarea e atât de neașteptată, încât Solomon ezită. Ar trebui să știe răspunsul, dar nu îl trage inima să îl mărturisească. Laura îl

imită dregându-și vocea.

— Sunt uimit că Bridget ți-a putut aduce asemenea carte, schimbă el subiectul.

— Pe Bridget n-o cunosc, dar m-am mirat și eu, râde ea. Mi-a trimis o cutie plină cu titluri de felul acesta, cumpărate la mâna a doua în timpul unui târg de vechituri în scop caritabil. O fecioară pe nume Betty Rock și obraznicul Nathan, spălătorul de geamuri, fac mult clăbuc într-o mulțime de locuri.

Amândoi râd.

— Nu. Asta e preferata mea. Am citit-o de vreo cincizeci de ori sau mai mult.

Îi întinde o carte ilustrată.

— Nu are text, o frunzărește el.

— Păi, cuvintele sunt uneori supraevaluate…

— Despre ce e vorba?

— Despre un copac care se transformă într-o femeie.

— Exact cum a spus Bo, concluzionează Solomon sarcastic studiind-o. Legătura ta cu lumea.

Laura surâde în vreme ce Solomon citește titlul: *Înrădăcinat.*

— Despre ce e vorba?

— Despre un copac crescut într-un parc. Are sute de ani și zi de zi se uită la lume. Copii jucându-se cu mingea, mame plimbându-și bebelușii, oameni alergând, cupluri certându-se – se uită pur și simplu la viață. Timpul curge și, pe măsură ce se îmbogățește cu experiențele celor din jur, cu atât copacul devine mai uman. Coaja i se transformă în piele, frunzele i se fac păr, iar crengile îi devin brațe. Se micșorează. Și asta până într-o zi când deja nu mai e copac, ci o femeie tânără și frumoasă. Își smulge rădăcinile din pământ și pleacă, părăsind parcul.

— Interesant, spune Solomon, răsfoind paginile.

— Poți s-o citești dacă vrei, i-o oferă ea.

— Și iese goală din parc? Doar dintr-o carte ilustrată nu poate lipsi tocmai nuditatea.

— Vei afla asta din ilustrația pop-up a cărții, spune Laura zâmbind.

Îl face să râdă și să se uite la ea cu și mai mult interes; Laura ridică ochii spre el. Nu o deranjează felul lacom în care e privită, așa că Solomon continuă s-o soarbă din ochi.

Inspiră adânc, expiră prelung.

— Mulțumesc pentru carte. Ți-o înapoiez în aceeași stare. De fapt, am și eu o carte pentru tine, zice el, scoțând-o din geantă. Bridget a luat-o joi de la ferma Toolin. Sunt sigur că Tom o pusese deoparte pentru tine.

Are și Bo meritul ei. A intuit că ceva nu e în ordine imediat ce Bridget a pomenit de cărțile pentru Tom. Oare ce altceva a mai intuit ea?

Când îi întinde cartea, Laura se schimbă la față. E ultima carte pe care o primește de la tatăl ei. Chiar dacă n-o alesese Tom însuși, chiar dacă nu i-o dăduse Tom însuși, chiar dacă n-o atinsese Tom însuși, o ceruse pentru ea. Laura strânge cartea la piept.

— Hai să mergem, o îndeamnă Solomon. Deci, cum îți speli hainele? întreabă el în vreme ce-și iau echipamentul și se pregătesc să iasă din cabană.

— Curățătoria e pe vârful muntelui, lângă clubul de noapte, explică Laura serioasă, dar Bo n-a vrut să știe despre asta.

Solomon dă capul pe spate și râde din toată inima.

Laurei îi place sunetul râsului lui. Îl reține în minte și apoi îl redă, iar și iar.

10

Uimitor cât de întunecată e lumea Laurei pe timpul nopții, cât de izolată și de retrasă poate fi. Ceea ce în lumina zilei pare singuratic și totuși liniștit devine parcă amenințător și crud odată cu lăsarea întunericului; îi dă Laurei sentimentul că a fost abandonată. N-are pe nimeni. Pe absolut nimeni. Câteodată își mai face apariția câinele Ring; atunci când nu e în preajma lui Joe, vine să se așeze la picioarele ei, ostoindu-și parcă împreună dorul de Mossie și de Tom. El e singurul ei tovarăș; el și păsărelele, el și micile creaturi ale pădurii. A ajuns să le simtă prezența atât de bine, încât adesea îi atrage atenția lui Rachel chiar înainte ca ea să calce pe trupul vreunui viezure mort sau peste un cuib de păsări căzut. Și-a armonizat pe deplin simțurile cu natura înconjurătoare; lui Solomon i se pare că Pasărea Liră, așa cum s-a obișnuit Bo să-i spună, aproape că-și dizolvă propria ființă în sunetele, în esența, în existența a tot ceea ce e viu în jurul ei, precum copacul din povestea sa preferată. Dar în vreme ce copacul din carte absoarbe natura umană și se transformă într-o tânără femeie, această tânără femeie absoarbe natura sălbatică și se transformă într-o vietate a ei. Sau, cel puțin, încearcă.

Stau împreună la fereastra căbănuței; Solomon tresare la fiecare zgomot de afară și-și aruncă ochii pe geam. E mânat de instinctul de a o proteja, ceea ce e ridicol. Laura identifică imediat sursa tuturor sunetelor care pe el îl neliniștesc și i le explică. De fapt, cine are grijă de cine?

Îngrămădite pe canapeaua din fața sobei, Rachel și Bo se uită la imaginile filmate de-a lungul zilei. Pe Solomon îl preocupă povestea preferată a Laurei.

— Ar trebui să aibă o continuare, își dă el cu părerea. Pentru că, uite, tare aș vrea să aflu acum în ce fel urmează să se descurce femeia aceea, desculță, care fusese până atunci copac; ce rost își face ea în lume? Devine una dintre acele femei de afaceri pline de atâta succes încât își pierde puterea de a mai simți emoții? Sau poate se îndrăgostește de un bărbat, se căsătorește și face cinci copii-copăcei? Sau…?

— Ce?

— N-are importanță.

— Spune-mi.

— Sau iese la drumul mare imediat ce părăsește parcul, dar e lovită de un camion pentru că din parc nu putuse afla că există și trafic?

Solomon zâmbește, însă Laura cade pe gânduri.

— Cred că are nevoie să găsească pe cineva în care să aibă încredere și atunci o să fie totul în regulă.

— Încredere… chibzuiește Solomon, neîncrezător. Vrei să spui că femeia-copac a aflat despre încredere pe vremea când trăia în parc?

— Nu, râde ea. Mă rog, poate că da. A aflat despre omenie. Va trebui s-o citești. Dar nu din parc va afla ea ce înseamnă încrederea. De fapt, încrederea nu o afli învățând despre ea, ci descoperind-o înăuntrul ființei tale.

— Aha, e instinctuală.

— Da.

— Stai, nu vreau să-mi spui finalul poveștii.

— Asta nu face parte din carte.

Solomon simte că o privește prea adânc, dar nu se sinchisește că este văzut. Ochii ei strălucesc chiar și în întuneric; mai mult decât orice pe lume își dorește în această clipă să poată săruta buzele ei pline și fragede. Și e o pornire atât de puternică, încât se tulbură în

sinea lui. Așa ceva nu a mai trăit niciodată. Își ferește privirea. Își drege glasul.

— Vrei să înnoptezi aici? întreabă el.

— Rămâi și tu cu mine?

— Nu, spune el încet. Nu pot, Laura.

— Ah, știu, se zăpăcește ea un strop. Voiam să zic să rămâneți cu toții. Sunteți bine-veniți toți trei.

— Noi toți aici?

— Nu, ai dreptate, o să mergem la hotel, decide ea. Nu vreau să stau aici singură.

Și în sinea ei adaugă: *nu mai vreau.*

În dimineața următoare vizitează casa bunicii Laurei; este casa părintească, casa în care mama ei și apoi ea au fost crescute. Se află departe de șosea, la distanță de aproape douăzeci de minute de oraș, ascunsă privirilor – o căsuță mică, fără etaj. La fel ca și la multe alte locuințe din zona rurală, n-ai vedea poteca ce duce spre intrare, dacă n-ai ști că e acolo. Iar dacă ai da întâmplător cu ochii de casă, nu te-ar atrage; nu arată ca un cămin între ale cărui ziduri să fi fost vreodată dragoste și căldură umană. De la moartea lui Hattie, nimeni nu a mai locuit în ea; și se vede. Zece ani s-au scurs de când a fost aici ultima oară, dar Laura conduce echipa de filmare de parcă nu ar fi plecat de acolo niciodată. Bo își alege cuvintele cu mare delicatețe – înțelege cât de dificile sunt aceste momente.

Parchează mașina pe marginea drumului principal; își dorește să surprindă pe camera de luat vederi prima reacție a Laurei când ajunge chiar în fața casei. La capătul potecii îi întâmpină o poartă veche, iar Laura explică că a fost montată de bunica ei, după ce a rămas văduvă. O pornesc pe poteca străjuită de copaci înalți.

— Știi ca mama sau bunica ta să fi lăsat vreun testament? întreabă Bo.

Laura clatină din cap.

— De unde să știu eu?

— Te-ai putea interesa la avocatul bunicii tale sau ai putea întreba pe executorul testamentar.

— Gaga n-avea nici măcar cabină de duș, mă îndoiesc să fi avut un executor.

Rachel și Solomon evită să se uite unul la celălalt – ar pufni în hohote de râs.

— Dacă nu avea executor, atunci ar fi fost numit un administrator dintre rudele cele mai apropiate. Motivul pentru care spun toate astea e pentru că ai putea fi îndreptățită la pământ, la această proprietate, Laura. Dacă există bani undeva într-o bancă sau investiții sau o rentă viageră, atunci și astea ar putea fi ale tale. Aș putea să te ajut să cercetezi chestiunea, dacă îți dorești.

— Mulțumesc.

Și lasă apoi să cadă o tăcere lungă. Se oprește și culege o frezie, o răsucește între degete. Rachel se mișcă în jurul ei, filmându-i silueta umbrită în calea soarelui; razele coboară printre crengile copacilor, luminând poteca în timp ce ei patru își reiau drumul.

Deodată, Laura grăbește pasul.

— Gaga n-avea rude, a fost singură la părinți. Ai ei au murit cu mult timp în urmă. S-a născut în Leeds și a renunțat la școală la paisprezece ani, ca să se angajeze într-o fabrică, la cusut. Apoi s-a mutat în Irlanda, unde avea grijă de copiii unei familii, dar n-a rămas nici cu ei multă vreme. În vara în care a ajuns în Irlanda, l-a cunoscut pe bunicul…

Se uită înspre casa ajunsă în fața ochilor. Își trage sufletul sub ochii lui Solomon care e pregătit să-i vină în sprijin. În orice clipă i-ar

întinde ea mâna, el s-ar grăbi s-o prindă.

Tăcere.

Rachel se așază în spatele Laurei. Coboară camera pentru a filma unghiul din care Laura privește casa.

Solomon ar vrea să-i vadă ochii, dar nu are voie – trebuie să rămână în spatele camerei. Îi studiază postura. Cum i s-au ridicat umerii, parcă încremeniți, țepeni. Degetele s-au oprit din a mai răsuci frezia – îi dau drumul, lasă floarea să cadă la pământ, chiar lângă cizma ei. Îi ascultă respirația în căști. E o respirație iute.

Apoi Solomon își îndreaptă ochii asupra priveliștii din jur; iarba a crescut înaltă, ajunge la ferestrele casei. Nimic de aici nu seamănă cu un basm: cărămizi maro, acoperiș plat, o ușă în față și câte două ferestre de fiecare parte. Deloc plăcută vederii și totuși pentru Laura pare o comoară de clipe prețioase.

Ce ar fi de spus într-un asemenea moment? Solomon își amintește cuvintele lui Bo când i se decernase primul premiu: „Măi să fie, ce greu este!"; o tachinase îndelung pentru asemenea cuvinte banale. Și de atunci, Bo fusese mai elocventă, mai experimentată, mai puțin surprinsă în discursurile de mulțumire. Acum, Solomon își poate imagina mirarea cuminte a Laurei: „Vai, dar ce s-a micșorat, e mai mică decât mi-o aminteam!" – cuvintele uzuale ale unui adult revenit în locurile copilăriei. Dar pe Laura, revederea acestei case o duce cu gândul la altceva și vocea îi sună ferm:

— Gaga nu mi-ar fi lăsat-o mie în niciun caz și asta pentru că nicăieri nu există vreo dovadă a existenței mele. Singurii oameni care știau că exist sunt morți.

Apoi se îndepărtează grăbită și rătăcește prin iarba înaltă din jurul casei. Rachel oprește camera de filmat și îi aruncă lui Solomon o privire îngrijorată:

— Am auzit bine? A zis cumva că nimeni nu știa de existența ei?

Bo încuviințează, deloc surprinsă; în schimb, a căscat un strop ochii, de emoție.

— M-am interesat prin oraș și nimeni dintre cei cu care am vorbit nu știa că Isabel Murphy, sau Isabel Button cum prefera să i se spună, avusese un copil. De fapt, cu toții au râs de asemenea posibilitate.

— Deci ne minte? se încruntă Rachel.

Lui Solomon privirea i se umple de mânie – ce lipsă de loialitate din partea lui Rachel! Dar în clipa următoare își amintește cât de rațională s-a dovedit dintotdeauna Rachel – poate că are tot dreptul să pună această întrebare. Mânia i se transformă într-o senzație de panică. Și dacă, într-adevăr, femeia de care s-a atașat atât de mult a născocit, de fapt, întreaga poveste? Iar el s-a lăsat cu totul furat de acest basm… Înăuntrul lui ceva începe să se prăbușească. Dar Bo este acolo; și rostește cuvintele salvatoare, care-l fac să-și vină în fire, s-o iubească și mai mult:

— Am ascultat tot ce a avut lumea de zis despre familia asta. Și, credeți-mă pe cuvânt, s-au spus multe mizerii. Uitați ce, nu știu dacă nu îi cred pe toți acești oameni, dar știu sigur că mă încred în fiecare cuvințel ieșit din gura Laurei. Haideți!

O ia din loc, grăbită s-o ajungă din urmă pe Laura.

Laura încearcă ușa principală; e încuiată. Se uită pe ferestrele casei, pe fiecare în parte, apăsându-și fața de geamul murdar, și ținând mâinile streașină la ochi, ferindu-se de soarele care bate în ele. Ferestrele sunt așa de pătate că abia dacă se vede înăuntru. Se duce în spatele casei.

— Care era dormitorul tău? întreabă Bo lângă ea.

— Ăsta.

Înăuntru se află un pat de fier, fără saltea, și un dulap fără uși. În rest, încăperea e goală, nici o altă urmă din viața Laurei. Solomon

încearcă să citească reacția de pe chipul ei, dar reușește s-o încurce pe Rachel care-i adresează o privire nervoasă. Îi blochează lumina, îi stă în cale!

În cele din urmă, Solomon pune jos echipamentul. Își desface tricoul prins în jurul mijlocului și îl înfășoară pe braț.

Cu un zgomot puternic, una dintre ferestre se face țăndări. Bo, Rachel și Laura se întorc spre el surprinse.

— Acum e deschis, anunță el.

Laura îi surâde.

* * *

— Povestește despre viața ta aici, așa cum îți vine ție cel mai ușor, o sfătuiește Bo.

S-au plimbat în jurul casei – cea mai infestată de șobolani casă cu putință – și acum se așază afară, în locul pe care Bo l-a ales anume pentru filmare, un loc sublim, în iarba înaltă, având casa și pădurea în fundal. E o zi caldă de vară, și aerul apasă. Parcă ar pândi de undeva o furtună cu fulgere și trăsnete; pe cer norii aleargă grăbiți spre regiunea vecină, în vreme ce restul naturii rămâne neclintit. Pe camera de luat vederi, imaginile arată grozav. Laura stă pe un scăunel, iar Bo e în fața ei, fără să intre în cadru. Și discuția începe – cu replicile obișnuite care îi spun intervievatei să încerce să includă întrebarea în răspuns pentru ușurința și cursivitatea documentarului.

— Nu s-a schimbat deloc, spune Laura strângând din ochi și inspirând. Se simte la fel, mai ales când închid ochii.

— Ce simți când vezi casa așa cum e acum?

Laura se uită înspre casă ca și cum n-o recunoaște.

— Nu așa mi-o amintesc. De curățenie nu a strălucit nicicând, dar Gaga și mama erau mândre de casa lor, într-un alt fel. Se găseau lucruri peste tot: borcane de sticlă pline cu tot soiul de colecții, împletituri, nasturi, ierburi, pietre, țesături. Poțiuni, loțiuni, emoții… Zâmbește ca și cum își amintește o glumă de-ale lor. Asta spunea întotdeauna Gaga despre casă. Noi trei umpleam casa cu poțiuni, loțiuni și emoții.

— Gaga și cu mama ta – îmi permiți să-i spun Gaga? Aveau o croitorie și un atelier de retușuri. Am vorbit cu oamenii care locuiesc pe aici și au spus că era o afacere de succes, cunoscută și apreciată.

Atât cu o seară în urmă cât și în acea dimineață, Bo dispăruse din hotel ca să facă „cercetare”. Rămăsese în seama lui Solomon să-i țină de urât Laurei; jucaseră cărți până la miezul nopții când Bo se întorsese, duhnind a bere și cu hainele îmbâcsite de fum. Iar Solomon trebuise să-și ascundă dezamăgirea – ar fi vrut mai mult timp cu Laura, cu sunetele pe care le scotea: imita zgomotul de cărți amestecate, gheața topindu-se în pahar. Era ca o muzică. Tovărășia ei era odihnitoare, molatică, fără grabă sau neprevăzut. Timpul nu conta, ca și cum n-ar fi existat. N-avea telefon de verificat, n-avea ceas la mână. Pur și simplu se afla acolo prezentă în acel moment, cu linia moale a gurii ei, cu părul ei lung care îi atingea și gâdila brațul când se întindea după cărți. Detalii subtile ce stăpâneau atmosfera. Solomon nu-și mai simțise vreodată inima atât de mulțumită și de tulburată în egală măsură. Abia când nu se găsește în prezența ei, încep să dea târcoale vinovăția, conflictul, comparația cu Bo, un soi de teroare tăcută ce-l umple de fiori reci.

— Dețineau o afacere reușită, încuviințează Laura. Și aveau destule cliente loiale pentru care făceau rochii – la nunți, botezuri, petreceri… Se găseau mereu ocazii, căci pe aici erau familii tare numeroase. Pe mine mă foloseau în loc de manechin, probam

rochiile ca să vadă cum cad în timpul mișcării; și mie îmi plăcea să mă rotesc în acele rochii, de parcă era nunta mea sau ziua mea de naștere – or, asta le scotea pe amândouă din sărite, zâmbește Laura, amintindu-și. Când partea de croitorie n-a mai mers, au rămas doar retușurile și atunci mama s-a apucat de menaj pentru câțiva bătrâni ce locuiau singuri; le făcea cumpărături, le spăla și le călca hainele, cam orice găsea de făcut. Rămăseseră mulți oameni singuri în locuri depărtate, pe aici. Copiii li se mutaseră la oraș pentru studii sau muncă și apoi au și încetat să mai vină pe acasă. Gaga și mama au rămas fără lucru.

— Clientele intrau în casă?

— Nu. Studioul de acolo – arată spre garaj – ținea de atelier. Nu le plăcea ca lumea să intre în casă.

— De ce nu?

— Erau femei discrete. Voiau să-și țină afacerea separată de casă.

— Nu voiau să te vadă oamenii, nu-i așa?

— Nu.

— Și de ce crezi că se întâmpla asta?

— Pentru că erau discrete.

— Vrei, te rog, să incluzi întrebarea mea în răsp…

— Nu voiau să fiu văzută pentru că erau discrete! o repede Laura pe loc.

Sunase prea aspru, nu se poate folosi în film; prea brutal, prea defensiv.

Bo o lasă să se liniștească puțin, prefăcându-se că verifică sunetul cu Solomon, care dă asigurări:

— E perfect!

…Și îi face cu ochiul Laurei în clipa în care Bo se întoarce cu spatele. Rachel îi surprinde micul semn.

— Legat de acest aspect, am două întrebări. Pe una o pun acum, pe cealaltă o las pentru mai târziu. Ce credeai tu pe atunci că însemna nevoia lor de discreție?

Laura chibzuiește.

— Vedeam că erau fericite una în compania celeilalte. Vorbeau și râdeau tot timpul. Munceau împreună, trăiau împreună, stăteau seara târziu, bând și discutând, până la primele ceasuri ale dimineții. Aveau întotdeauna ceva de făcut, vreun proiect – indiferent că era vorba de o rochie sau de o rețetă. Le plăcea să plănuiască, să discute, să privească lucrurile în perspectivă. Erau pline de răbdare, făceau planuri pe termen lung, planuri peste planuri, ceea ce însemna că mereu aveau câte ceva de făcut – un proiect sau un experiment pe care să-l ducă până la capăt. Puneau frunze de fag în vodcă și le lăsau la marinat luni de zile, aveau cămara plină cu sticle din astea, râde ea. Apoi stăteau noaptea târziu bând și dansând, cântând și istorisind povești.

Lui Solomon îi amintește de propria familie; așa erau și ai lui, nicio diferență.

— N-aveau nevoie de nimeni altcineva, rostește Laura încetișor, nu ca și cum s-ar fi simțit pe atunci exclusă, ci dimpotrivă, parcă idealizând. Își erau suficiente una celeilalte. Cred că aveau un fel de aventură sentimentală una cu alta. Doar ele două.

Lui Solomon îi amintește de această dată de gemenii Toolin. Și dacă Isabel și Tom au poate mai multe în comun decât s-ar crede?

— Stăteai și tu până târziu în noapte cu ele? Luai parte la petrecerile lor? întreabă Bo cu ochii strălucitori, încântată de tabloul de familie pe care Laura îl țesea.

— Câteodată rămâneam noaptea târziu cu ele. Chiar și când n-ar fi trebuit să fiu acolo, trăgeam cu urechea. Nu e chiar o casă mare, după cum puteți vedea, și ele nu erau ființe tăcute, râde ea melodios.

Își mușcă buza și se uită la Solomon care, la rându-i, își ridică privirea; are ochii mari și albaștri, scânteietori. O șuviță de păr se desface și trece ușurel peste genele lui lungi. Se uită la echipamentul lui, mișcă un cadran într-o direcție, apoi înapoi.

— Spune-ne câteva dintre poveștile pe care le istoriseau, cere Bo.

— Nu, refuză amabil Laura. Asta era între ele două.

— Dar ele nu-s aici acum, glumește Bo pe un ton de-a dreptul conspirativ.

— Ba da, sunt.

Laura închide ochii și inspiră din nou. Surâzând, Solomon se uită la Rachel – are ochii înlăcrimați. Bo îi acordă Laurei o clipă înainte de a relua discuția.

— Ai făcut școala acasă, sugerează Bo.

— Și Gaga a făcut școala acasă. Tatăl ei considera că educația pentru fete este o pierdere de vreme, așa că i-a interzis să se ducă. Mama ei i-a predat lecții în secret acasă. Și la fel a făcut și ea cu mine.

— Regreți că ai ratat experiența școlii?

— Nu, râde ea. Cred că multă lume ratează bucuriile școlii făcute acasă. Îmi amintesc de Gaga cum urmărea o broască pe lângă pârâu; a spus că la școala la care învățase mama ei o disecau, pentru ca elevii să vadă cum arată moartă. Dar mie Gaga voia să-mi arate cum trăia.

Își mușcă din nou buza de jos; Solomon nu-și poate lua ochii de la buza ei. Înghite cu noduri.

— Arăta caraghios, alergând după broască. Dar a fost cel mai grozav mod de a-mi petrece o după-amiază. Și acum știu bine anatomia unei broaște.

Bo râde împreună cu ea. Apoi:

— Înțelegeai la vremea aceea că reprezentai un secret? Că nimeni nu știa de existența ta?

— Da, am știut întotdeauna că eram un secret. Mama și Gaga n-aveau încredere în oameni. Erau prudente. Spuneau că dacă vom rămâne împreună, ne va fi bine.

— De ce anume crezi tu că te protejau?

— De oameni.

— Oamenii le-au făcut vreodată rău?

Tăcere. Laura caută în minte un răspuns.

— Între ele două, Gaga și mama erau cu totul altfel decât erau între alți oameni. Atunci când aveau cliente în atelier, le auzeam vocile, câteodată le urmăream de la fereastră, și abia dacă le recunoșteam. Nu râdeau deloc, vorbeau mașinal și strict la obiect. Nu era nimic magic cu ele. Nu erau haioase așa cum erau acasă, cântând și râzând, ci serioase, sobre – ca și cum ridicau o barieră. Și asta nu din cauza afacerii; pur și simplu, se protejau. Se fereau de oameni.

— Mama ta a renunțat la școală când era tânără. Când avea paisprezece ani. Ai idee de ce?

Deodată, Solomon o privește atent pe Bo, convins că știe ceva despre asta. Vede că știe. E încordată, deși încearcă să pară relaxată, dar i se simte nerăbdarea. Lui nu-i dezvăluise nimic din ce aflase de la localnici; la întoarcerea ei din oraș, Solomon fusese fără chef, obosit și morocănos pentru că trebuise s-o părăsească pe Laura. Se aruncase direct în pat, în vreme ce Bo se tot foise prin cameră, fără astâmpăr, și făcuse atâta zgomot, încât el se răstise la ea. Ar fi trebuit să bănuiască încă de atunci că Bo descoperise ceva ce urma să afecteze documentarul… Acum toate acestea îl intrigă, dar în același timp e gata să sară în apărarea Laurei care afișează deja o atitudine defensivă. Solomon se trezește brusc dezorientat, zăpăcit de nevoia de a o face pe Bo să renunțe, de a sări s-o protejeze pe Laura – parcă s-ar afla de partea greșită.

Laura împietrește.

— Bunicul murise, iar Gaga avea nevoie de ajutor ca să se descurce cu atelierul. Bunicul muncise la fermă o viață întreagă și duceau lipsă de bani. Așa că mama a părăsit școala și a învățat de acasă cu Gaga. Au mărit capacitatea atelierului de croitorie și retușuri. S-au apucat și de leacuri, de remedii naturale pe care le vindeau în piețe. Mama spunea că la școală copiii le ziceau vrăjitoare.

— O durea asta?

— Nu. Și pe Gaga și pe mama le făcea să râdă. Chicoteau când își făceau *poțiunile,* zâmbește ea amintindu-și.

— Copiii pot fi cruzi, rostește Bo cu blândețe. Ce altceva îi spuneau copiii mamei tale?

Nu trebuie să răspunzi, îi vine lui Solomon să intervină. O vede pe Rachel cercetându-și pantofii și privind înspre monitor abia cu coada ochiului; e un semn că discuția o stânjenește dintr-odată.

— Mama nu era așa cum sunt ceilalți oameni, își amintește Laura gânditoare, vorbind rar și alegându-și fiecare cuvânt cu grijă. Gaga era cea care lua deciziile importante. Mamei îi convenea, explică ea cu diplomație. Mama avea felul ei de-a fi. Dacă mă întrebi ce obișnuiau copiii să spună despre ea, atunci aș zice că o socoteau înceată la minte. Știu asta de la mama. Dar nu era *înceată* – ce cuvânt neîntemeiat! Pur și simplu gândea altfel, avea nevoie să învețe lucrurile într-un fel al ei, atâta tot.

Dar pentru că din limbajul trupului se vede că Laura începe să se închidă în sine, Bo schimbă tactica.

— Cum ai ajuns la căsuța Toolin?

— În anul 2005, mama s-a îmbolnăvit tare grav. Nu mersese niciodată la doctor, căci ea și Gaga nu credeau în tratamentele medicale; preferau să-și facă propriile leacuri naturale; se

îmbolnăveau rar. Dar atunci au știut că se întâmpla ceva serios cu mama, ceva ce nu putea fi vindecat cu leacurile lor. S-au dus la un doctor și el le-a trimis la spital. Avea cancer de colon. Mama a refuzat toate tratamentele propuse la spital, a zis că mai degrabă ar vrea să moară în chip natural, așa cum venise pe lume. Iar eu și cu Gaga am îngrijit-o.

— Câți ani aveai? se interesează Bo cu duioșie.

— Aveam paisprezece ani când a fost diagnosticată; când a murit, împlinisem cincisprezece ani.

— Îmi pare rău, șoptește Bo și păstrează o tăcere respectuoasă.

O pasăre trece în zbor pe deasupra și o muscă bâzâie în apropiere. Laura le imită. Pare tulburată, face eforturi să se liniștească.

— Și apoi ați rămas doar tu și cu Gaga aici în casă. Povestește-mi despre acele zile.

— Pentru Gaga nu era tocmai ușor fiindcă trebuia să se ocupe de retușarea hainelor de una singură. Eu încercam să-i fiu de ajutor, dar abia învățam lucrurile de bază, așa că ceea ce puteam face eu era limitat. Iar Gaga avea probleme cu degetele, artrită, și nu mai putea lucra, cel puțin nu la fel de repede ca înainte. Iar clientele se împuținau. Banii câștigați de mama din menaj ajutaseră până atunci, dar eu nu puteam face așa ceva.

— Nici când aveai cincisprezece ani nu aveai de-a face cu clientele atelierului? Adică nu puteai ieși în lume?

— Cum ar fi putut explica Gaga apariția mea de nicăieri? întreabă Laura. Nu putea. De câte ori încerca să găsească o rezolvare, mai mult se întrista, se frământa, se enerva. Nici să mintă nu voia. Se temea că se va încurca în minciuni, uitându-și povestea. Pe atunci deja începuse să uite multe. Pe mine mă considera tot un copil, chiar și la cincisprezece ani, un copil vulnerabil.

— De unde venea această teamă a ei, Laura?

Din nou întrebarea asta?! Totuși, Solomon simte că e o întrebare îndreptățită. Chiar și el ar vrea să înțeleagă. Dar Laura se închide în sine. Bo nu încearcă să forțează lucrurile.

— Ai întrebat vreodată cine era tatăl tău?

Solomon o vede plecând privirea în pământ; are ochii scăpărători, ca și cum ar reflecta firele lungi de iarbă. Se simte cotropit de dorința de a-și plimba degetele pe obrazul ei, pe bărbia ei, pe buzele ei. Așa că-și mută privirea.

— Nu, răspunde Laura, și amintindu-și parcă instrucțiunile lui Bo, începe din nou să vorbească. N-am întrebat niciodată cine era tatăl meu, povestește ea pe un ton scăzut. N-am întrebat niciodată pentru că niciodată nu a contat. Oricine ar fi fost, nu ar fi putut conta, aveam deja lângă mine toți oamenii care-mi trebuiau.

Rachel strânge din buze, evident mișcată.

— Cum a fost când a murit mama ta?

— M-am gândit atunci când a murit mama că poate ar fi trebuit să întreb – era singura cale prin care aș fi putut afla. Poate că mă înșelam, dar pe atunci aveam convingerea că Gaga nu mi-ar fi spus adevărul. Dacă mama nu-mi dezvăluise identitatea lui atunci când avusese ocazia, cu atât mai puțin avea de gând Gaga să-i încalce hotărârea. Poate să pară straniu, dar nu m-am gândit prea des la tatăl meu. Nu era important.

Cugetă pentru o clipă.

— M-am gândit la el mai mult când am văzut-o pe Gaga îmbătrânind, când am început să înțeleg că urmează să rămân singură. Îmbătrânea atât de repede… Ea și cu mama formaseră o echipă. N-aveau nevoie decât una de cealaltă pe lumea asta, și asta era minunat, dar chiar *aveau nevoie* una de cealaltă. Depindeau una de cealaltă. Când mama a murit, a fost ca și cum Gaga ar fi început dintr-odată să piară și ea. Își dădea și singură seama și începuse să-și

facă griji pentru mine. Încerca să facă planuri pentru mine. Nu dormea, știu că-și făcea încontinuu probleme.

— Nu făcuseră planuri înainte să moară mama ta?

— N-am întrebat niciodată. Laura înghite în sec. Dar nu mama era cea care plănuia. Gaga făcea planurile, mama o ajuta să le ducă la îndeplinire. Am simțit că mama ar fi fost de acord cu ce s-a întâmplat la sfârșit. Știu că pare ciudat, pare că nu comunicam, dar nu este așa. Trăiam nedespărțite, atât de apropiate, încât nu era nevoie să rostim întotdeauna cuvinte, fiecare dintre noi știa cum se simte cealaltă. Nu trebuia să ne întrebăm întruna…

Se uită la Bo, stânjenită, încercând să se facă înțeleasă.

— Înțeleg, răspunde Bo, deși Solomon se îndoiește de această sinceritate – Bo e genul de om care tot timpul trebuie să pună întrebări. Deci când ai descoperit că Tom e tatăl tău?

— Atunci când Gaga mi-a spus că plănuiește să mă mute la cabana Toolin. Mi-a explicat că Tom Toolin era tatăl meu, dar că el n-a știut niciodată despre mine. A fost să vorbească cu el, și Tom și-a dat acordul să locuiesc pe pământul lui. Dar mi-a zis că avea un frate geamăn și că acesta nu trebuia să afle niciodată despre mine. A fost singura condiție a lui Tom.

— Ce-ai crezut despre asta? întreabă Bo, și e evident din tonul ei că e scârbită chiar mai rău decât Laura.

— Eram obișnuită să păstrez secrete, schițează ea un mic zâmbet, dar în ochi i se citește tristețea.

Bo decide să se îndepărteze de subiectul Tom și noua ei viață pe munte.

— Trăiseși aici vreme de șaisprezece ani înainte să te muți în cabană; ți-ai dorit vreodată să ieși din casă? Să pleci de aici?

— Dar am ieșit din casă, de nenumărate ori, se luminează Laura la față. Chiar dinainte ca mama să se îmbolnăvească. Am mers de

sărbători în Dingle. Am înotat în Clogherhead, aproape că m-am înecat, râde ea. Am mers și la Donegal. Amândurora le plăcea să pescuiască. Prindeau peștii, îi curățau de mațe și îi găteau. Făceau ulei de pește.

— Deci *chiar* ai ieșit? întreabă surprinsă Bo.

— Nu mă încuiau în casă, zâmbește Laura satisfăcută de uimirea lui Bo. Se întâmpla invers. Mă lăsau liberă. Puteam fi cine voiam, fără ca cineva să mă judece sau să-mi spună ce să fac. Nu cred că au fost sacrificii. Pentru retușarea hainelor se făceau programări, nu erau permise vizite neanunțate, așa că știam că mă puteam juca unde voiam până veneau clientele. Iar când veneau clientele, eu eram în casă făcându-mi temele.

— Dar n-ai dat niciodată examene.

— Nu examene de stat.

— Pentru că statul nu te recunoștea.

— Nu știau că m-am născut, spune simplu Laura. E o diferență. Mama m-a născut aici în casă. N-a înregistrat nașterea mea.

— De ce crezi că ți-au ținut existența în secret? Departe de lume?

A revenit la aceeași mare întrebare.

— Mama nu m-a ținut departe de lume. Am fost aici tot timpul, cu totul integrată în lume, devine Laura categorică.

Bo face o pauză, încetinește ritmul discuției.

— Așadar, mai devreme ți-am pus o întrebare formată din două părți: când erai copil, de ce credeai că mama ta și cu Gaga ascundeau lumii existența ta. Mi-ai răspuns, iar acum vreau să te întreb a doua parte: *În clipa de față,* ca adult, când Gaga și mama ta nu mai sunt printre noi, care e părerea ta despre faptul că țineau în secret existența ta? Ți-ai schimbat părerea?

De data asta, Laura nu se mai retrage imediat în sine, așa ca mai devreme. Poate datorită felului în care Bo a formulat întrebarea – a

subliniat faptul că Laura e adultă, și nu copil, mama și bunica au pierit, nu mai trebuie să le apere sau să răspundă pentru ele. Își poate formula propriile păreri.

Laura scoate un ușor mârâit. Exprimă senzația unei amenințări. Apoi se aude sunetul de sticlă spartă; acel sunet de stație de emisie-recepție, de paraziți pe unde radio. Oare e conștientă că scoate aceste sunete? Neclar.

— Pe vremea aceea, mi se părea că erau fericite, poate îngrijorate, dar mulțumite. Acum, privind în urmă, cred că erau, de fapt, speriate.

Bo își ține răsuflarea, în vreme ce Laura povestește mai departe:

— Se temeau că cineva m-ar putea lua de la ele, că ar putea fi considerate nepotrivite pentru a purta unui copil de grijă. Circulau… zvonuri. Sticla spartă, hârșâit ca de paraziți. Oamenii vorbeau despre ele. Le numeau vrăjitoare, erau *nebunele alea.* Le lăsau să le facă rochii sau să le modifice hainele, dar nu le invitau la petrecerile lor sau la nunți. Erau… intruse.

— De ce? întreabă Bo blând.

— Gaga spunea că nu s-a putut integra niciodată acolo. Dar îl iubea pe bunicul, așa încât a rămas, a încercat. Numai că situația s-a înrăutățit, iar zvonurile s-au întețit.

— Când?

Laura se gândește.

— Când a murit bunicul, spune ea și se retrage în sine.

Dar apoi, reia povestirea – sătulă poate de întrebările pe care Bo se pregătește să i le pună sau pur și simplu pentru că simte nevoia să vorbească.

— După moartea mamei, Gaga a tot suferit cu sănătatea; și se temea ca nu cumva să mă lase singură pe lume. Or, ea ținea mult să mă știe în siguranță, cel puțin asta îmi tot repeta. Se întâmpla să mă

trezească noaptea din somn ca să-mi spună că mă vrea într-un loc sigur – îmi dădeam seama că nu-și putea scoate lucrul ăsta din minte. Se oprește pentru un moment. Am citit odată că animalele gestante își caută vizuină mânate de instinct, de instinctul de a-și apăra puii și pe ele însele. Iar cuiburile sunt menite să ascundă ouăle de prădători, să le protejeze. Cred că asta au făcut Gaga și cu mama. Cabana unde m-a adus era cuibul ei, departe de pericol și aproape de tata. A făcut tot ce a putut.

Tăcere.

— De ce ai rămas în cabană? Ai douăzeci și șase de ani acum, Laura. Ai fi putut pleca de mult. La vârsta asta, n-ar mai fi trebuit să te temi c-ai putea fi luată cu forța.

Chiar sub ochii lui Bo, Laura se uită la Solomon. El nu-și ferește privirea, de fapt, nu și-o poate desprinde de la ea; și nici că-i pasă, ar fi de-a dreptul o nepolitețe s-o facă, acum după ce i-au ascultat cu toții povestea. Și apoi, îl atrage cu o forță magnetică, nefirească.

— Am rămas la cabană din aceleași motive pentru care mama și Gaga au făcut ce au făcut. Pentru că eram bucuroasă să stau acolo. Pentru că mă înspăimânta ideea de a pleca.

— Acum nu te mai temi să pleci. E pentru că Tom a murit? E pentru că ești pregătită de schimbare?

Pune întrebare după întrebare, ajutând-o să continue.

— Schimbarea se petrece tot timpul, chiar și pe munte. Trebuie să te schimbi odată cu schimbarea, și vocea-i devine gravă, imitând-o pe Gaga – este pentru prima dată când Bo și cu Rachel o aud vorbind astfel și cască ochii, căci pare să fi fost luată în stăpânire de o altă femeie. Îmi doream ceea ce avuseseră împreună Gaga și cu mama. Ceea ce Tom avusese cu Joe. Un om în care să mă încred.

Își ridică ochii spre Solomon și-l privește; inima lui bubuie în asemenea hal, încât se teme că microfonul o va face să răsune în

urechile tuturor.

11

Sâmbătă dimineața, se așază toți patru la una dintre mesele restaurantului, pentru a lua micul dejun. Laura se tot uită în stânga și-n dreapta, nu tocmai căzută din cer, dar cu privirea cuiva ce nu prea s-a mai găsit în astfel de împrejurări sociale.

— Bună dimineața, sunteți pregătiți să comandați de mâncare? întreabă chelnerița.

Nu poate pronunța litera „r" – o pronunță în schimb ca pe un „l".

Laura o studiază cu fascinație și buzele i se mișcă, încercând să formeze același „l"; Solomon e cu ochii pe ea. Tare și-ar dori ca Laura să nu scoată acel sunet în auzul celorlalți.

— Da! răspunde tare Rachel, gata să devoreze, de foame, piciorul mesei, și se grăbește să dea prima comandă.

— Deci, vă recitesc comanda: doi cârnați, două ouă, două roșii, ciuperci, două felii de șuncă prăjită… șunca e de la Rafferty's, un fermier local. E excelentă. Premiată.

— Șuncă *plăjită,* se aude din senin vocea Laurei, imitând-o la perfecție pe chelneriță – nici măcar nu se uită la ea, își unge cu unt felia de pâine prăjită și vorbește ca și cum nu bagă de seamă ce îi iese din gură. *Plegătiți…* de *mâncale.*

Chelnerița se întrerupe din citirea comenzii și se uită lung la tânăra blondă, cu un aer jignit. De cealaltă parte a mesei, Bo nu reușește să simtă niciun fel de empatie pentru biata chelneriță; ba chiar e amuzată, intrigată, poftește parcă această scenă cu același nesaț cu care așteaptă Rachel să înfulece acum două porții de mic dejun. Pe Solomon îl trec transpirațiile de jenă.

— Șuncă *plăjită,* mai spune Laura.

— Nu te gândi că încearcă să te ia peste picior, îi explică Solomon chelneriței, stânjenit, și spre mirarea colegelor lui – lui Rachel și lui

Bo nu le vine să creadă că a abordat subiectul.

Dar mânia din ochii chelneriței se potolește și începe deodată să se uite altfel spre Laura. Altfel, ca și cum ceva nu e *în regulă* cu ea. Solomon îi ghicește gândul.

— Nu, nu e… Știi tu… Ci învață, pur și simplu. Pentru ea e un sunet nou. Ea…

Se uită la Laura, așteptând să își explice singură situația, dar Laura îi răspunde cu o privire năstrușnică – i-a făcut, de fapt, o glumă.

— În regulă, oameni buni, dacă mai aveți nevoie de ceva, să-mi spuneți – chelnerița îi surâde larg lui Rachel. Duc repejor la bucătărie comanda voastră.

Laura nu se poate abține; iarăși îi imită vocea, pronunțând un „*lepejol*" delicios, ceea ce pe Rachel o face să explodeze într-un hohot de râs sălbatic; încercase din răsputeri să îl stăpânească.

— Încetează, spune încet Bo.

— Știu, nu pot, îmi pare rău, redevine Rachel serioasă pentru o singură clipă.

Din nou reizbucnește în râs și din nou se rușinează – e peste puterile ei să se controleze.

Chelnerița se îndepărtează cu o expresie confuză; nu-și poate da seama dacă Laura are prea puțină minte ori dacă și-a bătut joc de ea.

— O să-ți scuipe în cappuccino, o avertizează Solomon în timp ce-și unge cu unt pâinea prăjită.

Rachel își șterge cu un șervet transpirația dintre sprâncene.

— De ce râdeai? o întreabă Laura.

— Nu mă pot abține. Mă apucă râsul ăsta nebun în momentele nepotrivite. Pățesc așa încă de când eram copil. Să mă vezi la înmormântări…

Laura zâmbește.

— Râzi la înmormântări?

— Tot timpul.

— Ai râs și la înmormântarea lui Tom?

Rachel o privește cu seriozitate.

— Da.

Solomon clatină din cap.

— Incredibil.

Dar ochii Laurei sunt mari de curiozitate; nicidecum nu pare insultată de faptul că Rachel apucase să râdă la înmormântarea tatălui ei.

— De ce ai râs? vrea să afle.

— Pentru că Bridget a tras un vânt, dezvăluie Rachel.

— Ei, haide, scutură Solomon din cap.

— Rachel! strigă Bo cu scârbă.

— Laura mi-a pus o întrebare și eu îi răspund sincer. Stăteam chiar în spatele lui Bridget. Când s-a ridicat de pe scaun să îngenuncheze, s-a auzit un mic pârâit ca de claxon. Uite așa!

Rachel scoate sunetul. Iar Laura se grăbește și o imită atât de bine, încât pe Rachel o apucă din nou hohotele de râs. Un pic împotriva voinței lor, Bo și Solomon ajung și ei să se amuze.

— Se cheamă rotacizare, spune Solomon când râsul se stinge. Sau pararotacism.

— Ce anume? întreabă Bo nedumerită, verificându-și e-mailurile pe telefon.

— Sunetul „r” al chelneriței. Pronunțam și eu la fel, în copilărie, îi povestește el Laurei.

Bo ridică privirea surprinsă.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

Solomon ridică din umeri; obrajii i s-au îmbujorat de adu- cere-aminte.

— A trebuit să mă duc la un logoped până la vârsta de șapte ani ca să rezolv pronunția literei „r". Frații mei mi-au făcut destule zile fripte din cauza asta. Chiar și în ziua de azi fratelui meu Rory i se spune Lolly.

— M-am întrebat mereu de ce îi spun Lolly, râde Bo. Credeam că e un alint, fiind mezinul…

— Era. Era mezinul Lolly, întărește Solomon și râde.

Dintr-odată, pornește espressorul de cappuccino. Laura tresare; se întoarce în mai multe direcții – de unde vine sunetul? Dă din buze și-l reproduce întocmai.

— Ce face? întreabă încet Bo.

— Aș zice că… filtrează, răspunde Rachel.

Bo își ia telefonul și începe s-o înregistreze.

De la masa alăturată, oamenii se întorc și cască ochii; doi copii se holbează de-a dreptul la Laura, cu gurile deschise.

— Nu e frumos să vă uitați așa lung, le atrage atenția mama lor, pe un ton calm și scăzut, în vreme ce se uită ea însăși la Laura, dar pe deasupra ceștii de cafea.

Lui Solomon îi vine să strige în gura mare: nu e absolut nimic „în neregulă" cu Laura!

— Mașina de cafea se aude, îi explică el Laurei.

Se întinde peste masă și-și pune mâna pe umărul ei; trebuie s-o liniștească, s-o ajute să se adune.

Ea îl privește înspăimântată; are pupilele dilatate. Atunci îi indică cu mâna aparatul din spatele tejghelei.

— E un aparat de cafea, Laura. L-au pornit ca să încălzească laptele pe care-l vor turna în cappuccino.

Ea urmărește din ochi locul înspre care arată Solomon, dar în timp ce se obișnuiește cu zgomotul, continuă să-l scoată și ea dintre buze. Apoi deodată, atenția îi revine asupra mesei la care stau cu toții.

Copiii din restaurant își pleacă privirea la jocurile video ce răzbat de pe telefoanele mobile.

Acum Laura e atrasă de aceste sunete – imită sonorul jocului, împușcăturile. Băiețelul de la masa alăturată pune jocul jos și se cocoață în genunchi pe scaun, ca să se uite la ea. Laura îi zâmbește; imediat ce a fost zărit, puștiul se așază cuviincios la masă. Mama lui îi cere să oprească sonorul jocului.

În sfârșit, sosește și chelnerița cu mâncarea. Meniu irlandez complet pentru Solomon și Rachel; un grepfrut pentru Bo care oricum nu-l vede, fiind prea ocupată să tasteze ceva pe telefon; pentru Laura, două ouă fierte.

— Mulțumesc.

Se apucă cu toții să mănânce, lăsând să se instaleze tăcerea. Laura își aruncă privirea în farfuria lui Rachel și examinează bucatele. Fără urmă de cinism sau de sarcasm, cu deplină vinovăție, imită perfect vocea chelneriței:

— Șuncă plăjită ***de la*** *Lafferty's.*

În jurul ei, toți se prăpădesc de râs.

— Chiar cred că ar trebui să vin cu tine în Galway, îl anunță Bo pe Solomon, din senin.

Sunt doar ei doi; au venit la recepție să predea camerele. Între timp, Laura o ajută pe Rachel să ducă bagajele la mașină.

— E prima dată când te aud că vrei să mergi la familia mea, glumește el liniștit, deși e adevărat.

Odată ce o zărește pe Laura ieșind pe ușa hotelului, își trece mâna prelung prin părul lui Bo. Ea surâde, înalță privirea spre el și îl îmbrățișează strâns de mijloc.

— Familia ta mă urăște.

— Ură e cam mult spus, o sărută el blând. Familia mea *nu te place.*

Bo râde.

— Ar trebui să minți și să-mi spui că mă adoră.

— Adoră e prea mult spus.

Zâmbesc amândoi.

— Cred că am dat aici peste ceva absolut special, Solomon.

— Ce romantic, Bo… murmură el pe tonul ei visător, dar știe prea bine că se referă la Laura și nu la relația lor.

Ea râde din nou.

— Cred că ar trebui să includem în documentar vizita la Galway. Îți dai seama, e pentru prima oară când Laura iese în lume, și noi ratăm această experiență. Ai văzut și scena de azi-dimineață la micul dejun – situațiile acestea sunt de neprețuit. E o frântură de paradis.

— Știi bine de ce nu putem filma, ridică el din umeri, retrăgându-se, brusc enervat de felul lacom de-a fi al lui Bo. Nu suntem pregătiți. Rachel trebuie să meargă acasă, iar tu ai prelegerea aia fițoasă de la universitate – întoarcerea studentei rătăcitoare.

Bo suspină.

— De n-ar fi fost prelegerea, aș fi venit cu tine.

— Îmi amintesc că ai rezervat dinadins data asta ca să ratezi ziua de naștere a mamei.

— Adevărat.

— Roata se întoarce.

Ea râde.

— Nu mă prea pricep la reuniunile în familie. Provin dintr-o familie socialmente reprimată, cu numai patru membri. Or, toate treburile alea siropoase – cântatul și dansatul și exprimarea sinelui – mă scot din minți.

Trei frați și o soră are Solomon, și cu toții vor fi la Galway în weekendul acesta, însoțiți care de parteneri, care de soții și copii. Îi mai pui la socoteală și pe unchii, mătușile și verii lui, fără a mai lua în calcul și cine știe ce vecini trăsniți sau alți oarecare ce-și vor face

apariția, doar fiindcă erau în trecere pe acolo când le-a ajuns muzica la urechi. Gălăgie mare, or, trebuie să fii obișnuit cu așa ceva; apoi, nici Bo nu e genul de om de lume, care să poată suporta un weekend întreg de tachinări. Dar la fel de nelalocul lui se simte și el la ea acasă, în suburbii. Prea multă liniște, prea multă grijă la cuvinte, prea multă politețe. În familia lui Solomon se discută de toate, se dezbat aprins chestiuni de politică, diverse teme de actualitate, sport și cam tot ce se petrece prin patul vecinilor. Ai lui Solomon nu suportă tăcerea; o folosesc doar pentru mici efecte dramatice atunci când povestesc câte ceva. Cuvintele, muzica sau cântecul există tocmai pentru a alunga tăcerile.

Dar – adevărul fie spus, pe Solomon nu-l deranjează câtuși de puțin faptul că Bo nu va putea merge la Galway. Lui îi va fi chiar mai ușor acolo fără ea; sau poate că i-ar fi fost ușor dacă nici Laura nu l-ar însoți.

— Mă îndoiesc că Laura are să se transforme în cu totul altă persoană până luni, când reluăm filmările. Sunete din acestea are să mai scoată.

— Crezi?

— Da. Este felul ei de-a fi.

— Legat de treaba asta, am putea s-o ajutăm să consulte un specialist. Și am include în film și acest aspect al terapiei, ca parte a schimbării ei, reintră Bo în pielea producătorului. Ah, acest documentar poate fi abordat din nenumărate unghiuri; neapărat trebuie să-mi pun ordine în gânduri.

— Dar de ce ar vrea Laura să-și piardă… sunetele? întreabă Solomon.

Bo îl fixează cu o privire nedumerită. Dar se aude Rachel întorcându-se de la mașină, așa că se grăbește să-l mai sărute o dată, în fugă.

— N-ai vrea mai bine să rămâi aici cu ea în loc să mergi la Galway? îndrăznește ea. Să nu pierdem nicio „primă dată" de-a Laurei cât timp sunt plecată la prelegere?

În piept, inima i-o ia razna – Solomon încearcă să deslușească ce a vrut Bo să spună, judecând după tonul folosit. Ah, a înțeles-o greșit; firește că nu se referă la acea „primă dată" din viața Laurei – oare ar fi cu adevărat „prima dată" pentru ea? S-a tot gândit la acest lucru, s-a frământat îndelung și a ajuns la convingerea că nu poate fi decât virgină. Doar de la vârsta de șaisprezece ani a locuit la cabană. Să nu fi fost nimeni în viața ei, până atunci? Probabil că ar fi mărturisit ceva… Solomon se scutură. Nu vrea să se vadă cât de mult îl afectase comentariul lui Bo.

Își drege glasul.

— Doar n-o să lipsesc de la aniversarea mamei mele tocmai când împlinește șaptezeci de ani. Solomon își domolește vocea. Laura poate merge cu tine la Dublin, dacă ții neapărat. Și așa poți vedea cu ochii tăi în ce fel se transformă.

De îndată ce rostește asemenea propunere, vrea să-și retragă cuvintele. Bătăile inimii se întețesc în așteptarea răspunsului ei. Dar psihologia inversă dă roade. Bo ia o expresie alarmată; arată brusc precum o proaspătă mămică pusă în fața perspectivei de a fi lăsată singură cu pruncul ei.

— Nu, îi e mai bine cu tine. Te preferă pe tine.

Solomon își ascunde ușurarea; Bo își ascunde groaza. Oare și ea îi citește lui gândurile la fel de ușor pe cât i le citește el?

Solomon le conduce la gară pe Bo și pe Rachel. Inițial plănuiseră ca ele două să meargă la Dublin cu mașina, iar el să ia autobuzul spre Galway. Dar o călătorie de trei ceasuri cu Laura într-un autobuz plin de oameni cu o groază de sunete noi parcă nu *sună* tocmai bine. În mașina care se îndreaptă spre gară, Rachel și Laura stau împreună

pe bancheta din spate și fac o conversație plăcută, simplă, plină de firesc. În fața gării, Solomon o ajută pe Rachel să-și scoată valizele din portbagaj. Și o tachinează:

— Te-ai dat de gol! Bag de seamă ci ești o sentimentală – una mare. Ți se trage, cred, de la faptul că vei deveni mămică cât de curând. Hormoni.

— Las-o mai moale cu acest mare, dacă nu te superi, răspunde Rachel morocănoasă.

— Serios. Laura te place, îi destăinuie Solomon.

Ea îi adresează o privire încărcată de subînțelesuri; parcă ar vrea să-l avertizeze:

— Da. Dar pe tine te place mai mult! Să fii cuminte. Ne vedem luni.

12

— Mamă, Solomon la telefon.

— Bună, scumpule, e totul în regulă?

— Da. E în regulă… Hm. Am pornit spre voi… și aduc pe cineva cu mine.

— Pe Bo?

A întrebat pe tonul acela precaut, deși dintre toți membrii familiei, ea încearcă cel mai mult să-l ascundă; e o femeie care dintotdeauna a căutat să fie totuși respectuoasă cu oamenii pe care nu-i place.

— Nu, nu e Bo, mamă. Lui Bo îi pare nespus de rău, dar n-a putut lipsi de la o conferință importantă. E o onoare să se afle acolo, explică el.

Nici el nu pricepe de ce se obosește să se scuze; mereu se scuză în numele unor persoane de care nici lui, nici celor din jur nu le pasă cu adevărat.

— Firește, firește, e o femeie ocupată.

— Nu e vorba că-i prea ocupată, doar că e important. Mă rog, nu zic că aniversarea ta nu ar fi, dă el înapoi.

— Solomon, dragule, îi simte zâmbetul din voce, nu te îngrijora așa. Îți faci prea multe griji, te bagi singur în încurcătură. Ia spune-mi mai bine, vii cu un prieten? Ar putea să doarmă cu tine în cameră? Sunt cam strâmtorată cu spațiul, își coboară deodată vocea. Maurice vrea să vină aici cu Fiona și cu cei trei copiii ai lui. Dumnezeu să-l țină, văduv și toate alea, însă cu cei trei copii! O să stea în camera în care ar fi trebuit să stea Paddy și Moira, doar că Moira n-a putut veni. Are din nou probleme cu spatele. Pe Paddy l-am pus în cameră cu Jack, așa că face deja pe țâfnosul – sigur că ei doi nu se împacă, dar ce altceva puteam face?

Solomon zâmbește.

— Nu-ți face griji. Ar trebui să zică mersi că sunt acolo. Atunci eu aș putea să dorm acasă la Pat.

— Ba n-ai să faci una ca asta când dormitorul și casa ta sunt aici. Nici nu vreau să aud una ca asta.

— E o *ea,* mamă. Așa că te încurcă și mai tare. Dacă insiști să rămânem, poate sta în camera mea, iar eu am de gând să dorm pe canapea.

— Niciunul dintre băieții mei n-o să doarmă pe canapea. Cine e *ea,* Solomon?

— Laura. Laura Button. N-o cunoști, este din Macroom. Ea este subiectul noului film documentar la care lucrăm. Are douăzeci și șase de ani. Dar să nu crezi că, știi tu, suntem împreună.

Tăcere.

— Am să-i dau camera lui Cara.

— Nu, mamă, nu trebuie să faci asta, serios. Poate sta în camera mea. O să dorm pe canapea. Iar ea are să se simtă mai bine singură în cameră.

— Nimeni nu doarme pe canapea, decide maică-sa categoric. Și mai ales, nu băiatul meu. N-am plănuit eu totul așa bine vreme de un an ca să ajungă oamenii să-mi doarmă pe canapele.

Deținătoarea unei case de oaspeți cu opt dormitoare, mama lui Solomon atâta se îngrijește de confortul celor din jur, încât aproape că provoacă disconfort. Se pune mereu pe ultimul loc. Dar oricât de bucuroasă ar fi de musafiri, are idei de modă veche: niciunuia dintre copiii ei nu i se permite să stea în aceeași cameră cu iubita sau iubitul până când nu sunt căsătoriți.

— Când o s-o cunoști, ai să înțelegi. E diferită.

— Zău?

— Nu în sensul ăla, zâmbește el.

— O să vedem, răspunde ea parcă râzând ușor printre cuvinte. O să vedem.

Solomon închide telefonul; unde o fi Laura? O zărește în față. Chiar că vor vedea ei! Fata s-a apropiat de conurile de semnalizare a lucrărilor în trafic unde patru bărbați cu veste reflectorizante și pantalonii lăsați sub crăpătura fundului încearcă să lucreze; ea și-a făcut loc printre ei și exersează cu propria voce sunetul unui picamăr.

Dar când observă că Solomon nu mai vorbește la telefon, se întoarce la el; și-a perfecționat între timp și puterea de a imita sunetele, iar asta o mulțumește.

— Haide la mașină, Laura. Avem mult de condus până la Galway. Dar uite ce, dacă vezi sau dacă auzi ceva interesant pe drum și vrei să oprim, nu trebuie decât să-mi spui. De fapt, vom opri ori de câte ori vei simți tu nevoia. Iar de ajuns la Galway, vom ajunge când vom ajunge…

Ea îi zâmbește.

— Ai noroc să ai o familie, Sol, imită Laura vocea lui Bo.

— Spune-o în felul tău, îi cere el.

— Solomon, îi rostește numele, făcându-l să surâdă.

De câte ori se petrece un moment din acesta de apropiere între ei doi, Solomon își dorește să se retragă cât mai repede – trebuie s-o facă. Se întâmplă adesea. Și atunci, chiar în timp ce el se luptă s-o desprindă din sufletul lui, Laura își drege glasul, imitându-l. Și tot ce mai poate face el este să râdă cu toată inima.

Se întorc la mașina care-i așteaptă parcată la întâmplare; opriseră la semafor când Laura dibuise un sunet nou, necunoscut – un sunet de picamăr. În clipa următoare, se și aruncase din mașină pentru a cerceta dincotro vine zgomotul. Iar Solomon parcase unde se nimerise. Într-un locșor cât se putea de nepotrivit.

— Ce e o pasăre liră? întreabă Laura odată ce au pornit la drum.

Solomon îi aruncă o privire grăbită, apoi întoarce ochii la șoseaua care i se așterne în față.

— Am auzit-o pe Bo vorbind la telefon. A spus că a descoperit o pasăre liră. Eu sunt pasărea liră?

— Da, tu ești.

— De ce îmi spune așa?

— E titlul documentarului. Pasărea liră trăiește în Australia și este renumită prin faptul că imită sunetele.

Ar fi vrut s-o spună altfel; plănuise să o spună altfel. *Pasărea liră este una dintre cele mai frumoase și rare, este cea mai inteligentă dintre toate făpturile sălbatice ale lumii.* Citise asta când se documentase pentru film și tare mult își dorise să i-o spună și ei. Dar acum, cuvintele nu se lăsau rostite.

Cât timp nu petrecuse el informându-se despre curioasa pasăre liră, încă din clipa în care Bo o poreclise astfel? Dar e întâia oară când îi pomenește Laurei despre felul ei de a imita sunetele dimprejur. Și l-a cuprins deja neliniștea – dacă Laura se supără din cauza acestei comparații? Niciodată nu a lăsat impresia că ar băga de seama sunetele pe care le scoate – nici măcar mai devreme, când imita zgomotul picamărului și lumea se adunase să caște ochii la ea.

Lasă o singură mână pe volan și un singur ochi atent la drum și caută ceva în telefon. O scurtă filmare pe YouTube, cu o pasăre liră.

— Uită-te…

Îi întinde telefonul. Apoi se chinuie să-i vadă reacția, în vreme ce continuă să conducă. Desigur că Bo va fi foc și pară pentru că nu a filmat momentul.

Laura privește și ascultă. Pasărea liră imită ciripitul altor păsări, aflate în jur, din vârful unei movilițe în pădure. Zâmbește. Și pare mirată.

— De ce face asta? întreabă ea.

Solomon e intrigat – tocmai asta ar vrea și el s-o întrebe.

— Ca să-și găsească o pereche, nimerește el răspunsul.

Laura îl privește cu ochii aceia ai ei și e cuprins de atâta tulburare, încât nici nu-și mai dă seama că mașina din față a oprit la semafor. Cât pe ce să intre în ea. Frânează brusc, cu toată puterea. Și-și drege glasul.

— În timpul sezonului de împerechere, pasărea liră mascul construiește o platformă în pădure, ca o movilă, și se așază în centrul ei și cântă. Iar păsările liră femele sunt atrase de sunet.

— Adică eu una sunt de fapt un mascul în căutare de nițică distracție, concluzionează Laura cu o grimasă.

— O să-i spunem licență artistică.

Laura pleacă ochii, preocupată să urmărească mai departe filmulețul. Când ajunge la partea în care pasărea liră scoate zgomote de fierăstrău, o apucă un râs nebun. Râde tare, râde cu poftă. Mai tare și mai cu poftă decât răsese vreodată în prezența lui Solomon.

— A cui idee a fost să-mi spună așa? chicotește ea, ștergându-și ochii de lacrimi.

— A mea, recunoaște el timid și îi ia telefonul din mână.

— A mea, îl imită ea la perfecție.

În scurta tăcere care urmează, Solomon ar da orice să afle la ce se gândește. Iar ea adaugă:

— Tu m-ai găsit. Tu mi-ai dat nume.

Solomon se înfioară. Dar ea nu bagă de seamă; vorbește mai departe:

— Citesc o carte despre amerindieni; ei au convingerea că numele are de-a face cu simțul identității, că îl dezvoltă. Și așa cum oamenii se schimbă de-a lungul vieții lor, și numele oamenilor pot fi schimbate. Amerindienii spun că apelativul te ajută să te cunoști nu doar prin tine însuți, ci și prin felul în care ești văzut de cei din jur. Și

uite așa, în loc să te privești singur ca dintr-o oglindă în spatele căreia nu-i nimeni, te oglindești de fapt și-n privirile altora.

Solomon o ascultă cu sufletul la gură. Pierdut în vorbele ei.

Deodată, tresare nedumerit. În loc de cuvinte, Laura scoate zgomote de claxon. Ah, nu numai ea. Un claxon adevărat, nervos și prelung de mașină se aude de la șoferul din spate. Semaforul se pusese de mult verde, dar Solomon rămăsese pe loc, vrăjit de vorbele Laurei. Apasă pedala de accelerație și pornește cu zgomot din loc, chiar în clipa în care se aprinde culoarea galbenă a semaforului.

— Ce încerc să spun, zâmbește Laura, e că-mi place. Sunt Pasărea Liră.

13

— Ah, Solomon, e o frumusețe, șoptește maică-sa, Marie.

I-a întâmpinat în fața casei, emoționată, de parcă Solomon și-ar fi adus acasă întâiul născut. Marie își îmbrățișează fiul, fără să-și ia ochii de la Laura. Pare uluită, ai crede că i s-a tăiat respirația. Și cuprinde mâinile Laurei într-ale ei, uitând cu totul de Solomon.

— Doamne Dumnezeule, uită-te la tine! Dar ești un înger. Va trebui să avem mare grijă de tine.

O trage lângă ea și o cuprinde pe după umeri.

Solomon cară bagajele înăuntru și Finbar, taică-su, sare să-l ajute. Îi dă un ghiont în coaste, jucăuș, făcându-l să scape una dintre valize din mână. Finbar râde și intră repede în casă, luându-i-o înainte.

— Unde mergem cu astea, floricică? o întreabă pe Marie.

— Drăgălașa de Laura va sta în camera cu orhidee.

Un cap se ivește în ușa camerei din dreapta.

— Aia e camera mea. Salve, frățioare!

Este un al doilea Solomon, dar un strop mai în vârstă. Îl cheamă Donal. Cei doi frați se îmbrățișează.

— Pe tine, Donal, te trimit să dormi peste drum, la Hannah, intervine Marie. Dacă nu veneai de unul singur, Donal, am fi găsit aici ceva pentru tine, dar acum, așa stau lucrurile.

— Au! râde Solomon, și își lovește în joacă fratele cu pumnul. Așa îți trebuie dacă ai îndrăznit s-o părăsești pe singura femeie care te-ar fi luat de soț.

Laura zâmbește, văzând cum se poartă unul cu altul.

— Și Solomon va sta și el în camera cu orhidee? bagă Donal zâzanie.

Maică-sa îi aruncă o privire dușmănoasă, dar el se hlizește. Solomon se preface ocupat cu valizele; încearcă de fapt s-o ia pe

Laura de acolo.

— Solomon va sta în camera lui, pufnește Marie. Și acuma, valea cu voi. Laura, îngerașule, haide să te conduc în camera ta. Văzând că cei doi frați se îmbulzesc spre camera lui Solomon, îl repede pe Donal. Nu cumva să încerci ceva cu el!

— Mamă, am patruzeci și doi de ani, râde Donal.

— Nu-mi pasă câți ani ai, dintotdeauna te-ai luat de bietul Solomon. Doar tu ești ăla care l-a împins din patul suprapus.

Rânjetul lui Donal se lărgește.

— Ah, Solomon, bietul copilaș.

— Nu eram eu bietul copilaș și tu știi bine asta, răspunde Solomon într-o doară, preocupat mai mult de Laura.

Îi caută privirea, vrea să se asigure că totul e în regulă pentru ea. După atâta vreme în care a stat singură, acum dintr-odată ia contact cu așa multă lume nouă – o schimbare mare petrecută în doar câteva zile. O aude imitându-i micul defect de vorbire din copilărie:

— Lolly!

Donal hohotește și ridică mâna în aer, invitând-o să bată palma cu el. Dar Marie o și trage pe Laura de acolo; îi vine și ei să râdă, ceea ce nu vrea să facă în văzul lor. O mamă nu poate fi decât serioasă, altfel își pierde autoritatea. Înțelege prea bine că aceste mici hârjoneli dintre băieții ei au loc tocmai pentru a o întărâta, și cu atât mai mult se ține tare și-și păstrează cumpătul.

O conduce pe Laura spre „noua aripă”, adică spre cele două noi dormitoare adăugate pensiunii, odată cu plecarea copiilor de acasă. De fapt, unul dintre copii încă locuiește cu ei – Rory; și după cum i-e felul, probabil că va locui tot cu ei până la adânci bătrâneți.

Solomon așteaptă câteva minute, ca Laura să se instaleze, apoi bate la ușa camerei ei.

— Da, spune ea încet.

Solomon deschide ușa. O găsește stând pe patul acela mare și uitându-se în jur; bagajele se află pe dușumea, la picioarele ei. Nedesfăcute.

— E frumos, murmură ea visătoare.

Solomon intră în cameră; simplul fapt că maică-sa a instalat-o aici pe Laura dovedește cât de mult o place.

— Oh, da, e frumoasă. Încăperea cu orhidee e preferata mamei. Sora mea Cara e fotograf, iar pânzele de pe pereți sunt făcute după fotografiile ei. Nu știu de ce, dar îi place să fotografieze flori. Și pietre. Pânzele cu pietre sunt în camera cu pietre, dar mama nu prea se dă în vânt după ele; așa că în încăperea cu pietre l-a poftit pe unchiul Brian cel țicnit.

— Familia ta e nostimă, râde ea.

— Se poate spune și așa – Solomon își drege vocea. Așadar, festivitățile o să înceapă într-o oră. Cam toată lumea din Spiddal o să dea năvală aici, cu câte un cântecel de interpretat, cu câte un instrument de zdrăngănit, cu câte o povestioară de zis și cu câte un dans de țopăit. Însă dacă rămâi aici, în cameră, vei fi în siguranță.

— Mi-ar plăcea să vin.

— Ești sigură? pare el surprins.

— O să cânți și tu?

— Păi da, fiecare trebuie să cânte ceva.

— Vreau să te aud cântând.

— Ai grijă, s-ar putea să te oblige și pe tine să cânți. Am să caut să te apăr, dar nu-ți pot promite c-am să reușesc. Oamenii ăștia sunt o gașcă hotărâtă, or, eu nu am nicio putere asupra lor.

— Am să mă ascund în spatele tuturor și o să fiu de nevăzut, plănuiește Laura, stârnindu-i râsul.

— De ce râzi?

— De ideea ta – de parcă tu te-ai putea ascunde. Chiar și într-o cameră înțesată de lume, ai fi în centrul atenției.

Ah, ce compliment dulceag scosese pe gură. Intenționase să sune altfel. Dar Laura își mușcă buza și, înfiorat, Solomon se retrage înspre ușă.

Laura imită felul lui de a-și drege glasul.

— Exact, încuviințează el. Jenant. Scuze pentru asta. Te las să te aranjezi; fă un duș sau ce ai nevoie. Treizeci de minute sunt îndeajuns?

Lui Bo, cugetă el, nu i-ar lua mai mult de treizeci de minute să se pregătească. Bo nu dă prea multă importanță felului în care arată, mai ales că frumusețea ei este atât de naturală. Pur și simplu aruncă ceva pe ea și arată grozav. Ca o puștoaică. Bocanci și manșete suflecate, pulovere subțiri de cașmir și blazere de parcă s-ar duce la Harvard, visul erotic al celor de la J.Crew[7]. Totuși, avusese și iubite pentru care treizeci de minute n-ar fi fost de ajuns nici măcar să-și usuce părul proaspăt spălat.

Laura este de acord.

— Stai așa! se tulbură deodată. Ce ținută se impune – elegantă? Nu prea am nimic elegant la mine. Mi-am luat doar câteva lucruri și… nu sunt chiar potrivite pentru petrecerea de aici.

— Ce ai acum pe tine e perfect. Ținută de zi obișnuită.

Laura răsuflă ușurată; dar lui Solomon îi pare rău că acest detaliu a fost pentru ea un motiv de îngrijorare. E genul de lucruri cu care Bo s-ar fi descurcat mai bine.

— Care-i treaba cu blondina? se interesează Donal când Solomon iese din duș.

Donal e întins pe patul din dormitorul pe care-l împart și scotocește în telefonul lui Solomon.

— Așa, bravo! Dă-i înainte, bagă-ți nasul în chestiile mele cele mai personale! De ce nu?

— Vaca unde e?

— *Bo* e la Dublin. Ține o prelegere pentru studenții de la film în această după-amiază. N-a putut ajunge aici la timp.

Donal șuieră sarcastic.

— Și bag mâna în foc că n-ar fi putut lipsi nici moartă.

— Eu i-am cerut ca nici măcar să nu încerce. E o prelegere importantă.

— Așa se pare.

Donal îl studiază. Și îl irită cu privirea lui băgăreață. Așa că Solomon ridică deodată mâinile în aer, lăsând să-i cadă prosopul din jurul mijlocului.

— Uită-te, fără mâini!

— Ce matur!

— Mda, mă rog…

Solomon scormonește în valiză căutând un tricou curat.

— E mai simplu pentru mine dacă ea nu-i aici, mărturisește el stând cu spatele și auzindu-l pe Donal cum îl pozează cu telefonul. Fraților, tare grea îmi faceți viața!

— Ba nu, îl contrazice Donal și îndreaptă telefonul spre fundul lui Solomon pozându-l. Îți purtăm de grijă.

— Spunându-i *vacă?!*

Donal râde sincer.

— Tu ne-ai impus să vorbim englezește cu ea.

E adevărat, în limba irlandeză, *Bo* înseamnă vacă. Or, familia irlandeză a lui Solomon e mai mult decât fericită să-i spună pe nume.

— Nu-i dați nicio șansă.

— Eh, o tachinăm doar.

— N-are același simț al umorului…

— Greșit. N-are *deloc* simțul umorului. Și oricum, de-abia dacă ne întâlnim cu ea, nu trebuie să ne înghită prea des.

— Te rog, încetează să-mi pozezi bijuteriile.

— Dar arată atât de bine. Trebuie să i le trimit mamei. Poate redecorează una dintre camere și o numește camera cu bijuterii.

Îi e practic rușine de el însuși, dar Solomon râde de această glumă atât de copilărească.

— Deci, tu te duci acasă la părinții lui *Bo,* la petreceri, prânzuri, dineuri și altele asemenea? se interesează Donal cu un accent sclifosit.

— Câteodată. Nu prea des. Bo și cu mine ne simțim mai bine singuri. Departe de familiile noastre.

— Departe unul de celălalt.

— Haide!

— Bine. Ultima întrebare. Aveți de gând să vă căsătoriți?

— Să ne căsătorim? oftează el. Parc-ai fi o băbuță. Dar ce mama dracului îți pasă ție dacă mă însor?

— Frate, serios de nu ți s-a micșorat bărbăția când te-am întrebat de căsătorie! Ia uite! Înainte să te întreb și după ce te-am întrebat…

Și îi arată pozele de pe telefon, făcute la distanță de câteva clipe.

Solomon se amuză.

— Foarte potrivite întrebări îmi pui. Tocmai tu! Burlac la patruzeci și doi de ani. Ar fi trebuit să te faci popă.

— De m-aș fi făcut popă, poate că aș fi avut parte de mai multă distracție, îi răspunde Donal.

Chicotește la propria glumă. Solomon e dezgustat.

— Serios acum, i-am auzit pe mama și pe tata discutând despre tine. Se gândesc că ai fi gay…

Donal scapă telefonul din mână; găsește totuși puterea de a răspunde cu aparentă indiferență:

— Ia mai taci tu din gură…

Solomon își ridică de jos telefonul. Nu mai puțin de treizeci și două de fotografii ale părților sale intime.

Donal schimbă subiectul.

— Mama a spus că ai fost la Boston. Cum a mers?

— *Irish Globe* ne-a decernat un premiu.

— Felicitări!

— Mulțumesc.

— Deci ești fericit.

— Fericit sunt tot timpul.

— Așadar, te însori cu ea?

— Du-te naibii!

— Ce-i cu blondina? reia întrebarea de mai devreme.

— Laura.

— Ce-i cu Laura?

Solomon îi povestește tot ce știe despre ea – trecutul ei, felul în care imită sunetele… porecla de Pasăre Liră.

— De ce nu s-a dus la Dublin cu Bo?

— Pentru că a vrut să rămână cu mine. Eu am descoperit-o. Are încredere în mine, ridică el din umeri. Haide, zi-mi cât e de ciudat.

— Nu e.

Solomon îi cercetează expresia – nici urmă de sarcasm.

— Frate, ia trage-ți niște pantaloni pe tine!

Donal aruncă cu o pernă în el, dar Solomon e mulțumit:

— Păi nu tu m-ai pozat gol-pușcă? Acum, poftim! Am să-ți trimit pozele astea să te uiți la ele până nu mai poți.

Deodată ușa e dată în lături și încă doi dintre frații lui Solomon se îmbulzesc înăuntru.

— Ura! strigă într-un glas, îngrămădindu-se cu toții în încăpere – patru bărbați și șase beri.

Donal azvârle o pereche de boxeri în direcția lui Solomon care-i prinde numaidecât, râzând. Cormac, fratele cel mai mare, îl măsoară din cap până în picioare. Trage concluzia cu voce tare:

— Mișto bijuterii.

Fratele cel mic, Rory, se luptă cu o sticlă de bere. Încearcă să-i smulgă capacul cu dinții.

— Partenera ta stă la fereastra din camera cu orhidee și imită de zor un cuc, îl anunță.

— Așa. *Și?* sare Solomon la harță.

Își trage blugii pe el și le înfruntă privirile. E gata să se bată, gata să o apere. Doar nu ar fi întâia oară când le trage fraților săi câte un pumn în nas.

— *Și* e bună rău, rânjește Rory.

Și îi întinde una dintre sticlele de bere.

Coborând treptele scării interioare, Laura aude zgomotele mulțimii de jos și ezită, temătoare. Întârzie un strop acolo. Frații lui Solomon o zăresc șovăind, dar se prefac că nu au băgat de seamă. Iar Solomon le este recunoscător. De-ar fi fost Bo în locul Laurei, n-ar fi slăbit-o, probabil; ar fi înșfăcat-o și ar fi dus-o jos pe brațe.

— E în regulă, pe cuvânt, îi șoptește Solomon, ieșindu-i în întâmpinare.

Îi vine s-o ia de mijloc, s-o conducă, s-o țină de mână. Dar nu face nimic din toate astea. O privește adânc, oprindu-și mai întâi ochii asupra pistruilor ei și asupra genelor lungi. Și-a schimbat și hainele, până la urmă. Poartă o rochie pe care probabil că și-o făcuse singură. Croială simplă, mâneci lungi, dar rochia este scurtă. Diferite țesături,

cusute laolaltă. Desigur că atunci când se mutase în cabana Toolin adusese cu ea tot soiul de pânze.

— Ai să stai cu mine? îl întreabă ea, ridicându-și privirea spre el.

Sunt atât de aproape unul de celălalt la baza scărilor, încât ea îi simte căldura corpului. Solomon ar vrea să-i dea la o parte șuvița de păr care-i stă căzută peste ochi. Laura ar vrea să-și poată lipi obrazul de pielea lui care se zărește printre nasturii desfăcuți ai bluzei. Ar vrea să simtă mirosul pielii lui. Ar vrea să simtă fierbințeala pielii lui.

Stau pur și simplu acolo, înlemniți, privindu-se unul pe celălalt. Privirea ei e prea intensă; Solomon își drege vocea.

— Firește că o să stau cu tine. Numai să promiți că stai și tu cu mine. Oamenii ăștia atât așteaptă, să mă mănânce de viu, acolo jos.

Laura zâmbește.

Se întinde și îi apucă brațul, ținându-l strâns de trupul ei, de parcă nu s-ar putea abține.

— O să te simți bine, ai să vezi, îi promite el încetișor.

Coboară buzele spre creștetul capului ei și aproape că îi atinge părul. Da, i-l atinge și trage cu nesaț în piept mirosul discret al parfumului ei.

14

Toate ușile casei stau larg deschise; bucătăria, livingul, biroul și chiar holul ce duce înspre seră s-au contopit acum într-un mare și singur spațiu pentru petrecere. Pe masă, bunătățile preparate de Marie au fost așezate printre cele aduse de vecini. În jur de o sută de oameni se înghesuie la parterul casei, iar în centrul atenției tuturor se află Finbar, stând în mijlocul încăperii, pe o scenă improvizată. Povestește o nouă versiune a felului în care a întâlnit-o pe Marie – povestește în limba engleză, pentru că printre invitați se află și unii veniți din Dublin.

După ce termină de istorisit, îi dăruiește lui Marie o mică cutiuță de lemn – are forma unei inimioare și Finbar susține că a cioplit-o din lemnul unui copac căzut în timpul unei furtuni. Ar fi tocmai copacul la umbra căruia a sărutat-o pentru întâia oară pe Marie. Solomon bănuiește însă că e un copac oarecare dintr-un parc prin care obișnuiau să se plimbe. Dar sentimentul de emoție persistă. În cele patru cămăruțe ale inimii se găsesc patru sertare; fiecare dintre acestea conține un obiect menit să reprezinte cele patru generații ale familiei lor.

În jur, ochii tuturor sunt înlăcrimați; unii dintre invitați filmează momentul cu telefoanele mobile. Iar Marie, care dintotdeauna stă lângă Finbar atunci când el susține o astfel de reprezentație, se pierde într-o îmbrățișare. Acum e rândul ei să evolueze pe scena casei. A fost harpistă, înainte să devină mamă și să deschidă pensiunea; a călătorit în toată lumea, mai ales în Statele Unite ale Americii, cântând la harpă în spectacole, la aniversări și nunți private. Interpreta orice fel de muzică – clasică, tradițională – după cum i se solicita, dar preferata ei era muzica celtică. De fapt, așa ajunsese Finbar să pună ochii pe ea, în timpul unui spectacol de

muzică celtică, susținut de Marie la Galway. Asemănându-se unei zeițe cu păr roșu, își vrăjise audiența din spatele harpei sale uriașe.

Nu că Marie nu ar fi avut cu adevărat talent artistic, dar Solomon și frații lui o ascultaseră de atâtea ori cântând, încât în urechile lor își pierduse din strălucire. Observă însă încântarea de pe chipurile oamenilor și își reamintesc de puterea ei de a captiva publicul.

Marie alege să interpreteze „Visul lui Carolan”[8]. Și încă de la primele acorduri, Laura sare în picioare, transfigurată; stătuse până mai adineauri lângă Solomon, complet tăcută. El zâmbește văzându-i expresia; își încrucișează brațele la piept și dă capul un strop pe spate. O privește pe Laura care nu-și poate lua ochii de la Marie.

Simte ceva vibrându-i în buzunarul pantalonilor. Telefonul mobil. Este Bo. Se scuză, deși nimeni nu-l observă și nimănui nu-i pasă – toții ochii sunt ațintiți asupra lui Marie. Solomon se strecoară din cameră, îndreptându-se spre bucătărie.

— Bună, o salută el ciugulind din mâncarea de pe bufetul din bucătărie.

— Bună, zbiară Bo în telefon.

Solomon îndepărtează un pic telefonul de ureche; vuietul mulțimii sparge liniștea ce domnește în jurul lui. Sunt zgomote de cârciumă.

— Credeam că lucrezi de acasă, încearcă el să vorbească cât mai încet.

— Ce zici? strigă Bo.

— Credeam că lucrezi de acasă, ridică el vocea.

Dar în apropiere cineva îl șușuie și închide ușa. Solomon iese în grădină. Miroase puternic a caprifoi și acest miros îl poartă înapoi în timp, readucându-i în minte clipe de joacă, în veri lungi și fierbinți.

— Lucram. Lucrez. Mă documentez, țipă Bo și din tonul vocii ei, Solomon își dă seama că e amețită de alcool – lui Bo nu-i trebuie

mult ca să se îmbete. Mă întâlnesc cu un *amprotolog,* chicotește ea în telefon. Mă rog, știi la ce mă refer. Uite, am încercat să găsesc unul; și i-am trimis lui Jack o înregistrare cu Laura. Lui Jack îi place foarte mult de ea. E de părere că va fi grozavă și vrea să o înscrie la audițiile *StarrQuest.* Nu putem spune nimănui că a văzut-o, juriul nu trebuie să cunoască participanții înainte de audiții, dar zice că e nemaipomenită. Știu părerea ta despre emisiune, dar eu mă gândesc la câtă publicitate i-ar aduce Laurei; înțelegi? Știi ce ar însemna asta pentru documentar?

Bo are răsuflarea întretăiată de emoție și parcă ar vorbi în timp ce merge – probabil de-a lungul celei mai zgomotoase și mai aglomerate străzi din Dublin. Sau poate că doar se fâțâie de colo-colo.

Solomon ia foc.

— Stai așa. Jack Starr vrea ca Laura să participe la audiții pentru *StarrQuest*?

— Ar fi grozav, dacă stai să te gândești, Sol. Am putea filma întreaga călătorie. Ea își dorește un nou început, îți dai seama ce aventură palpitantă ar fi pentru ea? Jack n-o vrea doar pentru audiții, ci și în spectacolele *live.* Categoric. Dar, repet, nu spune nimănui, nu trebuie să se știe. Gândește-te la asta, ar fi extraordinar pentru Laura, nu crezi?

— Tocmai că mă gândesc și e al dracului de necinstit că ți-a trecut așa ceva prin cap, se răstește el în telefon.

Bo tace pentru o clipă. Două, trei…

— Trebuia să mă aștept să ți se pară o idee proastă. Te-am sunat, *entuziasmată,* Sol. De ce nu poți fi și tu entuziasmat măcar o dată de lucruri care mă entuziasmează pe mine? Sau cel puțin să te bucuri de bucuria mea. Întotdeauna mă descurajezi.

— Dar tu ce faci acum, acolo? Stai cu Jack la o băută? îi cere el socoteală.

Jack este fostul ei iubit – înainte de Solomon, Bo trăise cu Jack o relație stabilă, de cinci ani. Tipul este un răsuflat de vârstă mijlocie, cândva solist faimos al unei trupe de rock americane, cu unele hituri la activ. Prin anii optzeci, se mutase în Irlanda și începuse să se afișeze cu tot soiul de manechine, trăind de pe urma faimei sale. Acum a ajuns DJ la radio, prezintă la televizor o emisiune de talente și muncește pentru bani, nu din pasiune. Și îl scoate din minți pe Solomon. Pe Jack îl încântă ideea de a fi fost cu Bo înaintea lui Solomon; bineînțeles că nu pierde niciun prilej de-a face comentarii pe cât de jignitoare, pe atât de nesuferite, special pentru a-l chinui pe Solomon.

— N-am ieșit să beau cu el, se apără Bo. I-am trimis pe mail filmarea cu Laura, căutând un antropolog, nimerește ea cuvântul corect, cu mici sforțări de atenție la fiecare silabă.

— Dar de unde mama dracului să cunoască el un antropolog, Bo? E un afurisit de gurist ratat. Spui prostii – l-ai sunat pentru că eu nu sunt acolo și aveai chef de o tăvăleală.

Nu știe nici el ce e această furie, cum de l-a apucat gelozia. Are dreptul să se simtă puțin iritat, dar cu siguranță nu atât de mult. Și totuși, nu se poate abține. Vina pentru ceea ce simte pentru Laura s-a adăugat și nevoii de a o proteja. Îl face să ia foc.

Bo țipă în telefon, mâniată și scârbită de asemenea acuză, dar Solomon vorbește peste ea – niciunul nu-l ascultă pe celălalt, ci doar prind câte un cuvânt injurios și se agață de el. Discuția se învârte în cerc. În cele din urmă tac amândoi deodată.

— Dacă Laura ar participa la audiții, ar trezi interes și pentru finanțarea documentarului, argumentează ea cu spirit practic.

— Credeam că n-ai nevoie de fonduri. Mi se pare o idee mizerabilă. Și nu văd cum așa ceva ți-ar putea fi de folos în cariera ta de documentarist. Cred că ar strica tot ce ai făcut bun anul ăsta, adaugă el cu o răceală care speră s-o înghețe pe Bo – oare e suficient, oare nu trebuie să forțeze lucrurile și mai mult?

Bo tace; nu cumva o făcuse să plângă? Ar fi totuși neobișnuit pentru ea. Dar când vorbește din nou, Bo e puternică ca de obicei.

— În calitate de producător, mențin deschise toate opțiunile. Așadar, schimbare de plan: nu mă mai duc în Cork duminică, în schimb, va trebui s-o aduci pe Laura la Dublin pentru o audiție. La mulți ani mamei tale! Noapte bună.

Înainte ca Solomon să apuce să spună ceva, ea închide telefonul.

Bo se uită la telefonul pe care-l ține încă în mână; ecranul e luminat și în poza de fundal sunt ei doi, Solomon și cu ea, ținând unul dintre premiile câștigate cu filmul *Gemenii Toolin.* Simte înțepături în ochi – sunt lacrimi de enervare. Este plină de ură împotriva iubitului ei, dar mai ales de durere. O irită, o frustrează, o sufocă, îi taie aripile. Solomon e atât de previzibil. Bo știa prea bine cum va reacționa, că va călca în picioare această ocazie; știa și totuși îl sunase entuziasmată – știa și totuși reacția lui o rănise. O știe mereu, și mereu aleargă la el, așteptând de fiecare dată altceva din partea lui. Cu siguranță că așa arată nebunia pură…

Două brațe o cuprind de mijloc. Bo strânge din ochi, reamintindu-și acel soi de emoție, savurând-o. Și se retrage.

— Jack, încetează, mormăie ea.

Jack o privește.

— Discuția cu Făt-Frumos n-a decurs bine?

Nici măcar nu-i vine să mintă, să se apere sau să *îl* apere. Iar privirea lui Jack o apasă tot mai greu. Dintotdeauna face Jack așa: o

presează din ochi, până când Bo se trezește spunându-i lucruri pe care nu intenționa defel să i le spună. Ei bine, nu și de data asta!

Jack își încheie fermoarul jachetei de piele și își trage șapca pe ochi; câțiva oameni din bar l-au recunoscut și șușotesc pe seama lui.

— Solomon e în Galway cu o altă femeie, iar tu ești aici cu mine. Ceva e în neregulă cu voi doi.

— Avem deplină încredere unul în celălalt, zice ea pe un ton obosit.

— Întoarce-te la mine, Bo!

Ea râde.

— Ca să mă poți înșela din nou?

— Nu te-am înșelat niciodată. Ți-am mai spus-o. Ești singura femeie pe care n-am înșelat-o.

Ea-l privește suspicioasă. Ei bine, de asta s-a îndoit tot timpul. Ea și Jack înțelegeau fidelitatea destul de diferit. Că Jack era înconjurat de o mulțime de tinere aproape goale ce stăteau grămadă peste el nu însemna poate că o înșela; dar când aceste fete se frecau de corpul lui, când îl pipăiau, el nu se opunea, nu le respingea. Dimpotrivă – nici el nu se abținea și le atingea.

— Ia spune-mi, ce anume mă face așa specială? întreabă ea cinic, ca într-o replică de film.

— N-ar trebui să fie nevoie de o asemenea întrebare, răspunde el. Ar trebui să știi deja ce te face specială. Ar trebui să ți se spună în fiecare zi cât ești de specială, adaugă șoptit.

— Solomon îmi spune mereu cât sunt de specială, îl asigură ea cu o voce plată. Noapte bună, Jack.

Dar Jack se întinde spre ea și îi mângâie prelung bărbia – un gest pe care-l tot făcea înainte. Degetele lui miros puternic a țigară.

— Ar trebui să te lași de fumat.

— Și atunci te-ai întoarce la mine?

Bo își dă ochii peste cap, dar deja i-a trecut enervarea pe el.

— Asta te-ar face să încetezi?

— Să ajungi cu bine acasă, Bo Peep, zâmbește el.

Câteva clipe mai târziu, Bo stă singură în fața cârciumii; în jurul ei se găsesc numeroși fumători – toți râd și pălăvrăgesc, dar ea este singură. Gândul i-a rămas la cuvintele lui Jack. Când o lăudase Sol ultima oară? Și când îi spusese că e specială? Nu-și poate aminti. Totuși, relația lor durează deja de doi ani de zile, poate că e firesc. E firesc, oare? În doi ani de zile, multe se tocesc, dar e natural să fie așa. Măcar Solomon e loial – ea crede că e loial sau obișnuia să creadă. De câte ori el ieșise serile, de câte ori ajunsese acasă târziu ea nu-și făcuse griji; nu era el genul ăla de bărbat. În schimb, îi vin acum în minte toate acele clipe în care el îi vorbise de sus, clipele în care încercase s-o facă să se răzgândească, adresându-i-se cu acea voce liniștitoare a lui, care deodată i se pare condescendentă. Dar și asta e firesc – pornește din faptul că lucrează și trăiesc împreună. Rar stau departe unul de celălalt. Viața profesională și cea personală se suprapun, limitele se estompează, le merge bine împreună, zice ea. Probabil că ar avea nevoie de mai multe reguli, de un pic de ajutor pentru a-și proteja relația amoroasă în vreme ce lucrează împreună. Uite, ar trebui ca el să nu-i mai vorbească de sus, atunci când ea își face treaba de producător; că doar nu vorbește de sus nici unui alt producător, la celelalte joburi ale lui. Cu toate că, uneori, nici lui Bo nu îi strică părerile lui. Prea se aruncă ea deseori cu capul înainte; și de nu ar fi el să-i arate și alte unghiuri din care pot fi văzute lucrurile, ea nu le-ar vedea de una singură. De multe ori, Solomon are dreptate. Da, împreună fac o echipă bună.

Numai că nu întotdeauna pare totul atât de clar, cum se întâmplă acum, spre exemplu. Asta-i tot. Și probabil că e și firesc.

Cât despre ideea cu *StarrQuest,* și ea a avut la început unele rezerve, la fel ca Solomon. Și-a dat însă seama că e o idee bună. Așa cum a spus Laura, câteodată ai nevoie de o singură persoană în care să te încrezi. *StarrQuest* e emisiunea lui Jack și, dincolo de toate prin câte au trecut împreună, Bo are încredere în el.

Solomon trage o înjurătură strașnică și își îndeasă telefonul în buzunar. Afară e încă lumină, dar cerul prinde a se pregăti parcă de lăsarea unei noi nopți de vară. Trage adânc aer în piept, spumegând de furie. Auzi ce spusese Bo: s-o aducă pe Laura în Dublin să participe la *StarrQuest!* I se pare cea mai jalnică, ieftină și afurisită idee cu care putea Bo să vină; pe de altă parte, nici nu o poate refuza pur și simplu. Singurul lucru pe care îl poate el face e să-i spună Laurei, și să vadă ce crede ea. E viața ei, nu a lui. Trebuie să înceteze să se implice în treburile altora, trebuie să înceteze să fie atât de sensibil la fiecare mică întâmplare din jurul lui. Nu e treaba lui să stingă incendiile din viața altor oameni, nici să participe cu tot sufletul la problemele altora – doar că așa e el, așa a fost dintotdeauna. Nu are ce face. Mereu fusese flăcăul care-i împăca pe cei certați și despărțiți; flăcăul care încerca să potolească o ceartă între bețivi seara în oraș. Se petrece în preajma lui vreo neînțelegere care n-are nimic de-a face cu el? Păi el tot sare s-o rezolve. Face pe arbitrul. Pe sfătuitorul. Pe pacificatorul. Se consumă mai mult decât cei direct implicați; mânia, durerea, nedreptățirea lor se simt în pieptul lui de două ori mai puternic. Își dă seama de toate astea, știe că nu e bine ce face, dar nici nu poate altfel.

Pe măsură ce furia începe să i se stingă, și fierbințeala trupului începe să îi scadă. Briza mării îi înfioară pielea pe brațe. Pornește în căutarea unei țigări – fumează doar când e foarte încordat sau beat și acum este un pic din amândouă – dar deodată un sunet dinăuntrul

casei răzbate până la el; Solomon se oprește în loc, cu inima bătându-i nebunește.

Se aude din nou cântecul *Visul lui Carolan*. De data asta nu e Marie cea care-l cântă. Maică-sa nu l-ar cânta niciodată de două ori în aceeași seară. Seamănă cu interpretarea ei, dar nu sună întocmai. Solomon nu-și poate da seama ce e greșit. Atinge corzile care trebuie, nu cântă notele fals, dar ceva parcă e altfel – nu-i nimeni mai talentat la harpă decât Marie care să încerce această nouă interpretare. Nu în acea încăpere.

Solomon pășește atât de încet că are impresia că se mișcă cu încetinitorul, ca într-un film. Nu-și simte propriii pași, mintea lui e cufundată în muzică, muzica i se cufundă în minte. O urmează – parcă îl cheamă prin semne, atrăgându-l înăuntru. Ajunge în bucătărie, de unde poate vedea locul în care lumea stă strânsă, urmărind spectacolul. Au cu toții ochii îndreptați înainte, gurile căscate, dau uluiți din cap, își umplu sufletele de farmecul a tot ceea ce aud și văd. Solomon se proptește de tocul ușii, de unde nimeni nu-l poate observa. Se uită la scenă și acolo e Laura. Stă așezată pe un scaun, doar ea singură, ține ochii închiși, gura deschisă și imită sunetele harpei celtice.

Maică-sa, aflată lângă scenă, se întoarce și-l vede. Vine înspre el grăbită; are o expresie îngrijorată, și-a acoperit gura cu amândouă mâinile.

— Vai, Solomon, șoptește ea, luându-l de după mijloc.

Apoi se întoarce s-o vadă pe Laura.

— Te simți bine? o întreabă el tulburat.

Pentru o clipă îi trece prin cap că maică-sa ar putea exploda într-o criză demnă de o divă – să se supere că Laura a îndrăznit să interpreteze cântecul ei special, în seara ei cea mai specială. Ce-i

drept, una ca asta nu prea-i stă lui Marie în fire, dar nici el nu e tocmai cel mai priceput în a-i înțelege emoțiile.

Marie îl ignoră câteva momente, prinsă în vraja Laurei. Apoi se întoarce spre el.

— În toată viața mea n-am văzut, nici n-am auzit așa ceva. Asta e pură magie.

Solomon zâmbește, ușurat. Mândru.

— Acum auzi și tu cât de minunat cânți, îi spune el.

— Ah, vai de mine, suspină ea ducându-și mâinile la obrajii înfierbântați.

Solomon cercetează și chipurile celorlalți oameni; arată cu toții captivați, transpuși într-o experiență nouă, fascinantă, parcă pentru prima oară în viață.

Și dacă fusese nedrept cu Bo? Dacă se înșela? Poate că Laura merită un public, și nu doar publicul din fața unui documentar. Are nevoie de un public viu, de o reacție vie din partea publicului. S-o vezi în carne și oase e ceva profund, ceva ce o aduce pe ea cu tot cu talentul ei la viață. Poate că, la fel ca pasărea liră, o scenă este exact locul în care Laura ar trebui să fie.

15

În clipa în care Laura încheie interpretarea cântecului *Visul lui Carolan*, lumea izbucnește în aplauze. Cei de față sar în picioare, strigând și fluierând, cerând o nouă interpretare. Dar Laura se sperie; reacția lor e atât de neașteptată, încât înmărmurește, holbându-se la ei.

— Salveaz-o, Solomon, îl îndeamnă Marie strângându-l de braț.

El aleargă la scenă și o ia de mână. Simțind atingerea pielii lui pe pielea ei, Laura îl privește surprinsă. Lui îi revine în minte cearta cu Bo, și dă repede drumul mâinii ei; Laura îl urmează, încearcă să părăsească scena, dar frații lui îl prind la înghesuială; cu toții, familie și vecini, îi cer și lui Solomon să cânte. N-are cum să scape de ei fără să interpreteze măcar un cântec. Știe bine că n-are nicio șansă să plece altfel de pe scenă. Și este Rory cel care-i vine Laurei în ajutor până la urmă; o conduce la locul ei, pe scaun, iar lui Solomon nu-i mai rămâne decât să-i privească, nesigur, în vreme ce își acordează chitara. Rory șoptește ceva în urechea ei și Laura se apleacă înspre el să-l înțeleagă mai clar. Văzându-i, lui Solomon i se pune din nou sângele în mișcare – dar ce-ar putea el face câtă vreme e pe scenă? Și câtă vreme n-are niciun drept asupra ei? N-ar putea face nimic! Iar Rory e mezinul, are douăzeci și opt de ani – mai apropiat ca vârstă de Laura decât Solomon. Este și burlac, este veșnicul burlac; aduce acasă fată drăguță după fată drăguță, cu ocazia evenimentelor de familie, dar nu petrece cu ele mai mult de câteva luni. Rory poate alege aproape pe oricine și le alege bine – numai fete frumoase, drăguțe, vrăjite de farmecul lui. Adorabil, dulce, așa îl văd fetele pe Rory, iar el își intră în rol cu entuziasm.

Solomon își ridică în vârful capului părul strâns în coadă; îi dă ocazia lui Donal să strige, spre amuzamentul general, „Tunde-te!”;

lumea râde, dar Solomon ciupește o dată corzile, pentru a le atrage atenția. Laura își ridică imediat privirile. Numai pe Rory nu-l interesează să asculte pentru a suta oară cântecul lui Solomon; e interesat în schimb să atragă asupra lui atenția Laurei.

— Am scris cântecul ăsta la șaptesprezece ani, când o fată, al cărei nume va rămâne nerostit, mi-a frânt inima.

— Sarah Maguire! strigă Donal și toată lumea râde.

— Cu toții ați mai auzit acest cântec; dar e printre noi o persoană care nu l-a ascultat niciodată; și acestei persoane îi urez bun venit printre noi. Spuneți voi, băieți, nu a fost ea însăși minunată?

Cu toții o aplaudă pe Laura.

— Se cheamă „Douăzeci de lucruri care mă fac fericit…"

Suspine…

— „… Și niciunul dintre acestea nu ești tu", termină el titlul, în aplauzele generale.

De fiecare dată se întâmplă la fel – face parte din bucuria lor de a fi împreună, fiecare își cunoaște rolul, fiecare se implică în atmosferă, după cum îi este firea. Și deși cu toții cunosc și numele cântecului, și versurile, râd copios.

Și Solomon începe. E un cântec cu ritm crescendo despre plăcerile simple ale vieții, despre cât de importante sunt acestea, despre cât de fericit îl fac. Cu mult mai fericit decât l-ar fi putut face o fetișcană ce i-a frânt inima, o fetișcană care nu mai înseamnă acum pentru el absolut nimic – așa cum și-a și dorit de fapt să se întâmple, pe când aveau amândoi șaptesprezece ani și el suferea, rănit, de felul în care ea îl trădase cu un prieten. Și nici măcar nu fusese prima lui iubire, mai iubise el și alte fete. Pe atunci, se îndrăgostea tare ușor. Se îndrăgostea de ideea de a fi îndrăgostit; era un tânăr romantic, compunea cântece de dragoste și muzică pentru trupa lui rock.

Dintotdeauna visase să ajungă vedetă rock; ca plan de rezervă ținuse să devină inginer de sunet într-un studio de înregistrări, să fie sunetist în turnee. Dar cu timpul se mulțumise să fie inginer de sunet; lucrează pentru documentare – din pasiune; lucrează și pentru emisiuni de televiziune – din nevoia de a-și plăti chiria. Cât despre muzică… Compune și acum, cântă la chitară, dar tot mai rar. Și asta fiindcă locuiește cu Bo, iar timpul pentru el însuși se scurge mai repede ca niciodată; și apoi, pereții apartamentului său din oraș sunt într-atât de subțiri, încât nu-și mai permite luxul de a-și croi, cu stângăcie, drumul spre muzică.

Mulțimea i se alătură pe când el începe:

Unu: Cearșafuri proaspete pe pat.
Doi: O zi în care să mă simt bine.
Trei: Să termin treaba când afară e frumos.
Patru: Timp liber într-o zi cu soare.
Cinci: Corespondență ce nu conține facturi.
Astea sunt cinci lucruri ce mă fac fericit,
— Oh…

Se oprește din cântat și mulțimea umple tăcerea cu:

Și niciunul dintre acestea nu ești tu.

Aplaudă și râd; Solomon cântă mai departe:

Șase: O chiflă cu șuncă și ketchup de roșii.
Șapte: Mirosul ierbii proaspăt cosite.
Opt: Un film și o bere.
Nouă: Armata lui Jackie în Italia în anii ’90[9]*.*
Zece: Să găsesc bani în buzunar.
Astea sunt zece lucruri ce mă fac fericit,
— Oh…

Se oprește din cântat și mulțimea răspunde:

Și niciunul dintre acestea nu ești tu.

— *SARAH!* zbiară Donal, iar mulțimea explodează în hohote de râs.

Unsprezece: Un cântec preferat în reluare.
Doisprezece: Să prind autobuzul de dimineață.
Treisprezece: Să sparg bulele din folia de ambalaj.
Paisprezece: Plăcinta cu mere a mamei. [Aici primește aplauze]
Cincisprezece: Șosete nedesperecheate.
Astea sunt cincisprezece lucruri care mă fac fericit,
Oh…
Și niciunul dintre acestea nu ești tu.

Șaisprezece: Packie Bonner apărând un penalty împotriva României.[10] *[Alte aplauze]*
Șaptesprezece: Micul dejun în pat.
Optsprezece: Un duș, necesități și bărbierit.
Nouăsprezece: Prima zi de concediu.
Douăzeci:…

Zdrăngăne la chitară, creând nerăbdare, așa încât toți să i se alăture pentru ultimul vers:

…Și s-o sărut pe cea mai bună prietenă!

De fapt, versul era altfel: „Și să mă culc cu cea mai bună prietenă”, iar el, unul, chiar asta și făcuse la vremea respectivă. Dar pentru o împrejurare precum aceasta, în auzul părinților, versul trebuia păstrat în limitele decenței.

Mulțimea izbucnește binedispusă; imediat ce Solomon părăsește scena, e rândul lui Cormac, fratele lui cel mai mare, să urce pentru a recita un fragment din piesa *Dansând la Lughnasa,* de Brian Friel.

Solomon începe să-și croiască drum printre oameni; când și când, e nevoit să se oprească pentru a schimba o vorbă sau două cu invitați pe care nu i-a mai văzut de mult. În sfârșit, ajunge și la locul în care o zărise ultima oară pe Laura. Dar ea nu e acolo, a dispărut. O caută în jur și ochii lui întâlnesc ochii lui Donal. Îi face semn spre bucătărie. Solomon o și pornește într-acolo, cu senzația că nu reușește să alerge pe cât de repede simte nevoia.

În bucătărie, câțiva rătăciți ai petrecerii ciugulesc din mâncare, profitând de prestația lui Cormac. Nu că n-ar fi Cormac bun actor, e grozav, dar are acel talent special de a goli încăperea. E veșnic în contratimp cu restul lumii. Când atmosfera petrecerii e încărcată, când stă să explodeze, Cormac își recită fragmentul, întunecat, și liniștit, și trist – exact invers decât sunt oamenii. Distruge momentul, face să se piardă energia. La fel și în discuții, introduce ceva sumbru când toată lumea e pusă pe râs.

Printre cei refugiați în bucătărie se găsește și Cara, sora lui. Îl vede pe Solomon cum se uită în jur și îi înțelege imediat frământarea. Îi arată spre fereastră:

— Sunt afară; a dus-o afară să-i arate cucii – afurisitul nostru de expert în cuci.

Cara e prea decentă ca să facă haz de suferința lui Solomon; iar el se luptă să se controleze, să-și stăpânească pașii, să își liniștească inima care i se zbate în piept. Își face tot mai greu drum spre grădină, printre oamenii care s-au adunat parcă cu toții în calea lui. Dar odată ajuns la ușă, se oprește cu mâna încleștată pe mâner.

Și ce este așa cumplit în faptul că Laura se află în grădină cu Rory? Îl scoate din minți acest lucru, totuși Laura este o femeie de

douăzeci și șase de ani, liberă să se distreze cum vrea. Ce-ar putea el să facă, să-i despartă? Să le spună că n-au ce căuta împreună? Îl cunoaște bine pe fratele lui, știe exact ce vrea Rory de la Laura – ceea ce ar vrea orice bărbat de la o femeie frumoasă și tânără cu care împarte un moment intim. Și apoi, Rory nu e vreun prădător sexual. Nu s-ar arunca asupra ei, țintuind-o la pământ; Laura n-are nevoie să fie salvată.

Sau poate că Laura știe exact ce vrea Rory – poate că vrea și ea același lucru. Zece ani singură într-o cabană, fără relații intime… oare nu simte nevoia unei experiențe fizice? N-ar fi asta ceva firesc? Solomon știe că lui i-ar plăcea. Și dacă e de datoria lui s-o protejeze pe Laura? Nu, nu e treaba lui să stea cu ochii pe ea – sau poate că este? Poate că așa i-a plăcut lui să creadă, poate că și-a asumat un rol important față de Laura, din pură vanitate. Și apoi mai e și vechea dispută, rămasă din vremea certurilor copilărești între frați: *Eu am găsit-o primul. E a mea!* Dar Laura e cea care l-a ales pe el, cu el a vrut să rămână – da, să rămână, nu neapărat să fie separată de restul lumii. Și nici el nu e tocmai un cavaler în armură strălucitoare, gândind așa cum gândește în această seară. Are iubită. O iubită pe care mai devreme o acuzase că urmărește să-l înșele. De ce făcuse asta? Se văzuse pe el însuși în persoana ei… Iar Bo ar fi putut să-și dea seama de acest lucru numaidecât – nu cumva își și dăduse oare seama? Ce altă femeie ar fi admis ca iubitul ei să pornească într-o călătorie însoțit de o străină tânără, frumoasă, fără bărbat? Și încă o călătorie prilejuită de o petrecere la ai lui acasă… Oare Bo îl testa? Sau poate că rezervele ei de încredere și loialitate depășeau orice imaginație? Sau voia ca el să facă ce-și dorea atât de mult? Îl îndemna, provocându-l să pună capăt relației lor? Să facă el ceea nu putea ea face? Pentru că dacă el n-o făcea, atunci s-ar mai despărți ei doi vreodată? Ar putea să rămână împreună pentru totdeauna din

lipsă de curaj – fiindcă niciunul dintre ei nu găsea un motiv serios de despărțire.

Lucrurile nu stătuseră niciodată rău între el și Bo, dar încotro se îndreptau oare? Lucrau împreună și asta parcă îi lega; se mutaseră împreună mai degrabă dintr-o întâmplare – nu fusese nimic intenționat sau romantic. Și, de fapt, cine se crede el, imaginându-și că e măcar îndreptățit la o șansă cu Laura? Ca și cum ea ar fi ceva pe care să pui pur și simplu mâna. Înfuriat deodată pe el însuși pentru că își dă prea mare importanță, Solomon înțelege că e doar vina lui; în tot acest timp încercase să găsească o justificare a emoției ce-l cuprinsese în ziua în care o întâlnise pe Laura pentru întâia oară. Atunci, în pădure…

— Doamne sfinte, Solomon! îl smulge Cara din gândurile lui. Dacă nu te duci tu după ei, mă duc eu!

Cara îi pune în mână sticla ei de bere, îl îmbrâncește într-o parte și iese în grădină. Răcoarea aerului de afară îl izbește pe Solomon, îl înviorează, este ca un strigăt menit să-l trezească. Dă pe gât berea din sticlă și își urmează sora în noaptea întunecată; lumina de veghe se aprinde, luminând grădina. Dar nici urmă de Rory și Laura acolo.

Puteau merge în trei locuri. Printr-o arcadă se intră într-un labirint verde – un uriaș gard viu de-a lungul căruia, pe când erau copii, se ascundeau și făceau o groază de năzdrăvănii.

— N-ar fi adus-o aici, spune Cara.

Se uită peste drum spre plajă, și apoi iarăși înspre grădină. Lui Solomon inima i se zvârcolește sub coaste.

— Acolo sus, îi atrage atenția Cara.

Încep să urce dealul accidentat din spatele grădinii. E ca un tărâm al nimănui. În copilărie, nu aveau voie să se joace acolo. Cu toții se temeau de o bătrână vrăjitoare care locuia acolo și obișnuia să răpească copiii altora, căci nu putuse avea propriii copii. Marie îi

avertizase în privința ei, inspirându-se din povestea lui Bau-Bau. Și ei crezuseră fiecare cuvânt din poveste; abia la vârsta adolescenței începuseră să-și petreacă timpul în acest loc. Cormac și Donal se strecurau aici serile, însoțiți de fete de vreo paisprezece ani, și beau toată noaptea; fetele veneau pe timpul vacanței de vară, de la Dublin, ca să învețe aici limba irlandeză. Nu făceau cine știe ce – erau cuminți; beau și fumau, sărutau și pipăiau ce părți ale trupului erau destul de norocoși să nimerească. Însă într-o noapte, Donal își fracturase glezna călcând greșit peste o piatră; păruse așa grav, încât fuseseră nevoiți să-și anunțe părinții. Și de atunci distracția se încheiase. Părinții fetelor veniseră să le ia, iar ele, plângând de mama focului, se reîntorseseră la Dublin acoperite de rușine, transformate în scandalul anului, în ținta tuturor bârfelor la școală, în nume de legendă. Cormac și Donal fuseseră pedepsiți întreaga vară, dar Marie trăsese învățăminte – nu avea să mai găzduiască eleve de liceu până ce propriii fii nu aveau să se maturizeze.

Solomon și Cara își fac cărare prin acest ținut întunecat; Cara merge înaintea fratelui ei.

— Aici erați! strigă ea deodată și Solomon iuțește pasul s-o ajungă din urmă.

Da, Laura și Rory sunt acolo; s-au așezat pe o stâncă plată, ascunsă vederii dinspre casă; înaintea privirii lor se întinde plaja. Luna luminează calea, valurile mării se sparg de țărm. Și Rory își ține brațul pe după umerii Laurei. Solomon se uită la acel braț, incapabil să rostească vreun cuvânt; își simte inima în gât.

— Îi e frig, explică Rory cu un zâmbet obraznic.

Dintotdeauna a avut ceva împotriva lui Rory. Cu ceilalți frați, Solomon n-avusese nimic de împărțit – sau dacă avusese, rezolvase totul ca între frați, bătându-se – însă cu Rory era altceva, îi chinuia gândurile. Și asta încă de când se născuse, iar Solomon nu putuse să-

i pronunțe numele – prezența fratelui mai mic îl tulbura, era prilej pentru ceilalți frați de a-l batjocori fiindcă nu-i putea spune pe nume. Până și Rory se folosea de acest neajuns al lui Solomon, reușind de fiecare dată să-l facă să-și piardă mințile.

— E tare frig afară, spune Cara. Și nici nu-s cuci pe aici. Cam târziu pentru asta, nu-i așa?

Rory își mușcă buza, dar asta nu-l împiedică să zâmbească. Își trece privirea de la chipul surorii sale la chipul fratelui său; știe cât de rău i-a enervat pe amândoi, or, acest fapt pare să-i facă plăcere. Sau poate că l-a scos din sărite doar pe unul dintre frați, iar celălalt i-a sărit în apărare. Rory arată mândru de propria ispravă. Întreabă cu un aer de nevinovăție:

— Ce faceți voi doi aici?

— Facem poze, răspunde Cara.

— Dar n-ai aparatul de fotografiat la tine.

— Nu, nu-l am.

Cara îi susține privirea, iritată, iar Rory scutură ușurel din cap și râde cu poftă.

— Haide, Laura, cred că ar trebui să mergem înăuntru. Turner și Hooch[11] își fac griji pentru tine.

— De acord, răspunde Laura.

Se uită la cei trei frați și arată deodată îngrijorată; Solomon se simte groaznic, se simte vinovat față de ea.

— Oricând ai nevoie de mine sau dacă simți că prostul ăsta te plictisește, cheamă-mă, rânjește Rory înainte de a o porni spre casă.

Cara se ia după el.

— Te simți bine? întreabă Solomon, regăsindu-și în sfârșit vocea.

— Da, zâmbește Laura plecând privirea. Ți-ai făcut griji din pricina mea?

— Da, recunoaște el stânjenit, aproape rușinat.

Stau atât de aproape unul de celălalt încât, prin răcoarea serii, respirația lui caldă îi mângâie pielea. Laura simte miros de bere. E întuneric, dar fața lui e pe jumătate luminată de felinarele casei. Maxilar puternic, nas perfect. I-ar desface părul, pe care el îl ține mereu strâns, i l-ar desface și și-ar trece mâinile prin el, să-l simtă la atingere, să-l vadă cum îi cade pe spate. Rămâne cu privirea pierdută asupra gâtului lui în clipa în care Solomon înghite.

— Nu era nevoie să-ți faci griji pentru mine.

Vrea să spună că nu e interesată deloc de fratele lui, că nici nu se compară cu felul în care o face el să se simtă. Dar modul în care a spus-o a sunat complet greșit. Solomon are o expresie rănită. Ca și cum ar fi înțeles că nu trebuia să-și facă griji pentru că ea nu-l *voia* pe el. Laurei îi tresare inima în piept. Vrea să retragă tot ce a spus, să-i explice așa cum trebuie. Dar Solomon se și întoarce cu spatele și pornește spre casă.

— Să ai grijă la pietre, o atenționează el cu blândețe.

16

În dimineața următoare, peste casa plină până la refuz de oameni s-a așternut tăcerea; toate dormitoarele sunt ocupate și toate canapelele sunt folosite, în ciuda planificării făcute de Marie. Abia la șase dimineața s-a încheiat petrecerea – nu mai devreme; Laura se dusese la culcare după discuția ei cu Solomon, înfuriată pe ea însăși pentru ceea ce spusese, iar el, înfuriat pe el însuși și pe încercarea de a face pe salvatorul, rămăsese treaz încă niște ore bune. De fapt, îl pândise pe Rory, nu cumva să urce scările spre camera Laurei. Dar Rory nu-și făcuse apariția, cel puțin nu sub ochii lui Solomon; în schimb, îi bântuise gândurile, lucru pe care nu-l putuse niciodată evita. De câte ori privirile li se întâlniseră de-a lungul serii, Rory ba îi făcea cu ochiul, ba îi arunca un rânjet obraznic care pe Solomon îl umplea de-o gelozie mânioasă. Se retrăsese la culcare în jurul orei două, dar nu putuse adormi – de jos răzbăteau încontinuu cântece și strigăte; pe la cinci dimineața, Donal intrase în cameră și căzuse lat peste Solomon, apucându-se pe deasupra să mai și sforăie încă din clipa în care pusese capul pe pernă.

De-ar fi după el, Solomon ar primi cu bucurie să petreacă întreaga zi în pat; ori și-ar lua chitara și s-ar retrage într-un loc liniștit să poată cânta și compune muzică în voie. Dar ceva furtunos se petrece în sufletul lui. Și oricât de rar i-ar mai veni inspirația zilele astea, știe că de data asta nu-l va mai salva, nu-l va putea liniști. Îi stă gândul doar la Laura – sigur se va trezi devreme de tot și Solomon nu ar vrea s-o știe singură, la cheremul lui Rory. Cine știe pe unde ar mai putea Rory s-o ducă? Nu, nu și-a pus în gând să facă pe garda de corp a Laurei, dar nici nu-i va permite fratelui său mai mic să-și pună labele pe ea.

Face repede un duș și coboară. Toate ferestrele casei sunt deschise pentru a aerisi mirosul stătut de țigări și de băutură. Marie e la masa din bucătărie; în capot de casă stă la o vorbă cu vecinii și soarbe dintr-un pahar cu Bloody Mary.

— Vrei niște friptură? îi oferă ea cu vocea stoarsă de puteri.

Petrecerea a epuizat-o.

— Sunt bine, mamă. Voi, băieți, n-ați mai ajuns acasă? glumește Solomon turnându-și lapte într-un bol cu cereale.

— Ba da, dar ne-am întors pentru tura a doua, ding-ding! râde vecinul Jim, ridicându-și paharul cu Bloody Mary. *Sláinte*[12]*!*

În ciuda veseliei, atmosfera e liniștită – se discută despre cum a ieșit petrecerea. Vecinul Jim adaugă:

— Pasărea ta Liră e o adevărată comoară.

— De unde știi că i se spune Pasărea Liră?

— Ea ne-a spus. Zice că tu i-ai dat numele ăsta. Nu știu nimic despre pasărea asta, dar cred că e fascinantă. Totuși, nici pe departe la fel de fascinantă ca fata. Pe cuvânt, are o voce…

— Are o voce grozavă, spune Rory dintr-odată intrând în bucătărie somnoros și scărpinându-se în cap.

— S-a dus spre plajă, îi destăinuie Marie.

Și se uită atent la Solomon, ascunzându-și zâmbetul, căci înțelege prea bine totul – Solomon înghite micul dejun pe nerăsuflate; duce lingură după lingură la gură, chinuindu-se să termine cât mai repede pentru a fugi după Laura.

— Te superi dacă…

Solomon e deja în picioare și azvârle bolul în chiuvetă.

— Du-te, surâde ea. Dar să nu uiți că i-ai promis tatălui tău că mergi cu el la vânătoare azi.

O găsește pe Laura stând pe malul apei; e îmbrăcată într-una dintre ținutele pe care singură și le creează în felul ei aparte. Poartă ceva ce seamănă cu o cămașă bărbătească, probabil una de-ale lui Tom, dar folosindu-și talentele, a potrivit-o să arate ca o rochie; i-a adăugat la poale o țesătură dintr-o altă cămașă și a lungit-o astfel, iar în jurul taliei și-a legat o curea din piele. În picioare are ghete Doc Martens, încălțate peste șosetele de lână trase până sub genunchi; o jachetă denim și e gata. Solomon nu prea se pricepe la modă, dar îi este absolut clar că Laura nu urmează niciun trend. Chiar și așa, arată de minune. Arată ca o femeie cu care ar sta de vorbă într-un bar. Arată ca o femeie după care ar întoarce capul pe stradă. Arată precum femeia ce i-ar putea răpi inima.

În sinea ei, Laura simte că ar rezista o veșnicie aici, pe malul apei. De câți ani de zile nu mai stătuse ea pe malul mării? De când fusese cu Gaga și cu mama ei la Dingle. Da, cât de ușor i-ar fi să rămână aici… Dar tocmai asta este problema cu Laura – poate rămâne pentru totdeauna oriunde își pune în minte să rămână. Doar petrecuse zile întregi în pădure, rezemată de trunchiurile copacilor, cercetând cu privirea văzduhul de deasupra copacilor. Poate petrece o zi întreagă pierdută în gânduri, în amintiri, în închipuiri. Dar gata cu asta; trebuie să înceteze, trebuie să se schimbe odată cu schimbarea, să se pregătească pentru o nouă cale în viață.

Ascultă clipocitul domol al apei, ținând ochii închiși; aproape că prinde a se legăna destinsă. Pe deasupra capului ei, pescărușii țipă și Laura savurează farmecul și perfecțiunea clipei. Și odată cu sosirea lui Solomon, totul devine și mai minunat. Îi simte mirosul, înainte de a-l auzi.

— Bună, Solomon, îl salută ea înainte ca el să apuce să zică ceva, înainte chiar de a se întoarce spre el.

— Bună, râde Solomon. Ești și medium?

Laura se întoarce și se uită la el.

— Asta ar însemna că știu ce urmează să se întâmple în viitor. Tare aș vrea să fie așa.

Solomon e îmbrăcat într-un tricou albastru cu mâneci lungi, cu nasturi deschiși la gât. Pe piept i se zăresc câteva fire de păr negru. Are părul tuns scurt în părți, dar restul e brunet și ondulat și e strâns într-o coadă de cal. Laura nu a mai văzut niciodată un bărbat cu părul purtat în coadă, dar îi place. Arată tot bărbătesc, arată ca un soi de războinic și îi scoate în evidență trăsăturile – pomeții lui înalți, maxilarul lui puternic veșnic acoperit de barbă nerasă. Tare și-ar dori să întindă mâna și să-l mângâie în acel locșor, așa cum face el când chibzuiește, arătând pierdut și concentrat printre gânduri.

— Ce-a fost asta? se încruntă el.

— Ce? se miră ea.

— Zgomotul ăla.

Laura nici măcar nu realizase – se gândise la un sunet și, fără să vrea, îi dăduse glas. Sunetul degetelor lui trecând prin barba nerasă, cu acel gest pe care-l face atunci când cade pe gânduri. Îi place sunetul ăsta.

Solomon se așază lângă ea și se uită înspre valurile mării.

— Chiar ai vrea să știi ce urmează să se întâmple în viitor? o întreabă.

— Ba uneori mă interesează mai mult ce s-a întâmplat deja, recunoaște ea. Mă gândesc la conversații pe care le-am avut sau pe care le-am auzit; mă gândesc chiar și la conversații pe care nu le-am avut. Mă gândesc la tot felul de lucruri, îmi imaginez cum s-ar fi putut desfășura, cum s-ar desfășura.

— Spre exemplu?

— Spre exemplu, mama și cu Tom. Îmi închipui aventura lor secretă, mi-o închipui – nu în sensul ăla, știi tu, dar…

— Știu ce vrei să zici, spune el nerăbdător ca ea să continue.

— Cred că probabil asta a fost scăparea mea. De ce n-am părăsit niciodată cabana de pe munte? Pentru că eram atât de ocupată să mă gândesc la trecut, încât am uitat să-mi planific viitorul.

Solomon o privește cu ochi atât de aprinși, încât Laura pleacă ușor capul; se simte sfredelită.

— Și tu? îl întreabă ea.

— Și eu ce? Am uitat despre ce vorbeam…

Nu-i o glumă; Solomon se simte tulburat.

— Te gândești la viitor sau la trecut?

— Viitor, răspunde el cu convingere. Încă de când eram copil, gândeam prea mult. Voiam sa ajung vedetă rock; întotdeauna m-am gândit la viitorul meu, plănuiam să mă fac mare, să renunț la școală și să cuceresc lumea cu muzica mea.

— Asta a fost scăparea ta? râde Laura.

— Nu, o privește el cuprins de o mie de emoții. Cred că noi avem aceeași scăpare.

— Care anume?

— Nu ne gândim deloc la prezent.

Imediat ce rostește asta, totul se transformă, devenind *prezent*. Ca și cum s-ar fi aruncat o vrajă între ei doi. Laura începe să vibreze cu tot trupul – trupul ei dintr-odată atât de viu, încât o cuprinde o sfârșeală. E pentru prima oară când i se întâmplă așa ceva în preajma unui om; nu că s-ar fi aflat în preajma multor oameni, dar până și ea își dă seama că se petrece ceva special.

Solomon își ferește ochii și vraja dintre ei se destramă. Dezamăgită, Laura încearcă să pară cât mai firească.

— Ai făcut impresie aseară, spune el pe un ton practic și Laura înțelege, din privirea lui distantă, că l-a pierdut din nou în favoarea gândurilor lui ascunse. Toți cei care te-au ascultat aseară își

închipuie că vii dintr-o altă lume. N-au văzut niciodată un astfel de talent.

Ea îi mulțumește printr-un zâmbet.

— Mama ta e talentată.

Și-o reamintește pe Marie, stând la harpă, cu spatele ei atât de drept, și ascultă în minte cântecul ei minunat; nici nu își dă seama că sunetul vine de la ea.

— Ți-a plăcut să fii pe scenă? o întreabă el captivat.

Dar Laura vede bine că pe Solomon îl preocupă ceva. Așa ca seara trecută când arătase supărat foc, descoperind-o în compania fratelui lui. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca el – un om veșnic frământat de gânduri nerostite. Totul i se citește în ochi și pe frunte. Gândurile par a se întrupa și a i se zbate pe sprânceană, grămezi de gânduri. Ce n-ar da Laura ca toate aceste gânduri ale lui să străpungă pielea și să iasă la suprafață, pentru a le putea desluși cu ușurință. Îi vine să ridice mâna, să i-o așeze pe frunte și să-i spună: *Gata!* Ar vrea să-l liniștească, să-i redea pacea. Și mai bine, să-i atingă fruntea cu buzele. Solomon arată acum stânjenit – ceva s-a întâmplat atât de iute înăuntrul lui, trecând într-o clipită de la relaxare la o stare de încordare.

Își freacă barba. Laura imită sunetul. Iubește acest sunet. Și din senin, toate gândurile lui se risipesc, iar Solomon surâde cu dinții lui strălucitor de albi. E mult mai bine așa.

— Ăsta era sunetul pe care l-ai scos mai înainte, rostește el bucuros că l-a identificat – poate bucuros pentru că e unul dintre sunetele lui.

Dacă asta ar fi îndeajuns ca el să-i zâmbească așa tot timpul, Laura ar imita acest zgomot al lui de dimineață până seara; dar nu merge așa. Odată și odată Solomon s-ar plictisi, scânteia dintre ei s-ar stinge, iar ea ar fi nevoită să caute mereu și mereu alte sunete care pe

el să-l fascineze. Lumea aceasta nouă e plină sunete, câteodată prea plină… o cuprind durerile de cap încercând să se descurce cu toate. La început era nerăbdătoare să le audă, să le înțeleagă; dar pe timpul călătoriei din Macroom până în Galway, deveniseră din ce în ce mai multe. În special, noaptea trecută fuseseră atâtea sunete… O istoviseră. Acum aproape că-și dorește să se întoarcă cât mai repede în Cork. Nici nu mai contează unde are să stea, numai să petreacă o vreme din nou în împărăția munților, înconjurată de sunete familiare.

Deși era pentru cine știe a câta oară când își interpretau cântecele preferate, oamenii nu păruseră plictisiți de ele, dimpotrivă. Laura îi ascultase pe fiecare dintre ei și fusese ca și cum cu toții cântau atunci pentru întâia oară. Și mai ales Solomon… Momentul lui însuflețise încăperea. Laura îl urmărise cu sufletul la gură, luând aminte la toate cele douăzeci de lucruri care îl făceau atât de fericit pe vremea când avea șaptesprezece ani.

Acum Solomon arată iarăși preocupat de ceva și Laura îi simte imediat îngrijorarea.

— Te-am întrebat dacă ți-a plăcut să cânți pentru că Bo m-a sunat aseară.

Apariția lui Bo în discuția lor schimbă totul; deodată, între ei crește parcă o distanță. Cine a făcut asta, ea sau el? Laura pleacă ochii și se uită la urmele picioarele ei în nisip; nici nu-și poate da seama când anume și le-a tras un strop mai departe de picioarele lui Solomon. La fel a făcut și el. S-au îndepărtat în același timp unul de celălalt.

— A schimbat planul, se forțează Solomon să rostească, încordat.

Laura simte cum i se zbate inima în piept; doar Bo nu are de gând să suspende filmările! Ei, una, puțin îi pasă de documentar și totuși

are atâta nevoie de el. Este singura ei punte de scăpare de pe insula propriei existențe. Fără acest film, oare ce se poate alege de viața ei?

— Vrea să mergem în seara asta la Dublin. A aranjat niște interviuri acolo pe tema documentarului.

Resimte atâta ușurare că filmările nu se opresc, încât nici nu-i mai pasă că nu se întoarce prea curând acasă. Încearcă să își stăpânească zâmbetul.

— Bo are un amic – chipul lui Solomon se întunecă și fruntea i se încruntă – și acest amic produce o emisiune televizată de talente, *StarrQuest*. Le-ar plăcea să mergi la această emisiune.

Dar Solomon pare atât de frământat, încât Laura nici nu știe ce să creadă. Când i se pare că-l înțelege, când i se pare că nu-l înțelege deloc. Caută să deslușească ce se petrece în sinea lui, în timp ce el continuă să-i explice:

— Bo le-a arătat celor de la emisiune filmări cu tine. Îți amintești aparatul de cafea de la restaurantul la care am luat micul dejun?

Laura scoate pe loc sunetul așa cum și-l amintește.

— Da, acela, se chinuie el să zâmbească.

— Le place acest sunet?

Laura îl mai imită o dată, atentă la cum sună – oare de ce le place așa mult?

— E ceva unic, Laura. Nimeni altcineva nu poate scoate un astfel de sunet. Nimeni altcineva în afară de… aparatul de cafea.

— Dar asta înseamnă că aparatul are cele mai mari șanse să câștige concursul! explodează ea, încercând să alunge neliniștea de pe chipul lui Solomon.

El râde tare, râde cu poftă.

— Cunosc concursul *StarrQuest,* adaugă Laura. Am citit suficiente reviste ca să știu cine sunt câștigătorii fiecărei emisiuni TV de talente;

și în plus, i-am auzit și la radio cântând. Tu ce crezi despre participarea mea acolo?

— Să fiu sincer…

Solomon își duce mâinile la față, dar Laura i-o ia înainte, imitând sunetul atingerii bărbii lui nerase. Atunci el se stăpânește; își vâră mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Aseară, când Bo mi-a spus despre concurs, nu mi-a plăcut. Mi s-a părut o idee proastă. Dar apoi te-am văzut pe scenă și am văzut reacțiile oamenilor. I-ai fascinat pe toți. Poate că e o greșeală să lipsești lumea de o asemenea experiență… de experiența pe care o trăiesc eu cu tine. Și poate că n-am vrut să te împart cu alții. Dar documentarul ar fi făcut-o oricum. Probabil că nu ar trebui să te lipsesc pe tine de această experiență, de admirația publicului, de celebrarea talentului tău.

Gândurile ei întârzie câteva clipe asupra cuvintelor lui: „nu vreau să te împart cu nimeni" – și încep să-i ardă obrajii. Apoi se arată nedumerită.

— Talentul meu?

Cum ar putea Solomon să-i vorbească despre sunetele pe care le reproduce? Nici măcar nu e convins că ea își dă seama de ele.

— Talentul tău… interpretarea de aseară, de pe scenă. Ți-a plăcut?

A simțit multă seninătate în casa părinților lui; a fost atât de calmă imitând corzile harpei, și atmosfera se umpluse de-o energie plăcută. Da, se speriase de felul în care, la final, cei prezenți izbucniseră – nu se așteptase la asemenea reacție explozivă.

Pe scenă fusese parcă ea cu sine însăși, singură, dar într-un mod agreabil. De fapt, își împărtășise singurătatea cu cei din jur.

— Da, recunoaște Laura. Mi-a plăcut.

Solomon o privește adânc și pare surprins de reacția ei, aproape dezamăgit. Iar Laura se zăpăcește complet. De ce îi îngreunează el

așa situația? Adică îi cere să facă ceva ce nu poate fi sigură că el chiar vrea ca ea să facă.

— Mai precis, de ce vrei tu ca eu să particip la această emisiune? întreabă ea.

— Dar nu e ideea mea, răspunde el grăbit. E ideea lui Bo. Se gândește că ar fi bine pentru documentar. Dacă devii între timp cunoscută, documentarul s-ar bucura de mai mult succes.

Nici prin gând nu-i trece să rateze șansa de-a duce documentarul până la capăt. Fără oamenii din spatele filmărilor, n-are pe nimeni; trebuie să se agațe de ei ca de un colac de salvare.

— Ideea lui Bo mi se pare grozavă, spune ea.

Solomon dă încetișor din cap.

— O fi…

Ea zâmbește.

— Nu întotdeauna îți plac ideile lui Bo.

Solomon răsuflă ușurat că poate spune adevărul.

— Nu. Nu îmi plac întotdeauna. Și, Laura, ca să fiu cinstit, nu sunt sigur de data asta. Decizia îți aparține cu totul.

— Ce părere ai despre această emisiune de talente?

Solomon face o mică strâmbătură și strânge din ochi, chibzuind ce să răspundă.

— Eu am lucrat cândva la *StarrQuest.* M-am ocupat de sonorizare.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Nimic nu-ți scapă, zâmbește el. Există un risc. Poți trece de audiții, dar te poticnești la faza următoare. Publicul poate să te adore, și la fel de bine același public se poate să nu te placă – cine știe din ce motiv? Se poate întâmpla să participi la audiții și să fii huiduită pe scenă. Ori se poate întâmpla să mergi la audiții și să ajungi să câștigi concursul. Și dacă ar fi să fie așa, din acel moment

viața ta ar putea să o ia într-o mie de direcții. Totul depinde de ce vrei tu să faci cu viața ta.

— Și dacă nu câștig?

Solomon se gândește.

— Ai să fii dată uitării chiar din clipa următoare.

Păi e de gândit adânc. Și Laura cugetă în primul rând asupra unui cuvânt anume – *direcții.* Alegeri. Direcții diferite sună bine pentru că înseamnă fără drum de întoarcere. Dacă se va face de râs, va fi uitată, ceea ce nu-i chiar așa de rău. Aproape că sună ca un avantaj.

— Am să particip la emisiune, anunță ea hotărâtă, spre surprinderea lui Solomon.

Laura construiește punte după punte.

Acasă, odată ce frații lui Solomon revin la viață, trezindu-se și coborând din paturi, după-amiaza este destinată unui poligon de tir sportiv, aflat în apropiere. Bineînțeles, spiritul competiției e cel care îi atrage pe Solomon, pe frații și pe tatăl lui într-acolo – și așa a fost dintotdeauna. Numai Cara stă acasă – preferă să rămână în urma fraților, în compania mamei. Mare jucător de poker, Finbar urmărește să iasă învingător în tot ceea ce întreprinde și le-a insuflat și fiilor săi această pornire; an de an, organizează împreună măcar o partidă de vânătoare; vânează fazani, sitari, porumbei, vânat – vânează orice le este la îndemână. De cantitatea de vânat atârnă parcă și bărbăția lor. Acum, pentru că sezonul de vânătoare pentru păsări s-a închis, trebuie să se mulțumească să tragă în talere; Finbar a și născocit o metodă pentru a ține scorul și a respecta regulile.

Poligonul de tragere constă într-o suită de barăci din lemn, aliniate într-un singur rând. Laura se îndreaptă înspre poligon însoțită de Rory; Solomon calcă alături, protector, dar păstrând o oarecare distanță. Nu-și poate da singur seama dacă Laura îl vrea

sau nu acolo; totuși, el decide să rămână pe aproape. Toate cele cinci barăci, fiecare putând adăposti grupuri de până la șase persoane, sunt ocupate. Dar probabil că era de așteptat pe o vreme de weekend atât de frumoasă.

Laura ia loc pe una dintre bănci; se mulțumește să-i vadă pe bărbați concurând. Spre exasperarea lui Solomon, Rory ocupă imediat locul de lângă Laura. Nu-i mai rămâne decât să își facă de lucru în preajma lor, să tragă de fapt cu urechea la ce își spun. Și ce dacă asta îl face să se simtă precum a cincea roată la căruță? Măcar știe sigur că Laura îl place. Dar partida de tir sportiv e în toi și Solomon se vede nevoit să se îndepărteze, să îi lase în pace. Îi dă senzația unei respingeri. Și își detestă fratele cu sete. Se detestă pe sine însuși.

Trebuie să se concentreze la joc – e rândul lui să nimerească talerele; în spatele său, Rory trăncănește fără încetare. Solomon are impresia că o face intenționat, ca să-i distragă atenția; și totuși, parcă e prea multă aroganță în această impresie. Dar ratează prima țintă.

— Fraților, tăceți dracului din gură! îi repede el, reducându-i la tăcere.

Finbar se grăbește să-i închidă gura lui Rory, ceea ce lui Solomon îi face o nespusă plăcere. Nu mai ratează nicio lovitură, nimerește toate talerele. Cinci la rând – și asta e doar încălzirea. Urmează Rory. Solomon îi ocupă cu satisfacție locul pe bancă.

Laura îl întâmpină cu mâna ridicată în aer – bate palma! Și cu un zâmbet larg pe buze, Solomon întinde palma și o atinge pe a ei. Preț de o clipă, degetele lor se încleștează și rămân așa chiar și când lasă amândoi mâinile în jos; Laura surâde, dar între gândurile lui Solomon răsare de nicăieri chipul lui Bo. Ce naiba face el aici? Dă ușurel drumul mâinii Laurei.

Între timp, Rory a nimerit toate talerele.

— Na! îl tachinează Finbar fiindcă Solomon nu participase la partida de vânătoare de la Crăciun. Așa îți trebuie, pentru că ai lipsit în iarnă.

Dar Donal îi sare în apărare, în timp ce apucă pușca și se instalează la locul de tragere.

— Tată, nu fi prea aspru cu el. Documentariștii ăștia plini de trofee au de umblat prin toată lumea.

— Premiul nu mi s-a decernat mie, băieți, ci companiei Mouth to Mouth[13]. Solomon își încrucișează brațele și rămâne în picioare lângă Laura. Se gândește să se așeze, dar lângă Laura nu mai e loc; de cealaltă parte a ei s-a reașezat deja Rory.

În loc să tragă, Donal se ține de glume:

— Ai primit respirație gură la gură?

— E numele firmei de producție a lui Bo, îi explică Solomon Laurei. Ea vede documentarele ca pe un mijloc de a însufleți poveștile. De a le ajuta să prindă viață.

Rory scoate un sunet ca de vomă.

— Maturizează-te, Rory.

— Lolly, spune Laura, imitându-l la perfecție pe Solomon.

Speră că Solomon nu s-a simțit luat peste picior; pur și simplu, atmosfera încordată dintre el și Rory a dus-o cu gândul la acest sunet – un cuvânt scurt prin care se exprimă trăirea lui Solomon. Dar ceilalți nu-i înțeleg intenția; și Rory, și ceilalți frați izbucnesc într-un râs batjocoritor. Solomon își ține pe mai departe brațele încrucișate la piept și privește undeva în zare.

— Haideți, mișcați-vă! Altfel stăm aici toată ziua.

Laura încearcă să-i ceară iertare din priviri.

Fiecăruia îi vine rândul. Deocamdată, Finbar și Rory par învingători – Rory se descurcă de minune atunci când are în fața cui

s-o facă. Pe ultimul loc a rămas Cormac, bietul Cormac care își bate prea mult capul în loc să tragă pur și simplu.

— Până să tragi tu cu pușca, te trage Cara într-o fotografie, îl necăjește Solomon.

În schimb, se bucură în sinea lui ori de câte ori îi vine rândul lui Rory; în felul acesta, locul de lângă Laura rămâne gol. Îi vine lui să-l ocupe, dar de fiecare dată se stăpânește. Ar părea demn de milă. Și mai ales că băieții ar face haz de el – sau ar înțelege prea multe din tot ce nu vrea el să se înțeleagă. Așa că rămâne în picioare. Oricum, Laura stă cu ochii numai la trageri. Iar Rory nu ratează nicio țintă. Fiind singurul dintre frați care încă locuiește cu părinții, are tot timpul din lume să se antreneze cu taică-su.

Spre distracția generală, Laura imită împușcăturile, aruncătorul de talere, sunetul de lansare. Lui Solomon nu-i vine să creadă cât de repede se obișnuiesc ceilalți cu felul ei de a imita totul – fiecare dintre frați își vede de joc fără să se întoarcă sau să caște ochii la ea. Din când în când, vreun sunet de-al ei le smulge câte un chicot de râs, poate o exclamație – „Asta-i bună, Laura!”, poate un strigăt uimit de încântare, dar niciodată vreo reacție înjositoare. Iar de recunoștință, Solomon i-ar săruta pe toți pe frunte.

Acum Rory e la conducere. Finbar și Solomon au ajuns la egalitate, iar Cormac și Donal, la coadă. Dacă Solomon nimerește șase lovituri din șase, iar tatăl lui ratează una dintre lovituri, atunci va fi la egalitate cu Rory. Se apropie de locul din care trebuie să țintească. Își pune arma pe umăr.

— Noroc, Solomon, strigă Laura, înduioșându-l.

Și-n timp ce își adună toate forțele, concentrându-se la joc, în spatele său, Rory își ia arma la spinare și îi face semn Laurei să-l urmeze. Ea se încruntă; totuși, se ridică fără o vorbă și se duce cu el. O iau pe ocolite, încât să nu fie văzuți, cu toate că oricum nimeni nu

se uită. Toți ochii stau țintă la Solomon. Rory îi arată Laurei ceva în iarbă, un pic mai față, și ea surâde încântată. E un iepuraș adorabil. Un prostuț de iepuraș rătăcit, care a nimerit tocmai pe un teren de tragere. Țopăie sălbatic încercând să găsească o cale de scăpare, în vreme ce-n jurul lui se aud împușcăturile jucătorilor. Laura continuă să zâmbească, admirându-l. Au trecut ani nenumărați de când nu a mai văzut un iepure. Sus la munte trăiesc viezuri și șobolani – vietăți pe care Laura chiar nu ține morțiș să le vadă prin preajma casei sale.

Dar în timp ce Laura se uită plină de drag la iepuraș, Rory ridică arma la umăr și ochește.

— Ce faci?!

Glonțul iese pe țeava puștii cu un zgomot atât de neașteptat, încât toți tresar speriați – fiindcă nu vine din pușca lui Solomon.

Laura țipă. Solomon se zăpăcește și apasă cu degetul pe trăgaci, la întâmplare, fără să nimerească talerul – nu că l-ar mai interesa jocul; toate grijile lui se îndreaptă acum spre Laura. Se întoarce și o vede strecurându-se pe sub balustrada de lemn, în iarbă.

— Ce are de gând? întreabă Donal.

— Laura, nu! strigă Solomon, lăsând jos arma și alergând după ea.

— Întoarce-te aici! țipă Finbar după el.

În jur, continuă să se tragă; Laura ar putea fi lovită.

Când administratorul terenului înțelege ce se întâmplă, strigă din toți rărunchii, încercând să oprească tragerile; dar până să se facă auzit, câțiva jucători își mai descarcă armele de câteva ori; printre gloanțele lor, Laura și Solomon aleargă.

— Laura! Oprește-te! răcnește Solomon, înfuriat de felul în care ea se expune pericolului.

Reușește să o ajungă din urmă. O prinde de mijloc și o trage înapoi, strângând-o la pieptul lui. Dar Laura se zbate, se luptă cu brațul lui care o ține strâns, vrea să se smulgă din strânsoarea lui;

caută înnebunită cu privirea în jos, de parcă se uită după ceva anume. Iar Solomon îi dă drumul; o vede învârtindu-se încolo și încoace ca și cum trebuie să găsească ceva ascuns bine în iarbă; și-n tot timpul ăsta scoate tot felul de zgomote, pe care el unul nu le înțelege defel. Sunete de animal, sunete de împușcătură.

— Laura, ce faci?

E mai calm, acum că toți cei din barăci și-au lăsat armele jos; în schimb, jucătorii se înghesuie lângă balustradă de parcă ar avea de urmărit un spectacol. Un spectacol! Un spectacol e ultimul lucru pe care și-l dorește pentru ea – Laura nu poate fi transformată într-un număr de circ.

Numai că ea nu se poate calma; se tot învârte în jurul unui petic de iarbă. Cu ochii înspăimântați, privind tot în jos, scoate sunet după sunet, încercând să dea de o urmă.

— Laura, insistă el cu voce stăpânită. Vreau să te ajut. Spune-mi, ce faci?

Își dă seama că frații și tatăl lor se află lângă el; numai Rory a rămas undeva mai în spate și are o privire încărcată de vinovăție.

— Ce-ai făcut? sare la el cu asprime.

Rory nu răspunde nimic.

— A împușcat ceva, spune Cormac, înfuriat la rându-i. Doamne sfinte, Rory, ai fi putut să ne împuști pe vreunul dintre noi. Nu poți trage din baracă.

— Aici nu e afurisitul de *Platoon*[14], îl repede și Donal.

— Ce ai împușcat? îl ia Solomon la rost. Ai împușcat o pasăre?

— Ba pe aici nu-i nicio afurisită de pasăre, răspunde Rory, iritat că sunt cu toții porniți împotriva lui. De ce să zboare o pasăre pe-aici?

— Ah, nu-l atinge, scumpo! sare dintr-odată Finbar.

Laura a îngenuncheat în iarbă, lângă trupul însângerat al unui iepure; Finbar se învârte în jurul ei, îngrijorat. Iepurele e împușcat,

dar nu a murit, ci își trăiește ultimele clipe, și lângă el Laura suspină; lacrimile îi șiroiesc pe obraji, imită sunetele agoniei. Rory se uită la ea de parcă nu ar fi în toate mințile.

— Pentru Dumnezeu, exclamă el, e doar un amărât de iepure.

Taică-su îl repede cu voce joasă, conștient că ochii tuturor stau îndreptați asupra lor:

— Nu ai voie să omori iepuri în poligon! Cristoase, unde ți-a fost mintea? Nu o să ne mai primească pe niciunul dintre noi aici.

— Trebuia el să facă pe grozavul! se enervează și Cormac.

Pe Finbar privirile celorlalți jucători îl îngrijorează; sunt ațintite toate asupra Laurei. Îi șoptește lui Solomon:

— Chiar ar trebui să ne întoarcem la baracă.

Solomon se freacă istovit la ochi.

— Știu. Mai las-o un minut.

Laura stă tot îngenuncheată lângă bietul iepure muribund, îi imită gemetele, suspină copleșită de tristețe. Poate că ceilalți o cred nebună, dar el îi înțelege durerea.

Mâniat și roșu la față, administratorul poligonului vine înspre ei. Solomon se lasă pe vine lângă Laura și o ia de după umeri.

— S-a dus de-acum… Haide să mergem.

Tremurând din tot corpul, Laura se ridică încetișor și se uită în jur. Se uită la ochii ațintiți asupra ei. Se uită la buzele deschise în expresii rânjite. Se uită la frunțile încruntate. Vede aparatele foto îndreptate înspre ea. Rory nu-i poate susține privirea; se dă puțin înapoi, apoi o ia de-a dreptul spre baracă, singur. Laura își șterge lacrimile de pe obraji și caută să-și vină în fire.

Până să ajungă cu toții la baracă, Rory deja a șters-o de acolo; a convins pe careva să-l ia cu mașina. Cu cheful risipit și cu un om lipsă, jocul nu mai poate fi continuat. Așa că se întorc acasă mai devreme decât s-ar fi așteptat.

Marie și Cara îi întâmpină întrebătoare, dar în loc de explicații primesc ridicări de umeri și mormăieli stânjenite. Solomon o conduce pe Laura sus în dormitorul ei. Rămâne în ușă.

— Te simți bine?

Ea se întinde pe pat, se ghemuiește și continuă să plângă. Solomon ar vrea să se așeze lângă ea și s-o ia în brațe. S-o ocrotească.

— Vrei să pleci? o întreabă.

— Da, te rog, spune ea printre sughițuri.

Își iau rămas-bun în liniște de la Finbar și Marie. Marie o îmbrățișează cu duioșie și o povățuiește să-și poarte de grijă; Laura șoptește un *mulțumesc,* în rest, tace. În mașină, refuză să se așeze în dreapta lui Solomon, în drum spre Dublin. Vrea să stea pe bancheta din spate. După un timp, se întinde cu spatele la el. Solomon pornește radioul; nimerește peste unul dintre cântecele lui Jack Starr; de regulă, ar fi închis imediat radioul, dar de data asta îl dă mai tare.

— E Jack Starr, îi spune Laurei. Cel care va fi în juriu la *StarrQuest.*

Ea nu-i răspunde. O vede în oglinda retrovizoare stând tot cu spatele la el. Dă muzica mai încet, schimbă postul și până la urmă îl închide de tot. Din când în când, o aude scâncind așa cum scâncise bietul iepure împușcat; treptat, se preschimbă în scheunatul lui Mossie din timpul ultimului drum spre veterinar; același loc, bancheta din spate a mașinii.

Tot drumul spre Dublin, Solomon lasă radioul închis. În spatele lui, Laura înfruntă o nouă pierdere, într-o singură săptămână. O înfruntă în singurul fel în care știe ea să țină piept durerii.

Laura stă culcată de-a curmezișul pe bancheta mașinii lui Solomon. Îi plesnește capul – are o migrenă ce-i pulsează în dosul ochilor; sinusurile îi zvâcnesc ca și cum durerea a ceea ce a văzut s-a

mutat în propriile organe. Nu poate s-o alunge; nu poate decât să-și închidă ochii și să se piardă în întuneric.

Dar în acest întuneric scânteiază imagini ale celor dragi – mama, Gaga, Tom; în minte i se înșiră toate lucrurile pe care ar fi putut și poate că ar fi trebuit să i le spună. La început, când s-a mutat în cabană, lucrurile fuseseră între ei doi atât de stânjenitoare. El era chiar mai puțin obișnuit cu compania oamenilor decât era ea. Laura se purta amabil cu el, dar îi luase ceva timp până să înțeleagă felul lui de-a fi; să înțeleagă când el voia să stea mai mult cu ea; să înțeleagă când n-avea chef de discuții. Pe măsură ce anii treceau, se obișnuise să ia deseori masa cu ea; în special, în zilele de joi, Laura pregătea bunătăți, în caz că el avea timp să rămână. Câteodată stăteau într-o totală tăcere – el cu gândurile lui, ea observându-l, încercând să găsească asemănări între ei doi. Alteori se întâmpla să vorbească încontinuu pe durata vizitei; vorbeau despre natură, despre sport, despre ce citise ea într-o revistă sau despre ce auzise la radio. Deși ea trăia în cea mai deplină izolare, părea a fi singura lui sursă de informații despre lume. Universul lui era ferma și chiar dacă al ei era cabana, asculta la radio și citea, așa încât păstra permanent legătura cu ceea ce se întâmpla. Trebuia doar ca el să-i aducă bateriile. Simțea că lui îi plăcea s-o asculte. Poate că și el încerca să găsească asemănări între ei doi. Nu era un om care să râdă ușor, dar era un om simplu, cumsecade, un bun ascultător și un observator atent. Aici semănau. Laura și-l amintește de la ultima lor întâlnire – dispăruse printre copaci, făcându-i cu mâna, și cu Mossie alergându-i pe urme. Trebuia să se întoarcă mai târziu să-i repare fereastra. Plecase după un tub de silicon. Obișnuia să se tot învârtă în jurul cabanei, ciocănind, bătând, izbind. La început, ea îl crezuse un necioplit – nu se concentra deloc asupra ei, dar apoi își dăduse

seama că ăsta era felul lui de a o ajuta, de a-i arăta cât ține la ea. Vreme de atâția ani, numai pe el îl avusese. Și îl iubise.

Și-l amintește pe Mossie; și gândul îi trece deodată la Rory și la zâmbetul lui obraznic din clipa în care împușcase iepurele. Îi răsună în urechi sunetul bietului animal căzând. Apoi îl auzise vag, chiar în timp ce zgomotul împușcăturii încă nu se stinsese, dar știe că-l auzise: sunetul pe care iepurele îl scosese părăsind lumea aceasta.

Cruzime.

Ce caută ea într-o astfel de lume? Încotro se îndreaptă?

În fața i se așterne un drum cu mult mai lung decât distanța deja parcursă. Dar se poate oricând întoarce înapoi. Puntea ei începe să se clatine; de fapt, e numai un pod din frânghii împletite, în cel mai bun caz. Și nodurile stau să-i plesnească dacă se lasă cumva pe el cu și mai multă greutate. Se gândește la Joe, semănându-i atât de bine lui Tom, încât îi confundase. Și-l aude zbierând dușmănos la ea; nu, e prea mult, de acum ar face mai bine să deschidă ochii.

Simte prezența lui Solomon aproape de ea, și-l închipuie cu privirea ațintită asupra ei. Atingerea corpului lui în timp ce o prinsese pe câmpul de trageri – brațul lui puternic în jurul taliei ei. Chiar fără să o atingă cu adevărat, Solomon există în viața ei – brațul lui puternic o trage din calea pericolului.

Încotro se îndreaptă? Nu-și poate da seama. Dar știe sigur că înapoi nu se va întoarce.

17

Când Solomon și Laura ajung la Dublin este deja seară. Tot drumul, ea nu a rostit un cuvânt – nici măcar nu i-a răspuns atunci când el a strigat-o pe nume, verificând pe un ton dulce: este bine? Ar vrea să oprească mașina? Nici sunete nu a mai scos deloc, ceea ce pe Solomon l-a dus cu gândul că poate doarme. Iar dacă așa a fost cu adevărat, iată, a descoperit ceva nou despre ea: are un somn liniștit, complet lipsit de zgomote. E ceva intim în această descoperire despre ea. E ceva intim în faptul că și-a dorit să știe acest lucru despre ea. Nu a mai simțit niciodată, pentru nimeni, dorința fierbinte de a ști totul. Îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare, oftează și se lasă în scaun.

Apartamentul lui Solomon se află pe Grand Canal, o zonă recent dezvoltată printre spații de birouri. La parterul fiecărui bloc de apartamente se află o mulțime de restaurante și cafenele, veșnic pline de lume; în primele luni de vară de când se mutase aici, Solomon obișnuia să iasă pe balcon cu câte o bere în mână și să asculte conversațiile din stradă. Pe toate le asculta, curios, interesat. Până într-o seară, când una dintre discuții s-a transformat într-o harță de bețivi; Solomon a făcut prostia să coboare la ei, să încerce să-i împace. Dar s-a ales cu un ochi vânăt. Așa că toate aceste conversații de sub balconul lui au ajuns până la urmă să-l irite. Treptat, nu i s-au mai părut deloc interesante: vorbărie, picanterii, bârfe, critică, primele întâlniri stânjenitoare, cupluri stabile cufundate în tăcere sau grupuri gălăgioase.

Solomon a început apoi să evite balconul; uneori își dregea zgomotos vocea, alteori dădea muzica tare, avertizându-i pe cei de jos că el e acolo, că-i poate auzi.

Și apoi, din senin, vocile lor nu au mai răsunat deloc. Nu știe când s-a întâmplat, dar a băgat de seamă acest lucru în prima săptămână în care Bo s-a mutat la el. Într-una dintre nopți, Bo nu a reușit deloc să doarmă din pricina gălăgiei de afară; a doua zi nu s-a putut concentra la întocmirea unor documente – tot din cauza zgomotelor. Iar la prânz, în timp ce el îi povestea ceva, și-a dat seama că ea nici nu-l asculta.

— Ai auzit? îi tot șoptea ea.

Se ridica de la masă, ieșea pe balcon și se apleca peste balustradă, curioasă să descopere pe cel care tocmai rostise o frază misterioasă.

Solomon nu știa când anume încetase să-i mai audă pe cei din stradă; încet-încet, același lucru i s-a întâmplat și lui Bo. Probabil că așa se petrec lucrurile de felul acesta.

De îndată ce mașina intră în oraș, Laura se ridică. A simțit că sunt altfel de lumini, altfel de sunete, este un alt trafic. Se întinde ușurel și privește în jur. Solomon îi studiază chipul pe îndelete, prima dată după atâtea ceasuri pe drum. Nu arată ca și cum ar fi dormit, ci pare complet trează, frumoasă, uitându-se cu mirare pe geamul mașinii, absorbită de tot ceea ce vede. Nu a mai fost niciodată într-un oraș. Apoi luminile și forfota traficului rămân în urma lor; mașina coboară în parcarea subterană a blocului în care locuiește Solomon.

— Apartamentul meu este deasupra, îi explică el, văzând-o nedumerită.

Când trântește portiera, Laura tresare, înspăimântată. Undeva în depărtare, un om azvârle o pungă de gunoi în ghenă și închide capacul cu zgomot. Laura tresare iarăși.

Solomon o urmărește cu coada ochiului; e un pic îngrijorat că a adus-o aici.

— Există un hotel pe cealaltă stradă. Marker se numește și e drăguț. Are un bar modern și elegant pe acoperiș, de unde se vede

tot orașul.

Nu are bani suficienți cât să-i ia o cameră la hotel; în schimb, Bo ar putea găsi ceva fonduri – doar e pentru binele documentarului.

— Ai putea sta la hotel, dacă vrei, îi spune Laurei.

— Nu, răspunde ea repede. Vreau să stau cu tine.

— Bine, nicio problemă, își dă el acordul, calm, inundat deodată de un val de căldură.

Scoate gentile din portbagaj și îl închide cu mai multă grijă decât închisese portierele. Ușa parcării se deschide – o ușă grea de incendiu care se izbește de perete și face un zgomot cu ecou. În asfalt răsună o pereche de tocuri înalte; lângă ei, o mașină clipește din faruri și scoate un bip. Laura imită sunetul mașinii în timp ce femeia pe tocuri se încruntă la ea, deschizând portiera. Pare aproape jignită. Pornește motorul și Solomon o trage iute deoparte pe Laura.

— Bine. Hai să te ducem înăuntru, se grăbește el, ridicând gențile și conducând-o înspre ieșire.

Bo îi așteaptă la ușa apartamentului. Solomon și Laura trebuie să sosească cât de curând. Se simte neliniștită și nu își poate da seama de ce. Minte! Știe prea bine de ce, dar încearcă să se convingă că nu are niciun motiv de îngrijorare – ce dacă Solomon și Laura au petrecut două zile împreună, în absența ei? Vrea să fie genul acela de iubită care nu-și face griji pentru astfel de lucruri. Gelozia ucide relațiile, le distruge. Iar ea nu a fost niciodată o femeie geloasă – nu în cuplu; niciodată nu s-a simțit amenințată în felul acesta. Cu munca însă este altceva; dacă cineva face un documentar mai bun, dacă cineva se descurcă mai bine decât ea, atunci da, o năpădește gelozia. Și se folosește de acest sentiment pentru a se perfecționa încontinuu. Dar într-o relație de dragoste, oare ce poate aduce

gelozia? Nu ar ști cum să facă să fie mai bună decât Laura – nici nu ar vrea.

Și nu, nu cele spuse de Jack seara trecută i-au creat această stare de neliniște. Nu a fost Jack cel care i-a declanșat alarma în privința relației ei cu Solomon; nu el i-a sădit semințele îndoielii în suflet, susurându-i la ureche și apoi dispărând în noapte. Sentimentul era deja acolo, înăuntrul ei. Laura fusese cea care insistase să fie alături de Solomon la fiecare pas. Oare ce fel de iubită ar permite una ca asta? Or, nu doar că ea le permite, ci îi și încurajează pe deasupra. Ea însăși îl împinge pe Solomon spre Laura. Și tocmai *asta* i-a provocat acum această tulburare, o tulburare care i se răsucește în stomac: știe foarte bine că ea este cea care permite să se întâmple toate astea. Se preface doar că nu știe. Ce-ar însemna să recunoască? Împietrire, anomalie, lipsă de sentimente. Vede bine ceea ce se înfiripă între Solomon și Laura chiar sub nasul ei și totuși îi încurajează. De dragul documentarului ei. Poftim! A recunoscut.

Liftul se pune în mișcare; începe să urce la etajul unde ea îi așteaptă. Ei bine, iată-i cât de curând luați prin surprindere – se vor trezi cu ea la ușă. Bo ține să le vadă fețele, adevăratele lor expresii, și nu pe acelea cu care se pregătesc să intre în apartament. Se va uita la ei și dintr-o singură privire va ști dacă s-a petrecut ceva între ei doi. Ușile liftului se deschid. Stomacul i se chircește, cuprins de crampe. Solomon iese. Este singur. Cască ochii la ea. Apoi o avertizează parcă din priviri și se întoarce înspre lift.

— Haide, Laura, am ajuns.

Bo se înclină spre stânga și se uită înăuntru. Laura s-a retras în colțul liftului, cu mâinile peste urechi. Se ridică, cu o geantă în mână, arătând înfricoșată ca un șoricel. Nodul din stomacul lui Bo dispare ca prin minune. Aproape că se rușinează de ușurarea pe care o resimte, de plăcerea de a o vedea pe Laura într-o asemenea stare.

— Nu-i plac lifturile, explică Solomon ușor agitat.

— Bună, Laura, spune ea cu blândețe. Bine ai venit!

Laura îi mulțumește aproape șoptit și pășește în apartament.

— Cum a fost călătoria? întreabă ea, în timp ce Laura cască ochii primprejur.

Solomon tocmai clătina din cap, încercând să evite această întrebare – dar e deja prea târziu.

Când Laura deschide gura, un potop de sunete se revarsă dintre buzele ei; sunete amestecate, învălmășite, unul peste altul, unul după altul.

Bo nici nu știe cum să se descurce cu atâtea sunete – holbează un pic ochii, nesigură. Sunt sunete care exprimă o experiență urâtă; s-a întâmplat ceva; ceva care a afectat-o pe Laura. Uimită, privește cum Solomon o conduce în micuța lor cameră de oaspeți, de parcă Laura n-ar fi altceva decât o pasăre fragilă, o mică pasăre rănită. Între timp, Bo caută să deslușească zgomotele imitate de Laura, dar i se pare imposibil. Oare i s-a părut că aude o împușcătură?

Solomon, în schimb, pricepe totul; pentru el, fiecare sunet în parte are o însemnătate, pe măsură ce Laura le tot repetă, rând pe rând; Solomon știe să pătrundă în mintea ei tulburată, să pătrundă în inima ei suferindă. Scâncetele lui Mossie. Un Joe furios. Iepurele căzut, împușcătura. O ușă care se izbește; sunetul tocurilor înalte pe beton; alarma unei mașini încuiate; ușa blocului închizându-se și zgomotul ascensorului care urcă imediat după ce el a apăsat butonul. O sirenă de poliție.

Și acolo, ascuns printre toate aceste sunete, se aude și geamătul lui Bo, geamătul ei de plăcere, scăpat în brațele lui Solomon.

Sunt sunete care dau de gol. O groază de sunete pe care Laura le urăște.

Pentru Laura, orașul Dublin e plin de viață și de zgomote noi. Sunt zgomote de oameni care ies din teatrul de la capătul străzii și se risipesc luându-și mașinile ori mergând cu taxiurile în diferitele părți ale orașului, înapoindu-se la viețile lor. Șoferii de taxi se adună sub balcon, în timp ce o ploaie torențială se revarsă asupra lor. Chiar și sunetul ploii este altfel. Picăturile cad pe beton și în canalul de peste drum. Nu există frunze care să domolească ploaia în cădere și nici pământ care să absoarbă apa. O sirenă de poliție se aude în depărtare; cineva strigă, niște oameni râd… fiecare sunet o face pe Laura să se grăbească la fereastra dormitorului.

Este recunoscătoare că are o cameră atât de mică. Nu crede că ar putea face față unui spațiu mare și nefamiliar. Toate acestea o copleșesc și ea simte nevoia unui adăpost al ei. În cameră există un pat de o persoană lângă perete; de cealaltă parte a peretelui se află dormitorul în care dorm Solomon și Bo împreună. În cameră se găsește și un suport mobil pentru haine, încărcat cu cămășile lui Solomon, astfel că în încăpere s-a răspândit mirosul lui. Pe când, garderoba lui Bo a fost pusă în celălalt dormitor – o lămurise Solomon. În privința asta, Solomon e tare plăcut – continuă s-o tot țină de vorbă de câte ori își dă seama că Laura nu e în largul ei. Are un efect liniștitor asupra ei. Vocea lui este calmă, blândă. Și cât de minunată îi este vocea atunci când cântă… Laura închide ochii și retrăiește din amintire interpretarea lui din timpul petrecerii de la Galway – îl aude limpede. Dar deodată, un zgomot de afară o face să tresară. La urechi îi ajung râsetele unei tinere care stă de vorbă cu prietena ei. Inima Laurei începe să bată cu putere.

În cabana Toolin, veșnic se auzeau zgomote de tot felul. Niciodată nu era liniște, în ciuda a ceea ce se spunea despre pacea care domnea acolo sus. Totuși, Laura era obișnuită. Își amintește prima noapte când a rămas singură acolo. Avea șaisprezece ani și murise de frică!

Tocmai își pierduse mama, cu numai câteva luni în urmă. Avea proaspătă în minte ziua în care ea și Gaga își luaseră rămas-bun, printre lacrimi. Poate că Gaga nu mai dormea în camera alăturată, dar gândul că nu era totuși la mii de kilometri depărtare îi alina sentimentul de durere și de spaimă. Apoi, șase luni mai târziu, când aflase că Gaga a pierit, Laura căzuse în cea mai proastă stare a vieții ei.

Se simțise complet singură; totuși, moartea bunicii întărise prietenia dintre ea și Tom. Tom îi adusese vestea – în felul lui obișnuit, prea puțin sensibil. Părea să învețe despre sensibilitate odată cu trecerea timpului. Știind că era singură, Tom petrecea ceva mai mult timp cu ea; se oferea să o ajute, repara lucrurile pe care ea nu-l rugase să le repare, și avea față de ea mai multă grijă decât până atunci. Să-l știe pe Tom alături, ori de câte ori ar fi avut nevoie de ajutor, fusese vital pentru ea. Tom îi repara baia, îi cumpăra diverse vopsele, bătea cuie prin camere și îi asigura câteva medicamente de bază; în rest, Laura se descurca de una singură. Îi plăcea sentimentul de a fi pe propriile puteri, se hrănea cu acest sentiment. Totuși, gândul că oricând putea cere ajutorul gemenilor Toolin – chit că Joe habar nu avea de existența ei – o făcea să se simtă cu adevărat în siguranță.

Între ea și Tom nu existase niciodată o îmbrățișare, niciodată un sărut, nici măcar o atingere; Tom reprezentase în schimb legătura ei cu o lume căreia părea că nu-i poate aparține, o lume din mijlocul căreia se simțea exclusă. Evident, îi pusese întrebări lui Tom despre această lume, dar el răspunsese categoric:

— Joe nu trebuie să afle niciodată!

Și lucrurile fuseseră lăsate așa…

De mult nu mai retrăise atât de intens senzația primei ei nopți la cabană. Stătuse întinsă în pat, uitându-se, prin fereastra lipsită de

perdele, la cerul negru; avusese sentimentul că este pândită, cu toate că pe o rază de mai mulți kilometri singurii oameni erau Tom și Joe. Și în cabană îi fusese atunci nespus de frig – oricât se chinuise Tom să încălzească locul în așteptarea ei. Se înfășurase în pielea de oaie, se ghemuise și ascultase sunetele – toate acele sunete străine, încercând să identifice fiecare zgomot și să înțeleagă noua ei lume. De atunci trecuseră zece ani; Laura împlinise între timp douăzeci și șase de ani. Și totuși, sentimentul primei ei nopți în cabana Toolin reînvie acum în toată ființa ei.

* * *

— Mă simt de parcă aș fi în Cork, la cabana Toolin, șoptește Bo, apoi chicotește.

— Termină! îi cere Solomon cu blândețe, nedorindu-și ca Laura să o audă râzând. Este o bufniță, șoptește el, încercând să identifice sunetele care vin din camera Laurei.

Își amintește cum stătuse în cabană și tresărise la fiecare zgomot. Ca să-l liniștească, ea îi explicase fiecare sunet în parte. Poate că și el ar trebui să fie acum în camera ei, făcând același lucru pentru ea. Ciulește urechile și începe să asculte cu atenție; nu o ascultă numai pe Laura, ci tot ce răzbate din mijlocul și din afara apartamentului său. Aude lucruri pe care nici măcar nu le sesizase până atunci.

Stau amândoi tăcuți și ascultă, întinși pe spate în pat, cu privirile ațintite în tavan.

— Un liliac? întreabă Bo, recunoscând un sunet.

— Un soi de pasăre, ridică el din umeri. Asta-i o broască care orăcăie, șoptește, identificând alt sunet.

— Răpăitul ploii pe acoperiș, șoptește ea, cufundându-se mai bine în așternuturi. Acela e vântul?

— Cine știe? se miră el, bucurându-se că Bo este lângă el, mulțumit de apropierea dintre ei.

Stau goi pe sub păturile care-i acoperă de la talie în jos; e o noapte înăbușitoare, pe care ploaia încearcă să o răcorească, iar ei doi pândesc larma nocturnă a unui munte îndepărtat. Doar închizând ochii, Solomon se simte transpus în mod magic într-un alt loc. În adâncul ființei lui își închipuie cum ar fi să stea acum întins lângă Laura, în cabana ei.

— Mi se pare așa de romantic, rostește Bo. Parcă am fi undeva cu cortul.

Se lipește toată de corpul lui, așezându-și capul sub brațul lui. Își ridică piciorul peste al lui, se cuibărește lângă Solomon. Îi acoperă pieptul cu sărutări și coboară cu buzele tot mai jos, de-a lungul trupului lui.

— Ai făcut vreodată dragoste sub bolta înstelată?

Dar Solomon își dă seama dintr-odată că ceea ce se petrece acum între ei doi nu are de-a face cu romantismul. Laura, singură într-un loc straniu, rememorând lucrurile familiare de acasă, evocând sunetele cunoscute pentru a-și alina singurătatea – iată ceva cu adevărat romantic! Solomon se luptă să-și ia gândul de la ea, se luptă să nu-i mai audă sunetele din camera alăturată. Se luptă să i se dăruiască complet lui Bo. Dar nu reușește. Chiar și atunci când în dormitorul celălalt se lasă liniștea, Laura continuă să-i umple mintea.

18

Laura și echipa reunită din spatele documentarului se află în laboratorul lui David Kelly de la Societatea Irlandeză de Ornitologie. Rachel examinează imaginea de pe monitorul de alături – un cadru frumos luminat, în fundal se văd colivii de păsări, iar în bătaia camerelor de luat vederi a fost așezat echipamentul științific. Domnul Kelly ridică din umeri, arătându-se neputincios.

— Ei bine, în mod normal panoul acela nu ar trebui să stea acolo, spune el, puțin deranjat, în timp ce Bo îi mută planșele cu păsări de pe un perete pe altul pentru a le potrivi mai bine în cadru.

Domnul Kelly se așază în sfârșit în scaun, gata de interviu; Bo iese din cadru. Solomon este pregătit, microfonul suspendat de un braț stă fixat deasupra amândurora. Laura se află în spatele lui, în partea stângă. Sunt cu toții mulțumiți – în afară de Solomon; pentru el, întreaga scenă are potențialul unui coșmar sonor în toată regula. La fiecare cuvânt pe care David Kelly îl scoate pe gură, ciripește o pasăre. Și, de parcă nu ar fi îndeajuns de rău, Laura imită ciripitul.

Așa cum Rachel își pierde cumpătul când ceva perturbă filmarea, și Solomon devine prost dispus atunci când ceva afectează sonorizarea. Dar în vreme ce David Kelly o privește pe Laura, exasperat că trebuie să-și reia răspunsul, Solomon nu dă semne de agitație. De fapt, prezența ei acolo îl face fericit, sunetele ei îi evocă prezența, or, ținând cont de temperamentul lui vulcanic, este un miracol.

Laura răspunde privirilor iritate ale lui David, cu ochii mari, nevinovați – a făcut ea ceva rău?!

Încă dinainte să înceapă acest interviu, Solomon a știut că nu ar fi trebuit să o aducă încoace. Oare este bine ca ea să-i audă pe alții vorbind despre persoana ei, despre aspecte ale vieții ei? Cui i-a

folosit vreodată să afle ce se spune despre el atunci când nu este de față? Îi mărturisise lui Bo aceste îngrijorări ale sale, iar ea îi dăduse dreptate. Totuși, nu avuseseră încotro – Laura refuzase să rămână singură în apartamentul lui. Ținea cu tot dinadinsul să fie cu Solomon.

— Bun, domnule doctor, vă rog să mai spuneți încă o dată. Aceeași întrebare, același răspuns, vă rog mult, spune Bo.

— Desigur. O pasăre liră este o specie…

— Scuze că vă întrerup, ați putea începe fără „desigur”?

— Bineînțeles. Îmi pare rău.

Apoi păstrează un moment de tăcere, până ce Rachel îi face un semn din cap. Se filmează.

— O pasăre liră este o specie australiană care trăiește la sol, cunoscută pentru…

— Stați așa! îl întrerupe Bo. Îmi pare rău, băieți. Domnule Kelly, vorbiți prea repede. Bo are dreptate. Doctorul Kelly încearcă să rostească cuvintele înainte ca vreo altă pasăre să înceapă să ciripească… Și înainte ca Laura să se apuce să le imite.

— Vorbiți puțin mai rar, așa ca adineaori era perfect. Continuați, vă rog.

Bo își pune căștile pe urechi. Se filmează de la capăt.

— O pasăre liră este o specie australiană care trăiește la sol, cunoscută pentru…

Cip-cirip – Pasăre.

Cip-cirip – Laura.

— …capacitatea ei de a imita sunetele, continuă el. Pasărea aceasta își face cuibul în pădurile foarte dese…

Cip-cirip – Pasărea.

Cip-cirip – Laura.

— Din zonele muntoase. Foarte puțini oameni *au văzut* păsări liră. Deși acestea…

Cioc-cioc se aude dintr-o colivie.

— Cioc-cioc, repetă Laura.

Solomon se uită înspre Bo cu o expresie plină de frustrare. E o nebunie! Până și David Kelly pare de-a dreptul zăpăcit – se chinuie să continue, dar vorbește cu întreruperi bruște, de parcă ar fi fulgerat de dureri neașteptate în coaste.

Deodată, Rachel întrerupe filmarea:

— Nu! Nu este bine.

Solomon își scoate căștile de pe urechi, căutând să-și rețină un zâmbet.

— Poate că ar trebui să filmăm în altă parte, undeva unde nu sunt păsări, sugerează Bo plină de vioiciune, încercând să mențină o energie pozitivă.

David Kelly se uită iute la ceas.

Sala de ședințe ar fi cea mai potrivită. Nu se aud nici traficul, nici oamenii, nici telefoanele și nici bâzâitul vreunui aparat de aer condiționat. Pentru Solomon sună bine. Încăperea a fost amenajată în nuanțe de mahon și pare întunecoasă – Rachel are puțin de lucru aici cu luminile, dar se descurcă. E plin de păsări, păsări cocoțate pe ramuri, în diorame de sticlă. Singura problemă este că păsările sunt moarte și împăiate; pe Solomon acest detaliu îl neliniștește.

Apoi apare și Laura. Se uită la păsări. Pare nedumerită, dar nu zice nimic. Solomon își pune căștile pe urechi. Degetele Laurei mângâie corpurile de sticlă, încercând să ajungă la păsările dinăuntru. Și înainte ca David Kelly să apuce să spună ceva, Laura începe din nou să scoată sunete: împușcătura, iepurele care se prăbușește în iarbă, scâncetele lui, scheunatul lui Mossie care trage să moară. Apoi, un sunet cu totul nou – împușcăturile din jocul

video al băiețelului din hotel, în urmă cu câteva zile. Laura a înțeles legătura dintre cele două sunete.

Doctorul Kelly se ridică și se uită la ea.

— Dumnezeule! Este *uluitor.*

Laura înalță privirea; ochii tuturor sunt ațintiți asupra ei. Tace, nu mai scoate niciun sunet; își retrage mâna de pe dioramă.

— Cum au murit?

— Minciună, spune Solomon încercând să-i mascheze cuvintele tușind.

— Oh! Păi, din cauze naturale.

Laura se încruntă la Solomon. Imită micul lui acces de tuse, iar și iar, până când cuvântul *minciună* se aude clar. Lui Solomon nu-i mai rămâne decât să ofteze.

— Uite ce, până la urmă, cred că ar trebui să facem interviul în biroul doctorului Kelly. Este cel mai bun loc, decide Bo din senin.

— Parcă nu vă convenea biroul meu, mai devreme, remarcă David Kelly cu un aer de copil îmbufnat.

— Acum îmi convine de minune, îl asigură Bo, ridicându-și deja lucrurile și începând să-i mute pe toți.

— Sincer, eu chiar ar trebui să plec. Am un curs la facultate…

— Nu mai durează mult, promite Bo cu un zâmbet senin. Gândiți-vă că aveți ocazia să petreceți mai mult timp cu Pasărea Liră. Considerați asta drept… cercetare științifică.

Ideea îi surâde doctorului Kelly; este fascinat de această femeie-pasăre. În vreme ce în jur echipa se mută cu tot cu echipament, doctorul o studiază cu privirea și își râde în barbă cu satisfacție.

Laura îl scrutează la rându-i; îl măsoară din creștet până în tălpi, așa cum făcuse el, apoi îl imită chicotind. Doctorul bate din palme voios.

În sfârșit, ajung cu toții în biroul doctorului Kelly. Este o cameră micuță, ticsită de acte, în mijlocul căreia tronează masa de lucru. Fiecare dintre ei își ocupă locul pentru interviu.

— Domnule Kelly, începe Bo, ne puteți vorbi, vă rog, despre pasărea liră mascul și mai ales despre abilitatea lui de a reda orice sunet pe care-l aude?

— Masculul din specia păsărilor liră este un adevărat interpret al pădurii, admirat și apreciat de atâtea alte păsări cântătoare. Talentul său vocal e dedicat în mare parte imitării cântecelor altor păsări, dar să știți că s-a dovedit în egală măsură și un cântăreț cu repertoriu propriu. Cam o treime dintre trilurile lui sunt originale; o altă treime dintre acestea pot fi descrise drept semioriginale, inspirate din sunete de vegetație, combinate într-o melodie armonioasă și continuă; iar restul cântecelor păsării liră imită la perfecție trilurile altor păsări. Se pare că nu există niciun sunet pe care pasărea liră să nu-l poată reproduce.

Păsările liră au propriile obiceiuri – le place să trăiască după o rutină a lor. Sezonul de împerechere începe în luna mai și se încheie în august. La începutul acestuia, masculul își clădește movilițe de pământ și îi face curte femelei prin dans și cântec. Iar partenera îl urmează peste tot și urmărește fiecare spectacol pe care el i-l oferă. Se hrănesc amândoi abia după încheierea acestor reprezentații; iar din clipa în care masculul reîncepe să cânte, partenera lui se oprește din orice ar face, ca să-l asculte. Odată ce și-au găsit perechea, păsările liră nu prea mai sunt văzute decât împreună; iar prin devotamentul cu care își îngrijesc puii, dovedesc spirit de familie.

Solomon surâde la auzul descrierii. Bo întoarce capul spre el, iar Solomon își ferește privirea, prefăcându-se ocupat cu sonorizarea.

— După împerechere, păsările liră își aleg un loc pentru cuib. Niciuna dintre ele nu își va părăsi partenerul, sunt viețăți

monogame. Odată ce și-au ales perechea, nu o mai schimbă, iar împerecherea are loc doar în cadrul acestei uniuni făcute pe viață.

Solomon strânge din buze; ar face bine să-și ascundă zâmbetul pe care-l simte lărgindu-i-se pe toată fața. Se întoarce preț de-o clipă spre Laura și ea îl privește cu ochii ei verzi. Îl privește țintă.

Zece seara. Prea devreme pentru ca Bo și Solomon să se culce; și cu atât mai devreme ca să fi făcut deja dragoste. Dar apartamentul este mic și îl împart acum cu Laura. Așa că le rămăsese doar să-i ureze noapte bună și să se retragă în camera lor, pentru un strop de intimitate.

Făcuseră dragoste în cea mai mare liniște, mai ales după experiența de la hotel. Solomon păruse distras; dar și Bo era distrasă – documentarul prindea contur în mintea ei și ea îl planifica întruna. Acum amândoi stau întinși pe spate, cu ochii pironiți în tavan; ascultă cântecul de noapte al Laurei. Lui Bo îi place, o relaxează. Își răsucește o șuviță de păr pe deget și închide ochii.

— Acum recapitulează experiențele zilei de azi, șoptește ea.

— Imită bancomatul, zâmbește Solomon. A venit cu mine în timp ce tu și Rachel terminați de mâncat micul dejun. Nu mai văzuse niciodată un bancomat.

Laura imită sunetul bancomatului eliberând bani.

— Ce bine-ar fi dacă Laura ar scoate bani de-adevăratelea, glumește Bo. Dar să știi că o să-i scoată, dacă filmul ne iese pe cât de bun mă aștept.

— Probabil că ar fi bună să descifreze coduri de carduri bancare. Nu ar fi nevoie decât să memoreze sunetele tastelor, spune Solomon. Cu asemenea abilități, și-ar putea găsi de lucru într-o agenție guvernamentală secretă.

Bo râde pe înfundate.

— Ei, da! *Asta* chiar ar merita filmat – și tace o clipă, ascultând sunetele Laurei. Se aude ca și cum își răsfoiește amintirile zilei; cum fac eu cu pozele de pe telefon.

Alte sunete. Odihnitoare. Calme. Liniștite.

Și apoi… râsul lui Solomon. Un râs din toată inima, cum i se întâmplă rareori. Bo se uită la el, mirată:

— Tu ești?

— Da, recunoaște el, evitându-i privirea. Dar nu mai știu ce a fost așa de amuzant, trântește o mare minciună, rememorând într-ascuns hohotele.

Se țineau unul de celălalt și râdeau cu atâta poftă încât le dăduseră lacrimile; râdeau și nu se puteau opri. Pe Solomon îl durea burta de atâta râs. În timp ce se îmbrăca în camera lui, i se păruse că Laura prăjește câteva felii de șuncă; se luase după sunetele din bucătărie – sunetul grozav al unei tigăi încinse în care sfârâia uleiul. Dar când pășise în living, o găsise pe Laura stând în fața frigiderului deschis; contempla rafturile goale și, de foame, imita zgomotele preparării micului dejun. Se uitase la plită și la masă atât de zăpăcit, apoi atât de decepționat, încât pe Laura o pufnise râsul. Înțelegând ce se întâmplase, izbucnise și Solomon în râs.

După sunetul hohotelor lui, Laura imită felul în care Solomon rostise „minciună” într-un scurt acces de tuse.

Solomon tresare stânjenit.

Iarăși sunetul râsului lui Solomon, urmat imediat de tuse; râs – tuse. Râs. Tuse. Se aude așa de câteva ori. Bo îl privește în timp ce inima prinde a-i bate repede în piept. Deodată înțelege. O înțelege pe Laura.

— Încearcă să se decidă, îi spune lui Solomon. Caută să te descifreze pe tine.

De dincolo, răzbate încă o dată râsul lui.

— Sol, rostește Bo, pe un ton alarmat.

— Mmm? îi răspunde el fără să o poată privi în ochi.

Și lui i se zbate inima, i se zbate înnebunită; numai de nu ar simți Bo cât de tare i se zbate. Are senzația că tot corpul îi vibrează.

— Sol!

Minciună. Râsul lui. *Minciună.* Râsul lui. Laura tot alternează sunetele.

El o privește pe Bo. Într-un final se ridică în șezut; și se ia cu mâinile de cap.

— Știu. La dracu!

19

A doua zi dimineață, Laura iese pe balcon, ținând în mâini o ceașcă de ceai. Acum scoate niște fluierături.

— Ce face acolo? întreabă Solomon, proaspăt ieșit din duș.

Se îndreaptă spre Bo, care e în bucătărie. Și o sărută. O sărută dinadins – nu mai vrea să se ascundă. În noaptea trecută a căzut de acord cu Bo că pentru moment trebuie să pună distanță între el și Laura. Trebuie să lase ca între Bo și Laura să se închege o legătură. Și oricum a doua zi el urmează să plece în Elveția – va lua parte la filmările pentru emisiunea *Corpuri grotești.* Se va filma o intervenție medicală. Deși a decis împreună cu Bo că această lipsă a lui îi va face bine Laurei și va face bine și documentarului, Solomon simte că el însuși are nevoie să lipsească câteva zile. A început să se piardă în această poveste; nu-i place de bărbatul în care se transformă încetișor – un bărbat căruia, în timp ce se află în pat cu iubita, îi fuge gândul la altă femeie. El nu este așa. Nu vrea să ajungă un astfel de bărbat. Trebuie să se retragă dintr-o asemenea situație.

— Laura vorbește cu pasărea din vecini, răspunde Bo. Vrei omletă cu șuncă? îl întreabă, punându-i o farfurie în față. Laura a gătit. Îmi cere chestii de care eu n-am auzit în viața mea. Ierburi și alte treburi din astea.

Solomon face eforturi să nu se uite înspre Laura.

— Ar trebui să o duci la supermarket, propune el. Sigur i-ar plăcea.

— Mda, răspunde Bo.

Habar nu are cum o să se descurce ea singură o săptămână întreagă cu Laura. Aproape că-i vine să se răzgândească în privința apropierii dintre Laura și Solomon, doar ca Solomon să nu mai plece.

Pe balcon, Laura ciripește. Solomon înfulecă din farfurie, apreciind felul în care micul lui dejun s-a îmbunătățit de când locuiește Laura cu ei.

— Care pasăre din vecini? întreabă el brusc.

— Copilul de alături are o pasăre, un peruș sau așa ceva; o pasăre în colivie. Nu-mi spune că n-ai auzit-o niciodată.

— Care copil?

Bo râde și îl lovește jucăuș cu cârpa de șters vase. Se așază la masă, lângă el, punându-și în față o cafea tare și un grepfrut; îi șoptește:

— Vrei să stai cu mine în timp ce o informez despre audiție?

— Am discutat despre asta noaptea trecută, spune el, concentrându-se asupra omletei. Este timpul să începi să o cunoști mai bine. Trebuie să prindă încredere și în tine.

Omleta preparată de Laura la micul dejun a fost cea mai bună pe care a mâncat-o vreodată. Practic, Solomon linge farfuria. Ar fi timpul s-o întindă de acolo. Rapid.

— Da, știu, dar tu chiar te descurci mult mai bine cu ea.

Solomon zărește neliniștea din ochii lui Bo.

— O să fie bine. Nu plănui să o „informezi". Vorbește-i simplu, ca unei prietene.

— Probabil este prea devreme pentru o sticlă de vin la opt dimineața, glumește Bo, vădit nehotărâtă.

Solomon întoarce capul și se uită la Laura pentru prima oară cu adevărat, de când s-a așezat la masă. Îi luase zile în șir să-și revină după incidentul de la Galway, de la poligon – zile în șir stătuse retrasă ca într-o carapace.

Se distraseră bine, lui Solomon îi plăcuse să-i arate lucruri noi, îi plăcuse să o privească, să o asculte, să se bucure de sunetele obișnuite pe care el încetase demult să le mai perceapă. Șuieratul

produs de un autobuz care oprește în stație; fluieratul poștașului; jaluzelele care se ridică la magazinul de jos; zgomotul cheilor; o motocicletă; claxonul unei biciclete; bocănitul tocurilor pe stradă. Sunete peste sunete, ieșind dintre buzele ei fără efort, fără ca ea să-și dea seama măcar. Degeaba s-a temut Bo în weekend că sunetele produse de Laura s-ar putea să se fi terminat. În realitate, deveniseră și mai numeroase. Ce bine se distrase cu Laura! În câteva zile răsese cu ea mai mult decât râsese într-o lungă perioadă de timp. Deodată se surprinde gândindu-se din nou la ea și se închide în sine. Avusese dreptate Laura noaptea trecută încercând să-i deslușească caracterul. Ce făcea el, de fapt? Cine era el cu adevărat? Când era deschis cu ea, când, în clipa următoare, se închidea în el. Era ba cald, ba rece. Pentru binele Laurei, pentru binele lui și al lui Bo trebuia să stea deoparte.

Prin ușa deschisă a balconului, ciripitul Laurei pătrunde în apartament.

— Apropo, nu vorbește cu pasărea, spune Solomon, spălând farfuriile din chiuvetă.

— Hm?

— Ai spus că vorbește cu pasărea.

— Mda. Așa este.

— Vorbești serios?

— Mi se pare o conversație înflăcărată chiar.

— Ba nu, spune el râzând.

Îl cuprinde iarăși acea nervozitate, atât de familiară, îl cuprinde și crește în el. Să fie arsuri la stomac? Îl arde în capul pieptului. Din cauza arsurilor îi vine brusc să se ia de Bo? Sau este Bo cea care i-a pricinuit arsurile? Greu de zis, dar clar, e o legătură la mijloc.

Bo își verifică e-mailurile pe telefon; îi explică lui Solomon, un pic într-o doară:

— Cel puțin, pasărea își închipuie că poartă o conversație cu Laura.

— Ei bine, eu nu știu ce își închipuie pasărea. Eu îi înțeleg doar pe oameni, răspunde el.

Și în acest răspuns lasă să se subînțeleagă acuzația că Bo nu îi înțelege pe oameni. Ea râde:

— Bine, Solomon, nu conversează cu pasărea. Ia spune-mi tu mie ce se întâmplă. Se pare că o înțelegi mai bine decât mine.

Nici urmă de sarcasm, de cinism sau de insinuare în tonul ei.

— Bine, vom purta și noi doi o „conversație" precum cea pe care o au ele pe balcon. Chiar acum. Începând de acum.

— Vrei să fluier? chicotește Bo.

— Vrei să fluier? repetă și chicotește și el, încercând să o imite cât poate de bine.

Ea râde.

El îi imită râsul.

— Poate că ar trebui să ciripesc.

— Poate că ar trebui să ciripesc.

Zâmbetul lui Bo începe să piară.

— Bine, Sol, am înțeles ideea.

— Bine, Sol, am înțeles ideea.

— Nu are o conversație cu pasărea.

— Nu are o conversație cu pasărea.

— Doar imită pasărea.

— Doar imită pasărea.

Și Bo tace.

Afară pe balcon, deși niciunul dintre ei nu o poate vedea, Laura zâmbește cu ochii în cana de ceai.

Solomon e cu ochii la Bo, așteptând s-o audă spunând ceva. Se simte ca un copil care își enervează intenționat frații.

— Prietena mea Bo, începe ea încet, gânditoare, este cel mai tare producător de filme din lume.

El repetă cuvânt cu cuvânt, apropiindu-și scaunul de al ei, trăgând-o mai aproape de el, până când ajung față în față.

— Și are cei mai grozavi sâni.

Ea râde.

— N-am spus asta.

— N-am spus asta.

Sunt fericiți și se distrează atât de bine. E unul dintre momentele lor cele mai bune. Pe care, apoi, Bo îl strică.

— Mă voi căsători cu iubita mea Bo.

Solomon face o pauză. Se uită la ea, își dă un pic capul în spate – vrea să vadă clar expresia de pe chipul ei. A înțeles el bine? Sau Bo glumește? Zâmbetul ei s-a șters complet. La fel și al lui. Între ei a rămas acum încordarea – o încordare crescândă. De ce a trebuit să spună asta? De ce a trebuit să strice o clipă așa plăcută, preschimbând-o în ceva intens?

— Asta îți dorești? o întreabă el.

Bo îi cercetează chipul; îi este clar că Solomon nu își dorește *asta.* Nu a putut să spună că o ia în căsătorie – nici măcar în joacă nu a putut! Dar, de fapt, nici ea nu și-o dorește. Nu acesta este obiectivul ei în relația cu Solomon. Fusese în relația ei cu Jack, pe când era mai tânără și o încânta ideea unui proiect – proiectul de atunci fusese Jack. Ce ironie! Cu Jack ar fi putut ajunge mai repede la altar decât ar putea vreodată cu Solomon. Iată un gând supărător! Nu pentru că vrea să se mărite cu Solomon, ci pentru că Solomon nu vrea să se însoare cu ea. Să trăiești cu un bărbat care nu te dorește de soție… Nu cumva e o insultă? Chit că nici ea nu-și dorește să se căsătorească cu el. Prejudecăți. Mai are și altele în afară de acestea.

Doar uitându-se la el, cât de panicat arată – cu fruntea transpirată de parcă l-ar fi trecut toate apele – Bo înțelege toate contraargumentele lui. Nu e nevoie ca el să rostească vreo vorbă. E ca și cum îl aude tare, răspicat, combătând ideea căsătoriei lor. Îi dă dreptate. A rostit aceste cuvinte doar pentru ca el să le repete după ea în joacă, l-a testat, și asta nu a fost corect din partea ei.

— Bun, asta da conversație! rostește ea și se ridică de pe scaun. Ar trebui să pleci. Vei întârzia la muncă.

Pe balcon, Laura expiră prelung, surprinzând finalul conversației lor.

Pasărea de pe balconul vecin ciripește zgomotos, zburătăcește prin colivie, țopăie, ciugulind din mâncare, bate cu ciocul în zăbrelele cuștii. Alături, un băiețel se joacă cu niște mașinuțe roșii, izbindu-le una de cealaltă și scoțând pe gură zgomote ca de ciocnituri. Laura îl imită.

În ultimele două dimineți, Laura s-a bucurat să stea pe balcon și să mediteze. Cel puțin aici toate zgomotele se produc în aer curat. Asta le face puțin mai ușor de acceptat; parcă a mai lăsat-o și durerea de cap.

Bo i se alătură pe balcon și Laura îi aruncă o privire grăbită. La Bo totul este precis, aranjat, ordonat și perfect. Nu are nici măcar o cută pe haine, pielea ei este netedă și fără cusur, ochii ei căprui au culoarea ciocolatei, pielea ei este măslinie și fără imperfecțiuni. Părul castaniu stă întotdeauna prins într-o coadă înaltă, deși n-are suficient păr pentru asemenea coafură, iar două șuvițe sunt trecute prin spatele urechilor. Tot timpul îi strălucește părul. Când zâmbește și rostește anumite cuvinte, pe chipul ei se ivesc două gropițe. Poartă blugi strâmți, pantofi comozi cu talpă joasă, un tricou polo cu gulerele ridicate. Materialele par să fie scumpe și totul e bine croit. Are un colier de perle la gât. Arată ca un model dintr-o revistă

ilustrată, cu yachturi. Niciodată nu pare să se încurce, să ezite sau să-și piardă controlul. Laurei îi face impresia că știe exact încotro se îndreaptă. Este opusul ei.

— Îți faci prieteni aici? întreabă Bo.

Laura se uită la ea nedumerită. Doar este singură pe balcon.

— Vorbeam despre… nu contează. Zâmbetul lui Bo dispare și se concentrează la laptopul pe care l-a așezat pe masă. L-am adus ca să-ți arăt *StarrQuest.* Este important ca atunci când mergi acolo să știi exact ce se petrece – nu vreau să faci asta dacă nu te simți în largul tău cu ceea ce se întâmplă.

Simte furnicături în stomac în timp ce pomenește despre *StarrQuest.* Audiția are loc… după-amiază.

— Acesta este Jack, zice Bo arătându-i-l pe ecran și felul în care îi rostește numele o face pe Laura să se uite rapid la ea.

— Ce este? o întreabă Bo cu obrajii roșii.

— Nimic.

— Hai să… să-ți aduc niște ceai verde, se oferă Bo și fuge grăbită în casă.

Laura se concentrează asupra ecranului. Bo a înșirat o listă de înregistrări video pe care să le vadă. Concurenții din *StarrQuest* au la dispoziție două minute ca să-și dovedească talentul. Acolo vin acrobați nemaipomeniți, cântăreți, muzicieni, magicieni, oameni cu tot soiul de talente – nici nu bănuise că-s atâtea talente pe lume.

Bo se întoarce și îi pune pe masă o cană cu ceai. A umplut-o până sus cu apă fierbinte și câteva picături se scurg pe margine. Se înțelege că Bo nu este o consumatoare de ceai. Laura se miră de ea însăși – de ce îi tot caută oare nod în papură? N-a întâlnit niciodată pe cineva atât de perfect și atât de sigur pe sine.

— Cum ți se pare? o întreabă Bo.

— Sunt incredibil de talentați, zice Laura. Nu am ce căuta printre ei.

— Laura, tu ești mai specială decât toți concurenții aceștia puși la un loc. Până și Jack Starr, din juriul emisiunii, a cerut să te vadă în persoană.

— Și tu ai încredere în el, rostește Laura.

Nu este o întrebare, ci o afirmație. Laurei nu i-a scăpat felul în care i-a rostit Bo numele. Cu căldură. Cu încredere. Cu iubire.

Bo îngheață preț de-o clipă.

— Eu… mda, el este… el este un mare descoperitor de talente. Este și muzician pe deasupra. La rândul lui are tare mult talent. Mai mult talent decât își închipuie lumea. Cântă la chitară, la pian, la muzicuță. Este renumit pentru doar câteva piese, dar el poate mai mult. A compus atât de multe cântece pe care oamenii nu le-au ascultat. Piese mai bune. Are multă experiență și recunoaște un om talentat atunci când îl vede; se află în căutarea unui talent unic.

Bo a rostit de două ori cuvântul „unic"; pe Laura o va înscrie în concurs pentru că este talentată sau pentru că este unică? Se teme să întrebe. Nu știe sigur că vrea să audă răspunsul. Se uită la alt videoclip. Dă peste *Emisiunea care schimbă viețile oamenilor* – după cum anunță cu voce pătrunzătoare naratorul. Oare Laura dorește ca viața ei să se schimbe? Dar viața Laurei deja s-a schimbat, nu o poate opri. Acum încearcă doar să țină pasul.

— Ce crezi că ar trebui să fac? întreabă Laura.

Bo nu ezită. Nici măcar o secundă.

— Fă-o! În definitiv, totul se rezumă la asta: putem să facem documentarul fără ca tu să participi în *StarrQuest,* evident – acesta nu este un documentar despre o emisiune cu oameni care au talent – dar eu cred că prin participarea ta la concurs, ai dobândi un renume de mare ajutor pentru documentar. Tu nu trebuie să îți faci griji

pentru lucruri de acest gen, dar pe mine, ca producător, astfel de acțiuni mă ajută să îl vând mai ușor. Un documentar de succes îți va da mai multe șanse, mai multe direcții în care să mergi în viață. Ceea ce este un dar în sine. Oportunități, șanse. Acestea sunt lucrurile în căutarea cărora te afli tu acum.

Laura încuviințează. Pare că Bo o cunoaște atât de bine – spune tot timpul ceea ce trebuie în momentele în care Laura nu știe ce are de făcut.

— Fă-o! o îndeamnă Bo cu vioiciune, zâmbind larg și plină de-o energie contagioasă. Pornește în această aventură. Ce ai de pierdut?

— Nimic.

Laura ridică mâinile ca și cum i s-ar preda și zâmbește.

20

În cursul amiezii, Solomon și Rachel sosesc la Slaughter House[15], locul în care se desfășoară audițiile pentru *StarrQuest.*

— Cu mieii la tăiere, spune Rachel, uitându-se în jur disprețuitoare.

La Slaughter House se desfășoară adesea spectacole cu vedete; un loc strâmt, dar intim. Pe vremuri, aici funcționase un abator; renovaseră spațiul, transformându-l în studiouri de filmare. Dar audițiile *StarrQuest* diferă de majoritatea emisiunilor de talente: nu vezi aspiranți stând la cozi interminabile, ore în șir. Nu. Aici, candidații au trecut deja prin fața unui juriu și au fost selectați pentru probele live. Această selecție se bazează atât pe cerințele de divertisment ale publicului, cât și pe principiul identificării unor talente înnăscute. Formatul emisiunii *StarrQuest* este un spectacol live de o oră, în care zece concurenți au câte două minute la dispoziție ca să-și prezinte numărul. Jack Starr stă așezat într-un tron, iar spectatorii se adună în jurul scenei de parcă s-ar afla în gradenele unei arene de gladiatori. La finalul fiecărei reprezentații, Jack apasă butonul de sentință: un deget mare de aur, orientat fie în sus, fie în jos, ceea ce înseamnă „execuție". Formatul emisiunii a fost conceput de Jack Starr și de casa lui de producție, StarrGaze – nume preluat din perioada în care fusese solistul principal al trupei Starr Gazers. Cu un an în urmă, la capătul unui îndelungat proces la tribunal, a câștigat dreptul de-a folosi numele StarrGaze pentru casa de producție, compania de discuri și agenția de talente; fusese contestat în instanță de unul dintre membrii nemulțumiți ai fostei formații.

Franciza *StarrQuest* a fost cumpărată în alte douăsprezece țări din lume; este prezentată de vedete locale, având calități și povești de

viață asemănătoare celor ale lui Starr. Numai în America, formatul nu prea a prins; cum însă concursul *American Idol* a început să scadă în audiență, Jack Starr se luptă din răsputeri să cucerească piața americană. Între timp, Irlanda a devenit a doua lui casă, și este singurul teritoriu cu vorbitori nativi de engleză care a cumpărat emisiunea; așa că Jack a ales să participe el însuși, ca jurat. Câștigătorilor *StarrQuest* li se oferă contracte cu casa de producție și cu agenția de divertisment StarrGaze. Sunt clipele de glorie ale lui Jack Starr, ultimele clipe în care mai poate străluci înainte ca un alt expert în emisiuni de talente să-și facă apariția. Or, Jack Starr știe să se bucure de succesul revenirii pe scenă, la aproape douăzeci de ani de când albumul lui de debut a câștigat premiul Grammy și i-a dat șansa unui turneu în toată lumea. Ies bani frumoși cu această emisiune; și-a relansat și primul său album. Este din nou pe scenă, prima lui dragoste, și încearcă să includă cât de multe piese noi, chit că publicul vine să asculte doar vechile hituri. Marea lui dorință este ca noul album să ajungă în topurile clasamentelor; sunt piese infinit mai bune decât cele compuse la vârsta de douăzeci de ani, sub influența băuturii și a drogurilor. Totuși, succesul de care se bucură cu emisiunea de talente nu s-a răsfrânt și asupra carierei muzicale. De când a început *StarrQuest,* a lansat o singură piesă, care nici măcar în top patruzeci nu a ajuns.

Pe scena *StarrQuest,* în centru se află montată o construcție cubică având câte un ecran pe fiecare dintre cele patru laturi. La finalul fiecărei audiții, o mănușă aurie clipește în mijlocul ecranului așteptându-se decizia juriului – degetul mare îndreptat în sus sau, dimpotrivă, îndreptat în jos. Interesant la acest show de talente este faptul că publicul participă la jurizare. Spectatorii din studio și telespectatorii de acasă pot vota folosind aplicația StarrQuest. Dacă audiența votează *Crutare,* iar Jack a votat *Execuție,* votul publicului e

decisiv. Și invers, dacă Jack votează *Crușare* și publicul *Execuție,* votul lui Jack învinge. Acesta este mesajul emisiunii lui: votul *Crușare* e întotdeauna mai puternic decât votul *Execuție.* Reflectă dorința lui Jack Starr de a insufla o energie bună în tot ceea ce creează – i se trage de la convertirea la budism. I se trage de la felul în care stilul de viață de dinainte l-a costat căsnicia, cariera și, cât pe ce, propria viață. În formatele anterioare ale emisiunii, concurenții eliminați părăseau scena într-o cușcă purtată de gladiatori. Dar s-a renunțat la acest detaliu chiar din primul sezon, la protestele audienței. O femeie de nouăzeci și doi de ani, mamă a unsprezece copii, închisă în acea cușcă numai pentru că nu a interpretat colosal un cântec a fost o imagine prea dură pentru o emisiune de talente. Și au mai fost și lacrimile înspăimântate ale unui băiețel de zece ani căruia nu i-a ieșit trucul de magie pe scenă – când s-a văzut închis în spatele gratiilor, a suferit un atac de panică. Momentul încarcerării a fost păstrat numai în cazul francizei *StarrQuest* din Orientul Mijlociu.

În ciuda faptului că numerele pentru care se dăduse audiție fuseseră planificate cu luni și săptămâni în avans, Jack Starr a reușit să o includă pe Laura în spectacolul live din acest weekend. Producătorii văzuseră înregistrările făcute de Bo cu telefonul: Laura imitând aparatul de cafea; așa că în această seară știu la ce să se aștepte din partea ei. Dar înainte de asta, vor să o întâlnească față în față; le trebuie și o probă de sunet și un test ca să fie siguri. Până la urmă, nu se pot încrede orbește într-o filmare cu telefonul.

Măsurile de securitate sunt riguroase la intrare. Michael, garda de corp a lui Jack, decide să se ocupe personal de Solomon și de Rachel.

— Tu poți să treci, îi spune lui Rachel, dar pe Solomon îl oprește cu un semn.

S-au scurs mai bine de douăzeci de ani de când Michael își dobora adversarii în ringul de box, câștigând trofeu după trofeu; trecerea

anilor nu i-a afectat în niciun fel statura impunătoare. Se uită fix la Solomon, care își dă ochii peste cap și își pune echipamentul de sonorizare pe umăr.

— Sunt aici în interes de serviciu, îi explică pe un ton plictisit, abținându-se să nu adauge și un „Big Mickey" – numele care-l făcuse celebru în lumea boxului american. Acolo poate că suna cool, dar nu și în Irlanda.

— Ciudat, îmi amintesc că ai fost concediat după ce te-am azvârlit eu afară.

De la înălțimea celor două sute de centimetri ai săi, americanul îl domină pe Solomon. În tinerețe, Jack îl angajase ca manager al turneului său; rămăseseră loiali unul față de celălalt și la revenirea lui Jack în lumina reflectoarelor. În această privință, Jack este un om de onoare. Nu poate fi loial unei femei, dar pe prietenii adevărați nu-i uită niciodată.

În mod normal, lui Solomon puțin i-ar păsa că nu i se permite accesul în clădire. Ba ar fi chiar bucuros să nu mai calce în preajma lui Jack Starr – mai ales că și-a pus în gând să se îndepărteze de Laura; totuși, are nevoie să intre în clădire de dragul documentarului. Doar de dragul filmului, nicidecum de dragul Laurei, își tot repetă în minte. De mâine, va fi plecat în Elveția și nu va mai trebui să ducă această bătălie cu el însuși.

Laura și Bo au intrat deja. Și-au petrecut dimineața împreună, cât timp Solomon a mers la filmările emisiunii *Corpuri grotești* – episodul dedicat pregătirilor lui Paul Boyle pentru intervenția chirurgicală din Elveția. Fuseseră niște zile atât de intense, încât Solomon crezuse că puțină distanță între el și aceste două femei îi va face bine. În schimb, își petrecuse toată dimineața făcându-și griji pentru Laura. Bo îl ținuse cât de cât la curent prin mesaje scurte; ultimul fusese însă scris pe un ton înfuriat: *Ce naiba tot vrei? Este femeie în toată firea! Încetează!*

Apoi, Bo nu i-a mai răspuns deloc la întrebările trimise pe telefon. Așa că, acum, Solomon nu are nici cea mai vagă idee unde și-au petrecut ele două ziua; habar nu are ce or fi făcut – cu atât mai mult cu cât nici nu și le poate închipui pe ele două făcând ceva împreună.

Rachel vine dinăuntru, să-i țină companie.

— Eu cred că te va lăsa să intri. Vrea doar să te fiarbă nițeluș.

— N-are decât, răspunde Solomon, lăsându-și echipamentul jos și sprijinindu-se de perete – presimte că va avea mult de așteptat.

— Ai primit vești de la Bo astăzi? o întreabă din senin.

— Am primit și apoi nu am mai primit, zice Rachel.

— Adică cum?

— M-a sunat de mai multe ori tocmai când mă aflam cu Susie la control pentru sarcină; doar știa bine că m-am dus cu ea la ecografie. Apoi Bo mi-a lăsat un mesaj cerându-mi să mă întâlnesc cu ea și cu Laura.

— Pentru filmări?

— Nu, doar să ne întâlnim.

Pe fața lui Rachel însă se citește totul; a enervat-o această încălcare a timpului ei liber. Solomon o apreciază – Rachel vorbește despre Bo deschis, fără să-i pese că el are o relație cu ea. Îi place că Rachel se simte în largul ei cu el, că îi spune ce are pe suflet; e plăcut să poată vorbi unul cu celălalt despre șefa lor. Solomon nu e omul care să se plângă de Bo, însă Rachel știe – întotdeauna Rachel știe când pe el îl deranjează ceva. Iar ceea ce îl deranjează pe el la Bo sunt aceleași lucruri care îi deranjează și pe alții.

— Laura era bine? o întreabă, încruntându-se la vestea că Bo ceruse ajutorul lui Rachel.

— Sunt sigură că Laura era bine. Mie mi s-a părut că Bo nu era bine.

Oare de ce? se miră în sinea lui. În niciunul dintre mesajele primite de la Bo nu părea c-ar avea nevoie de el. Și doar îi dăduse prilejuri suficiente ca să-i ceară ajutorul. Bine, nici nu și-ar fi putut lăsa baltă munca la *Corpuri grotești,* ca să alerge în ajutorul ei. Dar… ar fi făcut-o.

Pe ușa care se deschide își face apariția, într-un sfârșit, și Bo. Arată altfel decât de obicei, e cam răvășită. Cu Solomon și cu Jack în aceeași clădire nu este o treabă prea ușoară. Fostul iubit și actualul iubit – ultima oară când se văzuseră, actualul îl luase la bătaie pe fostul, fusese îmbrâncit afară din clădire și concediat. Dar imediat ce îi zărește pe Solomon și pe Rachel, îngrijorarea de pe chipul lui Bo se risipește.

— Salutare! le strigă ea, pe un ton care exprimă ușurare, dar apoi se transformă în nedumerire. De ce stați aici afară?

— Nu mă lasă să intru, îi explică Solomon arătându-l pe Michael.

— Fata poate să intre, răspunde Michael, mușcând dintr-un măr.

În palma lui uriașă, mărul nici nu se vede; când mușcă din el, pare că l-a înfulecat pe tot dintr-o înghițitură.

— *Fata* are un nume, sare Rachel.

— Scuzele mele! își înclină capul respectuos. Dar măgarul ăsta n-are.

— Scuzele sunt acceptate, chicotește Rachel.

— Michael, intervine Bo, Jack a spus că îl poți lăsa să intre.

— Păi, mie personal nu mi-a spus așa ceva.

— Cred și eu! pufnește Solomon.

— Solomon, de ce nu te lasă înăuntru? se aude dintr-odată vocea Laurei.

S-a ivit de nicăieri în spatele mare al lui Michael. Când Michael se întoarce spre ea, face ochii mari la el, cu teamă.

— Laura, se enervează Bo adresându-se parcă unui copil, ți-am zis să stai în sala de așteptare.

Michael îi explică pe îndelete:

— Măgarul n-are voie să intre; ultima dată când am pus ochii *pe fătălăul ăsta,* făcea istericale. A trebuit să-l scot de aici în timp ce dădea din picioare și țipa ca o fetișcană.

— Ba mi se pare că pentru *un fătălău* lovea destul de bine cu pumnul, îi ia Rachel apărarea lui Solomon. N-am fost de față, dar ți-am văzut vânătăile a doua zi, în ziare.

Michael își întoarce atenția către Rachel.

— *Fata* asta nu este un fan al lui Big Mickey, râde Solomon în timp ce Rachel își dă ochii peste cap.

— Fir-ar să fie! Niciunuia dintre noi nu i se va mai da voie înăuntru dacă o ții așa. Rezolv eu treaba asta, zice Bo, scotocind în poșetă după telefon.

— Bo, te rog transmite-i lui Jack Starr că îi mulțumesc foarte frumos pentru această șansă, dar eu refuz să intru fără Solomon, spune Laura pe un ton politicos, dar ferm.

Îl surprinde pe Solomon; pe chipul lui se lățește un zâmbet triumfător, adresat lui Michael care nu pare însă impresionat de tonul respectuos al Laurei; a văzut îndeajuns de multe blonde însetate de celebritate la viața lui.

— Este în regulă, Laura, îl sun pe Jack, zice Bo repede.

Și se și îndepărtează, cu telefonul la ureche; pe Solomon îl irită – tare vrea să audă ce-i spune Bo fostului iubit despre el. Cinci minute mai târziu, sunt cu toții înăuntru, preluați de Bianca, echipată cu un clipboard și cu căști, și conduși printr-un păienjeniș de coridoare.

— Bună, îi spune Rachel Laurei, nu am apucat să te salut cum trebuie la intrare. Bate palma!

Și își ridică mâna în aer, ceea ce pe Laura o face să zâmbească și să răspundă gestului.

— Cum este copilașul? întreabă Laura.

— Crește mare în burtică, răspunde Rachel cu un zâmbet larg.

— Ați avut o dimineață frumoasă? se interesează Solomon, luptându-se să pară indiferent.

De fapt, le studiază îngrijorat pe Bo și pe Laura, încercând să citească ceva pe fețele lor.

— Da, super! răspunde Bo, ușor repezită. Am fost la supermarket, apoi ne-am oprit la o cafea și un ceai, apoi ne-am plimbat pe lângă parcul Sfântul Ștefan. I-am arătat niște magazine de haine grozave, în cazul în care ar vrea, știi tu, să meargă acolo.

— Aha, încuviințează Rachel, plimbându-și privirea de la una la alta.

— Te-am sunat, îi spune Bo lui Rachel, să te întreb dacă nu vrei să vii cu noi.

— Ah, serios? Nu am văzut apelul, minte Rachel. Am fost la *ecografie.*

— Vai, da! își amintește Bo. Am uitat. Cum a fost?

— Super! După cum am spus, asistenta a confirmat că poartă un copil în pântece, deci eu sunt fericită, mărturisește Rachel.

Laura râde. Bo și Rachel o iau înainte, pe coridor.

— Cum a mers? o întreabă Solomon pe Laura.

Ea pare amuzată, apoi deschie gura și răspunde cu vocea lui Bo:

— Poate că ar trebui pur și simplu să ne întoarcem în apartament.

Modul în care o imită Laura – tonul, repezeala, sentimentul de nervozitate pe care îl redă – îl face pe Solomon să râdă cu poftă. Îi este atât de familiar tonul acela prin care Bo încearcă să fie politicoasă, în timp ce caută să scape cât mai iute din compania cuiva.

Bo întoarce capul, simțind nevoia să-i observe o clipă unul lângă altul. Apoi își vede mai departe de drum.

— Vai de mine! murmură Solomon. Nu se poate să fi fost chiar atât de rău – a fost?

Laura deschide gura și din nou se aude vocea lui Bo:

— Poți, te rog, să nu faci asta aici?

Lui Solomon îi dispare zâmbetul cu totul.

— Dar nu-i nimic, se grăbește să adauge Laura, prinzându-l de braț.

Solomon poartă un tricou cu mânecă scurtă, iar când mâna ei îi atinge pielea, o senzație ca de furnicătură îi străbate pe amândoi. Laura se uită la brațul lui, făcându-l să înțeleagă că și ea a simțit la fel ca el.

— Am scos mai multe sunete decât de obicei, continuă ea explicațiile. Când sunt cu Bo mă simt neliniștită.

— Cred că sentimentul este reciproc.

— Eu o fac pe Bo să se simtă neliniștită?

— Sunteți diferite, răspunde el.

Ce ar vrea să spună sună cu totul diferit: probabil că Bo se simte amenințată de felul în care ea imită râsul lui, de felul în care mereu vrea să fie cu el, de felul în care susține că e singurul în care se încrede. Adaugă cu voce tare:

— Uneori oamenii devin neliniștiți în prezența celor care nu sunt ca ei.

Laura încuviințează.

— Și eu fac la fel.

— Acum ești neliniștită?

Ea aprobă din cap.

— Va fi bine, o încurajează el.

— Tu rămâi?

— Rămân, zice și bate ușor cu mâna în echipamentul audio. Întotdeauna ascult.

Bianca îi conduce înspre vestiarul pe ușa căruia scrie PASĂREA LIRĂ.

— Deci, Pasăre Liră, aici stai tu, spune Bianca. În cincisprezece minute te vom duce la garderobă, păr și machiaj; proba de sunet va avea loc pe la ora patru. În cadrul spectacolului, intri ultima, deci vei urca pe scenă la opt și cincizeci de minute pentru audiția de două minute. Tu ești… spune ea consultându-și foile. O comediantă, nu-i așa?

Toți ochii se întorc spre Laura. Ea se uită la Solomon.

— Nu este tocmai o comediantă, spune Solomon. Deși imită… oameni.

— Mim, își notează Bianca. Super! Tu ești impresarul ei?

— Da, confirmă el solemn. Eu sunt.

Laura chicotește. Bo își dă ochii peste cap.

— Ba nu. Solomon face parte din echipa de filmare a documentarului meu.

Din privirea întunecată a Biancăi se vede că nu-l simpatizează pe Solomon; mijește la el doi ochi dați cu o linie groasă de tuș.

— Super! zice ea ca și cum nu i s-ar părea deloc super. Deci: producătorii vor să știe câte persoane vei imita… sau ce urmează să faci.

Se uită la Laura. Și din nou Laura se uită la Solomon.

— Asta urmează să stabilim acum, răspunde el.

— Acum? se alarmează Bianca. Super! Atunci revin în cincisprezece minute, bine?

Stația ei de emisie-recepție interferează cu ceva.

Laura imită acel sunet în timp ce ia loc pe un scaun.

— Super! spune ea cu vocea Biancăi.

Bianca face ochii mari, cu atât mai mult cu cât nimeni nu râde – toți cei din încăpere s-au obișnuit deja. Niște ciudați! gândește Bianca, ieșind din cabină și îndreptându-se spre ușa alăturată în spatele căreia o așteaptă o gimnastă în vârstă de doisprezece ani.

— Parcă rămăsese că vei lucra de dimineață cu Laura pentru audiție, îi șoptește Solomon lui Bo, în timp ce fac pregătirile pentru un interviu în vestiar.

Bo îl săgetează cu privirea.

— Sol, la măcelăria din supermarket a scos sunetele fiecărui animal mort înșirat în galantare – și erau o groază! Și pe urmă: bip-bip-bip-bip-bip-bip la fiecare produs de pe banda casei de marcat; parcă ar fi fost un aparat de citit prețuri! A buimăcit-o atât de tare pe biata casieriță, încât nu mai știa ce a scanat.

Dar Solomon izbucnește în râs, atrăgând atenția Laurei și a lui Rachel.

— Nu este amuzant! spune Bo cu o voce ascuțită. Cum poate să ți se pară amuzant?

El continuă să râdă până când Bo cedează și îi zâmbește.

— Cum te simți? o întreabă Bo pe Laura.

Acum filmează. Și câtă vreme camera de luat vederi se află între ele, între Bo și Laura comunicarea decurge cu ușurință.

— Mă simt bine. Am puține emoții.

Și începe s-o imite ușurel pe câștigătoarea concursului *StarrQuest* din ediția precedentă – o femeie de șaptezeci de ani cântând folk din gură și la muzicuță. Rachel surâde.

— Mi se pare palpitant, adaugă apoi firesc. Sunt entuziasmată ca în fața unui nou început. Adică, toată săptămâna am avut parte de experiențe noi.

— Te-ai gândit la ce vei interpreta în cadrul audiției? Ar trebui să repeți ceva? Îți planifici ceva anume?

Laura își privește degetele.

— Dar eu nu planific nimic. Sunetele astea pur și simplu… se întâmplă.

— Îți amintești cum a fost prima dată când ți-ai dat seama că ai acest talent incredibil de a imita?

Laura tace o vreme. Solomon aproape că așteaptă din partea ei o mirare: *care talent?* Felul în care imită orice zgomot pare atât de natural pentru ea, încât nu ai crede că e conștientă de ceea ce face. Laura chibzuiește adânc; se uită în stânga și în dreapta, în căutarea unui răspuns. Apoi privește fix în față – Solomon își dă seama că și-a amintit. La fel și Bo.

— Nu, răspunde Laura într-un final, evitând să se uite la vreunul dintre ei doi.

Și e atât de clar că nu se pricepe deloc să mintă…

Din vocea lui Bo răzbate dezamăgirea.

— Bun, deci imitarea tuturor sunetelor este ceva ce ai făcut dintotdeauna?

O nouă pauză.

— Da, de multă vreme.

— Din naștere, poate?

— Nu-mi amintesc nimic din acea perioadă.

— Nici nu mă așteptam să-ți amintești, spune Bo pe un ton neutru. Ceea ce vreau să spun este: crezi că această… abilitate…

Solomon ar fi spus talent, înzestrare. Dar realizează că Bo nu vede lucrurile în felul acesta. În opinia ei, este o afecțiune, ceva interesant doar de dragul documentarului. Bine măcar că nu a folosit cuvântul *tulburare.*

Se aude un ciocănit scurt și Bianca bagă capul pe ușă.

— Trebuie să te duc la garderobă acum, Pasăre Liră.

Solomon abia se stăpânește să nu îi atragă Biancăi atenția că o cheamă Laura – Pasărea Liră e doar pentru spectacol. *Detașează-te, Solomon, detașează-te!*

Cu echipamentul de sonorizare în geanta din spate, Laura și echipa de filmare se țin după Bianca la garderobă; urmează ca Laura să probeze mai multe ținute, înainte de a i se aranja părul și machiajul.

Înaintând pe coridor, Laura întoarce deodată capul înspre Solomon; pe față i s-a întipărit o expresie de nesiguranță. Dar el îi face cu ochiul în semn de încurajare, și atunci ea-și regăsește însuflețirea și pășește mai departe.

Rachel năvălește în garderobă cu camera de filmat pe umăr; Bo se îngrămădește în spatele ei, înghesuindu-se cu toții printre zeci de suporturi pline de umerașe.

— Este cam aglomerat aici, doamnelor, se repede fata de la machiaj la ei.

— Aștept afară, se sacrifică Bo. Rachel?

— Sunt pe fază, răspunde Rachel, înțelegând din tonul lui Bo: „Să filmezi absolut tot!”.

Laura e uluită. Se plimbă pe lângă barele cu umerașe, trecându-și degetele peste țesături.

— Eu sunt Caroline! Mă ocup de vestimentație și stil. Iar pe asistenta mea o cheamă Claire.

Claire nu zâmbește, nu vorbește. A învățat probabil să nu deschidă gura neîntrebată.

Laura zâmbește larg.

— Mama și Gaga ar fi fost încântate de toate astea; erau croitorese.

Caroline nu pare prea impresionată. Sunt zece oameni care așteaptă ca ea să le compună stilul vestimentar pentru scenă; lucrează într-o încăpere fără ferestre și are puțin timp la dispoziție; echipa de producție a concursului de talente o scoate din minți,

gândindu-se și răzgândindu-se, dar așteptând din partea ei cele mai bune soluții vestimentare. Totuși, Laura se mișcă într-un ritm complet diferit de toți cei care i-au trecut pragul. Închide ochii și dintr-odată încăperea răsună de zgomotul produs de mașina de cusut – un sunet ritmic și liniștitor, asemenea celui produs de trenuri, un sunet de care vrei să te lași legănat.

Ochii Carolinei se umplu de lacrimi. Își duce o mână la piept; cu cealaltă se ține de burtă.

— Sfinte Dumnezeule! Dar ce m-ai luat prin surprindere! Este sunetul unei mașini de cusut Singer.

Laura deschide ochii și zâmbește.

— Da, așa este.

— Mama mea folosea un Singer, povestește Caroline, îndulcindu-și vocea, pătrunsă de emoție. Obișnuiam să mă ascund sub masa de cusut și să ascult toată ziua, urmărind cum coboară dantelăria de pe masă până jos, la mine.

— Și eu la fel! exclamă Laura. Croiam haine pentru păpușile mele din resturile de material.

— Da! Și eu! își amintește Caroline, uitând de toți nervii de mai devreme.

Dar Laura mai are de redat și alte sunete: foarfeci care taie țesătura, țac-țac; pânză care se rupe; cusutul la mașină, cu un sunet care se înalță și coboară, accelerează și încetinește, în timp ce materialul este împins și răsucit la colțuri.

— Vai, drăguța mea, iubita mea. Haide să-ți găsim ceva frumos, creatură magică! propune Caroline fermecată.

Cincisprezece minute mai târziu, Laura iese din cabina de probă.

— Ei, ce ziceți? întreabă Caroline uitându-se la Rachel.

Desigur că Rachel nu poate răspunde – camera de filmat înregistrează totul. Dar o vede pe Laura cum nu a mai văzut-o

niciodată, așa cum Laura nu a mai fost niciodată îmbrăcată. Ea cercetează reacțiile de pe chipurile lor, un pic nesigură, surâzând timid. Îi place rochia și speră că și lor le place.

Claire începe să-i potrivească accesoriile.

— Așteaptă numai să îți facem și părul și să încapi pe mâinile celor de la machiaj. Atunci să vezi cât de frumoasă vei fi, îi promite Caroline. Nu știu sigur ce pantofi să-ți dau. Îți tremură picioarele, draga mea.

Laura pare ușurată să-și scoată încălțările cu talpă groasă.

— Sandale de gladiator, decide Caroline într-un final. Ai alura aceea, de zeiță greacă angelică. Ești îndeajuns de înaltă încât să îi dai pe zei jos de pe piedestal.

Până la final, au transformat-o într-adevăr într-o zeiță; poartă o rochie tip furou albă, scurtă, care îi ajunge până la jumătatea coapselor tonifiate. Când ridică brațele, rochița îi dezvăluie lenjeria de corp. Părul blond și lung i l-au înnodat strâns deasupra capului. În picioare are sandale de gladiator, sandale aurii, ale căror șireturi urcă încolăcindu-i-se până sub genunchi, iar sus pe braț i-au prins o brățară de aur cu o piatră de smarald. Reflexe verzui îi licăresc în ochi.

Apariția ei îi lasă pe toți fără glas.

— La cum arăți, Jack sigur va duce degetul mare în sus, spune make-up artistul.

— Sigur va ridica mai mult decât degetul mare, adaugă Caroline, și râd cu toții – apoi își dau seama că se filmează, tac și se împrăștie repede care încotro.

Solomon și Bo sunt lângă estradă. Solomon pălăvrăgește cu foștii lui colegi în așteptarea Laurei. Bianca o aduce pe scenă și îi indică locul în care să stea, cât mai în centru. Devorată din public de priviri de care nu e conștientă, Laura are un aer pierdut. Își plimbă ochii în

jur la reflectoare, la scaunele goale din jurul scenei, la ecranul imens aflat deasupra capului ei – ecranul pe care se va afișa verdictul – la tronul în care se va așeza Jack și va judeca prestațiile concurenților.

Solomon stă cu spatele, implicat într-o discuție, când deodată simte că se întâmplă ceva în jur. De fapt, simte apariția Laurei – oricât de ciudat ar suna. Au ridicat cu toții privirile, întrerupându-se din ce făceau, transfigurați; atras de ceea ce se petrece pe scenă, amicul său Ted își lasă fraza neterminată. Izbucnește:

— Tiii!

Din clipa în care și-a dat seama de prezența Laurei, lui Solomon i s-au întețit bătăile inimii. Își drege glasul și își trage sufletul. Apoi răsucește capul.

— Măiculiță! exclamă Ted. Pasărea Liră?

— Ea câștigă! fredonează Jason trecând prin fața celor doi bărbați. Ted râde.

Zăpăcit, Solomon își mai drege o dată vocea. Trebuie să se uite în altă parte – încotro să se uite oare? Dar dacă nu-și ia mai repede privirea de la ea, cu toții vor vedea, vor înțelege ce simte el. Nu-i poate ține piept. Nu-și poate ține firea. Întreg corpul îi vibrează – al naibii de stânjenitor! Este pur și simplu pornirea aceea, deloc elegantă, de a o avea. De a o face a lui și numai a lui. De a trăi cu ea toate lucrurile la care visează acum cei mai mulți dintre bărbații aflați în sală.

O simte pe Bo privindu-l; își ia ochii de la scenă și se preface ocupat cu echipamentul audio.

— Ce părere ai? se interesează ea.

— Despre ce?

— Despre Laura!

Solomon își înalță privirea de parcă n-ar fi văzut-o cum trebuie de prima dată.

— Mda, arată diferit.

— Diferit? Bo devine suspicioasă. Dar este de nerecunoscut, Solomon. Adică absolut incredibilă. Până și eu aș vrea să fac dragoste cu ea. Dar știi ce?

Lui Solomon pare că nu-i vine să creadă.

— Ce?!

— Nu arată așa cum mă așteptam… murmură Bo, studiind noua imagine a Laurei, analizând-o.

Solomon e întru totul de acord.

— Mda…

Nici el nu s-a așteptat la asemenea apariție. Chiar deloc.

Abia când Bo se întoarce la grijile ei și mai mulți membri ai echipei de producție năvălesc pe scenă, în jurul Laurei, Solomon apucă s-o privească pe îndelete. Observă cât este de emoționată. Ea se uită din nou la el, întrebător. Caută alinare, încredere, încurajare, iar el nu poate face nimic pentru ea. Dacă se apropie cumva, cu toții își vor da seama. Până și ea va înțelege. Lui Bo îi va fi limpede. Luminile reflectoarelor dogoresc, camerele de filmat înregistrează și toți ochii sunt ațintiți acolo – cum ar putea el să facă chiar și un pas înspre Laura fără să se dea de gol? Rămâne la distanță. De departe, din locul lui, îi aruncă câte o privire furișată, cu coada ochiului, când și când.

Directorul de scenă atrage atenția Laurei asupra lui, în vreme ce Rachel filmează fiecare mișcare. E timpul să intre și Solomon în acțiune; se grăbește într-acolo, cu căștile pe urechi, cu microfonul în mână, ferindu-se de privirea directă a Laurei.

— Pasăre Liră, eu sunt Tommy. Directorul de scenă îi întinde mâna și ea i-o strânge. Îți urez un călduros bun venit! Îmi închipui că experiența asta îți pune nervii la încercare, dar să știi că nu ești singura care se simte astfel. Nu ai niciun motiv să fii emoționată –

noi suntem o gașcă tare faină. În plus, eu sunt din Cork. Iar noi, ăștia din Cork, rămânem întotdeauna uniți.

Laura îi zâmbește, apoi, în timp ce mai schimbă câteva cuvinte cu el, începe să se liniștească.

— Uite, în tronul de acolo are să se așeze regele și călăul tău. Dar ce te rog: în timpul evoluției să te uiți în camera de luat vederi din fața ta – e camera principală. Din spatele ei are să te filmeze Dave.

Dave o salută cu un gest nostim, stârnind-o să râdă.

— Va trebui să stai fix în punctul ăsta al scenei. Crezi că va fi nevoie să te miști în timpul audiției?

Laura se uită la Solomon pentru îndrumare, dar el își întoarce iute privirea la geanta de sonorizare și se joacă la butoane.

— Ei bine, vom face o repetiție generală și ne lămurim și singuri, spune Tommy binedispus. De asta suntem noi aici!

Fără panică – cel puțin deocamdată. Mai sunt câteva ore până vor transmite live.

Apoi Tommy îi explică unde trebuie să stea cât timp se decide soarta ei, pe unde trebuie să calce după ce i s-a dat verdictul. În sfârșit, sosește vremea repetiției generale. Solomon, Bo și Rachel părăsesc scena, la fel ca toți ceilalți. Reflectoarele se aprind și muzica răsună cu putere. Laura privește în jur, abia ascunzându-și o tresărire. Se numără ultimele zece secunde înainte de evoluție, iar scena este învăluită în roșu, apoi în verde. Gata! Trebuie să-și înceapă numărul. Cronometrul ceasului afișat deasupra ei numără descrescător secundele pe care le are la dispoziție să-l convingă pe Regele Jack Starr – va trece sau nu în etapa următoare, a semifinalelor?

Laura ține microfonul în dreptul gurii și se uită în jur. Tace mâlc. În liniștea mormântală a sălii i se aude respirația.

La marginea scenei, Tommy ridică mâinile într-un gest teatral.

— Spune ceva, *orice,* nu contează ce, vrem doar să te auzim.

Bo se cam agită și Solomon nu poate să nu se întrebe – este îngrijorată pentru Laura sau pentru reputația ei? Rachel își mușcă buzele și se uită în pământ, exprimând prin toți porii un soi de mânie. Mai târziu, Solomon trebuie s-o întrebe ce a apucat-o.

Numărătoarea inversă o ia de la capăt.

În următoarele două minute, Laura nu-și dezlipește ochii de la Solomon. Și redă sunetul aparatului de cafea – două minute încheiate. Un hohot de râs izbucnește din pieptul lui și-l scutură din cap până în picioare. Râde zgomotos, încontinuu. Bo îl lovește cu cotul în stomac; echipa de producție îi aruncă priviri lungi și în cele din urmă Solomon alege să părăsească studioul de filmări. Pentru că îi este imposibil să se abțină. Râde și râde și râde…

Câteva ore mai târziu, transmisiunile live sunt în toi; patru concurenți au reușit să treacă în următoarea etapă, alți cinci au fost respinși. În culise, Laura așteaptă încordată – Solomon, Rachel și Bo o filmează. Din partea echipei de producție, Bianca îi ține de urât – nu o scapă o clipă din ochi. Dar Laura e atât de emoționată că nici nu mai poate vorbi. Așa că imită toate sunetele Biancăi, inclusiv pe cele ale stației de emisie-recepție. Bianca o ignoră de parcă nu s-ar întâmpla nimic. Ține socoteala minutelor rămase până la clipa audiției.

— Intrăm în studio în două minute.

Laura își pierde suflul și face un pas în spate.

— Trebuie să ajung la baie.

— Stai așa! Nu te poți duce tocmai acum, se alarmează Bianca.

Solomon lasă jos microfonul și Rachel se oprește din filmat.

— Ce faceți? îi întreabă Bo năucită.

Rachel refuză să răspundă. A lăsat jos camera de luat vederi; își încrucișează brațele la piept și nu-i răspunde.

— Solomon?

Solomon o ia pe Laura de braț și o trage după colț, de unde nu pot fi auziți; dar pentru orice eventualitate, își coboară buzele până la nivelul urechii ei – atât de aproape, încât îi atinge, cu vârful nasului, părul și, cu buzele, lobul fin al urechii.

— Ai talentul de a-i transpune pe oameni într-un loc în care nu văd nimic, dar simt totul. Și dacă nu știi ce să faci pe scenă, dacă nu-ți vine nicio idee, închide ochii și gândește-te la ceva ce te face fericită. Gândește-te la mama ta și la Gaga.

— Bine, spune ea încetișor, respirând peste obrazul lui.

El trage aer în piept.

— Ești foarte frumoasă!

Ea zâmbește.

Solomon se îndepărtează grăbit, cu capul în pământ; își ține ochii în podea pentru că Bo și Rachel își țin ochii ațintiți asupra lui.

— Ești pregătită? întreabă Bianca și pe fața ei se citește disperarea. Mesajul pe care îl transmite de fapt este următorul: *ai face bine să fii pregătită!*

— Da, îi răspunde Laura.

— Grozav! Pasărea Liră a pornit, anunță Bianca prin stație.

Laura pășește pe scenă. Aplauzele publicului se sting. Și se lasă liniștea.

— Salutare! i se adresează Jack din tronul lui.

Cu o privire rapidă, aproape discretă, o măsoară din cap până în picioare. Și îi place tot ce vede la ea.

— Bună! răspunde Laura în microfon.

Mai mândru de atât Solomon nici că ar putea fi, în vreme ce Rachel își roade unghiile. Generozitatea lui Jack s-a oprit aici: nu le

permite să filmeze spectacolul live, așa că va trebui să-și selecteze cadrele din ceea ce se transmite pe camerele emisiunii.

— Cum te cheamă? Spune-ne ceva despre tine.

— Eu sunt… Lau… Pasărea Liră, se corectează ea. Am douăzeci și șase de ani și sunt din Gougane Barra, Cork.

Dintr-o parte a sălii izbucnesc urale de susținere.

Jack îi salută pe cei veniți din Cork. O place mult pe această Pasăre Liră și se vede cu ochiul liber. Și-a afișat expresia de om fermecător.

— Și spune-mi, ce anume ne vei prezenta azi?

Laura tace.

— Încă nu știu.

Spectatorii râd. Jack râde. Laura nici măcar nu zâmbește.

— A fost un răspuns bun. Dar sper să te hotărăști repede, pentru că cele două minute ale tale pornesc numaidecât. Baftă, Pasăre Liră!

Reflectoarele din studio se fac roșii și întreaga scenă este inundată într-o lumină purpurie ca sângele. Cronometrul de pe ecran începe numărătoarea inversă de la zece. Lumina devine verde și cele două minute ale Laurei încep să curgă.

În primele zece secunde, Laura rămâne amuțită, nu scoate nici măcar un sunet. Se uită în stânga și-n dreapta, aproape șocată, uimită, încercând să se obișnuiască cu scena. Zece secunde de liniște într-o emisiune transmisă în direct la televizor trec foarte greu. În public, oamenii se foiesc, șușotesc. De undeva din spate, o voce groasă de bărbat îi strigă cu accent dublinez:

— Haide, Pasăre Liră!

Laura tresare speriată; imită strigătul întocmai cum s-a auzit.

Spectatorii râd.

Vocile care vin din întuneric înspre ea răsună neașteptat, i se sparg în timpane; Laura imită la perfecție și râsetele spectatorilor.

Câteva pufăiri și… tăcere deplină. Le-a captat întreaga atenție. Tot studioul e cufundat în beznă; doar luminița camerei de filmat din fața Laurei clipește în roșu. Și singurul care se vede e Jack Starr, domnind în tron precum un rege.

Îi vine în minte performanța câștigătorului ediției anterioare și sunetul muzicuței îi învăluie urechile. Dar își dă imediat seama – nu poate reproduce sunetul timp de un minut, pentru că nu știe tot cântecul.

Lumina reflectoarelor îi încinge chipul; în aer plutește tensiunea; spectatorii așteaptă.

Își amintește sfatul lui Solomon. Închide ochii. Și se gândește la draga ei mamă care niciodată nu și-ar fi închipuit-o pe Laura aici; se gândește la Gaga – Gaga o trimisese în munți, departe de lume ca s-o protejeze de *lume,* or, iat-o pe ea pe o scenă, *în văzul lumii.* Este ca și cum cea mai mare temere a lor pentru ea se împlinea în aceste clipe…

Un bâzâit o trezește din visare și Laura deschide ochii. Între timp s-au aprins toate reflectoarele în studio și luminează și publicul. Culoarea verde a camerei de luat vederi s-a făcut din nou roșie.

Laura se uită buimăcită, convinsă că a dat-o în bară, că nu a rostit nimic, că și-a ratat șansa. A pus-o într-o situație dificilă pe Bo, și chiar mai rău, pe Solomon. Își coboară microfonul de la gură. Se așteaptă să fie ridiculizată; va primi votul de blam, cu degetul mare orientat în jos. Inima îi bubuie, stă împietrită de rușine. Nu se aud aplauze, reflectoarele aruncă o lumină albă și acum Laura poate zări oamenii din public. Habar nu are ce a făcut, dar întreg studioul este cufundat în tăcere; spectatorii schimbă între ei priviri uluite, muți de surpriză. În ochii unora dintre ei se citește chiar admirația. Ce anume a făcut?

Se luptă o clipă cu nodul care i s-a pus în gât și își îndreaptă privirea spre Jack Starr; îl aude vorbind; spune ceva despre reprezentația ei, dar Laura nu se poate concentra asupra sensului cuvintelor rostite de el. Le aude pe fiecare în parte, însă puse laolaltă, vorbele lui nu capătă niciun înțeles în mintea ei. În loc de inimă, parcă în piept îi bate un ciocan. Îi bate… îi bate… îi bate atât de puternic. E încremenită de spaimă. Aceasta a fost șansa ei de a începe ceva nou, dar i-a dat cu piciorul. În următoarele zece secunde publicul trebuie să voteze; tot la fel de repede trebuie s-o facă și telespectatorii. Și Jack Starr. Zece… nouă… opt…

Gata! Cele zece secunde s-au scurs. Se anunță votul publicului din sală. Laura își adună forțele, ridică bărbia pregătită să-și înfrunte eșecul.

Dar spre uluirea ei, lumini aurii inundă scena – pe ecran, degetul mare se îndreaptă în sus.

Urmează votul lui Jack. Pe monitorul aflat deasupra ei apare degetul mare în sus; Laura nu are cum să-l vadă. Dar aude muzică veselă în tempo rapid. Luminile aurii se revarsă din toate reflectoarele. La piciorul scenei, îl vede pe Tommy făcându-i semne înnebunite să-l urmeze. Laura se uită stingheră în jur. Și părăsește scena.

A trecut în etapa următoare.

21

— A fost incredibil! Absolut incredibil!

Jack Starr pornește valvârtej pe coridor pe urmele Laurei.

Se întorc cu toții spre el, inclusiv camera de filmat, iar Bo și Solomon ies din cadru.

Jack o prinde pe Laura de umeri și se uită în ochii ei.

— Pasăre Liră, a fost incredibil… a fost magic. Sigur nu ai vreun reportofon ascuns pe undeva? se preface că se uită în gura ei. Serios vorbind… – Jack încă se luptă să-și revină din agitația extazului. A fost fenomenal! Nu am văzut și nu am auzit așa ceva niciodată în viața mea. Cred că nimeni nu a mai văzut și nu a mai auzit așa ceva în lumea întreagă. Adică, bineînțeles, am mai auzit așa ceva, dar nu din gura unei ființe umane, râde el. Toate acele sunete – apa, vântul, oamenii, râsetele, trebuie să-mi faci o listă cu toate. Incredibil! Te vom face vedetă!

Laura roșește. Lui Solomon i se strânge stomacul; de parcă și-ar fi dat seama cât de siropos se exprimase în auzul lui Solomon, Jack se uită înspre Bo. Întrebător.

— Tăiați, decide Bo pe loc.

— Haideți să vorbim în vestiarul tău, propune el pe un ton scăzut. Nu de alta, dar pare că întreaga echipă de producție și chiar toți concurenții s-au aliniat pe coridor și asistă la dialogul lor. O pornesc înspre cabina Laurei – Jack, Curtis, unul dintre producători, Bo – dar lui Solomon și lui Rachel li se închide ușa în nas. Pe Rachel nu o deranjează; se dă un pas în spate, în schimb, Solomon se împinge în ușă. De după, răsare capul lui Jack.

— Nu avem nevoie de camere de luat vederi și nici de sonorizare chiar acum, mulțumim!

Îi face cu ochiul și trântește încă o dată ușa în nas. Privirea lui Rachel e ațintită asupra lui Solomon.

— Liniștește-te, îl avertizează ea, sprijinindu-și spatele de perete.

— Într-una din zile am să-i pocesc dosul acestui ticălos.

Rachel ridică din sprâncene.

— Unii bărbați ar da bani pentru așa ceva.

Solomon zâmbește.

— Probabil că el a plătit deja.

— Nu… Cred că sunt o mulțime de femei care i-ar face așa ceva și nu pe bani, îi explică Rachel. Ci în schimbul faimei.

— Ție chiar îți displace să fii aici, nu-i așa?

— Sunt o susținătoare a oamenilor talentați. Susan are o nepoată în vârstă de zece ani, care cântă cu ochii închiși *Anotimpurile* lui Vivaldi la vioară. Are un talent incredibil. Dar cântă la concerte organizate de școală și la reuniuni de familie. De ce s-o urci pe scenă și să o supui unei mizerii de felul acesta? se miră pe un ton scăzut, căci tocmai atunci o contorsionistă de doisprezece ani trece pe lângă ei, însoțită de părinți. S-a machiat strident și își cară pe umăr geanta cu costume.

— Presupun că părinții vor să se mândrească cu talentul copilului lor în fața întregii lumi.

— Asta-i chestia, părinții fetei sunt mereu întrebați de ce nu o lasă să facă ceva mai mult cu talentul ei. Cum de nu o înscriu la o emisiune televizată… Dar de ce? Pentru că este talentată? Rachel dă din cap nedumerită. De ce nu pot oamenii să fie pur și simplu talentați la ceva? De ce trebuie să fie *cei mai talentați?* Sentimentele mele când vine vorba de asta sunt… Rachel își caută cuvintele, înflăcărată. Poți să-ți *împărtășești* talentul, și poți să-ți *diluezi* talentul. Știi ce zic? Deja au transformat-o pe Laura într-un fel de Elena din Troia. Cine știe în ce o vor preschimba data viitoare. Dar asta e doar

umila mea părere. Eu nu mă uit la mizeria asta, încheie cu un suspin adânc.

Solomon mormăie un soi de răspuns; în sinea lui, se luptă să alunge asemenea cuvinte. Chiar nu vrea să afle ce gândește Rachel despre participarea Laurei la *StarrQuest.* Dacă Rachel are dreptate? Atunci ar putea fi și el parțial învinovățit.

Mai bine să-și ocupe mintea cu visuri de răzbunare împotriva lui Jack Starr. Cu doi ani în urmă îl pocnise zdravăn, drept pentru care fusese pe loc concediat. Pe atunci Jack făcuse un comentariu nelalocul lui despre Bo; Solomon mușcase momeala, căci asta și fusese, o momeală. Dar chiar și acum îi pare bine că și-a înfipt atunci pumnul în obrazul lui Jack. Chit că țintise nasul. Senzația de carne vie zdrobită sub puterea mâinii lui, țipătul ascuțit, ca de fată, scos de Jack – o amintire pe cinste!

Și nu bagă mâna în foc că nu ar repeta figura, numai că de data asta trebuie să aibă răbdare. De data asta, trebuie să merite sacrificiul – or, în clipa de față, Solomon nu-și poate sacrifica prezența în preajma Laurei.

— Așadar, băieți! Cât de tare a fost asta, ia spuneți-mi? Doamne! exclamă Jack sprijinindu-se de toaleta de machiaj din cabină. Laura, să știi că nu au fost vorbe în vânt, de dragul filmării. Am vorbit *serios.*

Curtis încuviințează; și el stă tot sprijinit de măsuță, cu mâinile prinse de margine, uitându-se în jos, la picioare. Este înalt și ciolănos, cu nas ascuțit și cu părul blond deschis, aproape alb. Nu are multe de zis, de fapt, nu vorbește mai deloc, doar dă din cap aprobator întruna, stă cu brațele încrucișate și privește în zare, ascultând. Este prezent pur și simplu, ca o forță întunecată.

— Ești incredibilă, Laura. Și nu-ți face griji din cauza emoțiilor, sunt de înțeles pentru prima ta apariție pe o scenă; descurajator, dar

toată lumea trece prin asta. Pentru următoarea apariție televizată, te vom pregăti noi, în regulă? Într-un spectacol live nu putem irosi primele treizeci de secunde într-o tăcere totală, zice Jack râzând nervos.

Laura încuviințează.

— Mi-e plin capul de idei pentru semifinale. Curt, amintește-mi să ți le spun mai târziu, la ședință, bâzâie el, mestecând gumă cu entuziasm.

— Sigur, Jack!

Curtis aprobă cu un gest al capului, dar nu-și ridică privirea de la pantofii lui de culoare albastru marin, din piele întoarsă, cu talpă portocalie. În următoarele clipe, Jack turuie despre punerea în scenă, folosind un jargon legat de lumini, ecrane și așezare în scenă. Vorbește iute, într-un torent de cuvinte, iar Curtis tot dă din cap ca și cum ar pricepe totul. Nicio problemă, Jack, nicio problemă.

Apoi Jack i se adresează din nou Laurei.

— Haide să facem din acest show cel mai mare spectacol, bine? împreună!

Dar deodată închide gura și se uită în jur – de unde se aude zgomotul? Ochii i se opresc asupra Laurei. Ea îl imită plescăind guma. Tot la ea se uită și Curtis, încruntat. I se pare o lipsă de respect din partea ei. Bo intervine, stânjenită:

— Nu, Curtis, ea, ăăă… nu-ți face griji… Laura este… i se mai întâmplă. Spontan. Nu este, adică nu vrea să… dar hai că vorbim despre asta mai târziu. Uite, ieri am realizat un interviu cu un antropolog și ne-a explicat foarte clar ce e cu sunetele astea ale Laurei. Ah, numai de mi-aș aminti exact cum a spus… De fapt, Solomon știe cel mai bine.

Imitându-l la perfecție pe Solomon, Laura tușește „minciună” și apoi râde gros cu vocea lui. Jack și Curtis cască ochii.

— Dacă aceste sunete sunt spontane, atunci ai putea să planifici un număr pentru spectacol? se interesează Jack.

— Bună întrebare! își scarpină Curtis bărbia și o privește pe Laura fix, ca și cum ar vrea să-i smulgă o mărturisire, mărturisirea unui impostor aproape demascat.

Dar în loc de răspuns, Laura îl imită pe Solomon frecându-și bărbia. Descurajat, Curtis amuțește, își lasă mâinile în jos, ca și cum nu ar ști ce să facă cu ele, apoi le pune înapoi pe marginea toaletei.

— Numărul din seara asta… l-ai plănuit? o întreabă Jack.

— Nu, răspunde Laura încetișor, chinuindu-se să stea cât mai drept, nu care cumva să i se ridice rochia și mai sus pe coapse. Nici nu prea știe ce a făcut în seara aceasta.

— Aha…

Jack își mestecă zgomotos guma, uitându-se la Curtis cu o expresie de nepătruns. Curtis pare totuși să-l înțeleagă. În secunda următoare îi bâzâie telefonul; când citește mesajul, lui Curtis îi cade masca de pe chip. Pentru prima oară arată uman – șocat.

— Doamne sfinte!

— Ce este?

— Pasărea Liră are deja o sută de mii de vizualizări pe YouTube.

— Cum?! Jack sare de pe măsuță și își scoate telefonul. Derulează paginile pe ecran. Câte minute au trecut? Treizeci sau patruzeci de minute de când am încheiat emisiunea?

Curtis încuviințează. De data aceasta dă energic din cap. O vreme, Jack e ocupat cu telefonul; în fine, ridică capul înspre Laura:

— Curt și cu mine avem câteva chestiuni de discutat acum, dar, Pasăre Liră, asigură-te că au mare grijă de tine aici, bine? Să-mi spui dacă ai vreo problemă, orice.

Laura se angajează să facă întocmai. Lângă ea, Bo se aruncă repede la propriul telefon, vădit uluită, cuprinsă de entuziasm.

— Să mă ții la curent, îi cere lui Jack.

— Ca întotdeauna, Bo Peep.

Jack îi trimite un sărut prin aer și se face nevăzut, urmat de Curt. Lui Bo îi scapă un surâs și își dă și ochii peste cap. După un foarte scurt răgaz, reușește să se adune; se întoarce spre Laura:

— Deci…

Imediat o și cuprinde acea impresie pe care a avut-o toată ziua în compania Laurei: nu știe ce să facă, ce să spună; nu se simte deloc în largul ei – îi vine tare greu să umple timpul dintre ele, să înceapă propoziții. Firește, nu e nevoie ca ele două să ajungă cele mai bune prietene. Obișnuiește să descopere oamenii care fac subiectul filmelor ei prin întrebări puse sub ochiul camerei de luat vederi, și nu în afara filmărilor. Poate că de asta prezența Laurei o neliniștește acum în felul acesta, trezește în ea o nerăbdare. Precum un fumător înrăit care nu știe ce să facă cu mâinile când nu fumează sau precum un muzician care se simte gol pe scenă, dacă nu are chitara la el, Bo se gândește că și-a pierdut capacitatea de a forma legături cu oamenii atunci când camera de filmat este oprită. Dar a avut oare vreodată această capacitate?

Și de ar fi doar sunetele Laurei! Dar mai este și privirea ei atentă. Bo detestă să se simtă observată, or, Laurei nu-i scapă nimic. Absolut nimic. Dacă Bo suspină, Laura o imită. Parcă ar fi sub lumina reflectoarelor și asta o sufocă. Prin natura muncii ei, e obișnuită să observe; dar cu Laura, se simte ea însăși pusă sub observație. Ceea ce e groaznic – o face să fie prea atentă la ea însăși.

Și uite-o! Exact asta face și acum – îi scormonește parcă direct în suflet! Bo ar vrea să-i povestească despre numărul de vizualizări pe YouTube, ar vrea să-i vorbească despre ce are să se întâmple de aici înainte, ar vrea să alcătuiască împreună un plan… Dar ochii verzi ai Laurei o tulbură nespus. Ochii aceștia verzi au surprins sărutul lui

Jack și surâsul cu care ea i-a răspuns, încântată. Ochii aceștia s-au întors asupra ei, întrebători. Ochii aceștia par să vadă tot ceea ce Bo ar vrea să ascundă – și nu par să vadă nimic din ce ar vrea Bo ca ei să observe.

— Ce-ar fi să te duci la garderobă și să te schimbi? o întreabă în loc de tot ce ar fi avut să-i spună.

22

Nici Solomon, nici Bo și nici Laura nu-și găsesc somnul în noaptea de după audițiile *StarrQuest*. Sunt năuciți de reacțiile oamenilor care i-au urmărit prestația. Solomon și Bo își tot mută atenția când la laptop, când la telefon, citind mesajele de pe rețelele sociale. Ghemuită pe canapea, Laura soarbe încontinuu ceai de ierburi – cană după cană, copleșită. Până la miezul nopții a strâns două sute de mii de vizualizări; a devenit cap de afiș la știrile din domeniul divertismentului, sub același simplu nume: PASĂREA LIRĂ.

Iar de-a lungul nopții, notorietatea ei a continuat să crească într-un ritm amețitor. Între timp, Solomon a plecat la aeroport, pentru cursa spre Elveția; a plecat înainte ca ea să se fi trezit, ceea ce i-a creat o stare ca de vârtej. Se simte dezorientată. Iar pe internet, este tot mai faimoasă. Închisă în apartament cu Bo, Laura privește din camera ei liniștită cum universul ei se schimbă, fără ca nimic să se petreacă cu adevărat în viața ei.

În următoarele zile, Laura îi tot propune lui Bo să iasă, dar Bo este decisă s-o ferească cu orice preț de ochii lumii; iar când, în sfârșit, ies din casă, se poartă precum un paznic alarmat – se tot uită peste umăr, se încruntă suspicioasă la oamenii care fac poze cu telefonul, se strâmbă la cei care butonează, convinsă că i-au făcut Laurei fotografii. Mereu încordată – și Laura se întreabă: cui poartă Bo atâta grijă, documentarului sau ei?

Pornește camera de luat vederi de mai multe ori pe zi, dornică să descoasă sufletul Laurei – să surprindă fiecare reacție la tot ce e nou în jurul ei. Dar nu este prea multă noutate la care Laura să reacționeze; cum ar putea să experimenteze lumea cea nouă, când ea rămâne în apartament zi de zi? Tot ceea ce află Laura despre viața ei aparent schimbată se rezumă la ceea ce îi citește Bo – mesajele de pe

rețelele sociale și articolele din ziar. Toate acestea sunt vorbele unor necunoscuți.

Se plimbă împreună de-a lungul râului Liffey, unde este atât de multă liniște; abia în a treia seară, Bo se lasă înduplecată. Merg să vadă un spectacol de musical, la teatrul de peste drum de apartament. Câte zile la rând nu s-a uitat Laura lung, pe fereastră, la oamenii care se revărsau dinăuntru, cu chipurile luminate de bucurie? Dar în timpul spectacolului, se trezește imitând tot felul de sunete; iar asta iscă o mică harță între Bo și unul dintre paznicii teatrului. I se pune capăt doar scoțând-o iute pe Laura din sală.

— Îmi pare rău, se scuză Laura, strângându-și haina mai tare în jurul corpului, căci răcoarea serii o face să se înfioare.

Se îndreaptă spre apartament, iar Laura se simte ca un copil care a fost certat.

— Nu-i nimic, răspunde Bo cu o voce din care răzbate exact opusul. Vrei să mâncăm niște sushi? propune ea, uitându-se spre restaurantul de lângă casă.

Tare i-ar plăcea Laurei niște sushi; însă din tonul lui Bo înțelege că i-au ajuns ieșirile pentru o singură seară. Știe deja ce urmează: Bo își va lua laptopul și se va retrage în dormitorul ei. Așa face seară de seară încă de când a plecat Solomon. Ca și cum s-ar teme să rămână singură cu Laura.

— Nu, este în regulă, răspunde Laura, deși îi ghiorțăie stomacul. Sau poate că nu stomacul ei scoate acel sunet. O să mă culc devreme azi.

Din nou.

Lui Bo îi convine de minune.

Când urcă în apartament, Bo își ia laptopul în brațe.

— Noapte bună, îi urează și își închide ușa dormitorului încet.

Laura iese pe balcon și urmărește trecătorii cu privirea.

În numai cinci zile de la audiție, vizionările online ale Păsării Liră au atins numărul de o sută de milioane. Canalele media nu se mai satură de ea, publică întruna informații despre această persoană misterioasă care a captivat atenția lumii întregi. Titlurile articolelor din ziarele de scandal strigă: PASĂREA A DEVENIT VIRALĂ.

Captivitatea în care o ține Bo ia sfârșit în cele din urmă. StarrGaze Entertainment o solicită pe Laura la Slaughter House, unde timp de două zile în șir acordă interviuri presei; se îmbulzesc s-o întâlnească și jurnaliști, o groază de jurnaliști, și fani dornici s-o filmeze, să-i transmită mesaje, cadouri și cuvinte de încurajare.

Cum s-ar autodescrie în cinci cuvinte?

Are vreun iubit?

I-ar plăcea să aibă copii?

Ce crede ea despre divergențele dintre sexe în materie de salarii?

Dacă ar putea să se transforme într-un fel de mâncare, ce fel de mâncare ar vrea să fie?

Care este filmul ei preferat?

Care sunt primele ei zece piese muzicale preferate?

Twitter sau Instagram?

Dacă ar naufragia pe o insulă pustie, care ar fi cartea pe care ar duce-o cu ea?

Ce anume o inspiră?

Care sunt sunetele ei preferate?

Care sunt imitatorii ei preferați?

Ce crede despre alegerile prezidențiale din Statele Unite ale Americii?

Are vreun sfat pentru tinerele femei?

Care este cel mai bun sfat pe care l-a primit vreodată?

Care este singura întrebare la care ar dori să răspundă și totuși nimeni nu i-a adresat-o?

De-a lungul celor două zile petrecute în biroul de presă al companiei Slaughter House, Bianca nu o scapă o clipă din ochi pe Laura. Între timp însă, Bo și Jack ajung să se certe.

Într-una dintre pauze, Laura se închide în baie; vocile lor arțăgoase răzbat până la ea; se ghemuiește, cu ochii închiși, încercând să se ferească de sunetul tastelor pe care Bianca îl face butonând telefonul încontinuu. Țac-țac. Țac-țac. Țac-țac. În mintea Laurei, zgomotul se întețește, curge tot mai iute, precum ticăitul unei bombe cu ceas.

— E cineva? se aude un ciocănit în ușă și abia atunci își dă seama că ea însăși scotea acel zgomot. Tace mâlc.

— Jack! strigă Bo dintr-odată, pe un ton nervos și Laura deschide ochii imediat. Vocea lui Bo răzbate prin gura de aerisire a toaletei.

— Bo! răspunde el jucăuș. Ce mă bucur că ai venit să mă vezi. De parcă nu mi-ar fi fost suficiente e-mailurile tale, mă bucur că vii în persoană să te iei de mine.

— Jack, uite ce: faptul că de două zile o ții aici pe Pasărea Liră e una. Dar să plănuiești s-o duci în Cork e deja altceva. Nu poți face una ca asta!

Se aude o ușă trântită. Și se lasă liniștea.

— Bineînțeles că pot. Ne trebuie înregistrări pentru presă și pentru spectacol. Doar nu vrei ca Pasărea Liră să meargă în Cork cu fiecare reprezentant al presei care dorește să-i ia un interviu. Păi nu cred că vrei asta. Drumul în Cork e cea mai bună soluție.

— Înregistrări în Cork am făcut eu deja – și sunt exclusive pentru documentarul meu. Ca să nu mai spun că în ultimele două zile nu

am avansat deloc cu filmul meu pentru că ai preluat tot controlul mediatic asupra Păsării Liră.

— Face parte din spectacol, Bo! spune el exasperat. Nu e nicio șmecherie! A semnat un contract care spune că va participa la activități de promovare. Știai asta, doar ai citit și tu contractul!

— În contract nu se specifică faptul că eu nu am voie să particip, ripostează Bo înfuriată.

— Iubito, ești singura căreia i-am permis să o filmeze pe Laura! Ai exclusivitate asupra scenelor din culise, asupra tuturor chestiilor după care tânjesc alții. Curt deja îmi face zile fripte știind că ți-am permis așa ceva – ce mai vrei de la mine?

— Eu *nu sunt* iubita ta. Directorul StarrGaze Entertainment nu este Curt, ești *tu!* Așa că fii bărbat!

Se lasă o clipă de tăcere.

— Hm… bărbat, zici? Credeam că sunt bărbat și că ție, ca femeie, ți-am dovedit-o deja.

Bo chicotește încetișor, stârnind pe buzele Laurei, care o aude, un mic surâs.

Când vorbește din nou, Bo s-a mai înmuiat.

— Jack, documentarul meu nu e gândit așa – filmări cu camera ascunsă, în culise sau reality show. Nici gând să îl transform în preambul pentru *StarrQuest.* Filmul meu este o privire serioasă aruncată asupra vieții ei, dinăuntru, nu din afară; dacă nu mă lași să vorbesc cu Laura, nu-mi pot da seama cum se simte.

— Dar locuiești cu ea, râde Jack. Nu poți să-ți dai seama când sunteți împreună?

În toaleta de alături cineva trage apa și acoperă răspunsul lui Bo.

— În ce-l privește pe Curt, rezolv eu, dacă accepți să iei cina cu mine. Mi-ai face o favoare, mai ales că m-am lăsat de fumat de dragul tău și știi cât de greu îmi e.

— Jack, râde Bo, ești imposibil. Am un iubit, *îți amintești?*

— Ah, da. Făt-Frumos cu păr lung și cu fire aprigă. Dar nu-i plecat din oraș?

— Jack… Ceea ce încerc să spun este că eu fac filme documentare, iar tu îmi compromiți arta. Cum de nu pricepi? Tocmai tu? Ai uitat câte lupte ai purtat în cariera ta muzicală? Pe Laura eu am descoperit-o și am adus-o la tine. Trebuie să fiu mai prezentă. Nu mă poți înlătura complet.

Dar restul discuției nu se mai aude – cineva a pornit uscătorul de mâini în baie. Apoi, câteva clipe mai târziu, un ciocănit în ușă o sperie de moarte pe Laura. E Bianca. O anunță că stă să înceapă următoarea întâlnire cu presa; va trebui să participe la un mic joc în cadrul filmulețului *Execuție sau libertate,* derivat din *StarrQuest.* Jocul se cheamă *Încearcă dacă te crezi îndeajuns de tare.* Concurenții trebuie să-și spargă în frunte șase ouă fierte, iar cel care nimerește singurul ou nefiert pierde jocul. Asta înseamnă că se umple de albuș și gălbenuș pe față.

Laura pierde jocul.

Mai sunt două săptămâni până să înceapă semifinalele. În weekend se va desfășura încă o tură de audiții live, apoi urmează o săptămână de pauză. Abia de lunea viitoare vor avea loc semifinalele – câte o emisiune pe seară constând în câte cinci evoluții; un singur concurent din cei cinci va merge în finală. A devenit limpede: și presa, și, mai ales, StarrQuest au nevoie ca Laura să rămână în atenția publicului. Căci, între timp, mulțimea admiratorilor ei crește de la o zi la alta. Fanii își așază chiar și corturi în apropierea studiourilor de filmări, cu speranța s-o zărească preț de-o clipă.

Pasărea Liră e pe buzele tuturor – pe buzele presei care vorbește despre obsesia publică, pe buzele publicului care citește despre

Pasărea Liră în presă. Obsesia presei hrănește obsesia publicului. Și invers. Din toate colțurile lumii se solicită interviuri cu Laura sau vreun material filmat, orice; din America, din Marea Britanie, din întreaga Europă și chiar din Australia. Din Japonia, Pasărea Liră e invitată să devină imaginea unui brand de băuturi răcoritoare. Dar negocierile conduse de Curtis eșuează; nu cad de acord asupra banilor.

Vin și cereri pentru ca Pasărea Liră să participe la evenimente private, la petreceri date de corporații sau la evenimente cu scop caritabil. Agenți și agenții se bat să o reprezinte, marile firme de relații publice vor să ajute la promovarea ei. Așa e, Păsării Liră îi trebuie un agent – dar are deja unul: conform contractului pe care Jack i l-a dat să-l semneze, se află de acum sub reprezentarea agenției StarrGaze Entertainment. Fără să-și dea seama, Bo a cedat dreptul asupra Păsării Liră.

Iar Solomon e încă în Elveția, la filmările emisiunii *Corpuri grotești.* Bo îl sună și i se plânge din primele clipe ale convorbirii:

— Tare mă tem că toate interviurile astea ridicole cu Pasărea Liră îmi vor transforma documentarul într-unul de doi bani. Tu știi cum lucrez eu: muncesc ani de zile la un proiect înainte să-l arăt lumii; îmi trebuie timp pentru editare, cercetare și definitivare. Dar acum lucrurile se mișcă atât de repede! *Eu* am descoperit-o pe Pasărea Liră, *eu* trebuia să fiu prima căreia își spune povestea! Și uite, are să fie totul dezvăluit cu mult înainte ca eu să-mi termin filmul. Te implor, nu-mi zice „Ți-am spus eu"… e ultimul lucru pe care vreau să-l aud acum…

Solomon clocotește de mânie.

— Păi, nu prea am ce altceva să zic, Bo.

Ea suspină enervată. Atitudinea lui Solomon nu îi este de niciun folos. Tocmai de asta a și amânat să-i împărtășească rezervele ei.

Acum însă are nevoie de ajutor, chiar are nevoie de cineva care s-o sfătuiască.

Nu a trecut decât o săptămână de la audiția Păsării Liră și interesul față de ea a atins deja cote prea mari. Oare cât va mai dura? Până când documentarul lui Bo va fi gata, Pasărea Liră va fi un subiect răsuflat – lumea va fi atât de sătulă de Pasărea Liră, încât nimeni nu va mai dori să audă de ea. Și atunci, Bo, cea care a descoperit-o, va fi ultima care să-i spună povestea. Ah! Parcă ar fi într-o cursă contra cronometru! Bo nu poate lucra sub asemenea presiune. Are senzația că niște gheare se întind către ea, gata să sfâșie bucăți din Pasărea Liră. Și dacă ea una simte așa ceva, oare ce e în sufletul Păsării Liră? Nici nu vrea să-și închipuie. Și de când a început să îi spună Pasărea Liră?

Pe măsură ce îi relatează lui Solomon, la telefon, tot ce se petrece de când e plecat, enervarea lui crește.

— Cum este Laura? se interesează.

— Este bine, îi răspunde Bo. Este ocupată. Abia apuc să o văd.

— A înțeles că nu e obligată să facă nimic din ce nu-i convine?

Bo îi răspunde șoptit, în așa fel încât Laura să nu o audă din camera alăturată.

— Ba este obligată, Sol. A semnat un contract…

El tace preț de o clipă.

— Este fericită, Bo?

— De unde naiba vrei să știu eu? Ține totul pentru ea.

— Sunetele ei, explică el încercând să-și păstreze calmul – dacă ar fi acolo, el ar și-ar da seama numaidecât. Cum sună zgomotele ei seara?

— Nu le-am dat atenție. Am fost atât de obosită, bănuiesc că deja m-am obișnuit cu sunetele acestea și am încetat să le mai aud.

Reușește să-l convingă pe Solomon să nu se întoarcă acasă. Doar nu are de gând să plece pur și simplu din emisiune – *Corpuri grotești* nu l-ar mai reangaja niciodată. Și apoi, nu e nicio criză de rezolvat aici, cu Laura. Îi împărtășește convingerea că Laura a făcut o pasiune pentru el; deci ar fi mai bine să stea la distanță. Și acesta este adevărul gol-goluț.

Bo cunoaște mai bine decât oricine potențialul Laurei – are atât de mult de oferit publicului. Nutrește speranța că se va descurca să-și canalizeze și concentreze întreg talentul într-o evoluție de numai două minute, în cadrul unei emisiuni transmise la televizor. O bună prestație a Laurei în semifinale ar fi în favoarea lui Bo. Dacă nu o poate avea în exclusivitate pe Laura, atunci o va avea măcar cu ajutorul spectacolului. Bo se întinde după telefon; are să-i trimită un mesaj lui Jack cu câteva idei legate de următoarea evoluție a Laurei.

Se pregătește de culcare, dar nici nu se așază bine în pat, că încep să se audă scâncetele unui cățeluș în vecini. Și, la fel cum făcuse și cu o noapte înainte, Laura îl imită pe un ton trist, domol. Bineînțeles că îl mințise pe Solomon în privința zgomotelor ei – cum să-i fi spus așa ceva? Nu putuse! Doar însuși Solomon îi explicase lui Bo ce erau toate aceste sunete: pură imitație, nicidecum vreun răspuns.

Bo stinge lumina; se învelește strâns cu pătura și își acoperă capul cu perna lui Solomon. Nu vrea ca vocea Laurei să-i mai ajungă la urechi.

23

La mai mult de o săptămână de la prima ei reprezentație, Solomon și Laura așteaptă în fața biroului de producție de la Slaughter House. Stau așezați pe scaune, cu capetele sprijinite de perete. Solomon abia s-a întors din Elveția. N-au apucat să-și vorbească. Îi aruncă scurte priviri furișate, încercând să-și dea seama cum se simte; nu se poate încrede în cuvintele lui Bo atunci când vine vorba de starea Laurei.

— Zici că suntem înapoi la școală și-am dat de belea cu directorul, spune Solomon, uitându-se la ea. Deodată realizează că Laura nu a mers la școală – de unde să știe ea despre ce vorbește el? Scuze, adaugă, nu contează.

— Eu *înțelege* glumă, răspunde ea cu accentul lui Tarzan. Pasărea Liră văzut TV. Pasărea Liră citit cărți.

Solomon râde înfundat.

— Bun, am înțeles.

Ivindu-se din camere neștiute, oamenii de pe coridor trec pe lângă ei, întârzie cu privirea asupra Laurei și șoptesc:

— Ea e!

Apoi dispar.

Sunt și unii care se perindă dinadins prin fața Laurei, doar ca să apuce s-o vadă cu propriii ochi; se duc până în capătul coridorului, acolo văd că e o fundătură și mai trec o dată prin dreptul ei, întorcându-se de unde au venit.

— Deci, noutăți? Ai avut o săptămână liniștită? glumește Solomon.

Laura râde.

I-a fost atât de dor de ea! Despărțirea de ea a fost ca o tortură, una necesară. Încă de când a auzit-o imitându-i râsul în noaptea aceea

când stătea în pat cu Bo, a știut că trebuie să plece. Îi datora asta lui Bo. I-o datora și Laurei. Doar așa putea fugi de sunetele ei nocturne. Să le audă era ca o invitație în adâncul inimii ei, era ca și cum ar fi răsfoit paginile jurnalului ei intim. Nu avea ce căuta acolo, cu atât mai mult cu cât își dorea să fie acolo. Exact fascinația pe care Laura o exercită acum asupra unei lumi o resimțise el în pădure, întâlnind-o pentru întâia oară. Simte însă că de când a plecat, s-au schimbat multe. Cine ar fi putut să intuiască toată această atenție de care Laura e înconjurată astăzi? StarrGaze ar trebui să poată gestiona acest succes. Chiar așa – cine se descurcă acum cu toate astea?

Un admirator tocmai îi face Laurei o poză pe ascuns, prefăcându-se că butonează un mesaj; dar telefonul e îndreptat asupra ei.

— Ce crezi despre tot ce se întâmplă? o întreabă Solomon. Am avut o săptămână nebună. Nu am apucat nici să vorbim.

— Nu, n-am apucat.

Laura îl imită dregându-și glasul și scărpinându-și barba nerasă. Toate zilele petrecute departe de ea nu-i folosiseră la nimic. Tot n-o uitase. Ai fi crezut că pe cât de mult se lupta Solomon să și-o scoată din minte, pe atât conspira universul s-o țină între gândurile lui. Toată săptămâna, numai despre Laura se vorbise în preajma lui.

Până și Paul, vedeta filmărilor pentru care mersese în Elveția, profitase de o clipă în care rămăseseră doar ei doi, departe de camerele de filmat, și-l întrebase:

— Ai văzut-o pe fata aceea?

La început, Solomon nu voia să vorbească despre ea; a descoperit apoi că prefăcându-se că n-o cunoaște, era și mai rău. Se trezea ascultându-i pe ceilalți vorbindu-i lui de Laura – cum arată, cum și-a irosit ea vremea înainte să apară la televizor și să-i uluiască. Atunci Solomon a început să admită că știe despre Laura, dar nici asta nu l-a ajutat. În loc să le închidă celor din jur gura, le-a dat ghes la

speculații: trebuie să fi avut fata asta vreun reportofon ascuns pe undeva. Și oare pe unde l-o fi ascuns, că doar rochia în care apăruse nu prea *ascundea* nimic?

Din fericire, nimeni nu descoperise încă unde locuiește Laura. Când nu se afla la studio, întâlnindu-se cu fanii, participând la vreo ședință foto sau făcând probă de costume, Laura rămânea ascunsă în apartament. Fusese fotografiată cumpărând flori pe Grafton Street – o fotografie aranjată – și apoi plimbându-se în parcul Stephen's Green. Și anume hrănind rațele. *Pasărea Liră hrănește păsările.* Va câștiga bani frumoși până la terminarea spectacolelor – subliniase unul dintre jurnaliștii unui ziar de scandal. Se preconizau câștiguri interesante scurgându-se în buzunarul Păsării Liră, din participări la eventuale reality show-uri, pictoriale pentru reviste, interviuri și reprezentații. Solomon nu-și poate da seama dacă oamenii ar fi fascinați ori s-ar plictisi de ea, dacă ar afla cum își petrece zilele – stând în apartament, cu televizorul oprit, sau pe balcon, admirând râul, imitând pasărea vecinului. Poate că Laurei i-ar fi plăcut să-și petreacă timpul gătind, dar, din păcate, Be nu este deloc mâncăcioasă; cu atât mai mici șanse ca tensiunea dintre ele să se risipească.

— Sunt bine, răspunde Laura c-un plescăit de gumă mestecată.

Solomon înțelege – Laura îl imita pe Jack.

— Ce-i cu el? o întreabă.

Ce ușurare pentru ea ca cel de alături s-o înțeleagă dintr-un sunet! Bo, în schimb, nu pricepe cele mai multe dintre lucrurile pe care vrea să le transmită. Nu face legăturile. Crede că Laura este ca o mașinărie stricată care reproduce sunete la întâmplare, nu sesizează referințele. Nici Jack, nici Bianca, nimeni altcineva nu le sesizează, cu excepția lui Rachel și, mai ales, a lui Solomon. Pentru el nu e deloc complicat, oricât de mult și-ar închipui Bo că el și Laura vorbesc într-

un limbaj secret. Nu este niciun secret. Pur și simplu el o ascultă cu atenție, atâta tot.

— Jack nu te place, îl anunță ea.

— Șocant, nu-i așa?

Dar Laurei nu-i vine să râdă. Are inima împovărată. Știe că singură a luat decizia de a participa la emisiune, dar a luat-o crezând că astfel va petrece mai mult timp cu el. Or, el parcă s-a îndepărtat de ea. După o săptămână departe de el, acum i se pare și mai distant! Nici măcar un telefon nu i-a dat.

Își face de lucru cu franjurile de piele întoarsă ale tivului rochiei. Le împletește, apoi le despletește și iar le împletește.

— Ar trebui să fii și tu acolo, cu ei, îi spune Solomon. Bo și Jack vorbesc despre tine și planifică lucruri care te privesc.

— Prefer să fiu aici, spune ea răspicat. Apoi schimbă subiectul, sperând să mai încălzească aerul dintre ei doi. Și, ce anume ai filmat săptămâna trecută?

Se preface că nu e mânioasă pe el fiindcă a părăsit-o; se preface că nu e înfuriată de propria furie. Doar Bo este iubita lui. Bo. Nu ea. Bo este totul. Laura nu este, nu ar putea fi niciodată și nici nu ar vrea să fie.

— Am filmat un bărbat ale cărui testicule cântăreau kilograme întregi.

Ea face ochii mari și izbucnește în râs.

— Știu că pare amuzant, dar este trist. Abia putea să meargă din cauza lor, așa umflate și continuând să crească. Nu a dus o viață normală până când s-a operat, adică săptămâna aceasta. Va dura o vreme, dar în cele din urmă va putea să meargă, va putea să aibă un loc de muncă și să poarte pantaloni care să-i vină bine. Exact ca femeia cu trei sâni.

— Cred că în emisiunea asta m-aș fi potrivit și eu.

— Dar corpul tău nu este deloc grotesc, sare Solomon cuprins de o roșeață în obraji, pe care încearcă s-o oprească cumva. Își sprijină capul de perete, închide ochii și își dorește să-i dispară îmbujorarea. Adică nu e nimic grotesc la *niciunul* dintre corpurile lor. Este doar o denumire stupidă. Toți oamenii aceia sunt diferiți. Asta-i tot.

— Hm… Totuși, eu sunt ciudată.

Solomon se uită în ochii ei, dar ea îi pleacă în poală, asupra franjurilor pe care le tot împletește.

— Laura… Tu nu ești ciudată, spune el hotărât.

— Citesc și eu ziarele. „Pasărea Liră este misterioasă, supranaturală, eterică, bizară", „Abilitatea neobișnuită a Păsării Liră…". Toate acestea înseamnă că sunt ciudată.

— Laura, insistă el pe un ton atât de ferm încât pare supărat.

Ea se uită la el surprinsă. Se oprește din lucrul mâinilor.

— Nu citi mizeriile acelea, auzi?

— Bo îmi spune că ar trebui să le citesc.

— *Niciodată* să nu citești mizeriile acelea. Nici pe cele bune, nici pe cele proaste. Tu nu ești ciudată.

— Bine.

Solomon arată așa furios, încât Laura tace, încurcată. Observă cum grumazul i s-a umflat, ochii i s-au întunecat, sprâncenele i s-au apropiat și cum pe frunte i-a apărut o cută de revoltă. Vocea i-a devenit mai gravă și a căpătat un ton tăios, își sprijină capul de perete și se uită în sus la bec; inspiră încet, cu nările dilatate, și mărul lui Adam pare mărit; poate că este furios sau poate că doar i se pare ei. Până și furia are sunetele ei.

Întoarce brusc capul înspre ea.

— Ce este?

— Astea sunt sunetele pe care le scot eu? întreabă el.

Laura nu este sigură ce sunet a reprodus.

— Parcă ar fi respirația unui cal la capătul cursei.

Ea ridică din umeri. Se gândește la altceva.

— Am fost cu Bo la teatrul de peste drum de apartament.

Solomon pare uimit – nu a știut.

— Asta e bine.

— A fost ideea mea să mergem. O idee proastă. A trebuit să plecăm în mijlocul spectacolului. Paznicul a spus că vocile mele îi zăpăceau pe actori. S-au oferit să mă pună într-un alt loc.

— Care paznic a fost? întreabă Solomon, plănuind să-l aștepte în fața teatrului, când va ieși de la serviciu.

— Dar s-a purtat politicos, să știi. Credea că era ceva în *neregulă* cu mine. Adică, în mod evident ceva *este* în neregulă cu mine pentru că a trebuit să plecăm.

I se umplu ochii de lacrimi și privește repede în altă parte; urăște să se arate supărată în fața lui, dar nu are pe nimeni căruia să-i împărtășească aceste gânduri, și simte că înnebunește. Să vorbească cu Bo ar fi ca și cum ar folosi un burete care nu absoarbe apa.

— Laura, murmură el și o prinde de mână.

Iar atingerea aceasta a lui înseamnă totul pentru ea. O trezește înapoi la viață. Îi înalță inima din locul în care îi căzuse împietrită.

— Îmi pare rău, nu am știut, Bo nu mi-a spus…

Acum el este cel furios. Pe Bo. Pe întreaga lume. Mâna lui o strânge cu putere pe a ei; o strânge când tare, când încet, iarăși puternic, iarăși blând.

— Haide să-ți zic ceva despre talentul tău, Laura. Oamenii întotdeauna spun că nu le place să-și audă propriile voci, știai asta? De obicei, atunci când oamenii se aud pe ei înșiși tresar sau sunt surprinși de felul în care li se aude vocea. Noi ne auzim pe noi înșine diferit. Ceea ce faci tu… – dar tace pentru că cineva se apropie de ei. Aici este o fundătură, spune el tăios, în timp ce domnișoara face

stânga-împrejur și se întoarce de unde a venit. După ce domnișoara a trecut de colț, se aud chicoteli și râsete de la un grup de fete. Solomon reia:

— Eu cred că ceea ce faci tu se cheamă să dai oamenilor șansa de a auzi lumea exact așa cum este ea. Fără filtre. Și în lumea actuală, orice este sălbatic și neșlefuit este o raritate. Oamenilor le place să te asculte, din același motiv pentru care le place să se uite la filme sau să se uite la opere de artă sau să asculte muzică. Toate formele de artă sunt interpretarea cuiva despre lume, și interpretare diferită de propriile lor interpretări. Dar tu o redai exact așa cum este. Ceea ce ai tu este un talent. Tu nu ești ciudată – și nu mai lăsa pe nimeni să-ți spună asta.

S-au adunat și mai multe lacrimi în ochii ei; Solomon ar vrea să o cuprindă în brațe. Dar nu poate căci ar fi greșit. Iar ea ar vrea să se ghemuiască la pieptul lui. Dar nu poate căci între ei doi Solomon ridică un zid. Uneori îl ridică, alteori îl coboară, de parcă ar fi ceva ce poate fi manevrat dintr-un buton.

Ușa de la biroul casei de producție se deschide. Bo iese. Și îi vede stând lipiți unul lângă altul. Solomon o ține de mână pe Laura. Ea-și trage mâna.

— Jack vrea să vorbească cu tine, o anunță Bo cu răceală în glas.

— Vrei să vin cu tine? se oferă Solomon.

— Nu, este ceva personal, răspunde Jack din spatele lui Bo.

Laura intră singură în birou, iar Solomon se uită în gol, la peretele din fața lui, înecându-se în furie. Pentru prima dată își ascultă respirația – răsuflă greu, fornăie precum un cal nărăvaș. Retrăiește senzația de carne vie zdrobindu-se de pumnul lui. Jack îi aruncă o privire piezișă, parcă provocându-l să mai îndrăznească o dată, să-i dea iarăși prilejul de a-l alunga din studiouri. Jack vrea ca Solomon

să sară la bătaie, și Solomon la rândul lui este gata să-l bată. Și o va face. Dar trebuie să aștepte momentul cel mai bun.

Bo se așază în scaun, lângă el, și-și face de lucru cu telefonul în mână.

— Nu v-a luat prea mult timp să vă țineți din nou de mână, remarcă ea veninoasă. Gata cu păstrarea distanței.

— Era supărată.

— Și tu ai alinat-o. Așa se cade, cum altfel?

Solomon se luptă cu imboldul de a se năpusti pe ușă afară. Dar rămâne locului.

— Mi-a povestit ce s-a întâmplat la spectacolul de musical. Bo se uită la el, pregătită să înfrunte o nouă ceartă; se freacă la ochi, cu un gest istovit. Ba nu, nu mai are energie să se certe.

— A imitat orchestra, Sol. Se chinuia să facă precum trombonul, iar și iar. Nu știam cum să mă descurc, așa că am scos-o de acolo. Nu ți-am spus ca să nu te enervezi, să nu te superi.

— Exact – mă supără că s-a întâmplat așa ceva! se enervează el.

— Și la ce bun să-ți fi spus? Oricum erai plecat în altă țară, îl convinge ea încetișor. M-am descurcat cum am putut mai bine.

— Era supărată din cauza asta.

— I-am explicat că nu a fost vina ei, oftează Bo. Dar știi că îi vine mai ușor să-și descarce sufletul în fața ta decât în fața mea.

O vreme rămân amândoi tăcuți. Solomon se calmează. Nu mai poate fi supărat pe Bo. Este furios pe el însuși – de ce nu a fost lângă Laura? Bo pune telefonul pe jos și-și trece mâinile peste față. Mărturisește:

— A ieșit un dezastru întâlnirea de adineauri. Jack vrea s-o trimită zilele astea cu avionul până în Australia. La Melbourne sau poate la Sydney. Zice că o aduce înapoi până luni, pentru semifinale.

— Câteva zile în Australia? Asta-i o tâmpenie. Va fi extenuată, spune Solomon, îndreptându-și spatele.

Lui Bo nu-i trecuse așa ceva prin cap.

— Dar pentru ce îți făceai atunci griji?

— Pentru că noi nu putem merge cu ea. Este o înțelegere exclusivă cu o revistă și cu o emisiune de televiziune din Australia. Nu vor permite accesul niciunei echipe de filmare care nu are legătură cu *StarrQuest.* Noi ar trebui să filmăm pentru documentar, dar Jack ne-o suflă de sub nas, *din nou.*

Cuvintele ei sună atât de rece și de egoist, încât Solomon se simte înăbușit de frustrare.

— Ești dezgustătoare, Bo.

Se ridică de lângă ea și se îndepărtează.

* * *

— Ce face Pasărea mea Liră? o întreabă Jack, luând-o pe Laura de braț și strângând-o cu putere. Zâmbește fals. Ce săptămână de rahat avem, nu-i așa?

Ea încuviințează.

— Iartă-mă pentru că vorbesc așa urât. Mi se pare nepotrivit în prezența ta. Îmi faci impresia unui înger.

O conduce spre un scaun, invitând-o să ia loc. El se așază la birou. O privește gânditor.

— Sper că nu ești, nu? Sau ești?

— Ce anume?

— Un înger.

— Nu, surâde ea.

El îi întoarce zâmbetul și bate darabana cu degetele în masă.

Laura îi imită sunetul.

— Ai dreptate. Am nevoie de o țigară. M-am lăsat de fumat acum o săptămână.

— Pentru Bo!

Jack pare surprins, apoi zâmbește.

— Ca să vezi! Chiar nu-ți scapă nimic, nu-i așa?

Laura imită plescăitul lui.

— O idee bună. Unde mi-am pus pachetul de gumă de mestecat? scotocește prin sertare. Nu știi cumva dacă aș avea vreo șansă? Cu Bo?

Laura ridică dintr-o sprânceană.

— Cu Bo Beep? Este cu Solomon.

— Mda, iubitul ei pletos. Ar trebui să-l lase pe fraierul acela. Tu locuiești cu ei. Ia spune-mi, sunt fericiți?

Laura mârâie la el – așa cum mârâia Mossie, auzind dinspre copaci un sunet necunoscut.

— Bine, bine, spune Jack și-și aruncă o pastilă de gumă în gură, în vreme ce Laura își îndreaptă atenția înspre pereți. Sunt decorați cu discuri înrămate, premii, artiști pe care îi recunoaște, alții pe care nu îi cunoaște, propria lui trupă, Jack Starr și Starr Gazers.

— Îți place muzica?

Laura dă din cap și reproduce pârâitul unui disc de vinil, asemenea unor bușteni care trosnesc în foc; e acel sunet confortabil, plăcut și imposibil de uitat. Îl uimește pe Jack.

— Doamne! Tu ai ascultat discuri de vinil?

— Mama și Gaga iubeau jazzul. Billie Holiday, Miles Davis, Nina Simone, Louis Armstrong… Fredonează „I'm a Fool to want You", cu o voce gravă. Cântecul preferat al lui Gaga, explică ea.

El scutură din cap, uluit; dar felul în care o măsoară din priviri o face să nu se simtă în largul ei. Se uită în altă parte.

— Bănuiesc că nu ai fost niciodată în Australia.

— Nu, îi răspunde ea zâmbind.

— Ei bine, australienii te vor. Doamne, și cât de tare te vor. Cel mai renumit talk show din Australia te-a invitat acolo. Cu excepția ursului koala, în Australia nu e nicio vietate mai importantă decât pasărea liră. Dar tu ești cât se poate de diferită. Uite, închipuie-ți că ursul ăsta koala face cât o mie de vedete pop îndrăgite și abordabile, dar tu ești de nedeslușit, ai ceva ce nimeni nu mai are. Nici nu-ți dai seama cât de prielnică este apariția ta. Ai apărut când aveam mai mare nevoie, pentru emisiunea mea, mă refer. De când tot încercăm să pătrundem pe piața australiană. Aș spune că tu ești biletul nostru de intrare. Rețelele de televiziune au vrut să vadă dacă putem stârni interesul publicului și am reușit. O sută de milioane de vizionări… spune el uitându-se la telefon. O sută unsprezece milioane de vizionări, râde. Nu trebuie să-ți faci griji, vei merge într-o călătorie gratuită până acolo. Și vei participa la cel mai mare talk show din Australia. Ți-am planificat și o ședință foto în compania unei păsări liră, e pentru o revistă. Apoi vei zbura înapoi pentru semifinala de luni seara. Ce zici?

— Zic că este… incredibil. Și vor veni și ceilalți cu mine?

— Care ceilalți?

— Ceilalți concurenți. Majoritatea nu prea mă plac.

— Sunt invidioși pe tine, îi explică Jack surâzător. Sunteți cu toții în competiție, unii împotriva altora. Și nu, ei nu vor merge cu tine. Această călătorie este exclusiv pentru tine.

Laura își mușcă buza, îngrijorată.

— Nu-ți face griji, și ei acordă interviuri. Probabil că au acordat chiar mai multe decât tine, dar tu ești cea care ai acaparat toată atenția publicului. Dacă i-aș cere oricăruia dintre ei să pornească în această călătorie, nu s-ar gândi la ceilalți concurenți. Aceasta este o

întrecere a talentelor, Pasăre Liră. Așa că fă bine și dă-i Biancăi detaliile din pașaport, ca să putem aranja zborul.

— Ah… Eu nu am pașaport.

— Nu-i nimic, spune el încurajator. Mai avem câteva zile la dispoziție, așa că vom putea face rost de unul. Show-ul nostru a mai fost nevoit să obțină pașapoarte în regim de urgență și înainte. Oficiul de pașapoarte ne va ajuta. Angajații biroului de pașapoarte sunt fani ai emisiunii. Tot ce trebuie să faci este să-i dai Biancăi certificatul tău de naștere. Nu contează dacă e din Cork, pentru că putem ridica pașaportul și din Dublin.

Laura se uită la el, cu gura căscată, neștiind ce să spună, înțelegând-o greșit, Jack râde. Ridică mâinile în aer, c-un gest de măreție:

— Ți-am spus să nu-ți faci griji, pentru că emisiunea aceasta rezolvă tot ce trebuie.

Laura înghite în sec.

— Nu, nu e vorba despre asta… Eu nu am certificat de naștere.

Atunci lui Jack zâmbetul îi dispare, în sfârșit.

În birou s-au adunat Bianca, Curtis și Jack; este o ședință de urgență. Curtis și Jack se uită la Laura. Ea ține ochii îndreptați asupra Biancăi, care citește lista de documente necesare emiterii unui pașaport.

— Certificat de botez ai?

— A spus nu, repetă Jack pe un ton și mai nervos.

— Foaie matricolă.

— Am făcut școală acasă.

— Mda, dar pentru examenele finale ar fi trebuit să fii inclusă pe liste.

— Nu am dat examenele finale.

— Bine, marfă! exclamă Bianca cu ochii în foaia printată de pe pagina oficială de la Oficiul pașapoarte. Ai vreo scrisoare de la cineva care te cunoaște de când erai mică, în care să specifice că te-ai născut în Irlanda?

Ridică privirea la Laura. Toți se uită la ea.

Jack râde.

— Bun, asta trebuie să fie ușor. Cunoști pe cineva care știe că te-ai născut?

De dragul lui Jack, Curt râde și el.

— Nu, răspunde Laura cu ochii în lacrimi. Îmi pare rău.

— Bun, stai așa. Aici ceva nu e în regulă. Trebuie să ne explici ce se petrece, i se adresează Jack cu blândețe, iar Curtis este și el doar ochi și urechi.

Partea a doua

Ființă solitară, pasărea liră este o creatură sălbatică. Nu poate sau nu vrea să trăiască în zone urbane, printre oameni. Fiindcă sunt blânde și timide, multe păsări liră au fost capturate și studiate de către zoologi experimentați. Dar ce s-a descoperit despre pasărea liră este că în captivitate se întristează și piere.

Ambrose Pratt,
Trilurile păsării liră

24

Dezvăluindu-le lui Curtis și lui Jack povestea vieții ei, Laurei i se aranjează prin StarrGaze Entertainment o apariție în cadrul celui mai renumit talk-show din radiodifuziune; întrebările care i se pun scot la iveală detalii inedite despre cei zece ani pe care i-a petrecut la cabana Toolin în cea mai deplină izolare. Apoi se discută și despre situația pașaportului ei, iscându-se o adevărată dezbatere: cum ar putea Laura sau oricine altcineva aflat într-o situație asemănătoare să obțină pașaport? Și din partea publicului, și din partea autorităților, se primesc numeroase telefoane; oamenii vin cu tot felul de sfaturi ori își împărtășesc propriile povești de viață. Cei de la biroul circumscripției electorale își iau angajamentul să o ajute.

A fost o zi istovitoare. Secată de energie după ce și-a deșertat inima, după ce și-a expus viața personală în auzul unor străini care i-au scotocit parcă în suflet, Laura se întoarce în apartament. Se sprijină de ușă. Migrena o chinuie iarăși. Strânge din ochi.

— Tocmai ai dezvăluit întregii națiuni ceea ce trebuia să fie exclusivitatea documentarului nostru!

Laura deschide ochii.

În fața ei, Bo și-a pus mâinile în șold. Niciodată nu a văzut-o atât de pornită.

— Este vreo problemă? întreabă Laura și se uită speriată la Solomon care tocmai iese din dormitor, să vadă ce se întâmplă.

Pe Bo o scoate din minți felul în care privirea ei pare să-l cheme în ajutor. Se folosește de el ca de o portiță de scăpare. Ce să vezi! Biata fetiță a munților, incapabilă să ia decizii singură, se dovedește a fi peste așteptări de isteață.

— Bineînțeles că este o problemă, o repede Bo. Mi-ai spus că participi la o emisiune radio pentru a vorbi despre pașaport,

nicidecum pentru a da *totul* în vileag!

Laura arată surprinsă.

— Documentarul îl faci cu *mine,* ai uitat? *Mie* trebuia să-mi fi destăinuit povestea vieții tale! Iar tu ce faci?! Plănuiești să dai o fugă în celălalt colț al lumii și să divulgi *totul* presei de scandal. Oh, da, am auzit și despre asta!

Laura se luptă cu un nod în gât. Scoate un sunet.

— Nu, nu începe iar cu astea, Laura, pe bune! Câteodată am senzația că scoți sunete doar ca să eviți o discuție. Suntem adulți! Comportă-te ca atare!

— Bo, o întrerupe Solomon, potolește-te!

Dar ea nu-l ia în seamă. Se dezlănțuie mai departe:

— Eu te-am descoperit, eu te-am adus aici, eu ți-am făcut rost de audiție, eu pun acoperiș deasupra capului tău și mâncare în farfuria ta! Dormi aici…

— Bo, oprește-te…

— Nu, nu mă întrerupe, ridică ea tonul. Ne-am înțeles să ne spui nouă povestea ta, nu să te folosești de noi pentru tot felul de avantaje – o măsoară pe Laura din cap până în picioare, se uită la hainele ei și la revistele pe care le ține în mână. Văd că răsfoiești reviste, ai o garderobă nouă și ochelari de firmă. Vrei să fii *cineva,* Laura? Despre asta este vorba?

— Bo! Taci din gură! zbiară Solomon.

O înspăimântă doar pe Laura; Bo nici măcar nu clipește.

— Nu te băga, Sol! Subiectul ăsta nu te privește pe tine, șuieră ea, cu subînțeles.

— Da, corect! Laura este puiuțul tău și al lui Jack, nu? Vă jucați amândoi de-a Dumnezeu cu viețile altora. *Tu* o acuzi pe Laura că urmărește faimă? Când ție și lui Jack numai la faimă vă stă mintea?

Strigă unul la altul și își aruncă vorbe grele. Laura se uită la ei tot mai speriată. Ochii i se umplu de lacrimi; își acoperă urechile cu mâinile. Se ferește din calea zgomotului, a veninului, mâniei și urii pe care le transmit doi oameni ce-ar trebui să se iubească.

— Opriți-vă! țipă deodată.

Amândoi se uită la ea. Laura tremură toată.

— Hainele astea nu-s ale mele, mi le-au dat cei de la emisiune și trebuie să le înapoiez la final. Iar revistele sunt de la Bianca – am primit propuneri de interviuri și de ședințe foto de la fiecare în parte și a trebuit să le răsfoiesc. Am refuzat interviurile – unei singure reviste i-am spus da, singurei reviste care mă va plăti ca să apar în paginile ei. În caz că nu ai observat, nu am niciun ban! i se ambalează glasul. Nu am bani să-mi plătesc mâncarea, nu am bani să-mi plătesc hainele, nu am bani să-ți cumpăr ție ceva frumos sau să te răsplătesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Și dincolo de asta, nici să obțin un pașaport nu am reușit. Nu am certificat de naștere. Nu am nici certificat de botez, nici foaie matricolă și nici măcar o scrisoare prin care cineva, oricine, să dea mărturie că m-am născut în Irlanda. A trebuit să merg la postul național de radio și să-mi relatez povestea, ca să obțin un pașaport! izbucnește ea în lacrimi de necaz. Ai idee cât de umilitor a fost? Crezi că eu *am vrut* să fac asta? După câte se pare, contractul pe care tu m-ai ajutat să-l semnez mă obligă să îndeplinesc toate sarcinile de promovare pe care *StarrQuest* mi le va impune. Australia este inclusă în contract. Dar nu-ți face griji, se pare că nu voi obține pașaportul! Și știi de ce? Pentru că nu-i nimeni pe lumea asta care să confirme că m-am născut sau că exist!

Înțelegerea noastră, Bo, a fost să mă las filmată în vreme ce încerc să-mi fac un rost în viață. Am acceptat, neavând încotro. Mi-ai spus că Joe nu mă mai vrea la cabană și, cum nu aveam unde altundeva să merg, te-am urmat pe tine. M-ai încurajat să particip la această

emisiune pentru că, ziceai tu, îmi va deschide drumuri. Aceasta sunt eu, încercând să aleg un drum, să fac ceva pentru mine în singurul mod pe care îl știu. Habar nu am ce fac, dar am avut încredere în tine, rostește Laura mai mult în direcția lui Solomon și vocea i se frânge. Apoi adaugă, cu privirea la Bo:

— Tu trebuia să te ții după mine, dar de fapt eu te-am urmat pe tine. Doar pe tine te-am avut să-mi vii în ajutor și nici nu știi cât de mult apreciez tot ce ai făcut: pentru mine. Gătesc cât pot de mult, în semn de mulțumire; caut să stau doar în camera mea sau pe balcon, ca să nu vă invadez intimitatea. Bo, chiar nu vreau să vă stau în cale. Fac tot ce pot.

Pare să fi ales deja. Lacrimile i s-au uscat pe obraji. Are o expresie decisă.

— Din nefericire, în loc să clădesc, pare că stric lucrurile. Voi face documentarul, pentru că am onoare și îți port recunoștință. Dar între timp cred că cel mai potrivit e să plec de aici, să te las în pace. Nu vreau să mai creez probleme – uitându-se la Solomon, îi vin lacrimi în ochi. În niciun caz nu vreau să intervin între voi doi.

Se îndreaptă spre ușa camerei ei.

— Laura, nu trebuie să pleci, rostește Solomon, îndurerat.

— Ba da, trebuie! răspunde ea încetișor și intră în dormitor, închizând ușa.

Cu o falcă-n cer și una-n pământ, Solomon își întoarce ochii către Bo.

— Ei, haide! șuieră ea printre dinți. Dacă sari și tu acum la gâtul meu pentru cine știe ce-am spus ori am făcut, să știi că urlu cât mă ține gura. Stai calm că nu pleacă nicăieri. Unde să se ducă? întreabă coborând vocea.

Solomon cade pe gânduri. Da, Bo are dreptate, unde să se ducă Laura? Se simte ușurat și totuși întristat pentru ea. El, unul, trebuie

totuși să se îndepărteze de Bo înainte să spună sau să facă ceva regretabil.

— Eu o întind de aici, își ridică el geaca din cuier. În clipa asta, nu pot să te am în fața ochilor și nu suport să fiu în preajma ta.

— N-ai decât! Sentimentul e reciproc.

— Și renunț la documentar. Nu vreau să am nimic de-a face cu el, adaugă dușmănos, fără să se gândească bine la ce spune.

Bo ezită. Îi răspunde cam neconvingător:

— Bine!

— Începuse frumos, dar tu l-ai transformat în ceva urât.

— Perfect! Mulțumesc!

— Mă auzi, Bo?

— Clar și răspicat, abuzându-mă verbal. Sunt o persoană îngrozitoare, Solomon, iar tu ești un sfânt. Am priceput! N-ai decât să dai bir cu fugiții, s-o găsi careva să îndrepte lucrurile în urma ta, nu-i așa? Și apoi vei face pe grozavul, ca de obicei, aruncând vina pe toți ceilalți în afară de tine.

— Du-te dracului!

Solomon își ia cheile și iese, trântind ușa.

În liniștea care s-a lăsat, Bo se așază pe canapea; clocotește toată. Dă energic din picior. Își mușcă unghiile. Și se preface că nu-i pasă de niciunul dintre ei doi. Trage cu dinții de o pieliță și o smulge; îi dă sângele. Bineînțeles că-i pasă! Totul depinde de acest documentar. Finanțarea, angajamentele față de investitori, reputația. Relația ei. Totul.

Din dormitorul Laurei nu răzbate vreun sunet de foială sau de împachetat bagaje. Bo se îndoiește că va pleca. Chiar așa e, cum i-a spus lui Solomon: Laura nu are unde să se ducă. Se scurg minute bune într-o tăcere totală; Bo se calmează. Probabil că a atacat-o prea dur pe Laura în legătură cu emisiunea radio. La urma urmelor, cum

să fi discutat ea despre neputința de a obține un pașaport, fără să fi explicat întreaga poveste? Nu este vina Laurei, nu pe de-a întregul. În fine, situația a scăpat de sub control. Nu s-au ținut de plan – dar cine și-ar fi putut imagina asemenea nebunie?

Se aude o bătaie la ușă. Bo se ridică să deschidă. O fi Solomon! Ah, nu, își luase cheile cu el.

— Cine e? întreabă Bo.

— Bianca de la *StarrQuest*. Cineva de jos m-a lăsat să intru.

Bo deschide ușa.

— Ce cauți aici?

— Salutare și ție! îi răspunde Bianca. Am venit să o iau pe Pasărea Liră. I-am rezervat o cameră la hotel.

Bo rămâne cu gura căscată.

— Dar nu o poți lua!

Bianca se încruntă.

— Nu o iau eu, ea m-a sunat. Salut! i se adresează cuiva din spatele ei.

Bo se zăpăcește complet. Să-l sune pe Sol, doar el poate opri totul! Până să se dezmeticească și să apuce telefonul, Laura trece pe lângă ea cărându-și bagajele. Iese pe ușă. Dar mai apoi întoarce capul spre Bo.

— Apreciez tot ceea ce ai făcut pentru mine. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să stau la voi acasă. Ai dreptate, Bo, sunt adult și nimeni nu trebuie să aibă grijă de mine.

Bo n-are replică. Se uită doar cum Pasărea Liră își întinde aripile și iese zburând din viața ei.

Cazată la un hotel din centrul orașului, Laura măsoară încăperea în lung și în lat; inima îi bate puternic, cuprinsă de panică.

Ce a făcut?! Ce a putut să facă?! A rupt-o cu oamenii de care într-adevăr are nevoie. Dar oricât de înspăimântată ar fi acum, nici nu se putea altfel. În apartament, atmosfera devenise toxică. Trebuia să plece de la ei. Și, oare, nu fusese chiar Solomon cel care prinsese a se îndepărta de ea? La început, ba îi era aproape, ba lua distanță; apoi dispăruse dintr-odată și rupsese orice legătură cu ea. Trăise ea de una singură aproape toată viața, dar nu însemna că nu-și poate da seama de sentimentele oamenilor.

Sunetul telefonului o face să tresară.

— Alo?

— Sunt Jane, de la recepție. Domnișoară Button, este aici un domn pe nume Solomon care dorește să vă vadă. Îl pot trimite sus la dumneavoastră?

Bătăile inimii ei se întețesc.

— Da, mulțumesc.

Abia mai respiră de emoție.

Fuge în baie și își dă cu apă rece pe față. Gândurile i se învălmășesc în minte. Ce să-i spună? Cum să-l refuze? Sigur îi va cere să se întoarcă în apartament. Sau poate că nici nu îl va refuza. Poate că asta și vrea – s-o ia din această cameră de hotel în care nu-și dorește să fie. Nu a mai salvat-o el și altă dată?

Aude o bătaie în ușă.

Singură cu el, într-o cameră de hotel… N-are încredere în ea însăși. Ceea ce simte pentru Solomon este greșit. Laura pune lanțul de siguranță la ușă. Și deschide. Nimerește cu ochii chiar în ochii lui Solomon – ochii lui întunecați. Nod în gât. Solomon se uită la lanț și se mâhnește.

— Înțeleg că nu vrei să mă vezi și nu te învinovățesc pentru asta. Vreau să-ți cer iertare pentru tot. Îmi pare rău pentru ce a spus Bo astăzi, îmi pare rău că te-am rugat să participi la *StarrQuest*, îmi pare

rău că te-am părăsit săptămâna aceasta și îmi pare rău că te-am smuls din casa ta. Îmi pare rău pentru toate acestea.

Cuvintele lui fac să-i bată inima și mai repede. Aproape că nu se poate concentra la ce aude:

— Nu te învinovățesc pentru că ai plecat din apartament. Ai avut dreptate. Nu te voi învinovăți nici dacă nu vei mai vrea să ne vezi vreodată. Solomon pleacă privirea în pământ. Am venit aici doar să-ți spun că îmi pare rău. Cred că ai dreptate, că-ți va fi mai bine fără noi. *StarrQuest* o să aibă grijă de tine. Te așteaptă atât de multe oportunități!

Îl simte punându-și mâna peste a ei. Și-a strecurat-o prin ușa întredeschisă. E o atingere blândă care o umple de fiori. Simte un amestec de adrenalină și dulce tristețe. Simte durerea despărțirii de el. Începe să-l piardă deja, îl vede îndepărtându-se și nu-și poate liniști deloc inima. Bate, bate întruna, cu zgomot de alertă. Tare ar fi vrut ca el să o ia de aici. În schimb, el o lasă să plece.

— Dacă ai vreodată nevoie de mine, adaugă el stânjenit, să știi că sunt aici. Voi fi întotdeauna aici.

Și parcă înainte să termine de rostit ultimul cuvânt, mâna lui nu mai este acolo; nici Solomon nu mai este. A rămas doar ea, fără suflare în piept, cu ochii goi.

Durerea de cap îi coboară în piept, chinuitoare.

Se lasă în jos, de-a lungul peretelui; împinge ușa și stă nemișcată pe podea până când în cameră se lasă întunericul. Iată – o nouă mare pierdere.

Ce a făcut?

25

Laura se înșelase cu privire la norocul lui Bo. Situația documentarului se înrăutățește pe măsură ce publicul oferă tot mai mult sprijin Păsării Liră. Traiul ei însingurat și trist le merge oamenilor la suflet. Vor să o ajute să-l lase în urmă. Nici nu apucă să se dezmeticească și capătă un pașaport temporar, în regim de urgență, ca să ajungă în Australia. Dar casei de producție Mouth to Mouth i se interzice să o însoțească.

Duminică seara, trăgând un mic troler după ea, Laura ia avionul către Australia. Va ajunge la destinație marți dimineață, cu o clipă înainte de răsăritul soarelui. Toată ziua va acorda interviuri și va face o sesiune de fotografii; miercuri va apărea la televizor; va părăsi Australia joi seara. Înapoi în Dublin sâmbătă noaptea, puțin înainte de miezul nopții. Două zile în Australia, și iarăși acasă, la timp pentru semifinala de luni seara.

Avionul aterizează dimineața devreme, iar Laura e chemată la treabă încă de la ora douăsprezece. Se presupune că s-a odihnit cu vârf și îndesat în timpul celor douăzeci și patru de ceasuri de zbor la clasa întâi. Însă abia dacă a reușit Laura să închidă măcar un ochi tot zborul – înconjurată de atâta noutate, de lucruri ce se cereau înțelese, deslușite. Prima oară într-un aeroport. Prima oară într-un avion. Cum se suise la bord, cum începuse să imite tot ce auzea. Spre exasperarea stewardesei imitase cam des sunetul butonului de comandat mâncare și băutură. Ping-ping. Ping-ping. După primele patru dăți în care venise degeaba, stewardesa nu a mai răspuns. Nu a fost de găsit nici când Laura a chemat-o cu adevărat, ca să ia tava cu mâncare.

În drum spre hotel, a făcut ochii mari de curiozitate – atâtea de văzut! Mai mulți fotografi și reporteri au așteptat-o pe aeroport; s-a

trezit apoi luată pe sus într-un jeep negru și dusă la Hotel Langham. Au cazat-o într-un apartament încântător. Face o baie, iar când este pe punctul de a ațipi, o sună la telefon Bianca. A venit cu mașina s-o ducă la sesiunea de fotografii de la Dandenong Ranges, deci să coboare.

Pe bancheta din spate a mașinii, Laura stă cuminte și tăcută. Nu conversează cu Bianca. Îi place așa. O întreagă lume nouă de asimilat: accente, sunete, mirosuri, peisaje. Dar oricât de mult ar vrea să se umple de această noutate, parcă o lasă totuși rece. Ceva lipsește. Ceva din însăși ființa ei a rămas în urmă. Îi este dor de casă. Numai de două ori în viață a mai chinuit-o acest dor: când s-a mutat de la familia ei la cabana Toolin, și apoi când s-a mutat de acolo la Dublin. Se simte fără legătură, parcă ar fi tot ea, doar că într-un loc nepotrivit. Și-n jurul ei, toți oamenii își văd mai departe de viețile lor.

Ședință foto cu Pasărea Liră – atât scrie în programul ei. Când ajunge însă la destinație, descoperă un loc magnific: Cascada Păsării Liră. Un spațiu creat special pentru nunți, în inima unei păduri de conifere din Dandenong Ranges, de la periferia orașului Melbourne.

Este întâmpinată de o întreagă echipă. Dă mâna cu atâția oameni și aude atât de multe nume, pe care le și uită imediat, că nu mai apucă să admire locul în care se află. Au pus-o deja în scaun, în fața oglinzii – o coafează și o machiază. Sunt cu toții prietenoși și vorbăreți, toți îmbrăcați în negru, dar Laura rămâne în lumea ei. Parcă s-ar uita la toți acești oameni de undeva din depărtare, și parcă ar fi totuși printre ei. Nu reușește să trăiască clipa.

Cu toții i-au urmărit audiția de la *StarrQuest*. Îi pun politicoși întrebări; unde a învățat să imite sunetele, cum a învățat să le imite? Dar Laura nu are ce le răspunde și atunci ei se retrag într-o tăcere discretă. Bianca o sfătuiește să pregătească totuși unele răspunsuri în

minte, pentru interviurile care vor urma. Laura trebuie să cumpănească bine; nu e obișnuită să se autoanalizeze sau să-și analizeze faptele. De ce face lucrurile pe care le face? De ce este așa cum este? Laura se întreabă la rându-i: de ce sunt toate astea atât de importante pentru restul lumii?

Oricât de familiarizați ar fi cu abilitatea ei de a imita sunete, parcă tresar din când în când auzind-o. În clipa în care stilista trage fermoarul unei genți, Laura redă întocmai zgomotul.

— Ești bine?

Strecoară mâna înăuntru și scoate din mica geantă o bară de haine, pliată. O desface și începe să prindă pe ea mai multe umerașe cu rochii.

Laura imită sunetul fixativului de păr.

— Vrei puțină apă?

— Ce faci, repeți?

Ceea ce nu știe publicul despre Pasărea Liră Laura Button, ceea ce nu s-a scris nicăieri, nici în presă, nici pe rețelele sociale, se referă la talentul ei: este cu totul și cu totul natural; nu scornit, nu inventat, nu conceput ca parte a unui act artistic. Ci face parte din ea, se află în ea însăși. Un stil – stilul ei. Or, nu s-a menționat nicăieri că este un talent spontan, firesc, de parcă singurele talente de luat în serios vin împachetate, învelite cu grijă și frumos livrate. Au înțeles oare că Laura nu-și poate porni sau opri sunetele ca și cum ar dispune de ele cu ajutorul unui robinet? Cum de se așteaptă ca Laura să se controleze?

Pe când Solomon nici măcar o dată nu-i ceruse să tacă; nici măcar o dată nu o întrebase ce-i cu zgomotele ei. Nici măcar o dată. Amețită de întrebările la care trebuie să dea răspuns, se trezește deodată tânjind după el.

Se concentrează la noile sunete, la noul accent, cu intonația în sus spre finalul propozițiilor.

Seara următoare va apărea la *Cory Cooke Show.* Va fi prezent și Jack acolo – va da și el un interviu – și tot acolo va fi și Will Smith, promovându-și noul film. Apoi în emisiune va veni rândul Păsării Liră.

— Ce va trebui să fac în emisiunea asta? o întreabă pe Bianca.

Bianca stă lângă cuierul cu haine și alege rochii; din când în când mai probează câte una, peste haine, în fața oglinzii.

— În program scrie SVCU, îi răspunde.

— Ce înseamnă SVCU?

Biancăi nu-i vine să creadă – vorbește serios?!

— Se va confirma ulterior – SVCU. Adică aflăm mai încolo ce vor să faci.

O oră mai târziu, e gata – coafată și machiată. Trebuie să-i fie alese hainele. Șase costumații pentru șase sesiuni foto. Pentru orice eventualitate, au fost aduse opt costumații. Între timp, Bianca primește scenariul pentru emisiunea din seara următoare. Pasărea Liră va sta la început printre spectatori, pe rândul din față. Camera de luat vederi se va opri asupra ei în timp ce, așezat pe canapea în centrul scenei, Jack va vorbi despre impactul ei asupra *StarrQuest.* Deci: în primul rând de spectatori, la *Cory Cooke Show* – chiar că a dat norocul peste ea!

Și încă o oră mai târziu, pe rețelele sociale circulă deja fotografiile cu Laura în aeroport; interesul publicului față de prezența ei în Australia crește. Bianca primește un nou apel de la echipa emisiunii *Cory Cooke Show.* Au decis ca Laurei să i se adreseze două întrebări în direct, chiar de către gazda emisiunii. Întrebările SVCU, după ședința de redacție. Până ce vestimentația Laurei e stabilită pentru sesiunea foto, are loc o nouă schimbare în ce privește seara apariției

la televizor. Nu va mai sta în primul rând, printre spectatori, ci va păși pe faimoasele trepte ale emisiunii. Este o mare onoare, îi explică Bianca, căci trebuie să fii vedetă ca să poți călca pe acele trepte! Și chiar pare să fi devenit brusc o vedetă – cel puțin în ochii Biancăi. Dar ce va face Laura odată ce va ajunge la capătul scărilor? SVCU!

Înainte de a îmbrăca prima ținută pentru ședința foto, i se acordă un minut; iese să ia o gură de aer proaspăt, și începe în sfârșit să se relaxeze. Nu c-ar fi fost încordată, dar pădurea o odihnește. Aproape că uitase senzația de tihnă din zilele de odinioară, zile pline de treburi casnice, zile armonioase. Nici măcar în cele mai plăcute momente petrecute în Dublin, stând pe canapea, cu o ceașcă de ceai în mână, de vorbă cu Solomon, nu simțise atâta pace.

Laura închide ochii și inspiră. Savurează aerul proaspăt, accentul limbii, ciripitul păsărilor. Când se întoarce, îi vede pe toți – echipa de stiliști, fotografi și jurnaliști – înghesuiți în cadrul ușii, holbându-se la ea.

— Ce este? Mi-am stricat părul?

Fata de la machiaj, Wanda, îi răspunde amuzată:

— Ai cântat ca un pescăruș albastru.

— Serios? se miră Laura.

— Și ca o pasăre Whip, adaugă colega Wandei.

— Nici măcar nu știu ce este o pasăre Whip, mărturisește Laura zâmbind.

I se alătură cu toții pe verandă; Bianca se uită nerăbdătoare la ceas. Din toată echipa, Jack a ales-o tocmai pe ea pentru a o însoți pe Laura în Australia. Și asta fiindcă le apropie vârsta; e doar cu un an mai tânără decât Pasărea Liră. Pentru ea, această misiune înseamnă aproape o promovare; totuși, Laura a intuit că și Bianca e la fel de emoționată, oricât s-ar preface de calmă și de încrezătoare.

— Acolo, spune Wanda, acela e pescărușul albastru. Jane, cum face o pasăre Whip?

Își încordează cu toții auzul.

— Ascultă, șoptește Jane privind-o pe Laura. Acolo!

Laura închide ochii și ascultă. Nici măcar nu-și dă seama că încearcă să imite sunetele; dar toți izbucnesc în râsete entuziasmate.

— Ești absolut fantastică!

Se întrec unii cu alții, indicându-i și alte păsări ce cântă împrejur. Nu le știu nici ei pe toate – câteva coțofene, niște papagali kakadu e tot ce recunosc, după triluri. Laurei îi este însă îndeajuns să asculte toate aceste sunete noi; nu ține morțiș să afle ce sunt. Bianca le atrage atenția: stau rău cu timpul! Pentru Laura contează totuși mai mult că întreaga echipă a luat o mică pauză.

— E minunat! exclamă Jane, ridicând privirea înspre cer și apoi închizând ochii. Uneori este grozav să… te oprești pur și simplu.

Ceilalți o aprobă tacit, inspirând aerul proaspăt, bucurându-se de clipele de pauză, până ce o vor lua de la capăt; alte programări, fuga acasă sau la propriile mici afaceri, veșnic alergând, veșnic planificând clipa următoare. Cel puțin acum se pot bucura de prezent.

— Să știi că ai venit la momentul potrivit, o vestește Grace. Păsările liră se împerechează în miezul iernii, iar masculii încep să cânte cu o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui. Și cântă din tot pieptul, adaugă râzând.

— Vrei să știi ceva? intervine Bianca. E posibil ca tu să nu imiți de fapt pescărușul albastru.

Se răsucesc cu toții înspre Bianca.

— Cred că imiți o pasăre liră *imitând* un pescăruș albastru.

Chiar e *ceva*, mai ales venind din partea Biancăi; parcă nici ei nu-i vine să creadă ce-a spus. Și ea, și Laura izbucnesc în râs. Amândouă

deodată, ca de-o glumă a lor, secretă.

* * *

Prima rochie. Laura și echipa sunt gata de prima ședință foto în aer liber. Toți ochii se ațintesc curioși asupra ei – echipa de stiliști, doi fotografi, un asistent și Grace, jurnalista. Devine puțin stingheră.

În Australia, luna iunie înseamnă miez de iarnă, dar natura abundă în verdeață. Și după tot aerul condiționat din avion și din camera de hotel, Laura se bucură de aerul curat de aici. Își umple plămânii în voie. Tânjește să se plimbe de-a lungul pădurii, dar stilistul nu e de acord – ar murdări pantofii care oricum îi sunt mari. I-a umplut în vârf cu șervețele. Și nici rochia nu-i vine, e prea largă, așa că i-au prins-o cu ace la spate. Ar face bine să nu se aplece; ar face și mai bine să se răsucească spre pasărea liră doar puțin, nu cumva să i se vadă acele prinse în rochie.

Câteva retușuri la coafură și machiaj, în timp ce fotograful verifică luminile. Se aude vocea Biancăi povestind cuiva la telefon că, în emisiunea lui Cory Cooke, Pasărea Liră urmează să coboare pe celebrele trepte. Vestea îi impresionează pe cei de față. Da, Pasărea Liră nu va sta nici pe canapea, nici printre spectatori. De fapt, va fi poftită să șadă pe undeva? SVCU! Laura râde de una singură, stârnind priviri mirate. Se uită la ea de parcă ar fi ciudată. Iar asta o face să râdă și mai tare. Li se pare ciudată *acum*?

Fotograful dorește să schimbe câteva vorbe cu ea. O ia deoparte și face un pic pe importantul, serios și încruntat. Arată chipeș, tricoul îi plesnește pe bicepși, iar blugii negri cu talie joasă, căzuți pe șolduri, lasă la vedere un început de literă V. Poartă sau nu lenjerie intimă? Îi dă Laurei indicații despre cum să pozeze, dar ei i se pare că flirtează. O citește pe chipul lui. Pe buzele și în ochii lui. Cochetează cu ea și

nu poartă nimic pe sub blugi. Interesant! Dar în clipa următoare înțelege că e felul lui de a fi. Așa se uită el în jur, mijește ochii, strânge din buze, își mângâie părul. Fotograful acesta flirtează cu tot ce vede. Laura se lasă pradă unei stări de istovire. Nici n-a prea mâncat; înfulecase la hotel un bol cu fructe. Parcă o ia o slăbiciune, o amețeală. Atâția oameni în jur, atâtea schimbări, atâtea lucruri de pătruns și de înțeles pentru a putea colabora cu ei… e sleită de puteri. Probabil că și Bianca are aceeași stare; s-a retras într-un colț și soarbe întruna dintr-o sticlă cu apă.

Laura se uită în jur.

— Așteptăm să-și facă apariția o pasăre liră?

— O aducem noi aici, îi zâmbește Grace.

Și chiar asta fac. Așa cum au adus-o pe Laura în zbor până la ei, aduc și o pasăre liră – transportată într-o colivie, de un pădurar, care-o așază jos, în iarbă. Seamănă cu o bibilică, are gâtul lung și un penaj impresionant. Fotograful îi indică unde să se așeze în cadru. Pe tălpile pantofilor i-au lipit scotch ca să nu-i murdărească; îi atrag atenția să nu-i „târască" căci trebuie returnați la magazin chiar în aceeași zi. Toată lumea se uită la ea, așteptând cu sufletul la gură.

Oare ce or aștepta așa? se miră Laura. Ca ea să înceapă o conversație cu pasărea, într-o limbă a lor, tainică? Doar este o pasăre. O pasăre speriată, capturată, transportată prin rezervație și apoi trântită lângă o femeie epuizată din cauza diferenței de fus orar. Iar Laura, în ciuda poreclei ei, este totuși ființă umană, este om! Nu are puterea de a comunica, de a se înțelege cu păsările. Și nici pasărea aceasta nu are puterea de-a comunica cu ea. Amândouă au doar puterea de a imita. Și totuși, cei din jur par emoționați să le vadă laolaltă.

Păsării liră nu i se dă drumul din colivie până ce fotograful nu potrivește luminile. Micuța înaripată se agită., Laura îi imită sunetele

neliniștite. Imediat ce este eliberată, pasărea țopăie până în spatele unui copac, punându-se la adăpost.

— Nu te pot învinovăți, îi șoptește Laura în auzul tuturor.

Și se ia după pasăre, iscând o mică zarvă, căci i se văd în cadru acele de siguranță prinse în rochia cu două numere mai mari. Își azvârle din picioare pantofii, iar stilistul se aruncă după ei în iarbă. Laura se apropie de pasărea liră, cât s-o poată vedea bine. Înlemnește în fața ei. Ascultă micul glăscior al păsării imitând zgomotul produs de obiectivul aparatului de fotografiat. Zâmbește și se lasă ușurel pe vine. Fotograful îi cere să se apropie mai mult, dar ar însemna s-o sperie. Pasărea și-ar lua zborul. Dacă ar fi în locul ei, ea una asta ar face. Și chiar asta ar trebui să facă.

Fotograful se lasă în jos, se apleacă în iarbă, căutând unghiul perfect. Îi cere Laurei să-și întoarcă fața spre el. Apoi bărbia într-o parte. Să-și deschidă sau să-și închidă palma. Să-și lase brațul în jos, relaxat. Să se uite la pasărea liră. Să se uite dincolo de pasărea liră. Să se uite la pasărea liră, dar pe deasupra ei, în depărtare. Să mijească ochii, să-i închidă, să-i deschidă numărând până la trei. Fără degete! Să țuguie buzele. Să îndoaie puțin genunchiul. Să încline un strop bărbia, ah, nu, nu în direcția aceea, în ailaltă. Să creeze o legătură cu pasărea liră.

Ei bine, dacă fotograful mai face un singur pas înspre ea, are de gând să fugă și să se ascundă. O va zbughi, așa cum face această micuță creatură.

Îi vine în minte casa ei părintească, într-o zi în care ieșise la joacă. Trebuia să se întoarcă acasă până la prânz, doar că pierduse noțiunea timpului. Și când ajunsese, târziu, acasă, sosise deja o clientă. Parcase mașina pe alee și-și lăsase copiii s-o aștepte în grădină. Laura nu mai fusese niciodată atât de aproape de alți copii înainte. Citise despre ei în cărți, îi văzuse la televizor, îi urmărise de la geamul mașinii când

călătorea departe de Cork. Atunci fugise în pădure să se ascundă – suficient de departe încât ei nici să nu-i bănuiască existența, suficient de aproape încât să simtă că face parte din grupul lor. Copiii se jucau, aruncând bețișoare în pârâu; îndrăznise și ea să arunce unul, închipuindu-și că face parte din gașcă. Iar ei își închipuiseră că bețișorul căzuse dintr-un copac. Din acea zi, își planificase mici escapade prin ascunzișuri. Se furișa pe lângă oamenii care se plimbau, oameni în trecere, vânători și hoinari.

Când își ridică privirea, Laura vede lacrimi în ochii stilistei. Fotografii fac poze de zor, mulțumiți. Habar nu are ce sunete a imitat cu gândul la copilăria ei. Pare că i-a întristat pe cei prezenți acolo. Abia când aude micuța înaripată imitând-o, înțelege. Pasărea liră scoate sunete de veselie. Râsetele fericite ale unor copii. Laura o privește, complet surprinsă. Pasărea o privește înapoi.

Tac amândouă. Laura se uită adânc în ochișorii aceia, întrebându-se dacă nu cumva au stabilit o legătură. Poate că lumea are dreptate, poate că se pot înțelege una pe alta.

Fotograful face un pas în față și pasărea liră țâșnește. Dezolat, bărbatul pleacă aparatul foto. Laura însă urmărește pasărea, bucurându-se că a scăpat. Îi dorește să-și găsească cât mai degrabă o pasăre pereche. Ea însăși tânjește după un suflet pereche.

Seara următoare. Așezat pe canapea, sub luminile reflectoarelor, Jack stă de vorbă cu Cory Cooke despre succesele lui trecute, despre problemele cu drogurile și perioada petrecută la centrul de dezintoxicare, despre căsnicia eșuată, despre ascensiune și succesul neașteptat cu *StarrQuest*. În fine, la ora zece fără optsprezece minute, Cory Cooke anunță următorul invitat: Pasărea Liră.

— De pe vremea lui Michael Winslow, Omul cu zece mii de sunete, din filmul *Academia de Poliție*[16], n-am mai văzut așa ceva.

Poreclită Pasărea Liră, următoarea noastră invitată a participat la emisiunea *StarrQuest* din Irlanda și într-o singură săptămână a înregistrat două sute de milioane de vizualizări pe YouTube. Uluitor!

— De fapt, între timp s-au făcut două sute douăzeci, intervine Jack, stârnind râsete în public.

— Asta este și mai bine, râde și Cory. Iat-o pe Pasărea Liră!

Spectatorii se dezlănțuie – aproape la fel de zgomotos ca la apariția lui Will Smith.

Laura poartă o rochie roșie fabuloasă, atât de strâmtă, încât stilista a denumit-o rochia-bandaj. Au dat-o cu mult roșu aprins pe buze, și le ține nemișcate, de frică să nu întindă rujul. Iar tocurile sunt înalte și fac să-i tremure gleznele în timp ce pășește. Din capul scărilor, așa cum i s-a spus, le face cu mâna discret spectatorilor și telespectatorilor. Apoi coboară treptele rezervate de obicei vedetelor. Se oprește în zona în care i s-a indicat să rămână, acolo unde este un marcaj pe jos făcut cu bandă adezivă, și își salută gazda. Nu se așază pe canapea și nici pe rândul din față. Totul a fost confirmat cu treizeci de minute înainte de emisiune.

— Pasăre Liră, bine ai venit în țara adevăratelor păsări liră!

— Mulțumesc, zâmbește ea.

— Cum a fost zborul tău? Este pentru prima dată când zbori cu avionul, nu-i așa?

În loc de răspuns, Laura reproduce prinderea centurii, butonul de comandă, zgomotul de aterizare.

În public, spectatorii râd.

— Cred că ai avut și o ședință foto cu o pasăre liră. Cum a fost să-ți întâlnești ruda?

Alte râsete în public.

Triluri: pescărușul albastru, coțofana, pasărea Whip, papagalul kakadu. Și *țac-țac*-ul aparatului foto.

Spectatorii sunt încântați. Și Laura mai adaugă un sunet – sunet de tren. Neplănuit. Pur și simplu îi trecuse prin minte.

— Exact! exclamă Cory surprins și râde. Pufăitorul Billy, trenul cu aburi! Am stat de vorbă cu Jack despre incredibila reacție stârnită de audiția ta și despre efectul asupra emisiunii sale. Nu-mi pot imagina ce efect a avut totul asupra ta. După asemenea reacții, ești bucuroasă că te-ai prezentat la audițiile *StarrQuest?*

— Sunt bucuroasă. Sunt copleșită. Toată lumea a fost atât de amabilă! Iar venirea aici – în momentul acela scoate sunetul de prindere a centurii de siguranță, a butonului pentru chemarea stewardului, sunetul declanșatorului de la aparatul foto – a constituit o experiență fantastică. Viața mea s-a schimbat complet.

— Ce așteptări ai de la această experiență? Speri la propria ta emisiune? Poate o carieră în televiziune, poate pe scenă? Ce fel de carieră ai putea urma cu un astfel de talent?

Laura cade pe gânduri. Dar durează prea mult pentru o emisiune în direct, așa că prezentatorul continuă:

— De ce te-ai înscris în emisiune? Ai făcut-o pentru Jack? Erai una dintre admiratoarele lui?

— Nu, scutură energic din cap și spectatorii râd. Jack își ascunde capul în mâini, prefăcându-se stânjenit.

— Voiai ca viața ta să se schimbe, sugerează Cory, grăbindu-se să încheie emisiunea într-o notă reușită.

— Viața mea s-a schimbat deja. Tatăl meu a murit, iar unchiul și-a dorit ca eu să plec de pe pământul lui. Mama și bunica au murit în urmă cu mulți ani. Nu am avut de ales. A trebuit să accept schimbarea. A trebuit să mă schimb odată cu schimbarea. A trebuit să-mi încep viața.

Cory Cooke pare înduioșat; o fixează cu o privire pătrunzătoare. E mai mult decât un om care ascultă ce i se șoptește în cască.

— Ei bine, Pasăre Liră, în numele Australiei, îți dorim noroc și sperăm să obții ceea ce dorești în viață.

— A ieșit perfect, spune Jack, îmbrățișând-o în culise. Vezi cât de lin a mers totul? Până când ajungi înapoi în studio pentru semifinale, vei fi deja o profesionistă experimentată.

Jack, Curtis și restul echipei iau cina în oraș. Jack vrea s-o ia cu ei și pe Laura, să-i facă cunoștință cu lumea. Dar ea insistă să se întoarcă la hotel. Are nevoie de somn, de izolare. Are nevoie să stea cu sine însăși. Chiar nu știe cum suportă Jack să fie mereu înconjurat de atâția oameni; cum de e mereu plin de energie? Ea, una, este extenuată. Iar oboseala pricinuită de diferența de fus orar a zăpăcit-o complet. I se clatină pământul sub picioare, de parcă s-ar găsi într-o barcă.

În lift dă peste Bianca.

— Tu nu te duci în oraș cu ceilalți? o întreabă.

Bianca închide ochii suspinând.

— M-am fofilat. Ai simțit vreodată că dacă te mai întreabă cineva un singur lucru o iei razna și începi să zbieri la el?

Laura e un pic nedumerită și Bianca râde.

— Nu mă refeream la tine.

— Ah, ce bine!

Chiar astăzi i se păruse că ele două încep să se împrietenească.

— Sunt obosită și nu-mi place să fiu înconjurată de mulți oameni.

Laura nu mai înțelege nimic:

— Dar tu te descurci *excelent* cu oamenii.

Doar petrecuse toată ziua organizând, întâmpinând și aranjând totul pentru ea.

— Pentru scurt timp, apoi, după ce m-au stors cu toții de vlagă, trebuie să-mi reîncarc bateriile.

— Deci nu sunt singura care se simte așa! exclamă Laura șocată.

— Nu, clar nu ești singura, cască Bianca. Mama susține că mă simt așa pentru că sunt empatică. Simt energia celorlalți oameni și asta mă vlăguiește. Dar cred că e doar drăguță cu mine. De fapt, am eu explicația mea: sunt afurisită.

Liftul se oprește; ușile se deschid. Laura iese râzând și Bianca coboară și ea chicotind.

— Noapte bună!

Laura stă goală pușcă pe patul enorm din apartamentul hotelului. Și-a scos toate hainele pe care i s-a spus să le poarte în viața ei cea nouă. Îmbrăcată cu ele, se simte ca într-o uniformă; nici hainele pe care le-a purtat în viața ei de dinainte nu i se mai potrivesc.

Scotocește în poșetă căutând programul pentru a doua zi. Pagina suplimentară pe care i-o dăduse Bianca cu câteva ore în urmă cade pe jos.

Interviu cu Cory Cooke

Î1. Pasăre Liră, cum a fost călătoria ta spre Australia? A fost prima dată când ai călătorit cu avionul?

Pasărea Liră: sunetele avionului. Centura, butonul de apel pentru stewarzi.

Î2. Cum te-ai simțit când ai cunoscut-o pe adevărata pasăre liră?

Pasărea Liră: pescărușul albastru, declanșatorul aparatului de fotografiat, coțofana, papagalul, pasărea Whip.

Î3. Ești bucuroasă că te-ai înscris în concurs?

Pasărea Liră: a fost copleșitor, dar toți au fost atât de amabili, iar faptul că am venit aici este o experiență inedită. Viața mea s-a schimbat complet.

Mototolește pagina, dezgustată de ea însăși. De parcă ar fi o maimuță care își face numărul. Jack o convinsese că emisiunea asta îi va șlefui talentul, dar ei îi vine în minte piatra abrazivă de care Gaga

șlefuia lama cuțitului pentru friptura de duminică. Pe atunci, expresia de pe chipul lui Gaga când trecea lama cuțitului peste piatră o înspăimânta. Mai ales știind ce credea lumea despre Gaga.

Telefonul de lângă pat țârâie; îi provoacă iarăși vechea ei durere de cap, chiar în spatele ochilor. Suferă tot mai des de migrene. Ignoră telefonul, convinsă că sunt cei de la StarrGaze. Cine știe ce-i mai cer să facă? De unde să știe sau cum ar putea ea să simtă că la capătul celălalt al telefonului se află Solomon? La el s-a făcut dimineață… O sună cu disperare, să se asigure că toate îi merg bine.

Se vâră sub pătură și își acoperă capul cu perna, ca să nu mai audă țârâitul. Sătulă de sunete.

Stă goală în pat până ce o ia somnul. Adoarme, având în minte sunetul cuțitului pe care Gaga îl tot ascute de piatră, când pe o parte, când pe alta. Îl ascute și îl ascute, cu o expresie feroce pe chip.

26

Sub picioarele Laurei, podeaua parcă se învolburează. Ai zice că se află într-o barcă. Ieri pe vremea asta era în Australia. Să fi fost ieri sau alaltăieri? Cât timp a durat zborul? Nu știe sigur. Știe însă că este luni seara, ziua semifinalei. Ziua de ieri și-a petrecut-o la repetiții. Cu doar câteva zile în urmă venise iarna, iar acum este vară. Nu-și mai amintește. Furtuna se întețește, valurile se ridică și mai sus. Întinde mâna înspre perete, căutând un punct de echilibru. Cineva îi trage mâna – Gloria, coregrafa *StarrQuest.*

— Nu atinge decorul! îi șuieră printre dinți, privind-o cu furie.

Bineînțeles. Dacă Laura s-ar fi sprijinit de perete, întreaga construcție s-ar fi răsturnat. Chiar așa? Cu siguranță că decorurile se fac din materiale mai rezistente! Este un decor cu tapet floral, sugerând sufrageria unei bătrâne, după câte se pare, pregătit pentru evoluțiile dinaintea Laurei. Nu-și poate da seama ce legătură are acest decor cu reprezentația care urmează, dar nici nu se poate concentra cât să înțeleagă. Un decor fictiv, precum tot ce o înconjoară încă de când a ajuns aici. Camerele false au fost doar începutul. Cabluri la vedere peste tot, pereți falși, fără tavane. Încăperile dinapoia scenei, ușile din spate, culisele unei lumi spectaculoase de televiziune. Din hoteluri a ieșit prin bucătărie, din restaurante pe scările de incendiu; în clădiri s-a strecurat pe ușile dosnice, înconjurate de gunoaie. Se târăște prin cotloane, pe la colțuri, pe margine, pentru ca dintr-odată să-și facă apariția, să fie în centrul atenției. Se așteaptă de la ea să se strecoare prin întuneric pentru a ieși să strălucească. Sub picioarele ei, podeaua se mai zvârcolește o dată; oboseala cauzată de diferența de fus orar o doboară. Laura strânge din ochi și trage adânc aer în piept.

— Ești bine? o întreabă Bianca.

Bianca renunțase la zilele libere primite după întoarcerea din Australia. Venise să fie alături de ea; un gest pe care Laura îl apreciază.

Doar câteva minute au mai rămas până la evoluția ei în semifinală; la sugestia Biancăi, au lăsat-o până în ultimul moment să se odihnească. A apucat să se întindă un strop; degeaba – capul în continuare parcă i se învârte, iar mintea îi lucrează înfierbântată, de neoprit. Rememorează iar și iar toate câte i s-au întâmplat în ultima săptămână. Poate că i-ar fi fost mai de folos să facă câțiva pași. În micuțul vestiar din spatele scenei e prea puțin loc ca să se poată odihni cu adevărat. Întreaga clădire vibrează de energie – cu toții au emoții, de la concurenți până la producători. Datorită audiției Laurei, ochii tuturor sunt ațintiți asupra concursului, punând presiune pe producători. Interesul publicului se cere întreținut. Persoane agitate îi cer Laurei să nu se agite; producători panicați o sfătuiesc să nu intre în panică. Jack a moralizat-o: cum să fie epuizată? Păi, la vârsta ei, el, unul, bătuse lumea în lung și-n lat, în fiecare zi, o altă țară și în fiecare seară, o altă emisiune. Laurei îi trecuse prin minte să-i reamintească ce efect avuseseră toate acestea asupra lui: consum de alcool și droguri, divorț, distrugere, disperare, dezintoxicare, retragere în anonimat și apoi un concurs de talente. Deh, tinerii sunt imuni la epuizarea provocată de diferența de fus orar, se pare… Ar trebui probabil să fie imuni și la durerea pe care cei din jur încearcă să le-o împărtășească.

Podeaua se cutremură iarăși sub picioarele ei. Laura respiră adânc, respiră pe gură. Nici nu se urcase bine în avionul de întoarcere, că Bianca îi și înmânase scenariul dedicat evoluției ei la *StarrQuest*. Apariția regizată de la *Cory Cooke Show* fusese un succes – unul viral – așa că va primi și de data asta un pic de ajutor.

Reprezentația ei din semifinale ar trebui îndreptată într-o nouă direcție, una ușor de prezis, așteptat, asumat, controlat și planificat.

Tommy, directorul de scenă, o încurajează:

— Ai să fii la înălțime. Toată lumea așteaptă să te vadă la televizor.

Laura îi zâmbește cu detașare; nu mai are vlagă de nimic.

— Sunt sigură că nu este așa. Nu este asta. Diferența de fus orar este de vină…

— Ah, dar ești prea tânără ca să te afecteze diferența de fus orar, râde el.

Laura se întreabă dacă nu cumva această replică le-a fost insuflată tuturor, pentru a o determina să continue. Chiar sunt sinceri în ceea ce îi spun?

Se aude din senin clipocit de apă, vâsle lovind marginea bărcii; sunetele vin de la ea. Este o amintire – cu mama și cu Gaga, într-o călătorie cu vaporul. Pe lacul Tahila, în regiunea County Kerry, într-o extraordinară vacanță de vară, în afara sezonului; nimeni nu le văzuse. Mereu mergeau în afara sezonului. Gaga ura apa, nu știa să înoate și prefera să stea pe o stâncă din apropiere, croșetând, iar Laura îi dădea o mână de ajutor; curăța peștii de mațe și îi frigea pe grătar.

Tommy se uită la ea, cu un zâmbet trist pe față.

— Ești în regulă? se interesează Laura.

— Da, da, scutură el din cap. Tatăl meu a fost pescar și uneori obișnuiam să mergem împreună cu barca. Ar vrea să mai adauge ceva, dar se oprește. Oricum, nu trebuie să auzi asta… Sunt sigur că oamenii întotdeauna îți relatează tot felul de povești. M-ai făcut să-mi amintesc, atâta tot.

Se aud aplauzele publicului la final de evoluție; Laurei i se zbate inima, i se usucă gura, îi tremură picioarele. I-ar trebui niște apă.

Mulțimea scandează în timp ce emisiunea ia o pauză publicitară. Pieptul îi vibrează la vuietul mulțimii. Preia surescitarea publicului – sunt cinci sute de spectatori; resimte nerăbdarea lor sub forma unor unde electrice ce-o săgetează în tot corpul.

Pe scenă, dansatorii se strâng în jurul ei, aliniindu-se. Fac ultimele încălziri, ridicându-și picioarele cât pot de sus, aproape de nivelul umerilor. Își urează unii altora baftă, se bat pe spate, sub privirile scrutătoare ale Gloriei, coregrafa. Îmbrăcată complet în negru, dată cu tuș negru la ochi, afișând o expresie fioroasă, e cu ochii în patru; judecă, apreciază, calculează, laudă sau dimpotrivă fiecare mișcare a dansatorilor, dar și fiecare vorbă sau reacție. Simțind privirea Laurei asupră-i, începe să împartă ultimele indicații. Are fața schimonosită, distorsionată, și Laura încearcă din răsputeri să se concentreze la ce spune Gloria, dar tot ceea ce aude este sunetul unui desfăcător de vin, chinuindu-se să deșurubeze dopul sticlei.

Gloria se încruntă. Laura nu știe ce explicație să-i dea pentru aceste sunete.

Tommy intervine – îi spune că trebuie să vină mai în față. Dar ei i se strânge stomacul. Din senin, privirile tuturor sunt încărcate de uimire. Laura realizează că tocmai a reprodus sunetul cuiva care vomită. Își amintise de vremurile în care, lipsită de experiență, culesese ciuperci otrăvitoare. Privirea lui Tommy e și confuză, și speriată; nu-și poate da seama dacă Laura glumise sau chiar îi venise rău. Ultima dată când fusese atât de emoționată, îl avusese pe Solomon alături. Îi simțise răsuflarea în ureche, mirosul lui aproape de ea. Atunci, el îi șoptise cât e de frumoasă. Cât de liniștitoare era prezența lui! Și cât de dor îi era de el aici! Dar alesese să fugă din calea lui. Era vina ei că el nu se afla acolo.

— Te simți bine? Vrei puțină apă?

Tommy o privește înspăimântat. Panică. Frică. În mijlocul afurisitului de concurs, vedeta s-a pierdut cu firea.

— Sunt bine, spune Laura tremurând.

Îl urmează pe scenă, și, încă de la primit pași pe trepte, mulțimea izbucnește în aplauze și urale. Laura zâmbește cu timiditate, simțindu-se mai puțin singură. Îi salută cu mâna și își ocupă locul pe scenă, călcând chiar pe semnul alb care îi indică punctul de pornire. O femeie din primul rând zâmbește cu toți dinții și îi face un semn cu degetul mare în sus. Laura zâmbește. Aceștia sunt doar oameni. Mulți oameni. Mai mulți oameni într-o singură încăpere decât cunoscuse ea în toată viața ei; totuși, nu pentru ei e îngrijorată, ci pentru ea însăși.

Tommy începe numărătoarea inversă – se reia spectacolul. Ultimul minut. Dansatorii sunt la locurile lor, iau poziția de deschidere. În pieptul Laurei, inima bate așa tare, încât e sigură că toată lumea i-o aude. Publicul izbucnește în hohote de râs – chiar i-o aude. Laura realizează că a dat glas bătăilor emoționate ale propriei inimi.

Se uită la Jack care-i zâmbește. Îi face cu ochiul. Pare extenuat, în timp ce Harriet, de la machiaj, îi aplică pudră pe față. Jack arată exact așa cum se simte Laura.

Gata! Stă în centrul unei scene enorme; dansatorii își ocupă pozițiile; camerele sunt poziționate asupră-i, redând imaginea ei pe ecrane.

— Ultimele weekenduri mi-au schimbat complet viața. De la o existență discretă în Cork am ajuns la situația ca întreaga lume să-mi știe numele.

Pe ecrane rulează un scurtmetraj surprinzând-o în timpul unei plimbări pe Grafton Street, cu o mulțime de admiratori pășind pe urmele ei. Viteza de redare e accelerată – ca într-un film cu Stan și Bran. O scenă montată. Filmată ieri – sau de dimineață? Și apoi difuzează cuvinte pe care ea nu își amintește să le fi rostit. Își dorise

să reformuleze, iar ei, amabili, fuseseră de acord; îi ceruseră totuși ca ulterior să filmeze și varianta propusă inițial; și apoi totul a fost din plin editat – frazele, chipul filmat de-aproape, zgomotul unei tobe însoțind fiecare mărturisire a ei.

— Nu vreau să mă întorc la cea care am fost. *Bum.*

— Aceasta este șansa mea să strălucesc. *Bum.*

— Întreaga lume e cu ochii pe mine. *Bum.*

— Voi lupta pentru locul meu din finală. *Bum.*

— Lume, fii pe fază. *Bum.*

— Sosește Pasărea Liră. *Bum.*

Laura se cutremură la auzul propriei voci. Sună la fel de goală precum se simțise ea în timp ce rostise acele cuvinte. Nici măcar nu îi place această fată. Nu îi place fata pe care încearcă ei să o portretizeze. Nu îi plac nici fetele precum aceasta, visând la acel unic prilej de-a dovedi cine sunt. Așa ceva nu există. De un astfel de moment nu depinde nimic grozav.

Muzica izbucnește pe scenă și ritmul ei se imprimă inimii Laurei. Se aprind reflectoarele. Mulțimea aclamă. Să înceapă spectacolul!

Laura pășește pe scenă. Urcă pe o bandă rulantă, amplasată în fața unui ecran uriaș ce redă imagini dintr-o pădure. Creează impresia că Laura s-ar plimba cu adevărat într-un peisaj natural. Părul ei lung și blond este legat în două cozi împletite, câte una pe fiecare umăr, legate cu două funde roșii, feciorelnice. Poartă o rochie scurtă cu mâneci bufante, un șorț alb cu albastru în carouri și ține în mână un coșuleț de paie. Dorothy din *Vrăjitorul din Oz* sau Scufița Roșie? Nici ea nu știe. Când pusese pe ea această costumație prea puțin îi păsase. Poarta șosete albe și pantofiori roșii cu toc jos.

Pe fundalul sonor se aude „The Teddy Bears' Picnic"[17], dar este o versiune dance. Laura reproduce sunetul pantofilor cu toc înalt pe ciment și spectatorii râd. Le explicase Gloriei și tuturor celor care

fuseseră dispuși să o asculte că, realistic vorbind, tocurile nu ar scoate niciodată sunetul acela pe pământ, dar ei insistaseră cu o viziune hiperrealistă. Și povestea continuă – în pădure, Laura dă peste o casă din turtă dulce. Se înfruptă din ea, mușcând, ronțăind, clefăind pofticioasă. Toate aceste sunete stârnesc iarăși râsetele publicului. Laura reproduce apoi sunetul bătăii în ușă – cioc-cioc. Ușa se deschide și trei purcelușe cochete ies în fugă, urmărite de un lup. Laura aruncă un ochi înăuntru; vede un bărbat chipeș și păros – unul dintre dansatori, la bustul gol, în rol de urs. Se mișcă de-a lungul scenei, scoțând sunetele pe care au instruit-o să le imite. Comedie de tip slapstick. Se apleacă, se ferește, reproduce sunete la momentele potrivite. Pentru echipa de producție a însemnat o muncă uriașă; cei de la vestimentație sigur au închiriat toate costumele de pantomimă.

Secvență de dans. Laura încearcă stingheră să țină ritmul cu restul dansatorilor – cele trei purcelușe, cei trei urși și alte creaturi ale pădurii. Sfârșește în brațele celui mai puternic dintre urși; el este alesul. Un cadru luminos roșu de forma inimii îi încadrează.

Lisa Logan sare în picioare entuziasmată și aplaudă înfocată; vedetă a micului ecran, deținătoarea unei școli de scenografie, Lisa Logan a fost invitată să facă parte din juriul *StarrQuest* în semifinale. Propria carieră se află în declin, nu i-ar strica să fie inclusă într-un clip viral. Laura pășește pe semnul din centrul scenei și așteaptă aprecierile celor din juriu.

— Bună seară, Pasăre Liră, o salută Lisa cu entuziasm. Dintre toți concurenții din această seară, eu, ca și restul lumii, am fost tare curioasă să văd ce ne-ai pregătit. Recunosc, în ciuda talentului tău evident, mă întrebam cum vei putea să-l folosești într-un concurs televizat. Cum ai putea să redai sunetele în mod veridic? Relevant? Cum pot fi sunetele transformate în ceva comercial? Dar tu ne-ai

arătat în această seară că este posibil. Este exact genul de cabaret, stilul Las Vegas, pe care ar trebui să-l urmezi. Ești tânără, ești sexy și ești talentată. Numărul tău din această seară este de neegalat. Bravo! strigă ea ridicând mâinile în aer, în uralele publicului.

Îi acordă votul pentru etapa următoare. Dar în sinea ei, Laura se simte luată prin surprindere. Chiar își închipuie cineva că ar putea transforma așa ceva într-o carieră? Și-ar dori ea însăși așa ceva?

Tăcerea se așterne; urmează răspunsul lui Jack.

— Pasăre Liră, începe el frecându-și bărbia cu un aer ușor încurcat, de parcă s-ar fi străduit să-și găsească cuvintele. A fost îngrozitor!

Publicul huiduie.

— Nu, vorbesc serios, continuă Jack, în ciuda nemulțumirii publicului: A fost ciudat. A fost… ca să fiu sincer, a fost jenant. Mi s-a strâns inima pentru tine. Păreai atât de stânjenită. Clar, nu ești o dansatoare…

— Nu, clar că Laura *nu știe* să danseze, îl întrerupe Lisa, dar asta a făcut parte din comedie. A fost *amuzant.*

— Nu cred că intenția ei a fost aceea de a fi amuzantă, nu-i așa, Pasăre Liră?

Amândoi se uită la ea. Tăcere.

— Am vrut să fie distractiv și sper că oamenii de aici și cei din fața televizoarelor să fi fost amuzați, spune ea zâmbind.

Publicul ovaționează.

— Nu, Pasăre Liră. Eu cred că puterea ta constă în ceea ce ne-ai arătat la audiții. Atunci a fost o reprezentație organică, telurică. Ai emoționat oamenii, i-ai transpus într-o altă lume. Ceea ce am văzut în seara asta a fost complet greșit. A fost un număr de circ.

Huiduieli.

— După cum știți, doar un singur număr pe seară merge în finală. Câte un concurent din fiecare seară a acestei săptămâni. Ai fost îndeajuns de bună, Pasăre Liră? Dacă treci în etapa următoare, sfatul meu ar fi să revii la evoluții pornite din inima ta. Pasăre Liră, ai dat de necaz. Sper ca publicul să-ți acorde încă o șansă. Personal, mă tem pentru locul tău din finală.

27

După spectacol, Laura stă în biroul lui Jack. A trecut în finală. A reușit. Dar nu a făcut-o cu bucuria pe care ar fi trebuit să o resimtă. Jack își șterge machiajul cu un șervețel umed. Arată din cale-afară de istovit.

— Cum de mai sunt încă treaz? bombăne el în palme, frecându-și șervețelul pe toată fața.

Își întinde rimelul peste tot. Laura nu are curaj să îi spună.

— Cum reziști? o întreabă el. Probabil că te descurci mai bine decât mine. Doar ești cu douăzeci de ani mai tânără.

— Ba sunt epuizată, recunoaște ea.

Simțind o schimbare în tonul vocii ei, Jack lasă șervețelul deoparte, ușor surprins.

— Este o experiență dură, nu-i așa?

Sleită de puteri, Laura încuviințează.

— Da, crede-mă, am fost acolo. În locul tău. Probabil eram de vârsta ta atunci când albumul meu a urcat pe locul întâi în clasamentele internaționale. Ce nebunie! scutură din cap de parcă nu i-ar veni să creadă. Nu știam ce se petrece. Nu știam…

În clipa următoare își îndreaptă spatele – Curtis năvălește în birou, peste ei, și așază în fața lui Jack o ceașcă de cafea. Apoi se retrage într-o parte, ca o umbră, în poziția lui obișnuită.

— Mulțumesc, Curtis!

Jack soarbe din cafea și reintră în rolul omului de afaceri, care-și spune părerea. Face așa cu toți concurenții care au nevoie de încurajare. Înainte și după spectacol, toți aceștia se adună în jurul lui, dornici să-i capteze atenția, să fie lăudați. În ultimele două zile, din cauza ostenelii, Laura a avut răgazul de a se da un pas în spate cât să-i privească. I-au lăsat impresia unui stol de păsări învârtindu-se

pe deasupra unei mese și ciugulind cu poftă resturi de mâncare din farfuriile folosite. Îl urmăresc pe Jack, îl pândesc, vânează și-o fărâmă de atenție azvârlită în calea lor: un compliment, un sfat, un pont sau un avertisment voalat sau chiar o critică. Îi sorb cuvintele din zbor și pigulesc, pigulesc, tot pigulesc la ele; le frământă în mintea lor, se agață de ele, se hrănesc cu ele, fără a se sătura vreodată. Sunt nesătui, mereu mai vor, mereu mai cer marelui maestru un elogiu, un comentariu, o atenție acordată talentului lor.

— Uite, Pasăre Liră, nu-ți face griji pentru seara aceasta. Așa e în lumea spectacolului. Toată lumea are suișuri și coborâșuri. Îți va prinde bine să ai un parcurs al tău, să dovedești că, asemenea tuturor celorlalți, și tu trebuie să lupți. Important este că publicul te-a salvat. Ia gândește-te la Rose și la Tony; evoluția lor a fost un dezastru. Biata Rosy a căzut în nas, îmbrăcată ca un hotdog. Jack se prăpădește de râs – un râs spart, de fumător. Ai văzut ketchup-ul?

Fiindcă Laura nu râde, se oprește și el.

— Numărul meu a fost pus la cale de echipa emisiunii în timp ce eu mă aflam în Australia, îi spune ea buimăcită. A trebuit să-l memorez în timpul călătoriei cu avionul. Pentru dans am avut o singură zi la dispoziție.

Jack oftează.

— Așa e, a fost cam din scurt, dar crede-mă, călătoria din Australia era o șansă unică. Am avut o mică dispută pe acest subiect, dar am decis că nu se putea altfel. Aveam nevoie să participi la prima emisiune din seria semifinalelor, cât lucrurile sunt încă la cald, după emisiunea *Cory Cooke Show* și înainte ca interesul publicului să scadă. A fost călătoria vieții tale! Oricare dintre ceilalți concurenți ar fi preferat să fi călătorit în Australia în loc să rămână acasă, pentru repetiții.

— Ceilalți concurenți nici măcar nu se uită la mine.

— Sunt invidioși. Pasăre Liră, tu vei câștiga acest concurs și toată lumea știe asta.

— Jack, tu însuți ai spus că numărul a fost ciudat. Ai spus că am fost îngrozitoare. Ai spus că nu știu să dansez. Ai fost jenat de evoluția mea – ți s-a strâns inima, de fapt…

— Asta așa e, râde el, a fost îngrozitor. Oh, haide! Înveselește-te!

— De la început nu mi-a plăcut ideea. Ți-am spus că nu sunt dansatoare. Ți-am spus că nu mă reprezintă. Am stat fix în acest loc când ți-am spus că nu îmi place scenariul. Tu m-ai pus să-l fac.

— Pasăre Liră!

— Mă cheamă Laura! bate ea cu palma în masă.

— Nu uita cu cine vorbești, domnișorico! o avertizează Curtis. Te întinzi mai mult decât ții-e plapuma.

— Nu-i nimic, spune Jack obosit. E doar un spectacol, atâta tot. Eu am făcut pe juratul ticălos care a vorbit-o de rău pe favorita întregii națiunii. Doar ai văzut reacția spectatorilor. De mâine începând numai despre asta vor vorbi și vor ajunge să te îndrăgească și mai tare. Ai încredere în mine, așa merg lucrurile. Tu știi câte voturi a primit *câștigătorul* nostru de anul trecut? Șaizeci și cinci de mii. Și știi câte voturi ai primit tu în seara aceasta pentru a trece în finală?

Nu știe și se detestă pentru că tare ar vrea să afle.

— Trei sute treizeci de mii.

Răspunsul o surprinde, însă nu în felul în care își închipuie Jack. E onorată, măgulită și impresionată de asemenea cifre; totuși, altceva o tulbură.

— Dar pentru voi toate acestea nu sunt decât un joc, murmură ea consternată.

Moliciunea vocii ei îl înduioșează pe Jack. Nici nu se poate apăra sau măcar indigna. Laura nu vorbise cu furie; ci abia realizase ce se întâmplă, cu doar o clipă înainte s-o spună. Micul ei norișor de

săpun se spărsese. Sub ochii lui, chiar aici, sub ochii lui. Jack se uită la chipul ei, cu suflarea tăiată.

— Bun, haide să încheiem ședința aceasta, propune Curtis, ridicându-se de pe colțul mesei de care se sprijinise. Poți pleca, o expediază el, întorcându-i spatele.

— Mai este ceva, spune Laura, simțindu-și sufletul gol. Este legat de Bo. Se simte exclusă. Știu că am semnat un contract cu tine, dar am avut o înțelegere și cu ea. Înainte de tine. Ea m-a adus în acest concurs și am o obligație față de ea. Nu mă simt deloc bine știind că nu mă țin de promisiune.

Efectul diferenței de fus orar? Nu, nicidecum. Gândește clar. Pur și simplu, în viața ei lucrurile stau deodată altfel. Parcă ceva se destramă. Călătoria în Australia a făcut-o să privească totul dintr-o altă perspectivă, iar spectacolul din seara aceasta i-a reamintit ce a tot încercat să-și scoată din minte. Nu contează ce s-a întâmplat între ea, Bo și Solomon înainte de Australia. Un singur lucru poate îndrepta totul – să reînceapă filmările pentru documentar.

— Problema cu casa de producție Mouth to Mouth nu este un subiect pe care să-l discutăm cu tine, îi spune Curtis. Este o chestiune contractuală de lămurit prin avocați.

— Avocați?! Dar, Jack, totul se poate rezolva mult mai simplu. Trebuie doar să vorbești cu Bo.

În sinea ei, simte cum o cuprinde panica. Își imaginase că pășește pe un drum spre libertate, în schimb se trezise singură pe o insulă.

— Trebuie să vorbesc cu Jack. Tu poți să pleci, îi spune Curtis și se mută lângă biroul lui Jack, aplecându-se la urechea lui și prefăcându-se că mormăie ceva în ea.

Laura îl urmărește cu privirea, șocată. Inima îi bubuie. Ar vrea să-i întrerupă; trebuie să mai facă o încercare de a-l convinge pe Jack.

Dar Curtis se poartă ca și cum Laura nici n-ar mai fi acolo.

— Alan Murphy vrea să vorbească cu tine; se plânge că nu poate ține concerte, atât timp cât se transmite spectacolul. Pretinde că în felul ăsta nu-i lăsat să câștige bani. Dar așa prevede contractul; l-a semnat cu mâna lui, și eu am să insist să-l respecte. Și cu slănina în pod, și cu sufletul în rai nu se poate. Am vrut doar să te pun în temă în cazul în care te abordează Și pe tine.

— Fir-ar să fie! Adică *StarrQuest* este cea mai mare platformă de producție din lume și el se plânge? se înfurie Jack, aruncând șervețelul mototolit pe birou.

Laura se ridică încetișor din scaun. Se îndreaptă către ușă. Înainte să iasă, i se adresează lui Jack:

— Este Sfânta Împărtășanie a nepoatei lui Alan. Fratele lui l-a rugat să cânte, iar din cauza show-ului nu poate. Nu face bani din asta.

Jack i se adresează lui Curtis.

— Este adevărat?

— Nu știu detaliile. Dar un concert este un concert.

— Află despre ce este vorba exact. Dacă este Sfânta Împărtășanie a nepoatei lui, lasă-l naibii să meargă, Curtis!

Laura înclină capul în semn de mulțumire; îi apreciază omenia. Deschide ușa, simțind privirea tăioasă a lui Curtis înfiptă în spinarea ei.

Jack nu a terminat cu ea.

— Nu-ți face griji, Pasăre Liră, voi vorbi cu Bo. Rezolvăm noi. A trecut îndeajuns de mult timp și ai dreptate: dacă această chestiune rămâne pe mâna avocaților, nu va fi rezolvată niciodată.

Ce ușurare! Străbate coridorul parcă plutind pe lângă privirile curioase, pe lângă camerele de fotografiat ale telefoanelor, pe lângă blițurile care o urmăresc până și prin geamurile fumurii ale mașinii, gata să-i străpungă sufletul.

Se cutremură, și speră ca fotografii să nu surprindă altceva decât propriile lor reflecții în geamuri.

28

După ce o zi întreagă abia își ținuse ochii deschiși, Laura este acum complet trează. În timp ce Michael o duce cu mașina la hotel, se teme de o nouă noapte petrecută în singurătate, cu ochii pe pereți, zăpăcită de oboseala cauzată de diferența de fus orar, dureros de însingurată. Când Solomon venise aici, la hotel, după ea, o ținuse de mână și îi ceruse să-l caute dacă are nevoie de el. Da, are nevoie de el acum, dintotdeauna a avut nevoie de el. Nu găsește însă curajul de-a pune mâna pe telefon și de a-i tulbura încă o dată viața. Nu poate tăgădui că, încercând să îndrepte lucrurile cu Bo, intenționase să-l revadă și pe el. Doar s-a îndepărtat în numele promisiunii de a nu mai interveni între ei doi, căci era limpede – le distrugea relația. Nu-și poate ascunde egoismul – tânjește să-l vadă pe Solomon. Nu-și poate ascunde nici lașitatea – l-a trimis pe Jack să rezolve problemele ei cu Bo. Cu cât petrece mai mult timp printre oameni, descoperă propriile defecte. Pe vremea când locuia la cabană, era generoasă, blândă și optimistă. Dar în această lume ies la iveală și alte trăsături de-ale ei, care nu-i plac. S-a înșelat, crezându-se mai bună decât e.

Își croiește drum printre fotografii care o așteaptă în fața hotelului; câtorva admiratori înfocați le oferă autografe. Ajunge în sfârșit la recepție și cere cheia apartamentului.

— Vă așteaptă un domn la bar, o informează recepționerul. Domnul Fallon.

Inima îi tresare. Solomon. Surâde.

— Mulțumesc!

O pornește aproape alergând; când ajunge la bar se învârte un strop confuză, căutându-l pe Solomon cel brunet, cu părul lui strâns în coadă, cu un cap mai înalt decât toți ceilalți. Dar nu-l zărește nicăieri. Nedumerită, se întoarce în direcția din care a venit.

Două mâini străine o cuprind de mijloc.

— Salut! zice un bărbat. Îți amintești de mine?

Rory.

Laura scoate sunetul unei împușcături. Un iepure doborât. Scâncete de animal în agonie.

— Mda, spune Rory plecând privirea și scărpinându-se în cap stânjenit. Am vrut să vorbesc cu tine despre asta. Am venit aici ca să îți cer iertare.

Pare să regrete cu adevărat, ba chiar pare încurcat.

— Putem pleca de aici? Știu eu un loc bun.

Au ocupat o masă la Mullingans, un pub întunecat, cât mai retrași de restul lumii. Rory și Laura stau față în față în acel colț liniștit – de cum au intrat în pub, toți ochii s-au ațintit asupra ei. Și tineri, și bătrâni, toți au recunoscut-o; iar cine nu a recunoscut-o imediat, sigur o știe după nume. Primul rând de băuturi e din partea casei, în semn de „bun venit, Pasăre Liră!”. Rory cere o bere Guinness, Laura se mulțumește cu o apă. Tânărul se abține de la orice comentarii – a greșit deja suficient față de ea. E hotărât să n-o mai necăjească.

Îl sunase pe Solomon să-i ceară scuze pentru cele întâmplate la poligonul de trageri. Nu fusese o treabă ușoară pentru niciunul dintre ei, mai ales pentru Solomon. O ceruse pe Laura la telefon, numai că Solomon fusese de neclintit: nu se poate! Probabil era prea ocupat să o păstreze doar pentru el, or, asta îl înfuriase la culme pe Rory. Fratele lui avea deja o iubită; cu toate acestea, o proteja pe Laura ca și cum i-ar fi aparținut. Dintotdeauna făcea Solomon așa; discret, ținea totul pentru el, nu-l primea pe Rory în lumea lui. Dar așa stăteau lucrurile între ei – încordate și stranii. Cu totul altfel decât stăteau între Rory și ceilalți frați. Ceilalți îl înțelegeau pe Rory, râdeau la glumele lui, sau dacă nu râdeau, măcar pricepeau că este o

glumă. Pe când Solomon niciodată nu înțelesese umorul lui Rory. Se ofensa din orice, judecându-l greșit.

Acum, lui Rory îi pare nespus de rău pentru dezastrul de la poligon. Privind în urmă, realizase ce lucru prostesc făcuse. Dorise cu ardoare să câștige atenția Laurei și nu se gândise la repercusiuni; nici la pericole, nici la impresia pe care i-o va face Laurei, aceea de nebun. Se obișnuise să o facă de oaie pe cont propriu, dar era cu totul altceva să se facă de râs în fața fraților și a părintelui său. Și-n plus, a Laurei.

Evident, plin de cruzime, într-un moment delicat pentru Rory, Solomon nu-i acceptase scuzele. Era clar că nici nu-i va transmite Laurei mesajele lui. Așa că trebuia s-o vadă personal. Nici nu era greu să dea de ea. Îi urmărise audiția și numele ei se afla pe buzele tuturor; orice ziar te informa despre ce face Laura, iar Rory aflase că este cazată într-un hotel în centrul Dublinului. Iată șansa de a o întâlni în absența lui Solomon!

Ochii lui o studiază. Are o frumusețe aparte, exotică, probabil specifică munților Cork. Cum de plecase din apartamentul lui Solomon și al lui Bo, ce se întâmplase oare între ei? În fine, ceea ce Solomon pierde Rory câștigă – ca de obicei.

În primul rând, scuzele de rigoare – nu că nu ar vorbi serios; dar ține morțiș să-i dovedească sinceritate în felul lui cel mai ingenuu. Cu ochii larg deschiși – o mică șmecherie, după care fetele se dau în vânt.

La masă cu Rory, Laura resimte o vagă amețeală. Neobișnuită cu efectele alcoolului, a băut deja două pahare de vin alb. I-a plăcut și ar mai bea. A lăsat-o parcă și senzația de zăpăceală, iar durerea de cap, aceea insistentă care începuse în Galway după focul de armă tras de Rory, o durere teribilă în spatele ochilor, a dispărut complet. Își dă

seama că până acum nu îi trecuse niciodată, doar se intensificase în unele clipe apăsătoare. Dar pare firesc ca Rory, cel care a stârnit durerea, să fie și cel care i-o ia. Sau poate că vinul a făcut asta, dar tot lui i se datorează. Ce băiat nostim! De când a început să vorbească, Laura nu s-a mai oprit din râs. Probabil că regretă cu adevărat ce făcuse, chiar dacă exagerase în exprimarea scuzelor. Stăruise prea mult, făcuse ochi dulci, amintindu-i de felul de a flirta al fotografului. Își închipuie poate că are efect, deși nu are. Aici nu se pune problema dacă el ar trebui să regrete cele făcute. Cine este ea să judece? A fost un incident care a marcat-o profund, îi mărturisește ea, totuși nu crede că acest lucru îi conferă autoritate asupra lui.

Rory îi seamănă mult tatălui său. Povestește pe larg despre nopți albe pline de pățanii, despre el și frații lui în adolescență. Ai zice că cea mai mare parte a timpului cu frații lui a petrecut-o bandajându-i, și se arată încântat de asta. O încântă pe Laura cu aceste istorisiri, îi plac mai ales cele despre Solomon și despre cum era el ca adolescent. Observă însă cum Rory se încordează la întrebările ei despre Solomon. Așa că se limitează la a asculta în liniște, sperând ca lui să-i mai scape câte ceva despre fratele mai mare. Mai ales când vine vorba despre amorurile lui Solomon, Laura caută să nu pară prea interesată. Descoperă însă că toate prietenele lui aveau un gen: neliniștite și ciudate. Una dintre ele, o relație de lungă durată, a făcut studii de artă; toată familia a mers să-i vadă expoziția dedicată… picioarelor. Picioare păroase, cu unghii îngălbenite. Rory izbucnește în râs, făcând-o pe Laura să se întrebe: nu cumva glumise?

— De ce crezi că era prieten cu toate acele fete? întreabă ea cu fals dezinteres.

— Fiindcă Solomon însuși este un tip neinteresant, răspunde Rory cu asprime.

Ciudat, dar stând cu Rory, se simte apropiată de Solomon. Cei doi frați seamănă unul cu altul. Rory poartă părul scurt și lins, este mai scund de statură, are trăsături ușor nedefinite, dar reprezintă o variantă în miniatură a lui Solomon. Mai slab, cu o față mai copilăroasă, în timp ce Solomon arată puternic, dur, cu trăsături ferme. La el, totul este intens – mișcările, postura, în special ochii. Rory stă relaxat, privirea lui rareori se intersectează cu a ei, ochii lui caută mereu în jur. Lucesc, sclipesc, au o strălucire jucăușă care trădează scânteia lui interioară și natura înșelătoare; ochi ce nu zăbovesc niciodată prea mult asupra unui lucru, după cum nici concentrarea lui nu rămâne mult timp în același loc. Pe scurt, o companie interesantă. Când vorbește, Rory se uită la oamenii din jur. Despre ei vorbește cel mai des. E amuzant, imită voci, se preface că reproduce dialogul cuplului din apropiere. Inventează cu atâta imaginație discuția dintre cei doi, încât Laura îl imploră să se oprească. O doare burta de atâta râs.

Rory își câștigă traiul ca tâmplar; ea și-l imaginează într-un cadru romantic sculptând mobilier, așa cum făcuse tatăl lui pentru ziua de naștere a lui Marie, dar nu, e cu totul altceva.

— În majoritatea timpului te afli pe șantiere și lucrezi pentru tot felul de firme, făcând exact ceea ce îți cer ei, urmărind instrucțiunile primite, explică Rory plictisit. Sincer să fiu, îmi urăsc munca. Ceilalți nu știu. Dar nu i-aș putea spune asta tatălui meu, pentru că i-aș frânge inima, iar eu sunt singurul care i-a călcat pe urme. Toți ceilalți au zburat din cuib. Eu sunt singurul care a rămas de căruță, recunoaște el, cu un zâmbet ceva mai reținut de data asta.

A vorbit în sfârșit sincer, prima dată de când s-au așezat. Într-un fel, ei doi parcă se aseamănă. Dincolo de siguranța lui de sine și de personalitatea debordantă, Rory pare la fel de pierdut cum e și ea.

Golește și a patra sticlă de bere, iar Laura îi simte neastâmpărul. Ea, în schimb, are o stare grozavă după cele două pahare de vin, e în largul ei și nu s-ar grăbi deloc să plece. Numai de nu s-ar fâțâi Rory atâta în scaun…

— Rory, îmi pare rău că nu pot să-ți cumpăr ceva de băut. N-am niciun ban.

Cuvintele ei îl surprind.

— Și dacă aș avea încotro să mă îndrept, n-aș avea bani să mă urc în autobuz. Nu am nimic, spune ea, îngrozindu-se de acest lucru în timp ce-l rostește. Măcar la cabană puteam să trăiesc cu ce îmi oferea pământul, puteam să culeg, puteam să-mi cultiv propriile fructe și legume, aveam un bufet plin de mâncare, conserve, murături, fructe uscate, îndeajuns de multe încât să pot trece peste iarnă atunci când resursele erau limitate. Aș fi putut supraviețui fără proviziile lui Tom, dacă aș fi fost nevoită, dar aici, în oraș, nu pot să fac nimic singură. Ironia sorții face ca eu să fiu înconjurată de tot ce aș fi putut visa vreodată și să nu am acces la nimic din toate astea.

Ochii lui Rory se aprind.

— Aici te înșeli, draga mea Pasăre Liră. Ești cea mai vestită persoană din lume în această clipă, devine el vehement în fața râsetului ei, și am să-ți arăt cum se hălăduiește la oraș în stil mare, cum s-ar spune.

Să hălăduiască prin oraș înseamnă să intre într-un club exclusivist, fără să plătească intrarea de douăzeci de euro; și asta pentru că Rory o prezintă pe Pasărea Liră paznicilor, ca pe un bilet în sine. Să hălăduiască prin club înseamnă să găsească oamenii cu care să stea la taclale și care să le cumpere băuturi și să-i invite la masa lor.

Dar pe la miezul nopții, Laura se trezește parcă la realitate. Tocmai s-a împiedicat și a fost cât pe ce să cadă; bărbatul cu care

stătea de vorbă a prins-o de braț. Apoi brațul lui a rămas în jurul umerilor ei. Și el trăncănește ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Laura se eliberează din strânsoare și se îndreaptă spre toaletă. Podeaua se învârte cu ea. La fiecare pas, gălăgia din jur crește, muzica îi bubuie în cap, în piept, trupuri de oameni o izbesc din toate părțile. Tot mai multe trupuri, tot mai aproape. Chiar dinainte să i se facă rău își dăduse seama că se sufocă. Intră în baie și lasă muzica un pic în urmă; o mai simte doar ca pe o vibrație în capul pieptului. Urechile îi sunt înfundate, așa cum le-a avut și în avion, stau să-i pocnească. În fața ei este coadă mare. Totul pare îndepărtat, doar ea este aici. Parcă ar fi rămas ea însăși undeva în urmă. Privirea ei înregistrează tot ceea ce-i trece prin fața ochilor în grabă. Pantoful unei fete, glezna la vedere, fondul de ten care s-a scurs, cimentul ud, chiuveta, șervețelele murdare. Uscătorul de mâini pornește chiar alături; Laura se sperie, își duce mâinile la urechi și privește în jos. La ghetele ei. Are pete de băutură pe ghete, stropi de bere și de vin și cine știe ce altceva. Închide ochii. Când uscătorul tace, își ia mâinile de la urechi și se uită înainte. Una dintre fete a recunoscut-o. Ar trebui să zică ceva, orice? Fata i se adresează, dar uscătorul iarăși vuiește și Laura își duce mâinile la urechi.

— Proastă necioplită ce ești! citește ea pe buzele fetei.

Se aude un zgomot constant de toaletă – zăvoare trase sau încuiate, tocuri bocănind pe gresie, uși trântite. Acum toată lumea se uită la ea. Toate privirile se îndreaptă asupra ei. Iar podeaua se învârte. Trebuie să se țină repede de ceva sau va cădea lată jos. Oare de fata aflată chiar în fața ei? Are chipul de culoarea mahonului, sâni mari, și poartă un tricou scurt, cu buricul la vedere. În buric îi sclipește un cercel turcoaz. Și-a dat cu contur de buze, fără ruj. Laura caută să se sprijine de ceva, poate de chiuvete, dar acolo, mai multe fete își retușează machiajul și stau cu telefoanele în mâini, arătând

spre ea. Blițurile o orbesc. Nimeni nu-i întinde o mână de ajutor. Le cere ajutorul? Nu-și mai dă seama. Poate că ar trebui. Se uită la ea prin telefoanele cu care o filmează – de parcă nu ar fi vie, în carne și oase, chiar acolo, în fața lor. O privesc de parcă ar vedea-o la televizor.

Acasă, în căbănuța pe care o împărțea cu mama și cu Gaga, și Laura obișnuia să se uite la oameni prin intermediul televizorului, al cărților, ziarelor și revistelor. Uneori ar fi vrut să vadă oameni adevărați, ar fi vrut să-i atingă. Or, aici, în oraș, oamenii se pot vedea unii pe alții în realitate, dar preferă să se uite unii la ceilalți prin intermediul ecranelor.

Zgomotul continuă – încuietori folosite, uși trântite, apa trasă la toaletă, tocuri troncănind pe gresie. În jurul Laurei, fetele râd cu o poftă răutăcioasă, dau capetele pe spate de atâta râs. Sau poate că acele sunete ieșiseră chiar din gura Laurei. E prea amețită ca să-și mai poată da seama. Tâmplele îi zvâcnesc. Are nevoie de ajutor. Întinde mâna înspre fata dinaintea ei. Zărește un tatuaj încolăcindu-se pe brațul fetei – un șarpe. Și sâsâie la el, chiar înainte de a se clătina, gata să se prăbușească în brațele fetei. Se trezește împinsă cu violență și aude câteva strigăte în jur:

— Bătaie!

Ba nu, nu vrea să se bată! Pur și simplu încearcă să nu cadă din picioare.

Când deodată două brațe puternice o înșfacă și o trag cu brutalitate; ea tot nu vrea să se bată! Fetele din jur continuă să râdă, să țină telefoanele îndreptate asupra ei – o pozează, o filmează. Brațele necunoscute o târăsc din baie, o târăsc de-a lungul coridorului; sunt brațe de bărbat – cine o târăște astfel? O cuprinde panica. Încearcă să se lupte. Cum de pot acele fete să râdă în loc să-i sară în ajutor? De ce nu o apără?

O clipă mai târziu necunoscutul îi vâră sub nas un pahar și încearcă să o facă să îl bea. Laura se opune. Și nu-i nimeni primprejur; muzica se aude violent, acoperă tot ce-i spune străinul. A auzit ea, în schimb, de oameni care pun droguri în băutură. Străinul își ține strâns brațele în jurul ei și o forțează, ducându-i paharul la gură. Nu vrea să-l bea! Îl lovește peste mână și paharul se răstoarnă, cade, se face țăndări pe podea. Pe chipul lui apare mânia. În mintea ei crește confuzia. Bărbatul o trage după el pe coridor și-n jurul lor parcă totul s-a cufundat în ceață – nu reușește să mai pună ochii pe nimic. Nu vede, nu aude, nu poate să gândească. Îl vrea pe Solomon, are nevoie de el și nu se poate gândi la nimeni altcineva.

Apoi se trezește afară, în fața clubului, la aer curat. Bărbatul cel nervos o lasă singură acolo. Apoi se întoarce și îi aduce haina lăsată înăuntru. Atunci înțelege. Nu încerca să o răpească, nici să o drogheze. Este unul dintre bodyguarzi. Clănțănind de frig, Laura își îmbracă haina.

— Îmi pare rău, murmură ea, dar pe el nu-l interesează.

Are costumul ud. Îi cere să aștepte acolo și intră în club.

Se întoarce cu Rory, care își ia geaca pe el, buimăcit. Când dă cu ochii de ea, se luminează.

— În ce belele te-ai băgat? N-au știut cum să mă dea mai repede afară.

I se învârte capul și mai repede ca până atunci; trebuie să plece. Dar când se întoarce, dă cu ochii de un grup mare de oameni care parcă ar vrea să intre în club. Se ferește din calea lor, se dă în lături, ca ei să treacă. Dar nu trec. Ci o înconjoară ca un zid. Atunci își dă seama că au cu toții aparate de fotografiat și le țin asupra ei. O pozează. Blițurile o orbesc, nu mai vede nici pe unde calcă. Se împleticește pe picioare și cade. Nici urmă de durere. Totuși, îi ia o clipă sau două până să se adune. Îl simte pe Rory prinzând-o de

subsuoară. Îl aude râzând în timp ce o ridică. De ce râde? Nu e deloc amuzant! Rory râde ca nebunul. Face câțiva pași, chinuindu-se să meargă drept, dar o ia într-o parte. Rory moare de râs și o ține strâns, în vreme ce ei i se face tot mai rău.

Totul este nespus de greșit. De aici, de pe alee, nu vede nici până vizavi. Claustrofobie. Un oraș fără spațiu. Un oraș cu prea mulți oameni. Vomită.

— Nu, nu aici! îl aude pe Rory, serios de data aceasta. Laura!

Folosește un ton grav – sunt înconjurați de paparazzi. Dar Laura îi alunecă printre brațe, simțindu-și corpul și picioarele ca jeleul. Este mai înaltă decât el, Rory trebuie să se lupte puțin ca s-o țină în picioare.

— Dați-vă la o parte, răcnește el la grupul de fotografi.

Reușesc să ajungă în strada principală, dar și acolo sunt alți oameni. O mulțime de gură-cască, opriți în drum să vadă care-i treaba, ce vedetă părăsește clubul.

— Pasărea Liră, Pasărea Liră! aude de pe toate buzele.

Șușotesc cu șoapte ca de vânt răscolind frunzele acasă, la munte. Doar că nu se află pe niciun munte, ci aici, printre aparate de fotografiat, ațintite asupra ei. Unii se întind spre ea, cerându-i autografe.

Un grup de băieți imită sunetul cucilor. Îi răsună în urechi tot drumul spre casă. Rory o urcă în primul taxi din parcarea clubului și Laura se prăbușește pe banchetă. Închide ochii și lasă capul pe spate. Camerele de luat vederi se lovesc de geamul mașinii și continuă să o fotografieze. Laura trage aer adânc în piept; capul îi vâjâie. Numai de nu ar voma în mașină.

— Unde mergeți? întreabă șoferul de taxi, luat prin surprindere de apariția fotografilor.

— Solomon, mormăie Laura, cu capul sprijinit de tetieră.

Camerele de fotografiat se lovesc de parbriz.

— Hei! Unde mergeți? se ambalează taximetristul. Ai grijă la bara de protecție, urlă el la fotografi, lăsând geamul în jos. Și pentru că ei nu-l iau în seamă, se dă jos și îi înfruntă. Blițurile aparatelor de fotografiat țăcănesc fără oprire căci taximetristul este prins într-o altercație. Pe bancheta din spate, Pasărea Liră arată ca și cum ar fi leșinat.

— Mama naibii! înjură Rory, rămas în mașină. Suntem complet înconjurați. Mama naibii!

— Solomon, bolborosește Laura încă o dată.

— Nu, niciun Solomon. Bun, Laura, schimbăm tactica.

O prinde de umeri și o scutură, doar-doar s-o trezi.

Deschide portiera, coboară, se duce la portiera ei. O trage jos din mașină, încearcă să o facă să stea pe propriile picioare, dar sfârșesc amândoi epuizați și beți. Aparatele foto îi urmăresc îndeaproape.

— Hei! Unde mergeți? strigă șoferul.

— N-am de gând să stau după tine dacă te iei cu ăștia la harță, îi strigă și Rory.

— E din vina voastră. Cine naiba vă credeți? Șoferul le aruncă o avalanșă de vorbe grele, în timp ce Rory ba o târăște, ba o cară pe Laura de acolo. Toate taxiurile au plecat din stație. Am pierdut o grămadă de curse din cauza voastră!

În mijlocul drumului, un taxi oprește în dreptul lor. Nu e liber, sunt oameni înăuntru. Lumina nu este aprinsă în mașină. Una dintre portiere se deschide.

— Urcați!

Rory aruncă o privire înăuntru și recunoaște doi tipi din club. O așază pe Laura pe scaunul din față și îi trage grăbit rochia în jos, căci i s-a ridicat mult pe picioarele lungi și netede; de fapt, nu-i rochie, ci

cămașă în carouri scoțiene, asortată la bocanci negri Doc Martens. El se urcă în spate, înghesuindu-se lângă cei doi bărbați.

— Unde mergeți? întreabă unul dintre ei.

Lui Rory i se pare că îl cheamă Niall și că este agent imobiliar – parcă. Sau se înșală? În timp ce se uită la el, ajunge să se întrebe dacă l-a cunoscut de fapt în club sau…?

— Oriunde, zice Rory, ascunzându-și chipul din fața camerelor lipite de geam.

Bărbații râd. Taxiul se pune în mișcare.

29

Laura se trezește în întuneric. Capul, gâtul, ochii, toate o dor. Se aude un bâzâit, vibrația familiară a telefonului, și mintea îi fuge la Solomon. Se uită în jur și zărește lumina telefonului venind dintr-un pantof. Telefonul vibrează în interiorul unui pantof de sport. Mai bâzâie încă o dată, apoi scoate un sunet care anunță că bateria a murit. Lumina se stinge. Este ca și cum ar fi martora unei noi treceri în neființă. Durerea sâcâitoare de cap, care a început în Galway și s-a înrăutățit la Dublin, dar care dispăruse după primele două pahare de vin, acum a revenit mai crâncenă ca niciodată. O doare la orice mișcare, o trage parcă în jos. Îi este teamă – oare unde se află? Se ridică în șezut. Stă pe o canapea, lângă un pat dublu. Un corp întins peste cuverturi. Un alt corp, ghemuit sub cuverturi.

Părul și hainele îi miros a vomă; un miros puternic care-i amintește că a ținut capul plecat într-un vas de WC împuțit, pătat cu rahat. Cineva îi prinsese părul la spate, să nu-i intre în vomă. Râsete, râsete, râsete. Era înconjurată de multe fete. O voce îi șoptea în ureche că o să-i treacă. O voce blândă. O voce de femeie. Amintirile îi revin. Rory, clubul de noapte, bărbatul care o atacase. Scoasă cu forța afară. Blițuri de jur-împrejur. Un taxi. Alt taxi. Stare de rău.

Nu-și poate aminti nimic legat de locul în care se află. Nu-și amintește să fi venit aici – cum de-a ajuns în camera asta –, și nici cu cine este aici. Se uită la perechea de pantofi Converse în care se află telefonul descărcat. Sunt încălțările lui Rory. Înseamnă că el a adus-o aici, că el doarme alături. Dar nu se poate învinovăți decât pe ea însăși. La cei douăzeci și șase de ani ar fi trebuit să știe mai bine. Îi este atât de rușine că a pierdut controlul, că a dat dovadă de iresponsabilitate și s-a lăsat văzută de oameni într-o asemenea

ipostază! Nu găsește curaj nici să-l trezească pe Rory. Are ghetele în picioare, iar de haină se lipsește – nu vrea decât să scape de aici.

Se ridică în picioare; o cuprinde amețeala și-și caută echilibrul. Stă neclintită un moment, apoi trage adânc aer în piept, cât de încetișor, nu cumva să trezească pe cineva din somn. În cameră aerul este stătut, încins. Miroase a alcool și a trupuri calde, iar asta îi întoarce stomacul pe dos. Calcă peste pantofi și sticle, se împiedică și se întinde spre perete, lovindu-se de el. În spatele ei cineva tresare speriat. Dar Laura nu întoarce capul, se încăpățânează să înainteze cu orice preț, căci trebuie să scape din această încăpere înainte să se scoale careva din somn.

Iese din cameră și ajunge într-un hol. Vede o ușă. O a doua ușă dă în baie. Apoi urmează ușa de la intrare. Străbate livingul cu bucătărie deschisă și de-a lungul ochilor ei se înșiră trupuri pe jos, trupuri pe canapele, un el și o ea sărutându-se prelung într-un fotoliu; mâna lui se mișcă pe sub tricoul ei, iar ea geme de plăcere.

Gândul o poartă la Solomon și Bo făcând dragoste în camera de hotel. Acum sigur i-a scăpat un sunet care a dat-o de gol, pentru că în următoarea clipă, cei doi îndrăgostiți se opresc din sărutări și ridică capetele.

— Ce dracu a fost zgomotul acela? întreabă fata.

— Pasărea, îi răspunde băiatul.

— Pasărea Liră, chicotește ea.

— În fine! Bună! o salută el și Laura parcă îl recunoaște.

Îl știe din club. Fusese drăguț cu ea, se oferise să-i cumpere băutură, ba îl și apostrofase pe individul care dăduse peste ea din greșeală. Izbutea să atragă atenția barmanului înaintea tuturor. Își amintește de șoaptele lui în urechea ei. Oare o sărutase în ureche? Pe gât? El să fi fost cel care a strâns-o de braț când s-a împiedicat?

— Mă numesc Gary și sunt actor. Premiera noastră a avut loc aseară, la festival.

Ah, da, ține minte că o impresionase acest detaliu. Nu cunoscuse niciodată un actor. Cel puțin, nu un actor profesionist, ca el.

— Gary, nemernic ce ești, sare ca arsă fata din fotoliu, lovindu-l cu genunchiul și smulgându-i un vaiet. I-ai zis că ești un nenorocit de actor? Cine te crezi, Leonardo DiCaprio?

— Doar glumeam și eu, păpușă! Calmează-te!

— Nu mă lua pe mine cu păpușă, i-o retează ea pe un ton care începe să-i trezească pe cei din jur.

Și vocea ei sună cunoscută. Laura o cercetează cu privirea – de unde o cunoaște? Ah! De la toaletă, când efectiv stătea cu capul în WC, încercând să ignore urmele de rahat și auzind râsete; fata asta râdea! Între două episoade de vomă, ridicase capul și-o văzuse filmând-o cu telefonul.

— Oprește-te! îi ceruse Laura, încercând să își ascundă fața.

— Ieși de aici, Lisa, spusese o altă voce.

Și ea ieșise, continuând să râdă:

— Asta va ajunge pe Facebook. Pasărea Liră, pasăre împuțită.

Laura trebuie să fi spus toate acestea cu voce tare.

— Cara, tu ai pus pozele cu ea vomitând pe Facebook? o întreabă Gary. Și mai ai tupeul să te iei de mine?

— Te simți bine? se aude o voce din bucătărie. Vrei o cană de ceai?

Laura nu îi recunoaște chipul, ci numai vocea. Ea îi șoptise la ureche „Totul va fi bine”. După zâmbetul ei, își dă seama că iarăși a gândit cu voce tare. Are un chip prietenos și Laurei îi face bine să vadă un astfel de chip. Îi întinde ceașca de ceai.

Laura o refuză cu un semn al capului; se îndreaptă spre ușă. Ar cam avea nevoie să intre o clipă la baie, să se spele un strop și să se

aranjeze, dar nu-i timp de pierdut. Nu vrea ca Rory să se trezească și s-o găsească aici. Nu vrea să poarte o discuție despre cele întâmplate.

Habar nu are unde se află. E un bloc de apartamente sau ceva de felul ăsta; o ia pe scara de incendiu și coboară cinci rânduri de trepte, gândindu-se că cineva vine pe urmele ei. Nu aude zgomot de pași, dar oricum îi este teamă să se uite înapoi, nu cumva s-o prindă. Este ca într-un vis urât – joacă în el, îndemnată de propria imaginație. Coboară scările în fugă, ținându-se de balustradă, cu mâna pe bara de metal și simțind așchiile vopselei scorojite intrându-i în piele. Până să ajungă la parter are impresia că scările nu se vor termina niciodată, că și-o vor face prizonieră. Trece pe lângă un perete înțesat de cutii poștale, toate numerotate, dar fără adresă. Dar cui îi pasă? Țâșnește valvârtej pe stradă, sperând să zărească ceva familiar, vreunul dintre locurile în care fusese cu Solomon, cu Bo sau cu Rachel. În jur nu recunoaște absolut nimic. Peste drum se află o clădire precum cea din care tocmai a ieșit; toate celelalte blocuri arată la fel.

Un claxon puternic face să-i sară inima din piept. Ridică privirea la timp – un tramvai aleargă amenințător în direcția ei. Laura se aruncă pe trotuar, cu inima bătându-i nebunește în timp ce vatmanul țipă la ea trecând pe alături.

Își revine din sperietură și se uită în stânga și în dreapta. Decide s-o ia în stânga, pe urmele tramvaiului, care cu siguranță îi transportă pe oameni spre o destinație undeva. Iar *undeva* este mai bine decât *nu știu unde.* Exact cu acest gând pornise la drum, luându-se după Solomon și Bo: *Urmează-i, se îndreaptă ei spre undeva, iar undeva este mai bine decât nicăieri.* În timp ce merge, nu-și poate scoate din minte claxonul tramvaiului. O speriase din cale-afară. Și acum îl aude… și aude… și aude; nu-și dă seama că ea însăși îl imită cu voce tare. Dar

lumea în jur se sperie, sare în lături, unii o recunosc și izbucnesc în râs.

Sau poate că nu scoate niciun sunet, poate că apariția ei șochează, apariția și felul în care miroase. Are vomă în păr, vomă uscată chiar și pe ghete – abia acum observă. Arată înfiorător și miroase și mai rău. Încearcă să-și prindă părul la spate, să și-l netezească cât de cât, mai ales când cineva scoate din poșetă un telefon. Este ca o reacție în lanț. Ajunge ca un singur om să-i facă iute o poză, că prind curaj și alții.

Poartă încă în ființa ei ritmul muzicii de club, strigătele oamenilor, zgomotul de sticlă spartă, un amestec de sunete precum o hărmălaie gălăgioasă, nesuferită. Își acoperă urechile cu mâinile, nu vrea să mai audă nimic. Oamenii se holbează la ea, ținând telefoanele ridicate, iar acum își amintește și blițurile aparatelor de fotografiat. Fotografii. Oh, Doamne! Oamenii o vor vedea în ziare. Chiar vor publica imagini atât de înfiorătoare? Se gândește la Solomon care va răsfoi ziarele în cursul dimineții. Dacă îi va vedea fotografiile, atât va fi de rușinată încât nu-l va mai putea niciodată privi în ochi.

Își amintește foșnetul ziarului, în timp ce Bo butonează tastele telefonului. Ei îi place să vadă pe ecran, lui îi place să atingă. Foșnet de ziar, apăsat de buton, claxon de tramvai, sticlă zdrobită. Un taximetrist înfuriat care strigă la ea. O mână puternică o ține de braț. Laura își amintește deodată. Vomitase în taxi, iar șoferul îi dăduse jos. Băieții râdeau. Pantofi de sport Converse albaștri alături, și voma care stropea vârful alb al tenișilor. Și mai multe râsete. O mână pe creștetul ei din când în când – un braț în jurul taliei ei. Nu putea sta în picioare, cineva o trăsese de acolo. Fata aceea drăguță luându-se de individul care îi pusese mâna pe mijloc – *ce naiba îți închipui că faci?* Rory spunându-i bărbatului cu brațul în jurul taliei ei să o lase

în pace. Ce avea de gând să-i facă? Îi ard obrajii de rușine, dându-și seama în ce hal a ajuns.

Apoi baia. Vasul de toaletă. Pata de rahat. O pătură caldă. Un pahar cu apă. Râsete în depărtare și muzică.

Își acoperă urechile cu mâinile, se ghemuiește, încercând să se ferească din calea aparatelor care o pozează. Avuseseră dreptate maică-sa și Gaga s-o țină ascunsă! Nu, nu face față acestei situații, nu are nici unde fugi. Ce bine ar fi ca ele s-o poată ascunde și de data asta.

Gândul la ele începe să-i potolească zgomotele nopții trecute; i se limpezește mintea și reușește să-și audă propriile sunete. Scâncește. Plânge în hohote. Sughiță. S-a așezat pe trotuar. Se adună oameni în jurul ei. Unii sunt prea politicoși ca s-o privească în ochi, dar rămân prin preajmă. Își înalță privirea la persoana din fața ei. Un gardian. O femeie gardian. Mama și Gaga o învățaseră să nu aibă încredere în gardieni. Dar aceasta pare amabilă. Pare îngrijorată. Se lasă pe vine, și în ochii ei Laura citește preocupare.

— Vrei să vii cu mine?

Îi întinde mâna, iar Laura i-o prinde. Nu are unde să se ducă. Mai bine *undeva* decât *nicăieri.*

30

Laura șade în colțul încăperii din secția de poliție, învelită într-o pătură. Ține în mâini o cană de ceai fierbinte și e deja mult mai liniștită. Așteaptă să vină careva după ea. Nu i-a menționat nici pe Solomon, nici pe Bo – nu ar suporta ca ei s-o vadă în asemenea hal, nu ar suporta ca ei să afle ce i se întâmplase. O doare orgoliul. A vrut să dovedească că se poate descurca fără ei, și iată că nu s-a descurcat.

Munca de poliție se desfășoară ca de obicei. Geamul ghișeului se tot deschide și închide pentru a se ștampila formulare de pașaport, permise de conducere și orice mai au oamenii nevoie. O grămadă de hârțoage; treabă de culise pentru păstrarea legii și a ordinii. Laura se simte în siguranță. Nici țipenie de tâlhar pe care polițiștii să-l târască pe sub nasul ei înspre celule. De-ar vedea-o mama ei și Gaga aici, s-ar îngrozi, li s-ar adeveri temerile; și totuși, atmosfera din jur e calmă. Zero teroare. Gândul la Gaga sună ascuțit, ca o lamă de cuțit trecând peste o piatră. Nu e tocmai zgomotul pe care să-l reproducă într-o secție de poliție – mai multe capete se întorc spre ea. Sau poate de asta a și scos acel sunet, pentru că nu-i voie? Are nervii întinși la maximum. Ori e pornirea de-a se răzvrăti, de-a fi diferită? De-a fi văzută? Întrebări puse de Bo atunci când rămăseseră doar ele două. De data asta chibzuiește adânc, nu ca atunci. Dar niciodată nu fusese pusă în situația de a se autoanaliza astfel. De ce scoate toate aceste sunete? Sau de ce le scoate încontinuu? Uneori au un sens. Dar să imite zgomot de cuțit într-o secție de poliție nu e tocmai isteț. Ar fi avut rost în liniștea muntelui, cu o carte în poală, ascultând cum o privighetoare își clădește cuibul. Nu se poate stăpâni. Pe buze i se aștern vechile sunete de acasă.

— O privighetoare, spune polițistul dintr-odată. Pe asta o recunosc și eu.

— Nu știam că te pricepi la păsări, Derek.

— Avem o familie de privighetori în curtea din spatele casei, se răsucește polițistul spre colega lui. Masculul este un afurisit.

— Sunt foarte teritoriali, întărește Laura.

— Întocmai! adaugă el lăsând pixul să-i cadă pe masă. Privighetorile noastre ar câștiga oricând o răfuială cu un câine. Pe Daisy o înspăimântă.

— Mă îndoiesc că Daisy ar putea câștiga vreo luptă, indiferent contra cui, rostește colegul lui, răsfoind printre hârtii. Nu cu numele Daisy[18], cel puțin.

Ceilalți din birou izbucnesc în râs. Dar râsetele lor stârnesc în inima Laurei trepidațiile muzicii din club.

Proastă necioplită ce ești! Când Laura își acoperise urechile, fata din toaletă își închipuise că este un gest adresat ei; de fapt, pe Laura o speriase zgomotul uscătorului de mâini. Fusese totul o neînțelegere.

Misofonie, îi spusese Bo într-o zi. Oamenii care suferă de misofonie detestă anumite zgomote și reacționează la auzul lor prin enervare, mânie, iritare, prin accese violente de furie. Pe atunci, Laura se mirase ce legătură ar avea cu ea, dar poate că Bo avea dreptate. Cugetă pierdută.

În toaletă fuseseră râsete de fete și telefoane îndreptate asupra ei. Bărbatul cu brațul strâns pe talia ei – o trăgea cu el, șoptindu-i la ureche *sst.* Fata aceea amabilă care-i ținuse părul și o masase pe spate îi șoptise de asemenea *sst* la ureche.

Nu. Laura se oprește. Nu reacționase violent, doar își acoperise urechile.

Hipersensibilă la sunete, îi explicase Bo cu alt prilej.

Polițistul care povestise despre privighetori se trage cu scaunul lângă ea. O privește cu un aer de îngrijorare părintească.

— Dacă vrei să ne spui ceva despre noaptea trecută, nu ezita.

Laurei i se pune un nod în gât. O trec câțiva fiori. Clatină energic din cap.

Și chiar atunci, un polițist pe care nu-l mai văzuse intră în secție și azvârle pe birou un ziar. Pe prima pagină domnește o fotografie cu Laura. Este sub titlul scris cu litere mari: PASĂREA BEATĂ. O cuprinde panica. La rându-i, polițistul se pierde și el cu firea. Nici prin cap nu-i trecuse că Pasărea Liră se află în secție. Dar colega lui împăturește ziarul și-l ascunde. Caută s-o liniștească pe Laura, însă vorbele ei blânde nu răzbat printre sunetele pe care le reproduce Pasărea Liră: avion, Mossie mârâind, lilieci pe timp de noapte, sirene de oraș, declanșatorul aparatului de fotografiat, cușca păsării liră, centura de siguranță închisă, apa trasă la toaletă, tocuri pe gresie, uscătoare de mâini. Toate i se învălmășesc în minte.

Oricât de amabili ar fi fost polițiștii cu ea, ar fi trebuit să știe că nu poate trece neobservată. Cumva, presa a descoperit că Laura se află la secția de poliție. S-au strâns reporteri afară și așteaptă ieșirea ei. În același timp au ajuns însă și Bianca și Michael. El rămâne afară, încercând să croiască o cale pentru Laura până la SUV-ul cu geamuri fumurii. Cum nu dorea să apeleze la Solomon și la Bo, doar pe Bianca a mai putut s-o cheme în ajutor.

— Ești bine? o întreabă Bianca alarmată.

Laura scâncește. Sunt scâncetele lui Mossie înainte să moară; se aude apoi și zgomotul scos de iepurele prăbușit.

— A avut o noapte grea, explică polițista. Are nevoie de odihnă.

— A depus cineva vreo plângere? A avut necazuri? se interesează Bianca.

— Nu a depus nimeni nicio plângere aici.

Bianca se întoarce înspre Laura.

— Una dintre fetele care au fost aseară în club cu tine susține că ai împins-o și că ai atacat-o. Curtis trebuie să știe. Va trebui să dăm o

declarație presei.

Laura înghite în sec, zăpăcită, înspăimântată, chinuindu-se să-și amintească.

— Dar nu am împins pe nimeni. Mă luase amețeala și am vrut să mă sprijin de ea. Aveam nevoie de ajutor… Asta înseamnă cumva că am încurcat-o?

— Nu, răspunde polițista enervată. Nimeni nu a depus nicio plângere. Ar trebui să ne crezi pe noi, mai degrabă decât articolele din presă. Sper că o vei duce într-un loc unde să fie în siguranță.

Laura scoate iarăși sunete. Este agitată, tulburată, încercând să-și reamintească toate cele întâmplate, pentru a le înțelege.

Bianca o cercetează prudent din priviri. Auzise sunetele Laurei și înainte, dar niciunul dintre ele nu transmitea atâta neliniște ca acestea de acum. Sunetele se revarsă dintre buzele ei, asemenea icnetelor de plâns, a suspinelor dintr-o criză de plâns.

— Te simți bine, Laura? o întreabă ea cu blândețe.

— Să înțelegem că aceste sunete sunt firești la ea?

— Da. Totuși… Bianca șovăie, neliniștită.

— Sunt bine, spune Laura. Doar că vreau să merg… Aproape că rostise *acasă*. Acasă. Dar ce înseamnă acasă? Se simte sfârșită, vlăguită.

— Bine, te vom duce într-un loc tihnit unde să fii în siguranță, nu-ți face griji. Sunt un cârd de fotografi afară, mai spune ea, uitându-se impacientată la aspectul Laurei. Poftim, pune-ți ochelari, o îndeamnă Bianca dându-i o pereche uriașă de ochelari de soare. Laura își pune ochelarii și imediat se simte apărată de lumea din jur. Și pune-ți asta. Își dă jos vesta de blană și i-o întinde Laurei care ezită. Aceasta este o nouă Bianca.

— Nu este din blană adevărată, o grăbește ea, de parcă asta ar fi fost problema.

Laura o îmbracă până la urmă – cert, nu se potrivește peste cămașa bărbătească (model tartan, tipic scoțian) rămasă de la Tom, strânsă cu o curea, totuși ascunde petele. Le mulțumește polițiștilor și se întoarce spre mulțimea și mai mare de fotografi; i se strecoară un microfon sub nas. Preț de o clipă, trăiește senzația că în spatele camerei de filmare stă Rachel. Absolut firesc, trebuie să fie și Solomon acolo! Se uită cu încordare, căutând expresia chipului lui, concentrată la sunetele pe care le înregistrează. Dar nici urmă de Solomon. Abia atunci își dă seama că este o altă echipă de filmare; reporterul zbiară la ea tot felul de întrebări, ținând în mână un microfon ridicol de mare. Bianca și Mickey o grăbesc la mașină și-n jurul ei totul devine o ceață. Însă în fotografiile de după arată complet diferit. Părul prins într-o coadă înaltă, blana purtată peste cămașa tartan, ochelarii supradimensionați, ghetele tocite Doc Martens, pe care le avea de la vârsta de șaisprezece ani, șosetele trase în sus – o ținută pe care revistele de modă o transformă într-un trend. Blană și tartan, Doc Martens și șosete de lână. Un look ușor de îndrăgit de-o lume întreagă. Urmând să se vadă în paginile revistelor, Laura n-are să se recunoască. În timp ce mașina demarează, Bianca aruncă un ziar pe locul de alături.

— Acest articol este singurul care a ajuns azi la tipar. Probabil vor mai fi altele mâine.

— Nu cred că trebuie să vadă asta, intervine Michael pe un ton protector.

— Curtis mi-a zis să-i arăt.

Michael nu mai spune nimic, strânge din buze. Iar Laura își aruncă privirea pe ziar.

PASĂRE BEATĂ
PASĂREA LIRĂ O IA RAZNA
PASĂREA LIRĂ E MAHMURĂ

DUPĂ O NOAPTE DE BEȚIE GREA

Simte că-i vine rău, simte palpitații. Coboară geamul mașinii, în căutarea aerului. De unde atâta furie împotriva ei? Valuri de mânie se ridică din paginile ziarului, înfricoșând-o.

Din când în când, ochii șoferului o studiază scurt, în oglinda retrovizoare. Bianca se răsucește pe scaunul din față și înșfacă ziarul, îl mototolește și-l trântește la picioare. Dar Laura a văzut suficient cât să-și amintească o viață întreagă. Fotografii teribile. Urnită în hohote de râs de către Rory, părul ei fluturându-i peste față. Chipul ei, picioarele ei, tălpile ei surprinse din unghiuri mișcate. În câteva dintre fotografii ține ochii doar pe jumătate deschiși, arată de parcă ar fi consumat droguri – cu privirile goale, cu pupilele dilatate. În alte imagini se vede căzută pe-o alee jegoasă, cu trupul întins pe un ciment pe care s-a vărsat alcool sau cine știe ce altceva. Flash-urile aparatelor de fotografiat o înfățișează albă ca varul la față. Și, în sfârșit, înțelege de unde atâta ură – în imaginile din ziar nu e vorba că pare beată criță și speriată, ci pare o impostoare. I-a mințit pe toți, nu este acea făptură inocentă, incapabilă să consume alcool, acea făptură legată de natură într-un fel în care nimeni nu poate fi legat – așa cum îi lăsase să creadă. Arată ca un om fără control, un om sub influența drogurilor, un om pe care ea însăși nu ar vrea să-l cunoască. Normal că presa vuiește, cu toții simt c-au fost trași pe sfoară.

Și probabil că așa și este. Probabil că au dreptate.

Se întinde după ziarele Biancăi. Cel mai grotesc dintre tabloide publică fotografii de la petrecerea la care nimerise după plecarea din club. Nu scrie nicăieri cât de rău îi era, cât de speriată se simțea, cât de mult își dorea să meargă acasă. Se lasă impresia că se afla acolo ca să ia heroină. Nici nu poate să închidă paginile ziarului, nu contenește să se uite la imagini. Nu se regăsește în ele. Nu există

nicio legătură între fotografii și felul în care își amintește că s-a simțit: înspăimântată, nesigură, plină de temeri. Cea care o privește din paginile ziarului este o ființă șireată, fițoasă, arogantă.

— Te ducem la casa concurenților, pentru marea finală. Ți-am anulat rezervarea la hotel, fiindcă se învârte prea multă presă pe acolo. StarrGaze îi va găzdui pe finaliști până la încheierea emisiunii. Deocamdată te găzduiesc pe tine. Ai să fii ferită de presă și astfel îi vom împiedica și pe ceilalți concurenți să vorbească cu jurnaliștii, deși unii dintre ei au vorbit deja.

Bianca se răsucește înspre Laura.

— Ai grijă cu Alice. Este o concurentă feroce. Evoluează în semifinala de mâine-seară, dar a primit multe voturi, deci ne așteptăm să intre în finală.

Chiar nu-și face nicio grijă – nu se teme să dea ochii cu Curtis, nici să locuiască cu Alice, pur și simplu se lasă cotropită de-un sentiment de ușurare: este dusă *undeva.* Iată încă o punte. Nu a rămas singură pe insula ei. Încă un cămin, încă un loc în care să se ascundă, încă o punte de-a lungul căreia să se îndrepte înspre marele necunoscut. De acum nu mai e cale de întoarcere – chiar nu mai e. Nici măcar fizic nu se mai poate duce înapoi.

Casa concurenților se află în afara Dublinului, în Munții Wicklow. Cu atât mai bine! Va fi înconjurată de natură, de copaci, de piscuri de munte; va avea spațiu. Deocamdată nu apucă să se bucure de priveliște, încă își ține ochii în paginile ziarelor. Cine e necunoscuta aceea care-i poartă hainele? Ridică ochii, vede copacii. Și în sfârșit poate să respire.

Când ajung la porțile casei, fotografii se află deja acolo; Laura are de înfruntat mai multe camere de filmat care se izbesc de geamurile mașinii, reamintindu-i de seara precedentă. Se surprinde scoțând

sunete din nou. Michael se uită la ea în oglinda retrovizoare, în timp ce așteaptă deschiderea porților.

— Aproape am ajuns, o asigură el cu voce scăzută.

Casa se vede de la poartă, ceea ce nu-i conferă prea multă intimitate. Cum draperiile sunt trase la o parte, apucă să observe pe cineva privind pe fereastră și retrăgându-se iute, o clipă mai târziu. Aha! Deci să nu uite să nu se afișeze pe la geamuri.

Simon, din echipa de producție, îi iese în întâmpinare, dar Laura nu are putere să se uite în ochii lui. Și când te gândești că Simon va locui acolo, cu ea și cu ceilalți concurenți, pentru a se ocupa de nevoile lor… Tare ar vrea să le ceară iertare și lui Michael și Biancăi și lui Simon pentru că a atras atâta atenție asupra concursului, dar e prea stânjenită. Păstrează ochelarii Biancăi pe nas – îi dau o senzație plăcută ca de protecție, și urcă treptele casei ferindu-și încă privirea. Michael o ajută cu bagajele, Bianca o ajută să se instaleze. Află de la ea că pe Curtis îl va vedea a doua zi. În ciuda tonului optimist al Biancăi, menționarea lui Curtis seamănă cu o avertizare.

Laura stinge luminile și trage draperiile, recunoscătoare că geamul ei dă înspre pădure, înspre curtea din spate în care se zăresc un leagăn și un tobogan. Face duș. Iese de la baie curată și se suie în pat, încă mahmură și îngrozită. Îi este foame, dar nu vrea să coboare din cameră, ca nu cumva să o vadă careva. Rămâne în noul ei pat, ghemuită pe sub plapumă, ascunzându-se. Adoarme.

31

„Dintr-o biată necunoscută, într-o vedetă pe internet: pare că presiunea celebrității proaspăt câștigate ajunge să o afecteze pe Pasărea Liră, favorita emisiunii *StarrQuest.* Știrea este confirmată de purtătoarea de cuvânt a Laurei Button. Potrivit acesteia, Laura a fost implicată seara trecută într-un incident în toaleta unui club de noapte din Dublin. Fotografiile din presa de astăzi o înfățișează în timp ce este escortată afară de un agent de pază al clubului, care intervenise pentru aplanarea conflictului. Ulterior, Laura Button l-a atacat și pe paznic, aruncând un pahar de apă în el."

Reportajul trece la imaginile video în care apare Laura.

„Audiția a făcut-o celebră în toată lumea în doar câteva săptămâni, dar, potrivit rapoartelor, a fost găsită rătăcind pe străzile orașului Dublin și condusă la o secție de poliție pentru propria siguranță. Acum se află din nou în grija producătorilor emisiunii și locuiește în casa *StarrQuest* rezervată concurenților finaliști.

Astăzi, producătorii *StarrQuest* au sărit în apărarea Păsării Liră, dând publicității un lung comunicat prin care solicită să se pună capăt acestor răutăți. Jack Starr a descris-o pe Pasărea Liră drept o tânără blândă și decentă, cu o viață dificilă. La vârsta de șaisprezece ani, după moartea mamei sale, Laura a fost abandonată de bunica ei la o cabană, unde a trăit timp de zece ani, neștiută de nimeni, cu excepția tatălui ei; și acesta a păstrat taina existenței ei. Starr afirmă că Laura are dificultăți în a face față presiunii și a fost copleșită de la prima ei audiție. El spune că este înfricoșător și tulburător să devii atât de repede o mare vedetă, așa cum a descoperit însăși Laura.

Păsărea Liră a avut parte de mai mult de cincisprezece minute de celebritate și este pe punctul de a câștiga milioane din contracte

pentru cărți, drepturi de imagine și diverse apariții televizate. Dar faima are un preț și se pare că Laura Button începe să-l plătească."

Solomon se ridică și azvârle telecomanda din mână, făcând-o bucăți de peretele de deasupra șemineului. Capacul sare, bateriile se împrăștie pe jos. Bo bagă capul între umeri și se ghemuiește mai mult în colțul canapelei. Solomon se uită la ea, dar niciunul dintre ei nu spune nimic. Nici nu trebuie; Bo arată pe cât de vinovată se simte el.

— Trebuie să facem ceva, rostește Solomon, conștient de emoția din propria-i voce. Abia mai suportă să stea departe și să privească cum Laura este sfâșiată din toate părțile. Bo are lacrimi în ochi și murmură:

— Fac tot ce pot, Solomon.

— M-am săturat să încerc zadarnic să iau legătura cu ea prin intermediul celor de la *StarrQuest.* Solomon se plimbă nervos prin sufragerie. Trebuie să mergem chiar noi la ea. Unde o fi casa concurenților, despre care au pomenit la știri?

— Habar nu am, zice Bo, pierdută.

Dar o idee îi străbate mintea și se ridică în capul oaselor.

— Dar cred că putem găsi informația pe site-urile fanilor.

— Sunt prieten cu Laura Button, am venit să o văd, îi explică Solomon paznicului de la casa concurenților.

Bărbatul râde și se apropie de el ținând în mână un clipboard.

— Dumneavoastră și toți ceilalți.

Solomon privește în jur. O duzină de fotografi și un car de filmare îl urmăresc, la început cu interes, apoi, după ce este refuzat, cu amuzament. În spatele unui gard de protecție, câțiva fani înrăiți și-au pregătit sacii de dormit pe iarbă și au întins un banner cu mesajul *O pe Pasărea Liră.*

— Las-o în pace! îi strigă o fată.

Solomon începe să se înfurie.

— Dacă i-ați spune că sunt aici, s-ar rezolva totul.

Paznicul îl măsoară din cap până în picioare.

— De ce nu o sunați mai întâi? Îi spuneți să mă sune pe mine ca să vă permit să intrați.

Solomon strânge din dinți.

— Nu o pot suna. De aceea sunt aici.

— Da. Ei bine, nu vă pot lăsa să intrați. Numele dumneavoastră trebuie să fie pe listă și nu este, așa că nu vă pot da drumul înăuntru.

Solomon oprește motorul mașinii și se dă jos.

— Domnule, vă recomand să rămâneți în mașină. Nu este nevoie să coborâți.

Paznicul stă așa aproape de portieră, încât Solomon nu o poate deschide. O împinge puțintel. Îl lovește pe paznic, făcându-l să se dea un pas în spate.

— Ce faceți? Am spus să rămâneți în mașină!

— Atunci dă-te de lângă portieră! Dă-te de lângă portieră!!!

Sunt față în față și zbiară unul la celălalt. Un fotoreporter plictisit face câteva instantanee. Din ghereta porții se ivește un al doilea paznic.

— Barry? întreabă el, îngrijorat.

— Grozav, poate mă puteți ajuta dumneavoastră, i se adresează Solomon, dându-și părul la o parte de pe față și încercând să se liniștească. Trebuie să o contactez pe prietena mea, Laura Button. Sunt conștient că nu apar pe listă, dar, dacă o sunați, ceea ce vă va răpi doar secundă, atunci mă va lăsa să intru numaidecât. Bine?

— Pe cine?! se miră paznicul, uitându-se când la colegul său, când la Solomon.

— Pe Pasărea Liră, explică Barry.

— De fapt, numele ei este Laura Button, se enervează Solomon.

— S-o lași pe Pasărea Liră în pace, îi strigă admiratoarea din spatele gardului. Oamenii ca tine nu-i sunt de niciun ajutor!

Solomon nu o ia în seamă.

— Deci îi știți numele adevărat, urmăriți știrile, spune Barry deloc impresionat.

— Haideți să ne păstrăm calmul, insistă celălalt paznic. De ce să ne enervăm?

Solomon se liniștește; cu acest paznic poate ajunge la o înțelegere, îi place de el.

— Urmați-mă.

Îl urmează, departe de privirile mulțimii, în ghereta paznicilor. Solomon simte că este luat în serios.

— Acum, să vă spun cum merg lucrurile pe aici, începe el alene.

— I-am spus deja, îl întrerupe Barry, din spate.

— Barry! îl apostrofează el și Barry iese înjurând.

— Ni se dă o listă cu persoanele care au voie să vină în vizită. Este o listă foarte strictă. Dacă doriți să vizitați pe cineva din casă, ar trebui să luați legătura cu producătorii, care ne vor anunța pe noi. Nu putem lăsa orice coate-goale să se plimbe pe aici. Și nici măcar nu-i sunteți rudă. Și apoi mai este și ora zece seara. Cam târziu pentru vizite.

— Înțeleg și vă dau dreptate. Și așa ar trebui să fie lucrurile, dar știu că Laura vrea să mă vadă. Nu sunt pe listă pentru că nu a știut că o pot vizita, dar pot, și dacă o anunțați că sunt aici, vă promit că nu vă veți fi irosit timpul.

E măsurat din priviri; paznicul parcă ar vrea să-și dea seama ce-i cu el. Ridică telefonul, spre ușurarea lui Solomon.

— Simon, sunt Richie. Am un vizitator pentru Pasărea Liră. Mda. Este aici. Chiar acum. Nu apare pe listă, dar vrea să o vadă.

— Solomon Fallon, zice Solomon, dându-și seama că nimeni nu îi ceruse numele.

— Solomon Fallon, se transmite la celălalt capăt al firului. Ascultă. Așteaptă. Verifică, îi explică lui Solomon.

Dar ceva nu e cum trebuie. Solomon se uită la telefon și realizează că Richie nici măcar nu era într-o convorbire telefonică. Nu sunase de fapt pe nimeni; se prefăcea. Ascultând cu atenție, Solomon aude sunetul tonului.

— Totul e o porcărie. O porcărie ordinară!

Împrăștie mâniat toate actele de pe masă și iese fulgerător pe ușă. Urcă în mașină. Afară, Barry îl salută, în timp ce Richie ridică din umeri ca și cum voia să spună că merita să încerce.

— Luați legătura cu biroul producătorului, repetă Richie, lovind ușor cu mâna în plafonul mașinii.

Solomon apasă pedala de accelerație și demarează în trombă, clocotind în sinea lui.

A doua zi de dimineață, un ciocănit în ușă o trezește pe Laura. Simon o anunță că a sosit Curtis. Laura îmbracă o pereche de blugi, un tricou și un cardigan pe care-l strânge pe talie, ca și cum ar proteja-o. Este haina pe care Solomon i-a ales-o, la cumpărături în Cork. Părul proaspăt spălat îl lasă pe spate, complet desfăcut; dacă e nevoie, îi poate ascunde obrazul. Coboară desculță la parter, în sala în care se ia masa.

Curtis stă în capul mesei. Încăperea are geamurile pe fațada principală a casei. Laura se oprește în dreptul ușii și se uită pe fereastră.

— Ia loc, o invită el.

— Ne pot vedea?

Se uită și el pe fereastră.

— Acum te îngrijorează că ești văzută?

Curtis se ridică și trage draperiile.

— Mulțumesc, îngaimă ea, agitată.

— StarrGaze a făcut multe pentru tine. Te-am primit cu brațele deschise, te-am tratat bine, ți-am oferit o platformă internațională, te-am dus cu avionul în Australia, am plătit pentru hainele tale, pentru coafură. Plus hoteluri. Nu ne-am dat înapoi de la nimic.

— Știu și chiar…

Curtis vorbește fără s-o ia în seamă:

— Suntem un show de familie. Cam trei sferturi dintre cei care ne urmăresc au între șaisprezece și treizeci și patru de ani. Curtis se uită dușmănos, vrea ca ea să priceapă tot ce-i explică. Ne așteptăm să respecți contractul pe care l-ai semnat, care stipulează expres că nu vei face nimic care să dăuneze imaginii și brandului *StarrQuest* și StarrGaze Entertainment.

Laura nu reușește să-l întrerupă.

— Am discutat și am stabilit că poți continua să apari în spectacol. Îți vom permite să concurezi în finală.

În sfârșit, tace. De fapt, e o pauză lungă în timpul căreia Laura îl privește cu ochii mari. Nu-i trecuse prin minte că putea fi eliminată din emisiune.

Curtis așteaptă ceva din partea ei.

— Mulțumesc, șoptește Laura cu noduri în gât.

Parcă i s-ar fi oferit o viață suplimentară, de care nici nu bănuise că are nevoie.

— Cu plăcere, răspunde el sumbru. Dar te așteaptă un urcuș dificil. Sunt mulți cei pe care trebuie să îi convingi și să îi faci să se răzgândească.

Laura încuviințează, cu un milion de gânduri în minte.

Curtis se ridică și vorbește ca și cum cuvintele fuseseră învățate, repetate, scrise pentru el:

— Sunt conștient că viața ta s-a schimbat nespus de tare. Sunt multe cu care trebuie să te obișnuiești. *StarrQuest* îți poate pune la dispoziție un terapeut, dacă dorești. Te sfătuiesc să vorbești cu el. Ai vrea să îți fac o programare?

Să stea de vorbă cu un străin de la *StarrQuest* și să i se destăinuie? La ce bun? În loc să uite toate cele petrecute, le-ar retrăi de la capăt. Nu, nu e nevoie – îi face semn cu capul.

— Dacă te răzgândești, ne anunți. Îți sugerez să nu stai de vorbă cu nimeni înainte de finală. Fără presă. Și nu îți sugerez, ci ți-o cer din partea *StarrQuest.*

— De acord. Laura își drege glasul. Cum rămâne cu documentarul? Jack urma să vorbească cu…

— Cu Mouth to Mouth Productions, da. Relația ta cu ei s-a încheiat, afirmă el categoric.

Laurei îi dau lacrimile. Este oficial. Este aievea. Numai are nicio legătură cu Solomon! I se frânge inima, i se înfierbântă obrajii, o ustură ochii. Nu îndrăznește să întrebe dacă este din cauză că Bo și Solomon nu o mai doresc după toată tevatura serii trecute; sau poate așa a decis Curtis, pur și simplu? Totuși, mai bine să nu dea ochii cu Solomon – ar intra în pământ de rușine. Și-a tot spus că, cine știe, poate că Solomon nu a văzut ziarele, dar trebuie să fie realistă, era și fratele lui în fotografii. Toată familia lui, toți prietenii, chiar și vecinii lui amabili pe care i-a cunoscut la petrecerea mamei sale – cu toții aveau să citească în presă despre cât de rău ajunsese.

Curtis e pe picior de plecare, când deodată se oprește, năpădit de dubii, ca și când s-ar fi răzgândit. Laura începe să nădăjduiască – îi va da voie să-l vadă pe Solomon. Sau o va da afară din emisiune!

— Acest articol va fi publicat peste câteva zile. Mi s-a dat o copie în avans ca să îl vezi și tu, să ai șansa dreptului la replică.

Așază pe masă un plic maro mare și pleacă. Cu inima cât un purice, Laura se holbează la plic. Apoi un ciocănit în ușă o face să se întoarcă. Ușa se deschide, dar nu-i nimeni în spatele ei; apoi se ivește un chip, dar nu un chip uman. E Mabel, păpușa ventrilocului Alan. Alan nu se zărește nicăieri.

Mabel își drege glasul.

— Bună, Mabel.

— Mabel vrea să știe dacă Pasărea Liră dorește un ceai. Aud că Pasărea Liră nu a mâncat de ieri, de când a sosit. Alan tocmai își face un ceai.

— Mulțumesc, Mabel. Ești foarte drăguță. Dar îmi poți spune Laura.

— Bine, Laura, zice ea timid și Laura începe să râdă.

Deși Mabel nu roșește, arată plină de viață. Alan se pricepe de minune să îi miște trăsăturile feței, de parcă ar fi vie.

Apoi Alan își vâră capul în cadrul ușii. Laura îl place pe Alan. A participat la audiții în aceeași seară cu ea. Este un om bun. Straniu. Are patruzeci de ani, locuiește cu părinții lui și își investește toți banii în păpușa Mabel și numărul său. Inima îi este la fel de mare precum talentul.

— Felicitări, Alan. Nu știam că ai trecut în finală, am ratat emisiunea aseară.

Ce jenant să piardă o noapte atât de importantă pentru ceilalți concurenți – iată, încă o dată i se dovedește egoismul.

— Mulțumesc. Mă simt destul de groaznic azi, Mabel m-a făcut să stau treaz și să sărbătoresc cu o sticlă de Jameson.

Laura râde.

— Mabel mi-a spus că te poate striga Laura. Asta înseamnă că pot și eu?

— Desigur.

Alan intră în încăpere, aproape pe vârfuri, de parcă s-ar furișa. Întotdeauna face așa, se poartă ca și cum nu ar trebui să fie acolo, de parcă le-ar sta oamenilor în cale. Îndată ce Mabel apare pe brațul său, devine alt om, spiritual, șarmant, chiar șugubăț. Folosindu-se de Mabel, spune lucruri de neimaginat. Le aduce oamenilor numai bucurie.

— Am dorit să mă asigur că ești bine, spune el.

Ochii ei se umplu de lacrimi și își ferește privirea.

— O, nu, ai făcut-o să plângă, idiotule, îl ceartă Mabel.

Laura râde.

— Iar tu ai făcut-o să râdă, o felicită Alan pe Mabel.

— Ce te-ai face fără mine? ar vrea Mabel să știe.

Laura își șterge lacrimile în timp ce Alan se așază alături.

— Mă simt atât de rușinată, Alan. Abia dacă îmi pot face curaj să privesc lumea în ochi.

— Nu are de ce să îți fie rușine. Toți am avut astfel de seri.

Laura se uită la el întrebător.

— Bine, eu nu am avut. Dar Mabel, da.

Mabel își întoarce încet privirea spre el.

Laura râde iarăși.

— Uite, suntem împreună în povestea asta. Unii…

— Alice, tușește Mabel.

— …văd totul ca pe o competiție. Noi împotriva fiecăruia dintre noi. Dar eu, nu. Eu sunt în competiție doar cu mine însumi. Întotdeauna am fost așa. De mine depinde să fiu cât se poate de bun.

— Și de mine, îl întrerupe Mabel.

— Și de tine, Mabel. Este ceva care îți schimbă viața. Ieri am fost recunoscut la farmacie. În timp ce cumpăram un Ped Egg. Știi ce este?

Ea clatină din cap.

— O pilă pentru bătături și pielea uscată de pe picioare.

— Sexy, chicotește Mabel.

— Într-adevăr, recunoaște Alan. Am dat primul meu autograf discutând despre Ped Egg.

Laura râde.

— Nici măcar nu mă apropii de atenția care ți se acordă ție și tot îmi este greu. Tu ești o țintă pentru ei. Două sute de milioane de oameni vor să știe care va fi următoarea ta mișcare. Așa că: lasă-i mască!

— Mulțumesc. Producătorii îmi vor mai da o șansă.

Alan o privește surprins.

— De asta a venit Curtis…

— Măgarul, îl întrerupe Mabel.

— …să vorbească cu tine?

Ea încuviințează.

El se apleacă în față. O lasă pe Mabel pe masă, iar ea scapă un *Aaah.*

— Ești conștientă că emisiunea n-ar însemna nimic fără tine? Că, în lipsa ta, ar fi doar o emisiune irlandeză de divertisment de mâna a doua?

Șoc.

— Tu le-ai adus faima internațională. Datorită ție au vândut formatul de emisiune în peste douăsprezece țări și numărătoarea continuă. Dacă te-ai retrage acum, *StarrQuest* nu ar mai valora nimic.

— Vorbește în numele tău, spune Mabel de pe masă, stând întinsă pe spate cu ochii în tavan.

Laura cântărește aceste vorbe.

— Acela ce este? se uită Alan la plicul maro.

— Un articol care va fi publicat în ziarul de mâine. Curtis mi l-a dat să îl citesc.

— Nu îl citi, o sfătuiește Alan.

— Ar trebui.

— Nu, nu ar trebui. Nu ar trebui să mai citești niciodată niciun articol, rostește el, fără urmă de glumă. Nu te otrăvi cu așa ceva, Laura. Ești cea mai pură și firească persoană pe care am cunoscut-o. Vreau să câștigi.

Ea zâmbește.

— Iar eu vreau ca tu să câștigi.

Se privesc în ochi și Laura simte recunoștință pentru sprijinul lui. Când lucrurile devin stinghere, Mabel intervine.

— Și cu mine cum dracului rămâne?

Amândoi încep să râdă.

— Bine, îți aduc o cană de ceai. Am putea să ne bucurăm de liniște până diseară, când apare următorul finalist. Și voi pregăti ceva pentru prânz. Nu știu să gătesc, dar nu-i așa că ți-ar plăcea un sandvici cu șuncă și cașcaval?

— Este perfect, mulțumesc.

— Eu nu aș mânca, dacă aș fi în locul tău, îi șoptește Mabel la ureche înainte ca Alan să plece. Cred că încearcă să mă otrăvească.

Laura râde în timp ce rămâne singură în sala de mese.

Simțindu-se mai încrezătoare, se mai uită o dată la plicul de pe masă. Alan are dreptate, ar trebui să se ridice deasupra celor întâmplate. Discuția cu el i-a dat mai mult curaj. Totuși… trebuie să știe ce crede lumea despre ea.

Desface plicul și scoate hârtia.

Primul document este o scrisoare din partea avocatului publicației, în care spunea că vor publica știrea a doua zi. Dacă

Laura Button dorește să declare ceva, este rugată să facă aceasta până la finalul programului de lucru.

Dă scrisoarea la o parte și începe să citească:

„PASĂREA MINCINOASĂ?” este titlul și știrea este despre cum un polițist din Gougane Barra este de părere că bunica Laurei, Hattie Button, își omorâse soțul.

„La acel moment, poliția suspecta că și fiica ei Isabel, în vârstă de paisprezece ani, fusese implicată. Polițistul Liam O'Grady murise cu ani în urmă, dar fiica lui dăduse un interviu pentru ziar. Povestise cum bietul ei tată își dedicase viața încercând să aducă în fața justiției pe cele considerate vinovate de moartea prietenului său, Sean Murphy. Soția celui decedat era Hattie Button, o englezoaică, pe care Sean o întâlnise când ea avea grijă de copiii unei familii din oraș. Sean s-a îndrăgostit de ea și curând după aceea s-au căsătorit; au avut o fiică, dar Hattie avea ciudățeniile ei, nu prea ieșea în oraș și nu se implica social, un soi de outsider. Da, lui Sean îi plăcea să bea, dar ca fermier muncea din greu și se dovedise un suflet bun. Fiind întrebată dacă Sean era violent, date fiind vânătăile și tăieturile mai vechi și mai noi descoperite pe corpul soției sale după moartea lui, fiica polițistului spune că nu știe. Oricum, asta nu schimbă faptul că Hattie Button împreună cu fiica ei l-au ucis pe bunicul Laurei Button, pe Sean Murphy.”

Senzație de vomă.

„Sean a fost găsit cu fața în jos într-un pârâu de pe pământul familiei. Se înecase în apă mică. Avea alcool în sânge și un traumatism la ceafă, cauzat de o lovitură. Sheila, fiica polițistului, a declarat că tatăl ei crezuse mereu că Hattie fusese vinovată de moartea lui Sean, dar nu putuse dovedi că ea îl omorâse. Hattie a retras-o pe fiica ei de la școală și au devenit pustnice, singura legătură cu comunitatea fiind păstrată prin intermediul afacerii de

familie, croitorie și modificare de haine; țineau afacerea ca să poată câștiga o pâine. Polițistul O'Grady a rămas în preajma lui Hattie, sperând că avea să o prindă până la urmă, dar nu a fost să fie. A murit simțind că și-a trădat prietenul.

Mama Laurei era o femeie simplă – era ceva în neregulă cu ea. Orice ar crede despre rolul jucat de ea în moartea lui Sean Murphy, Sheila spune că este o rușine ceea ce i-a făcut Tom Toolin, profitând de o femeie bolnavă. Nu-i de mirare că au ascuns copilul. Sheila nu este surprinsă de comportamentul violent de care a dat dovadă Păsărea Liră în club. Nu este atât de drăguță pe cât vrea să pară. Este o pasăre mincinoasă, nu o pasăre liră. O mincinoasă precum bunica și mamei ei."

Laura se sufocă. Nu poate să respire. Nu poate scoate niciun cuvânt. Mai citește o dată tot articolul. Scumpele ei Gaga și Mama terfelite în presă, deși sunt moarte și îngropate. Secretele lor – scoase la iveală, minciuni sfruntate și oribile pe care încercaseră atât de mult să le înlăture; nu se spunea nimic despre spiritul lor, despre bucuria și veselia, fericirea care învăluia acea căsuță. Numai minciuni reci, urâte, întunecate, oribile.

Și totul din vina Laurei. Ea a atras nenorocirea aceasta asupra lor. Ar fi trebuit să rămână ascunsă în pădure.

32

— Cred că este în stare de șoc, sugerează Selena, interpreta de operă.

Răspândește un ușor miros de țigară; tocmai s-a întors din grădină unde și-a savurat în ascuns țigara mentolată de dimineață.

Etapa semifinalelor *StarrQuest* s-a încheiat și toți finaliștii se află acum în casă. Ultimii dintre ei au sosit târziu în noapte: Sparks, un magician în vârstă de nouăsprezece ani, și Kevin, un tânăr și chipeș solist de country. Doar unul dintre ei ar fi trebuit să ajungă în finală, dar au primit același număr de voturi, întreaga țară îi iubește. Cuprins de un moment de slăbiciune, Jack nu a găsit tăria să aleagă între ei, așa că i-a trimis mai departe pe amândoi. A fost de fapt rezultatul unui spectacol plin de emoții și lacrimi. Așa că în finala din weekendul următor vor fi șase evoluții în loc de cinci. Concurenții vor petrece împreună o săptămână de-a lungul căreia să-și pregătească evoluțiile. Acum, cu toții s-au adunat în jurul patului Laurei; ghemuită în poziție fetală, cu privirile rătăcite, Laura nu mai reacționează la nimic.

— Este cu siguranță în stare de șoc, întărește Maestrul Brendan de la circul Alice și Brendan. Dacă mie îmi pare toată povestea asta o ciudățenie, imaginați-vă ce simte ea.

— Îmi place la nebunie! intervine Kevin, cântărețul de muzică country.

Evoluase în semifinale interpretând, cu un uriaș succes – cinci sute de mii de aprecieri pe YouTube, o melodie dedicată unei iubiri secrete. Pentru Jack nici nu se pusese problema să piardă un concurent atât de popular, așa că iată-l în finală. Între timp, tânărul se îndrăgostise de Alice, care făcea parte din duetul de circ *Alice și Brendan.*

— Oare ne aude? întreabă Alice. Poate a avut un atac cerebral sau o cădere nervoasă și nu ne poate auzi.

— Bineînțeles că ne aude, spune Alan. Nu vrea să răspundă.

— Neroadă! murmură Mabel.

— Alo! Încetează cu asta, își apără Kevin drăguța.

— Iar tu fă rost de puțin simț al umorului, izbucnește Brendan.

În secret, și el a făcut o pasiune pentru Alice, o pasiune ce durează de ani de zile. Când s-au cunoscut, ea avea paisprezece ani, iar el douăzeci și patru; nu găsise niciodată prilejul să-și dezvăluie sentimentele; îi părea nepotrivit, doar o cunoștea de când era o copilă. Acum, ea avea douăzeci și doi de ani, iar el treizeci și doi. Nu-i mai stătea în cale decât acest nătăfleț interpret de muzică country.

— Ai băgat de seamă că nu a spus nimic? întreabă Selena.

— Nu sunt deloc surdă, zice Mabel.

— Nu mă refeream la *vorbit.*

Selena i se adresează lui Mabel ca și cum păpușa ar fi unul dintre concurenți; și-a impus prezența printre ei, iar Alan le dă impresia că nu are niciun control asupră-i.

— Nu scoate niciunul dintre sunetele ei speciale, explică Selena. Mereu scotea câte un sunet.

Într-adevăr, chircită pe pat, fixând cu privirea peretele din fața ei, Laura ignoră prezența colegilor, adâncită într-o muțenie totală. Nu scoate absolut niciun sunet; pentru ea, este neobișnuit.

Alice nici nu-și ascunde satisfacția – mai puțină concurență pentru ea.

— Seamănă cu o crimă misterioasă, chicotește. Care dintre noi i-a răpit Păsării Liră talentul? Ei bine, nu eu.

— Au fost ei, răspunde Alan, uitându-se la ziarele răvășite în jurul patului.

Ridică de jos paginile ce conțin povestea de familie a Laurei. Articolul fusese publicat cu o zi înainte, în ultima zi a semifinalelor *StarrQuest,* pe prima pagină: BÂRLOGUL PĂSĂRII MINCINOASE. Încă de când ajunsese Alan în casă, Laura nu fusese prea vorbăreață; dar de când citise ziarul, căzuse în această stare. Pe Alan îl îngrijorează. Împăturește ziarul și îl pune sub braț, cuprins de mânie. Are de gând să-l pună pe foc, încât ea să nu-l mai vadă în fața ochilor. Un alt articol dă în vileag culisele ședinței foto *Laura – față – în – față – cu – o – pasăre liră,* de la Melbourne. Se scrie că superba înaripată fusese capturată în scopul nemilos al promovării Laurei. Iar materialul este însoțit și de imaginea Laurei, surprinsă în vecinătatea coliviei; apărătorii drepturilor păsărilor și animalelor protestează vehement.

— Ar trebui să le spunem producătorilor, propune Sparks speriat.

— Nu, se opune Alan. Nu le spunem nimic. Din cauza producătorilor este în situația asta. Sunt în stare s-o pună să evolueze în starea asta.

— S-o anunțăm pe Bianca? A sunat zilele trecute și i-a transmis Laurei numărul de telefon al unui tip. Dar Laura abia dacă s-a uitat la bilețel.

— Nu, trebuie să vorbească cu oameni care o pot ajuta cu adevărat, e de părere Alan. Poate cu terapeutul despre care ni s-a spus?

— Larry, îi precizează Sparks numele.

Se pricepe să facă trucuri uimitoare cu cărțile de joc, dar a căpătat în timp un tremur al degetelor, de nestăpânit. Chiar de dimineață, a avut o ședință de terapie de trei ore cu Larry.

— Este bun la ceva? întreabă Selena.

— Arată-ne mâinile, intervine Mabel și Alan se încruntă din pricina nedelicateții ei.

— Îți cer scuze, îi spune Alan lui Sparks în numele lui Mabel.

— Nu este nicio problemă, îl asigură Sparks uitând că Mabel este Alan.

— Îl chemi tu pe terapeut? întreabă Alan.

— Da.

— Bun băiat.

— Poți conta pe Sparks, zice Mabel imediat ce Sparks iese din încăpere. Neclintit nevoie mare!

Ceilalți zâmbesc și își întorc capetele; abia se abțin să nu râdă.

Alan o ceartă pe Mabel.

Laura îi aude. Bineînțeles că îi aude. Prețuiește grija pe care i-o poartă, dar îi prețuiește pe toți și mai mult în clipa în care ies, lăsând-o singură. Se ridică în capul oaselor, cotropită de un sentiment de panică. Până s-o audă pe Selena, nici nu băgase de seamă: într-adevăr, nu a mai simțit că imită sunete, nici nu s-a surprins scoțându-le, nu că ar fi tot timpul conștientă de ele. Selena are întru totul dreptate. N-a mai scos niciun sunet. Nu s-a mai gândit la trecutul ei; nici la amintiri fericite, nici la amintiri triste. Amorțită, nu se poate duce cu gândul la niciuna dintre clipele vieții ei, cu excepția clipei prezente. Iar prezentul nu înseamnă nimic. Orice altceva ar fi prea dureros. Își golește toată ființa de amintiri, de gânduri, de sentimente. Rămâne doar cu prezentul. Aici. Acum. Asta. Nimic. Apoi spaima i se risipește din suflet și o învăluie o stare de calm.

Dacă ea tace, poate că și lumea va tăcea odată cu ea. Iar acest gând o face să se simtă eliberată.

33

Frustrare. O imensă frustrare. Prin asta trece Solomon. Documentarul despre Pasărea Liră nu se mai poate face din pricina restricțiilor impuse de *StarQuest*/StarrGazeEntertainment. Bo l-a chemat în ajutor pe tatăl ei, de meserie avocat; cu cei de la StarGaze Entertainment doar așa mai comunică – prin avocați. Iar de Laura nu mai pot da în niciun fel. Tatăl lui Bo s-a oferit s-o cheme în judecată, în numele Mouth to Mouth Production, dar Bo a refuzat ferm, spre încântarea și ușurarea lui Solomon.

Toată situația este un dezastru; în realitate, Solomon nu dă doi bani pe documentar, nu vrea decât să o vadă pe Laura. E dependent de ea, are nevoie de ea. Cu cât îi este mai greu s-o întâlnească, cu cât mai mulți refuză să-l lase s-o vadă, trântindu-i uși și telefoane în nas, cu atât mai mult trebuie să ajungă la ea. Și cum filmările pentru emisiunea *Corpuri grotești* au fost suspendate, n-are altceva de făcut. Urăște să se afle în același apartament cu Bo, stând degeaba și așteptând să se întâmple ceva. Viețile lor au luat parcă o pauză, ceea ce dovedește cât de mult depind de acest proiect. Fără proiect, nu mai au nimic. Iar discuțiile lor – toate discuțiile – sunt despre Laura; la început vorbeau despre cât de fascinantă este, acum vorbesc numai despre cum să facă să o aducă înapoi. Ca și cum ar fi fost un copil luat de lângă ei. Lăcomia și naivitatea lui Bo i-au adus în această situație. Dacă prezența Laurei îi despărțea, acum absența ei îi unește; în lipsa ei, în lipsa discuției despre ea, între Bo și Solomon nu a mai rămas nimic. Relația lor a ajuns într-un impas.

Solomon a petrecut toată săptămâna în Dublin luptându-se să ia legătura cu Laura. A mers la casa concurenților și apoi i-a cerut chiar Biancăi ajutorul. Dar oricât o rugase ea pe Laura să-l sune pe Solomon, nu se întâmplase nimic. Nici nu știe ce să creadă – i-a

transmis Bianca rugămințile lui cu adevărat? Nu suportă gândul de a se întoarce acasă la Bo, în acea atmosferă de incertitudine. Totul e incert între ei, și viața profesională, și cea personală. Îi rămâne deci să plece numaidecât la Galway, să-i tragă lui Rory o bătaie soră cu moartea. Plănuiește asta încă de marți dimineață, de când scandalul nopții petrecute de Laura în club a explodat în presă; în cele mai multe dintre fotografii se ivise și mutra obraznică a fratelui său mai mic. Suficient cât a plănuit tot ce-i va face lui Rory, de acum la treabă!

Călătoria de trei ore cu mașina nu îi potolește furia, dimpotrivă, i-o sporește. Are timp să revadă în minte toate acele imagini ce pătează numele Laurei de fiecare dată când îl menționează. Laura, beată criță, căzând din picioare. Și Rory râzând. *Râzând!!!*

E o zi de sâmbătă. Solomon o sună pe Marie și, printre altele, se interesează de Rory – pe unde umblă fratele cel mic? Află că Rory e la lucru cu tatăl lui, și amândoi urmează să ia masa de prânz acasă. Solomon se preface calm; s-a interesat așa, într-o doară, convins că maică-sa nu bănuiește nimic. Nici gând să-i spună că apare și el numaidecât, e deja în drum spre ei. Dar Marie îl știe prea bine. Când ajunge acasă, dă cu ochii de părinți, dar și de frații lui, Cormac și Donal; până și sora lui, Cara, e acolo. Întreg comitetul de primire, îngrămădit la masa din bucătărie.

— Care-i treaba? întreabă el înfuriindu-se.

Marie pleacă ochii, cu un aer vinovat. După care nu mai suportă să fie privită fix și traversează bucătăria pentru a umple ibricul. Ceai. Distragerea atenției.

— Este o furie-intervenție, se hlizește Donal, dar lui Solomon nu-i arde de glume.

A venit chitit să bată măr pe cineva, nu să se bată în cuvinte. Așteaptă de zile întregi, de fapt, de prea multă vreme această clipă.

Plus, ore în șir și-a odihnit mușchii în mașină, deci e plin de energie pe care nu vrea s-o risipească în vreun alt fel. Nici nu se mai obosește să ascundă de ce a venit:

— El unde e? întreabă.

— Hai să stăm nițel de vorbă înainte de toate, propune tatăl lui.

— Unde-i pușlamaua aia? mârâie Solomon. Uitați-vă la voi cum îl păziți, așa ați făcut dintotdeauna. Prăpăditul ăla fricos n-a trebuit să dea socoteală pentru prostiile făcute niciodată, în toată viața lui. Și uite ce bine i-ați făcut, protejându-l. E tot acasă la mama și la tata, încă îi pregătiți pachețel cu mâncare. Nu te supăra, mamă, dar e un răsfățat bun de nimic. Așa a fost dintotdeauna.

Marie se mâhnește.

— Îi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat, scumpul meu. Dacă l-ai vedea…

— Îi pare rău? râde mânios Solomon. Bun. Spune-mi unde e ca să văd cu ochii mei cât de rău îi pare ticălosului.

Marie tresare.

— Destul, spune sever tatăl lui.

— Rory este un idiot, Solomon, intervine Donal cu diplomație. Știm cu toții asta. A făcut o prostie, dar n-a fost cu intenție. Chiar nu și-a dat seama…

Înghițindu-și mânia, Solomon caută să-i facă să priceapă:

— Fraților, Rory i-a ruinat Laurei viața. I-a distrus reputația, peste tot în lume. Fata asta n-avea nimic, trăia pe un munte, nu cunoștea pe nimeni și nimeni nu o cunoștea pe ea; deodată, toată lumea a aflat de existența ei. A avut șansa… Furia reîncepe să urce în pieptul lui, dar face eforturi să o stăpânească. Laura nu mai băuse până atunci. Nici măcar o dată.

Marie se întristează.

— Și Rory o scoate în oraș – la un bar. Apoi într-un club. Un club al celebrităților; și ca să poată intra, o folosește pe ea drept bilet. N-avea de-a face cu ce dorea Laura – totul era pentru el. O călătorie gratuită la Dublin pentru el, cu ce se putea alege de aici? Nici prin cap nu i-a dat să mă sune. Le-aș fi venit în ajutor. În loc de asta, ce face? O vede înconjurată de fotografi, Laura abia se ține pe picioare, și el ce face?! O duce la o petrecere. Și acolo permite celor din jur să-o pozeze vomitând, căzând din picioare, leșinând. Unde naiba era el? Ar fi trebuit să-i poarte de grijă. El răspundea de ea.

Ultimele cuvinte și le adresează lui însuși; el era răspunzător pentru Laura, doar știa bine. El o lăsase să îi scape, el permisese să se întâmple toate. Și acum alergase aici să-l ia la bătaie pe Rory pentru propria-i iresponsabilitate.

— Nu pot să mai ascult asta, se aude vocea lui Rory, iar Solomon se întoarce și dă nas în nas cu el. În ce secol trăiești? E o femeie în toată firea, Sol, n-are nevoie să-i poarte cineva de grijă.

Solomon strânge din pumni. Alege un loc de pe fețișoara lui Rory în care să-l pocnească. Nu se grăbește, trăiește clipa. Aude hârșâitul scaunelor pe dușumea – scaune date la o parte. Frații lui și Cara se ridică, pregătindu-se. Îi simte în spatele lui.

— Rory, intervine tatăl lor, ai greșit, știi asta. Recunoaște, cere-i scuze lui Solomon și treceți amândoi peste. Fiți bărbați.

— De ce să-i cer scuze lui Solomon? Ce este el pentru Laura? Cu ea ar trebui să vorbesc.

— N-ai să te mai apropii de ea niciodată, mârâie Solomon.

— Cred că nici tu, zâmbește Rory.

Se privesc ochi în ochi.

Rory coboară privirea la pumnii încleștați ai lui Solomon.

— Ce ai de gând să faci, să mă lovești? zâmbește el cu un aer zeflemitor.

Solomon și-l amintește de când era mic, luând în râs defectele lui de vorbire. Bâlbâială și l-urile. Îi vine tot mai greu să-și țină mânia în frâu, resimte o ură atât de puternică, încât se sperie de ce i-ar putea face. Vrea să-l rănească, dar se gândește cum ar putea s-o facă fără să-i curme viața.

— Cere-i scuze lui Solomon *acum,* Rory! poruncește Marie, iar Solomon simte că sunt din nou copii.

— Îmi pare rău, spune în sfârșit Rory. Chiar îmi pare rău. Habar n-aveam că o să facă atât de urât. Motivul pentru care nu te-am sunat este fiindcă ea nu m-a lăsat.

Bătăile inimii lui se întețesc. Tot ce spune Rory e menit să-l facă a-i da un pumn în față. Ar fi greșit și toată lumea ar sări în ajutorul lui Rory.

— *Ea* are un nume.

— Pasărea Liră, dă Rory ochii peste cap. Pasărea Liră a spus că nu vrea să te sun.

— Se numește Laura, scrâșnește Solomon printre dinți. Ce naiba, nici măcar nu știi cum o cheamă?

— Nu știam unde s-o duc, continuă el scuzele prefăcute. N-a vrut să meargă la hotel, nici la tine, fiindcă erați certați, a trebuit să plece, așa că m-am gândit să accept oferta de ajutor venită din partea unor oameni de treabă. Fetele de la petrecere aveau grijă de ea, am crezut că va fi în siguranță cu ele. Chiar n-am știut…

Atitudinea lui Rory nu se potrivește cu tonul lui. Iar ceilalți frați vin tot mai aproape; s-au strâns chiar în spatele lui Solomon.

— Dar, știm cu toții, asta n-ar fi o problemă dacă Solomon n-ar fi gelos fiindcă am ieșit cu Laura în oraș să bem ceva.

— Potolește-te, îl sfătuiește Marie.

— Dați-vă mâna, le cere tata.

Rory întinde mâna, Solomon o ia. Ar vrea să-l tragă înspre el, să-i înfigă un cap în gură. Să-i spargă nasul. Strânsoarea lui Rory e puternică pentru un tip mărunțel, dar Rory a știut mereu cum să recurgă la alte tactici pentru a supraviețui în familie, pentru a atrage atenția, pentru a se face văzut și auzit. Faptul că de data asta cu toții s-au aliat împotriva lui înseamnă ceva grav. Chiar dacă nu o arată, chiar dacă își păstrează sângele rece, atitudinea lui de „nu-mi pasă”, pe Solomon nu-l păcălește. Înțelege că Rory se află în cea mai proastă situație: silit de întreaga familie să-i ceară iertare lui Solomon pentru o greșeală. Brusc, Solomon savurează clipa; îl lasă pe Rory să creadă că scoate ce-i mai bun din el, când, în realitate, i-a scos la iveală slăbiciunea. E un gând așa plăcut, încât îi trece impresia de încordare din umeri.

Dar și Rory înțelege toate astea la fel de repede. Nu se poate abține și-l asmute.

— Oricum, mititica a fost o partidă pe cinste!

Maică-sa amuțește îngrozită, taică-su scoate un țipăt amenințător.

Și Rory dă drumul mâinii lui Solomon. Senzație de gât uscat. Bătăi puternice de inimă. Bătăi în ritmuri tribale care pe Solomon îl cheamă la luptă. Pe sub ochi îi trece un pumn, descriind o mișcare ca de arc. Se înfige năprasnic în mutra lui Rory; tânărul se clatină pe picioare. Surprinzător, pumnul nu este al lui Solomon, ci al lui Cormac. Fratele mai mare, fratele responsabil. La început, toți îl privesc șocați; nimeni nu sare în ajutorul lui Rory, care între timp s-a prăbușit la podea. Abia strigătul ascuțit al lui Cormac îi smulge din neclintire.

— Cred că mi-am rupt degetele, țipă el.

Rory se ridică de jos, ținându-se de cap. Îl doare rău.

— Cine naiba dă un pumn în frunte?

Cara izbucnește în râs. Scoate telefonul și începe să le facă poze.

Seara, târziu, se strâng afară în grădină, la masa rotundă din lemn, fiecare cu câte o sticlă de bere în mână. Pentru scena pe care au făcut-o, Marie nu le mai vorbește niciunuia dintre ei; tatăl lor se preface la fel de supărat. Nici el nu le vorbește, deși e clar cât și-ar dori să li se alăture.

Cormac are mâna bandajată. Și-a rupt două degete, iar combinația de calmante și alcool l-a transformat în distracția serii.

Rory stă la distanță de Solomon, cu un cucui de mărimea unui ou de prepeliță în frunte. Norii de furtună au adus ploaia, iar acum peste tot sunt bălți; frații stau la înălțime pe un loc uscat. Pe Solomon îl macină un gând teribil: oare Rory s-a culcat cu Laura? Nu, trebuie să fie doar o invenție de-ale lui Rory, dar uite că nu și-o poate scoate din minte. Din fericire, Cara îi vine în ajutor.

— Știi, Rory, dacă te-ai culcat cu Laura, va trebui să răspunzi la întrebările polițiștilor.

— Ce? sare Rory. Despre ce vorbești?

— Există o chestie care se cheamă consimțământ, un lucru cu care poate nu ești familiarizat… îl lămurește ea. Femeia trebuie să spună da. E o chestie pe bune. Alți bărbați fac sex cu femei care nu sunt doar în mintea lor. Femei care pot vedea fețele iubiților lor. Știu că tu nu procedezi așa, dar…

— Mai taci din gură, Cara.

Ea îi face cu ochiul lui Solomon.

— Serios, am văzut cu toții fotografiile. Lumea întreagă le-a văzut. Nici nu putea pune un picior în fața celuilalt. Dacă ai dus-o la petrecerea aia și ai făcut ceea ce zici că ai făcut, s-ar putea să dai de necaz.

Rory se uită la frații lui, ignorându-l însă pe Solomon.

— Hai, scutește-mă. Sigur că nu m-am culcat cu ea – nici măcar nu știa cum o cheamă. Toată noaptea a vomat.

Ușurarea pe care o simte Solomon e copleșitoare; inima i se frânge însă la gândul că Laura a înfruntat de una singură răul beției.

— Totuși, Rory a avut dreptate într-o privință, bolborosește Cormac.

— Iar începem, face Donal o grimasă.

— Ce naiba, ascultați-mă. E clar că te-ai înamorat de tânăra asta, Solomon. Nu reușește să spună din prima înamorat, dar insistă până îi iese. Este adevărat că Rory nu a procedat corect, dar nici tu nu te-ai fi înfuriat așa, dacă n-ai fi simțit ceva pentru ea.

— Cormac Fallon, psihologul de serviciu, îl ia Solomon peste picior.

— Are dreptate, spune Donal.

— Păcat că ei nu-i place de fratele care trebuie, se văicărește Rory și primește o lovitură în cap de la Cormac.

— Lasă-mă-n pace! Și așa mă doare capul.

— Atunci taci din gură, spune Cormac.

Râd cu toții, inclusiv Rory. Atitudinea asta e ceva nou pentru fratele cel mare.

— În schimb, Bo, continuă Cormac cu o strâmbătură, ei bine, nu prea sunt convins de tine și de Bo.

— Nici eu nu sunt prea convins de tine și de Madeleine, îl repede Solomon ofensat, apoi ia o înghițitură de bere.

Ceilalți își țin respirația, așteptând cu interes urmarea.

— Ai dreptate, spune Cormac serios, spre hazul fraților. Uneori nici eu nu sunt prea convins de mine și de Madeleine.

Rory ia telefonul și începe să-i filmeze.

— Nu fi nesimțit, îi dă Cara o palmă peste cap.

Rory lasă telefonul și Cormac continuă.

— Madeleine e… uneori nici mie *nu-mi place* Madeleine.

Toți izbucnesc în râs, dar Cormac încearcă să-i oprească, pentru a putea termina.

— Dar… dar… ascultați! Adesea e cea mai enervantă persoană din lume. Și aș vrea să o strâng de gât. Sau să o părăsesc. Dar chiar și în cele mai rele momente – și am avut multe, în special în ultimul timp… chestia asta nasoală cu menopauza. Dacă aș putea s-o părăsesc până îi trece, aș face asta. Serios, asta aș face.

Râd de el în hohote, numai Cară clatină din cap.

— Incredibil.

— Însă n-am putut. Vedeți voi, chiar și atunci când nu o plac pe Madeleine, o iubesc al naibii de tare pe Madeleine.

Probabil e cel mai anapoda, dar și cel mai romantic lucru pe care l-a spus vreodată oricare dintre ei despre partener.

— În fine, unde rămăsesem? Cormac se chinuie să se concentreze asupra lui Solomon, ținând un ochi închis. La tine și la Bo. Nu cred că vă e bine împreună. Nu vă potriviți deloc.

— Cu tot respectul cuvenit, Cormac, apreciez că te interesează soarta mea, spune Solomon încet, dar ce este între mine și Bo nu vă privește pe niciunul dintre voi.

— Sigur că da! Cormac ridică mâinile în sus și varsă sticla de bere pe jos. Se întinde și îl împunge pe Solomon în piept cu degetul. Dar *tu* crezi că vă potriviți? Solomon, asta-i viața, frate, nu faci niciun rău, nici nu e vreo rușine să recunoști când ceva nu merge. Desprinde-te acum cât mai poți, face el un gest de părăsire cu mâna. Nu înțeleg ce mai aștepți.

A doua zi, suferind de o mahmureală cumplită, Solomon pleacă cu mașina la Dublin. Tot drumul cugetă la ce i-au spus frații și sora lui.

Au dreptate. Se va despărți de Bo. Cara l-a sfătuit cum să-i spună, au stat de vorbă până în zori, dar acum, complet treaz, la lumina zilei, lucrul ăsta îl îngrozește.

Deschide radioul, poate îi mai distrage atenția.

— Și acum știrile mondene. Nu se știe dacă Pasărea Liră va urca pe scenă pentru a participa în finala live de la *StarrQuest*. Concurenta, pe numele ei adevărat Laura Button, a avut două sute cincizeci de milioane de vizualizări pe rețelele sociale după prima ei audiție, dar săptămâna trecută a ținut prima pagină a ziarelor după o noapte în club, stârnind reacții negative din partea presei. Iată ce a declarat Jack Starr la conferința de presă de azi:

— Sperăm că Pasărea Liră va participa. Firește, depinde de ea, iar noi, cei de la *StarrQuest,* o vom încuraja și îi vom da toată susținerea de care are nevoie.

— Iar cel care va participa la același concurs cu Pasărea Liră, Alan, din vestitul număr cu Alan și Mabel, a spus:

— Laura se descurcă. E bine. Doar epuizată fizic, mental și emoțional. Am fost cu toții ca într-o cursă cu sufletul la gură, așa că-mi imaginez cum a fost pentru ea. Cred că i-ar face bine puțină relaxare, să stea într-un loc liniștit ca să înțeleagă ce i s-a întâmplat; ce s-a petrecut a fost fără precedent în viața ei.

— Despre senzaționala seară petrecută în oraș de Pasărea Liră, care a ajuns știre de prima pagină peste tot în lume, iată ce a spus Alan:

— Laura de-abia se întorsese din Australia unde fusese pentru numai două zile, avusese un program de lucru intens, apoi a trebuit să meargă la repetițiile pentru semifinală; a câștigat și a băut câteva pahare pentru prima dată în viața ei. Era îndreptățită să-și sărbătorească succesul. N-a greșit cu nimic în clubul acela, a fost o

neînțelegere, avea nevoie de sprijin și de ajutor; în schimb, oamenii au profitat de ea. A tras învățămintele.

— Oare Pasărea Liră va evolua în finală?

— Sper că da, declară Alan.

— Adevărat? Dar e rivala ta. Voi doi sunteți favoriții.

— Este cea mai încântătoare, naturală și talentată persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Nădăjduiesc că va urca pe scenă și le va aminti tuturor de ce le-a atras atenția de la început; îi doresc să câștige.

— Cuvintele acestea ne fac să-i iubim mai mult pe uluitorii Alan și Mabel. Oare Pasărea Liră și-a pierdut trilurile? Urmăriți finala *StarrQuest* și veți vedea!

Solomon trage de volan și taie trei benzi de circulație, declanșând un potop de claxoane în spate. Aprinde luminile de avarie. Coboară gemulețul și respiră adânc.

Niciodată în viața lui nu a vrut și nu a avut atâta nevoie de cineva cum are acum de Laura.

34

Când Laura a ales să nu mai vorbească, s-a izolat de toți cei din jurul ei. De ceilalți concurenți; de Curtis pe care refuză să îl vadă; de Bianca căreia refuză să-i vorbească; chiar și de Solomon pe care nu are tăria să îl vadă, de rușine; de Bo, pentru că, la solicitarea StarrGaze Entertainment, i s-a interzis să vorbească cu vreun reprezentant al presei pentru o perioadă de timp.

În ciuda protestelor lui Bo, a tentativelor de a-l face pe Jack să se răzgândească, mai întâi cu duhul blândeții, apoi prin amenințări avocățești, nimic nu a dat roade. Bo abia dacă poate lua legătura cu Jack. Curtis se opune la orice și pare că toată redacția emisiunii *StarrQuest* este în panică. Ochii întregii lumi s-au ațintit asupra lor; când Pasărea Liră atrăgea sute de milioane de vizualizări online, le plăcea atenția, dar nu și acum. Reacțiile negative și-au schimbat direcția, dinspre Pasărea Liră spre *StarrQuest* și StarrGaze Entertainment. Sunt atacați din toate părțile: presa scrisă și talk-show-urile televizate se întreabă dacă nu cumva emisiunea și-a dezamăgit vedeta. La urma urmei, nu era Pasărea Liră responsabilitatea lor? Nu permiseseră ei înșiși această cădere nervoasă? Poate că ar fi trebuit să își sprijine mai mult concurenții: să insiste asupra unor controale psihologice, să asigure terapie înainte, în timpul și după audiții și spectacolul live. Nu ar trebui ca emisiunile de talente să fie mai preocupate de starea de bine a concurenților?

Jack Starr acordă interviuri pentru CNN, Sky News și peste tot în lume, explicând cât de apropiat este de concurenți, că bunăstarea lor este prima lui grijă.

— Nimeni nu putea anticipa efectele primei audiții a Păsării Liră, nimeni nu putea fi pregătit pentru așa ceva. Nimeni nu și-ar fi

închipuit ce impact poate avea asupra cuiva o astfel de atenție. A fost ceva nou pentru toată lumea și cu toții sunt și rămân responsabili în continuare: show-ul, mass-media, societatea, publicul, chiar și Pasărea Liră. A fost fără precedent. Are un talent nemăsurat și vreau să îl șlefuiesc, ca și pe ea, de altfel. Vă asigur, asta este ceea ce facem. Asta este esența divertismentului. Dacă nu există bucurie, care mai este rostul? Pasărea Liră a fost întrebată de multe ori dacă dorește să continue. Să rămână în *StarrQuest* este exclusiv alegerea ei, noi nu o presăm în niciun fel.

— Jack, ținând seama de propriul tău drum în lumea muzicii, nu ar fi trebuit să te aștepți la efectele pe care le poate avea celebritatea asupra unui artist? Nu acesta este rostul unui mentor care cunoaște pe propria piele consecințele acestei industrii?

Jack îl fixează cu privirea pe jurnalist, aproape împietrit, șocat. Nu știe cum să răspundă. Surprinderea, conștientizarea, vina, toate îi străbat chipul în aceeași clipă.

— Pasărea Liră va participa în finală?

Jack reușește să se adune.

— Pasărea Liră are o mulțime de fani, dar are și mulți detractori. Ar trebui să participe și va dovedi că detractorii se înșală.

Laura stinge televizorul și în dormitorul ei se așterne liniștea. Îi place să stea aici. Se simte ca într-o găoace. În siguranță. Draperiile sunt trase ziua și noaptea; încăperea e amenajată în nuanțe de bej nude, cu totul diferit de refugiul ei din Cork. Ca și restul casei, este austeră, nu dă impresia că a locuit cineva aici, că ar aparține cuiva. Locul este lipsit de personalitate, cu excepția leagănelor și a toboganelor abandonate în grădină. Laurei îi place această latură depersonalizată a casei. Covorul este pufos, palid, crem și bej. Se ghemuiește sub pilotă și închide ochii. Pândește sunetele, dar nu se aude niciunul.

Absolut niciunul.

Partea a treia

Primele pene care îi cad masculului atunci când năpârlește sunt acelea două rafinate, subțiri ca niște fire, în formă de liră, din coadă; sunt exact cele două pene care ies în evidență pe deasupra cozii înfoiate a păsării liră, formând un unghi ascuțit față de penajul principal, în timp ce micuța înaripată se arată în splendoarea ei…

După ce procesul de năpârlire al cozii se încheie, timp de mai multe săptămâni, masculul poate fi ușor confundat cu pasărea femelă. În această perioadă, masculul stă, mai mult sau mai puțin, izolat. Nu mai cutreieră ca de obicei și nu prea i se mai aude cântul… Nu mai dansează și rareori glăsuiește… Mai mult, înfățișarea lui are un aer trist și abătut. Studiile aprofundate și îndelungate au condus la concluzia că masculul din genul Menur este o creatură mândră și vanitoasă, care, atunci când este lipsită de maiestuozitatea sa, se simte rușinată și deprimată, și preferă să rămână mai mult ascunsă.

Ambrose Pratt,
Trilurile păsării liră

35

Bo stă singură în apartamentul tăcut, uitându-se la ceas. Solomon nu s-a întors încă din călătoria lui la Galway; nici măcar nu a sunat-o. Nici ea nu l-a sunat. Nu știe sigur dacă se întoarce acasă astăzi sau mâine. Și nici dacă îi mai pasă nu știe. În ultima vreme, și-au spus atât de puține lucruri frumoase, încât ei îi este clar că au ajuns la final. Această stare de lucruri nu este un banal limitator de viteză – menit să te încetinească, pentru a te dezmetici, pentru a analiza ce se petrece. Nu. De data asta au dat peste un enorm semn de oprire. Un semn ce strigă la ei să renunțe. Să nu mai înainteze.

Stă la masă, capul îi vâjâie și cugetă la propria viață. De documentarul ei s-a ales praful; nu are de gând să o dea în judecată pe Laura, așa cum îi sugerează tatăl ei – niciodată nu intenționase așa ceva. Trebuie să-și vadă mai departe de viață, de asta este sigură. Dar cum poate să continue? Totuși, din toată această situație nu rușinea o apasă. S-a ales cu reputația cam terfelită, dar nu asta o macină, ci faptul că nu poate trece la următoarea poveste până nu o termină pe cea începută. Indiferent ce-ar crede Solomon, inima ei bate pentru povestea Păsării Liră.

Îi sună telefonul; când vede numele apelantului, inima îi stă în loc. Cum de reușește Jack să o caute tocmai în clipele ei cele mai amare? Face asta încă de când s-au despărțit și ea s-a avântat într-o relație cu Solomon. Parcă ar simți exact momentele în care Bo este atât de vulnerabilă, încât l-ar reprimi în viața ei. Îi tot ceruse s-o lase în pace. Apoi, de când începuse haosul juridic cu Pasărea Liră, Bo ajunsese să se roage la Dumnezeu ca Jack s-o sune.

— Alo?

— Bună, o salută Jack c-un glas frânt.

Bo însă nu-și poate reține furia din voce.

— Mă bucur că în sfârșit îmi răspunzi la telefoane!

Jack oftează.

— Bo Peep… Ajutor.

Ce-i cu tonul ăsta? Parcă nu e Jack.

— A fost așa o nebunie pe aici în ultimele zile. Stresant rău. Sunt epuizat, Bo, murmură el și lasă tăcerea să cadă. Ultima dată, am crezut că am învățat din propriile greșeli. Am crezut că știu cum să ajut concurenții din emisiune. Am crezut că pot împiedica să li se întâmple lor ce mi s-a întâmplat mie. Am crezut… Oftează. Am sfeclit-o. Sunt la pământ. Dă-i naibii de avocați! Hai să dăm naibii totul! Am nevoie de ajutorul tău.

— De ajutorul meu?

— Pasărea Liră nu a ieșit din camera ei de zile întregi. N-a schimbat o vorbă cu nimeni, n-a scos niciun sunet. Fără ea, nu avem nicio finală. N-o putem forța să meargă mai departe, am atras prea mult atenția asupra noastră. Toți sunt cu ochii pe noi. Toți așteaptă ca emisiunea să eșueze, ca ea să eșueze. Înțelegi? Mă întreb când anume a încetat să mai fie vorba despre talent în emisiunea asta. Și nu pot da vina pe ea. Doar și eu am fost acolo unde este ea acum.

O surprinde pe Bo; ea se aștepta la o mică harță.

— Bo, avem nevoie de ajutorul tău. O cunoști mai bine decât noi. Ce putem să facem?

— Ți-am dat un sfat pentru semifinale, ți-am spus să alegi ca temă pădurea, ți-am spus exact ce să faci și tu… ai dat greș.

— Știu, știu, îmi pare rău, spune el. Am făcut-o de oaie. Eram convins că îi protejez talentul. Nu știam ce avea să se întâmple. Știi că ea îmi amintește de mine, de situația în care fusesem eu când s-a năruit totul în jurul meu. Toate astea mă aduc iar în acea stare… Jack face o pauză. Adică, nu o să mă apuc de băut, adaugă ca și cum încearcă să se autoconvingă. Chiar nu. Dar am fumat o țigară. Sper

că asta nu o să ne distrugă șansele de a fi împreună, schițează el o glumă tristă.

— Ne putem vedea? propune Bo.

Își îndreaptă deja spatele, simțind cum energia ce-i lipsise cu o clipă mai devreme o inundă cu toată forța. E ca un amestec de îngrijorare pentru el și bucurie pentru ea – din nou inclusă. În sfârșit, un contact.

— Te rog, oftează el. Avem nevoie de tot ajutorul posibil. *Eu* am nevoie de tot ajutorul posibil.

— Voi face tot ce pot, spune Bo ridicându-se în picioare și azvârlindu-și deja lucrurile în poșetă. Dar mai întâi, un mic pont.

— Spune.

— Începe prin a i te adresa cu Laura, șoptește ea dulce.

— Așa este. Am înțeles, încuviințează Jack.

36

Laura se trezește brusc; inima îi bate nebunește și aude deslușit în urechi un ciripit. Dacă a avut un coșmar, nu și-l amintește, dar resimte panica în piept. Ceva a speriat-o. La parter, ceilalți concurenți vorbesc și râd, beau după ce unul dintre ei fusese scos din emisiune și înlocuit.

Kevin, cântărețul de country, a fost eliminat; *StarrQuest* descoperise că se afla încă sub contract cu o casă de înregistrări. Este împotriva regulamentului să deții un contract de orice natură care ar putea afecta drepturile emisiunii *StarrQuest* asupra evoluției în concursul de talente. Brendan nu-și mai încape în piele de fericire să-l vadă pe Kevin plecat. Habar nu are că Alice îi dăruise o clipă de plăcere, la despărțire. În dormitorul alăturat celui în care stătea Laura, tăblia patului se lovea de perete și Kevin gemea *Măiculiță!* Cei doi iubiți au discutat apoi câteva oferte de publicitate, primite din partea revistelor. Înainte ca el să-și ia pălăria și cizmele de cowboy și să plece, au plănuit să se înscrie la *Celebrity Big Brother.*

În locul lui Kevin, printre finaliști a fost adusă contorsionista în vârstă de doisprezece ani. E afară, își exersează numărul pirotehnic, cu cercuri de foc; îmbrăcați în treninguri inscripționate cu numele și chipul ei, părinții o supraveghează.

Lui Alice i s-au uscat lacrimile după plecarea lui Kevin; se ceartă însă cu Brendan din cauza capacității ei de concentrare – de fapt, a lipsei de concentrare. Trează de-a binelea, Laura se ridică în capul oaselor și ascultă. Brendan îi explică că trebuie să-și îndrepte atenția mai mult asupra carierei, asupra lor doi, dar Alice îi răspunde că e sătulă până peste cap de așa ceva; tânjește la o viață dincolo de carieră, iar această emisiune tocmai asta i-a și dăruit. Pentru Brendan e ca și cum ar trage cu săgeți în pieptul lui.

Printre vocile lor arțăgoase, Laura aude în minte ecoul unui ciripit. Știe clar că nu vine de la ea; nu a mai scos niciun sunet, de parcă peste corzile ei vocale s-a tras cortina. Aprinde luminile din dormitor, privind cum încăperea se învăluie într-o caldă strălucire portocalie.

Totuși, inima îi bate tare.

Inspiră și expiră încet, încercând să se liniștească, tulburată de tot ce simte. De zile întregi, camera aceasta a fost adăpostul ei. Renunțând la voce, renunțase de fapt la lumea din jur. O vreme i-a dat impresia de siguranță, protejare, pace. Dar acum se simte captivă, parcă s-ar strânge pereții în jurul ei. Încăperea îi păruse spațioasă, acum nu are loc nici să răsufle. Este ca într-o colivie.

Acest gând retrezește sunetul ciripitului și înțelege deodată de unde vine. Sare din pat; se îmbracă în grabă, tot aruncându-și ochii pe fereastră. Este ora două dimineața. Cât de curând, fotografii se vor retrage acasă și atunci ea va putea să plece fără să fie văzută. Îndeasă câteva lucruri în rucsac, inclusiv diurna, suma de bani pe care cei de la emisiune i-au acordat-o în fiecare zi. Să plece de aici va fi însă o problemă; casa se află într-o regiune izolată din Enniskerry și, cu toate că se găsește un sat la câteva minute distanță, nu are cum să ajungă acolo pe jos, nu la această oră. Va trebui să cheme un taxi, dar toate telefoanele sunt la parter. Alice și Brendan deja nu mai sunt pe hol. Laura deschide ușa și pășește pe coridor în deplină liniște; numai de nu ar da peste Alice! Alice divulgă presei toate mișcările Laurei.

Tresare; podeaua i-a scârțâit sub picioare. Până se strecoară ea la parter, colegii s-au retras toți la somn – mâine e finala. Pășește tiptil în salon, pregătindu-se să cheme un taxi. Tocmai atunci, o siluetă se ivește în pragul ușii.

— Alan! spune ea speriată.

— Laura! Și el pare la fel de surprins ca și ea. Ce faci?

— Chem un taxi.

— Te duc eu cu mașina.

— Nici nu știi unde merg.

Alan ridică din umeri.

— În momentele astea, orice alt loc ar fi mai bun.

Ea îi zâmbește cu înțelegere.

— Ce faci la ora asta târzie?

— Este singurul moment în care pot exersa. Pe timpul zilei, cu toată lumea aici, este haos. Fiecare stă cu ochii pe fiecare. Uneori te invidiez, singură acolo sus, în camera ta.

— Îmi pare rău.

— Nu ai de ce.

— Trebuie să ies, îi explică ea.

— Te întorci?

— Aș vrea să mă întorc, răspunde cu sinceritate.

Le este recunoscătoare tuturor celor care au ajutat-o. Numai și numai din vina ei s-a ajuns aici. Dar cum poate lua parte la finală dacă nu scoate niciun sunet? A auzit spunându-se la radio și la televizor că Pasărea Liră și-a pierdut trilurile.

Alan pare obosit.

— Ar trebui să dormi, Alan. Mâine te așteaptă o seară importantă.

— Nu pot, se freacă el la ochi. În toată viața mea nu am fost atât de emoționat, se bâlbâie. Mabel, pe de altă parte, își face somnul de frumusețe. Nu poate fără…

Laura râde.

— Am vorbit serios: vreau ca tu să câștigi. Meriți asta mai mult decât oricare dintre noi.

— Cred că amândoi merităm să câștigăm, rostește Alan cu amabilitate.

Își zâmbesc unul altuia.

— Atunci, dacă vreunul dintre noi doi câștigă, amândoi vom învinge, spune el. Pot să te întreb ceva? De ce participi la acest show? Ești ultima persoană pe care mi-aș imagina-o interesată de o astfel de viață. Nu te judec, adaugă bâlbâit. Dacă ai vedea de unde vin eu, ai înțelege de ce m-am înscris. Nu am nimic. Stau cu părinții. Sunt eu cu Mabel și… atât. Dacă nu reușesc, nu știu ce altceva să fac. Am încercat totul. Am eșuat în orice altceva. Nu o am decât pe Mabel.

Laura cade pe gânduri.

— Alan, cred că noi doi avem mai multe în comun decât îți închipui. Dacă nu aș fi aici, nici eu nu știu ce altceva aș face. N-am bănuit că făcând în mod natural ceea ce-mi place pot să-mi complic viața așa mult.

— Și noi suntem cei norocoși, zâmbește el trist, punând-o și mai mult pe gânduri. Ce-ar fi dacă n-am ști asta? Mă duc să-mi iau cheile de la mașină.

Se strecoară afară din casă în ascuns; nu ar fi surprinzător să apară însă în presă vreun scandal legat de-o așa zisă idilă între ea și Alan – doar Alice nu s-ar da în lături de la nimic ca să mai elimine din concurență. Laura este convinsă că Alice era sursa „altercației din culise" dintre Pasărea Liră și producătorul *StarrQuest.*

E atât de târziu în noapte, încât drumul pe șosea până la Dublin este liniștit.

— Aici locuiește tipul cu sonorizarea? o întreabă Alan, privind în sus la clădirea cu apartamente.

— Da, răspunde Laura. De unde știi?

— Te-am văzut cu el. Mabel suspectează că este ceva între voi doi.

Laura își lasă capul un pic pe spate.

— Mabel a înțeles pe dos. Nu este nimic între noi.

Își stăpânește lacrimile.

— Nu știu ce să zic, Mabel se pricepe la treburi de astea. Știi că Bianca ți-a lăsat numărul lui ca să-l suni.

— Știu, oftează ea. N-am putut. Mi-a fost prea rușine.

— Laura, trebuie să treci peste asta. La nunta fratelui meu m-am îmbătat atât de tare, încât i-am făcut soacrei lui un dans în poală. Nici măcar nu-mi amintesc cum s-a întâmplat. Am văzut înregistrarea, totuși. Mi-am rupt cămașa și au sărit toți nasturii așa rău încât a fost cât pe ce să-i scot un ochi. Dacă eu pot să o privesc de Crăciun, de Paște și cu ocazia tuturor reuniunilor de familie, atunci și tu poți.

Laura râde.

— Mulțumesc, Alan.

Nu-i el prea convins să o lase în fața blocului în care locuiește Solomon, dar Laura insistă; nu o paște niciun pericol! Îl păcălește stând în fața ușii și prefăcându-se că sună la interfon. Și se uită după el îndepărtându-se, înapoi spre casa concurenților, repetându-și, fără îndoială, numărul în mașină, împreună cu o Mabel invizibilă.

Stând chiar sub balconul lui Solomon, își imaginează sunetul chitarei lui. Poate că reușește să-l imite… Nu, corzile ei vocale sunt parcă și acum în spatele unei cortine. Înalță ochii spre fereastra dormitorului în care a dormit, printre tricourile lui. Îi plăcuseră mirosul și prezența lucrurilor lui în jurul ei, instrumentele muzicale, chitara din colțul camerei, echipamentul de înregistrare. Apoi se gândește la Bo și Solomon făcând dragoste și inima i se frânge. Trebuie să stea departe de el, să meargă mai departe. Nu a venit până aici ca să viziteze apartamentul.

Aude din nou ciripitul care o trezise din coșmar. La restaurantul de sub apartamente au fost scoase toate mesele și scaunele afară; sunt îngrămădite unele peste altele într-un colț, lipite de fereastră. Îi vine o idee. Amintindu-și cum orice zgomot de afară răzbătea până

sus în apartament, se mișcă în cea mai deplină liniște. Are o sensibilitate aparte la sunete; doar Solomon le percepe așa ca ea. Și-a format auzul atât de fin poate în perioada când cânta, poate lucrând ca sunetist, iar astfel urechile lui s-au obișnuit să pândească dincolo de zgomotele clare. Laura alege patru scaune și le așază unul peste altul, chinuindu-se apoi să urce în vârful lor. Dar turnul de scaune joacă pe picioare și oricum nu ajunge suficient de sus. Atunci împinge una dintre mese mai aproape de balcon și pune deasupra câteva scaune. Târând masa, a tulburat liniștea nopții; se uită în sus, înspre apartamente. Toate luminile sunt stinse, în balcoane nu a ieșit nimeni, niciun cap nu s-a ițit pe la ferestre. Se folosește de un scaun ca să urce pe masă. Sprijinindu-se de fereastra cafenelei, se cațără pe scaune. În sfârșit! Ajunge la nivelul balconului, dar sub greutatea ei turnul din scaune a început să se miște. Își ia inima în dinți și se întinde un pic în față. Se prinde de balustradă. Ținându-se strâns cu mâna, pune un picior pe podeaua balconului – celălalt rămâne încă în vârful turnului de scaune. Acum e acum! Inspiră adânc și dintr-o mișcare cu avânt se saltă cu tot corpul în balcon. Construcția din scaune și masă se prăbușește chiar în secunda următoare, izbindu-se de caldarâm cu un zgomot infernal ce răsună pe tot cheiul apei. Vede cu groază aprinzându-se luminile și aude ferestrele deschizându-se; se retrage în goană de lângă balustradă și se lipește de zidul casei, lăsându-se pe vine. Ghemuită în întuneric, își ține respirația, nădăjduind că nu o poate zări nimeni. Apoi își dă seama – chiar și dacă pe moment e în siguranță aici, pe balcon, nu mai are cum să coboare. Scaunele stau prăbușite în stradă.

Ciripitul se aude încă o dată și Laura începe să caute colivia. Pe podeaua balconului este plin de cutii în care mama băiețelului îi păstrează jucăriile, ferite de capriciile vremii, dar folosind fiecare centimetru al micii locuințe. Laura și-a pus în gând să elibereze

pasărea. Atâta vreme îi ascultase glăsciorul și o urmărise cu privirea, din balconul lui Solomon… Nu, nu vorbea păsăreasca, dar în timp ce îi imita trilurile, simțea ce-i spune: *Sunt captivă. Eliberează-mă.* În timp ce se uită în jur după colivie, zâmbetul îi piere. Pasărea nu mai e acolo.

Izbucnește în lacrimi, simțind că nu are niciun folos, că e neputincioasă și jalnică.

Apoi intră într-o panică nebună. În apartament s-a aprins lumina. Îi vine să sară de pe balcon. Cam periculos. Sub greutatea ei, masa s-ar răsturna cu siguranță. Oare ar trebui să riște?

Draperiile sunt date la o parte și se ivește chipul unei femei. Când o vede pe Laura, începe să țipe. În poloneză. Laura se ridică în picioare și întinde mâinile căutând să o calmeze din gesturi.

— Este în regulă, îi explică Laura, conștientă că femeia nu o poate auzi și, chiar dacă ar putea, nu înțelege limba engleză. Te rog…

Se aprind luminile și în apartamentul lui Solomon.

Iar Laura înnebunește – nu se poate să o descopere aici, în halul ăsta! Ușa balconului alăturat se deschide și Solomon iese somnoros. Nu poartă maiou; pantalonii de trening îi stau periculos de căzuți pe șolduri. Laura nu se poate abține să nu observe. Lui Solomon nu-i vine totuși să creadă ce vede; se freacă la ochi uluit.

— Laura?

Și atunci ea izbucnește în hohote de plâns. Se simte nespus de caraghioasă. Jalnică. Îngrozită. Ușurată să-l aibă în fața ochilor. Toate deodată.

Solomon bate la ușă. Dinăuntru răzbat țipetele Katjei și urlete de copil. Nu vine să deschidă ușa, dar se aude vorbind cu cineva; Katja strigă și plânge, băiețelul plânge și el. Câțiva vecini au scos capetele pe holul etajului și se uită somnoroși și acuzator la Solomon care

insistă să ciocănească în ușă. El îi ignoră. Inima îi bate cu putere, trebuie să intre.

— Katja! ridică Solomon vocea, nemulțumindu-și vecinii.

În sfârșit, Katja deschide ușa. Are ochii înfiorați, roșii de plâns, lacrimile încă îi aleargă pe chip, nasul îi curge. Ține în brațe un bebeluș, iar de picior i s-a agățat băiețelul. Și-a ridicat telefonul la ureche.

— Sunt Solomon, vecinul tău, zice el văzând cum groaza ei se preschimbă în nedumerire.

Nu și-au vorbit niciodată, doar un salut sau două pe hol și nimic mai mult, nici un alt gest prietenesc nu a existat între ei.

— Este un hoț pe balcon, îl anunță ea, după care începe să turuie în poloneză, vorbind la telefon.

Lasă ușa deschisă și intră în casă. Se strecoară pe lângă peretele cel mai îndepărtat de balcon, de parcă îi este teamă să se apropie de hoțul blocat afară, pe podeaua dură și rece, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Ai chemat poliția? o întreabă Solomon.

— Ce?

— Poliția.

— Nu! Pe soțul meu! Vin prietenii lui.

— Nu, nu, nu, spune el, încercând să îi ia telefonul ca să îi explice bărbatului de la celălalt capăt al firului, dar ea îl plesnește tare peste mână, luându-l prin surprindere.

Bebelușul urlă, băiețelul încearcă să îl lovească cu piciorul.

— Katja, ascultă, imploră el, încercând să o calmeze, să o facă să nu mai țipe în telefon. Este o greșeală. Nu-i un hoț. Este prietena mea. Hoțul de pe balcon. Este prietena mea.

Ea se oprește în sfârșit și îl privește neîncrezătoare.

— Este o neînțelegere. Prietena mea încerca să îmi facă o surpriză. A urcat în alt balcon.

În realitate, Solomon nu are idee ce caută Laura pe balcon. Și dacă ar fi fost o hoață, tot ar fi apărat-o până în pânzele albe. Solomon îl știe pe soțul Katjei din vedere – chiar nu-și dorește să-i cunoască prietenii.

— Este o greșeală. A încurcat balcoanele.

— De ce ar vrea să se cațăre în balconul tău?

— Pentru… pentru… ceva romantic, știi? Shakespeare. *Romeo și Julieta.* Balconul. Știi? Crede-mă, nu a venit la furat. Este o neînțelegere. Spune-i soțului tău să își cheme prietenii înapoi.

Katja se gândește o clipă, apoi lansează o tiradă de cuvinte furioase în telefon.

Între timp, Solomon deschide ușile balconului și se lasă pe vine lângă Laura; ea stă tot ghemuită; auzind cum se deschide ușa, și-a încolăcit și mai tare brațele în jurul genunchilor. Își ține fața ascunsă.

— Este în regulă, șoptește el, apropiindu-se, încercând să îi vadă chipul.

— Încercam să o eliberez, spune ea printre lacrimi.

— Ce să eliberezi? se încruntă Solomon.

— Pasărea. Ea își ridică în sfârșit privirea. Am auzit ciripitul ei în somn. M-a trezit. Am încercat să ies. Am încercat să o eliberez, dar nu mai e aici…

— Of, Laura, pricepe el totul.

O îmbrățișează și o trage aproape de el. O îmbrățișează strâns, simțindu-i pielea de sub bluza ridicată deasupra taliei. O sărută în creștet și îi simte parfumul. Ar putea să stea așa la nesfârșit. Laura se agață de brațele lui cu aceeași intensitate cu care el o strânge; Solomon o îmbrățișează cu fiecare fibră a ființei lui; e tot ce și-a dorit mai mult pe lume.

Cu obrazul lipit de pieptul lui gol, Laura ridică privirea spre chipul lui. Fruntea ei îi mângâie bărbia, înfiorându-i pielea; a ei este fierbinte. Apropierea face să le bată inimile în același ritm. Laura își înalță bărbia; vrea să îl privească. Buzele li se apropie. Suflarea ei se împletește într-a lui. În ochii lui Solomon se citește totul. Pupilele îi sunt dilatate, pline de dorință, și Laura zâmbește.

Apoi Katja se ivește la ușă, legănând pe un șold copilul care continuă să plângă.

— Hai de aici, șoptește Solomon.

Îi este imposibil să-i dea drumul din strânsoare, dar trebuie să o șteargă de acolo înainte să ajungă soțul Katjei acasă. Laura se ridică în același timp cu el și mâinile lor se regăsesc și se încleștează. Pe balconul de alături, Solomon surprinde cu coada ochiului o siluetă. E balconul lui. Și e Bo cea care stă acolo. A văzut totul.

* * *

— Îmi pare rău, suspină Laura, trăgându-și picioarele sub ea și ghemuindu-se pe fotoliu.

Se acoperă cu o pătură, tremurând. Nu îi poate privi în ochi.

Bo și Solomon o privesc de pe canapea. Și, deși sunt încă o dată doi contra unu, pozițiile s-au schimbat. Bo șade la distanță de Solomon, parcă înțepenită la marginea canapelei.

— Am avut un coșmar. M-am trezit cu senzația de captivitate; și auzeam pasărea.

— Cum făcea? o întreabă Bo, testând-o.

Laura se gândește, apoi clatină din cap. Nu poate scoate niciun sunet. Se freacă istovită la ochi.

— Cred că înnebunesc. Ce am crezut oare că fac?

— Nu, nu înnebunești, spune Bo încetișor, pe un ton care-l surprinde pe Solomon.

Bo își trage un scaun aproape de fotoliul Laurei; stau amândouă față în față. Solomon nu-și poate da seama de ce – nu vrea ca el să se mai uite la femeia de la care nu-și mai poate lua ochii? Sau Bo însăși nu mai suportă să-l aibă pe el în fața ochilor?

— Ceea ce ți s-a întâmplat a fost o nebunie. Cum naiba ți-ai închipuit că ai s-o scoți la capăt nu pricep! Dar ai ales calea asta. Să te transformi într-o hoață de felină.

O clipă, Laura pare surprinsă, apoi amândouă izbucnesc în râs. Tensiunea dintre ele se risipește.

— Pasărea vecinei este un canar. Am avut și eu unul în copilărie. Stă în colivie. Noaptea, doarme înăuntru.

— Ah, spune Laura. Ar fi trebuit să știu asta.

— Dar eu nu cred că tu auzeai ciripitul canarului; cred că era vorba despre sentimentul că ești prizonieră; îți doreai să scapi de acolo, îi sugerează Bo.

Solomon este uluit de acest schimb de replici. Nu spune nimic. Pentru prima dată i se pare că Bo se poate descurca cu Laura.

— Toți au fost atât de drăguți, povestește Laura. Nu aveam niciun motiv să mă simt așa. Tu și cu Solomon ați fost atât de buni cu mine, primitori, amabili. Ochii ei fug spre el, apoi înapoi la Bo, nedorind să o trădeze pe femeia asta atât de înțelegătoare. Nu voiam să stric totul, să vă fac de rușine, să vă dezamăgesc.

— Nu ai făcut asta, se aprinde Bo de nervi – nu pe Laura, ci pe ea însăși. Noi… pot să vorbesc doar în numele meu, dar ar fi trebuit să te protejez. Te-am aruncat în gura leilor, am privit cum te sfâșie. Mi-am spus că este spre binele tău, dar nu a fost așa.

Laura și Solomon arată șocați.

— Nu, nu asta ai făcut, ci m-ai salvat. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru tot.

— Nu ai de ce, murmură Bo. Te rog. Ne-am entuziasmat cu toții la apariția ta, văzând cât de prețioasă și rară și interesantă ești, și ne-am pierdut în tine. Talentul tău…

— O, n-am niciun talent, o întrerupe Laura. Alan, el este cel talentat. Stă treaz toată noaptea, noapte de noapte, și își exersează numărul. El compune textele, el le interpretează, chiar își coase singur păpușa la nevoie. A străbătut țara în ultimii cincisprezece ani, acceptând orice reprezentație. L-au huiduit, au râs de el, a fost plătit mizerabil, doar ca să își ascută talentul.

În timp ce pronunță cuvântul *ascută* o vede pe Gaga cu cuțitul în mână, dar nu reușește să scoată niciun sunet. Și-a pierdut această abilitate. Ceea ce o înfurie și mai rău.

— Iar Alice, cu toate defectele ei, petrece zilnic patru ore în sala de sport – zilnic. Sparks face scamatorii cu cărțile de joc de la vârsta de șapte ani. Șapte ani! Zilnic exersează câte șase ore. Selena cântă ca un înger, și mai este și o fetița de doisprezece ani care sare prin foc. *Acestea* sunt talente adevărate. Eu ce sunt? O ciudată care deschide gura și imită sunete. Nu e nimic original la mine. Sunt ca un papagal sau o… o… o… maimuță. O ciudățenie a naturii. Locul meu este la circ, nu în acest concurs de talente. Sunt o impostoare, o mincinoasă. Au dreptate cu ceea ce spun despre mine. Nu sunt originală, unică, nici autentică. Imit sunete și jumătate din timp nici nu conștientizez ce fac. Nu ar trebui să fiu aici, știu asta. N-ar fi trebuit sa dau buzna în viețile voastre, n-ar fi trebuit să vă despart – știu că am făcut asta și îmi pare rău… Lacrimile dau năvală. Dar nu am știut ce altceva să fac. N-am unde să merg, nu mă pot întoarce. Încerc tot timpul să merg înainte, dar mă agăț de toate și nu mă prind de nimic… Vocea i se frânge treptat și lacrimile îi curg șiroaie.

Și-n ochii lui Solomon se adună lacrimi. Dacă n-ar fi Bo aici, s-ar ridica, s-ar duce la ea, ar lua-o în brațe, ar săruta-o peste tot, i-ar spune cât este de frumoasă, de talentată, de perfectă. Că este fără egal, cea mai specială ființă pe care a întâlnit-o. I-ar spune cum l-a fermecat prin existența ei. Dar nu poate. Bo este în cameră și orice sunet ar scoate și orice gest l-ar da de gol. Ar fi o trădare pentru Bo. Așa că rămâne tăcut, încătușat în propriul trup. Privește cum femeia pe care o iubește se prăbușește în fața femeii pe care a încercat să o iubească – nu poate face nimic.

Iar femeia pe care a încercat să o iubească vorbește în locul lui – mai puternică decât el, mai puternică decât va fi el vreodată. Și pentru asta îi este recunoscător.

— Laura, lasă-mă să îți povestesc despre talentul tău, spune Bo, vorbind cu convingere. O parte a talentului tău ține de felul în care redai frumusețea naturii. Recunoști cele mai mici detalii în oameni, animale, obiecte, în tot. Tu auzi lucruri pe care noi nici nu le observăm sau pe care am încetat de mult să le mai auzim. Surprinzi aceste lucruri și le arăți lumii. Ne reamintești de ceea ce este frumos. Lumea spune că asta fac eu cu documentarele mele. Prezint lumii personaje și povești care au stat ascunse. Descopăr povestea din spatele omului, apoi îl ajut să o împărtășească lumii. Tu faci asta printr-un simplu sunet. O simplă adiere a parfumului mamei mă transpune în casa în care am copilărit. Un singur sunet reprodus de tine poartă fiecare persoană în alt timp și în alt loc. Tu îi influențezi pe toți, Laura. Trebuie să înțelegi acest lucru. Solomon mi-a spus că, atunci când mama lui te-a auzit imitând harpa, a fost cel mai minunat sunet pe care l-a auzit. Un sunet pe care l-a redat vreme de cincizeci de ani, dar l-a auzit pentru prima dată prin tine. Înțelegi? Când te-ai întâlnit cu Caroline în garderobă, ți-a luat un singur minut să o faci să plângă; ai transpus-o în vremea copilăriei, ca

atunci când stătea cu mama ei în atelier. Nu cred că știi cum atingi sufletele oamenilor. Tu dezvălui frumusețea din lume, tristețea din zi, descoperi neobișnuitul din obișnuit, și spontaneitatea din mijlocul banalului. Laura, te-ai calificat pentru emisiune imitând timp de un minut o cafetieră.

Râsete.

— Ești importantă. Ești însemnată. Ești unică – și meriți să fii pe acea scenă la fel de mult pe cât merită și ceilalți. Ce importanță are că nu trebuie să repeți? Asta nu înseamnă că nu ești suficient de bună. Ar trebui cu toții să ne *chinuim* ca să fim cu adevărat grozavi? Doar pentru că îți este ușor, înseamnă că ești mai puțin talentată? Sau te face să fii și cu atât mai uimitoare? Este cea mai importantă lecție pe care ne-o poți da: ceea ce ai vine din interior. Este un talent natural, rar, divin.

— A dispărut, spune Laura în șoaptă.

— Este încă acolo. Precum sughițurile. Te-ai speriat și a trecut, dar este încă acolo. Îl vei regăsi.

— Cum?

— Poate când o să-ți amintești cum a început totul, atunci îți vei regăsi sunetele. Poate că ai încetat să fii curioasă, intrigată și te-ai înstrăinat de lucruri. Îți va reveni.

Bo îi aruncă o privire lui Solomon; parcă vrea să-i spună că e rândul lui. Oare se referă la ce crede Solomon că se referă? Privirea stranie, vocea tristă, resemnată. Bo se ridică în picioare.

— Mai ai timp până mâine-seară. Am petrecut ziua asta ajutându-l pe Jack să găsească un aranjament scenic care să te avantajeze, în care să te simți în largul tău. Fără balerini în colanți, fără urși dansatori în pădure. Te vei simți ca acasă acolo sus. Ei bine… mai bine vă las singuri…

Se uită ușor stingheră primprejur și se apucă să își strângă lucrurile, sub privirea atentă a lui Solomon. Ar vrea să-i spună ceva, dar nu știe ce. Nu este sigur c-a înțeles bine. Bo dispare în dormitor; se aude deschizând fermoarul unei valize. Inima lui Solomon bate nebunește.

Se uită la Laura; oare ea pricepe? Dar Laura este în lumea ei, chibzuind la toate cele spuse de Bo.

Solomon se duce după Bo în dormitor. O găsește împachetându-și hainele.

— Bo…

— Bo…

Solomon și Laura o strigă amândoi în același timp.

— Da? îi răspunde ea Laurei apropiindu-se de ușă.

— Ai spus că dacă aș putea să îmi amintesc cum a început totul…?

— Păi, era doar o idee…

— Ai aparatul de filmat aici?

Bo roșește.

— Nu asta am vrut să spun. Nu te rugam să…

— Știu că nu. Dar vreau să-ți spun.

— Laura, nu ni se permite să continuăm documentarul. Avocații lui Jack au fost foarte fermi în această privință.

— Nu-mi pasă! E vorba de gura, cuvintele și gândurile mele: nu sunt proprietatea lor.

Solomon și Bo se privesc. El încuviințează.

Rachel s-a dus la spital cu Susie; până dimineață va deveni mămică. Dar Laura ține să facă asta acum. Așa că Bo montează aparatul de filmat pe trepied, iar Solomon se îngrijește de sunet. Se organizează repede, fără tam-tam. Laura e pregătită să vorbească.

37

Boala lui Isabel a avansat repede. Slăbea de la o zi la alta. Încercase toate tratamentele făcute în casă, tot ce puteau studia și prepara singure. Refuza medicamentele de la spital. Era împotriva chimioterapiei, voia să încerce terapii alternative, planuri de nutriție specifice. Făcea mereu cercetări amănunțite, la fel și Gaga. Întotdeauna fuseseră așa, ca și cum tot ce învățaseră în viață le pregătise pentru acel moment. Urmase terapia de detoxificare a ficatului, terapie cu pH ridicat, ceea ce presupunea ca ea să mănânce mâncăruri alcaline și să echilibreze pH-ul organismului. Iar apoi, când n-a mai putut mânca alimente integrale, s-a limitat la o dietă bazată numai pe lichide.

„Dacă o să mor", mama ei întinde mâna și șterge o lacrimă de pe obrazul fiicei ei, „o să mor sănătoasă".

Laura zâmbește și își șterge lacrimile. Sărută palma mamei ei.

Atelierul de lucru este în casă, în așa fel încât Gaga și Laura să poată modifica hainele și, în același timp, să o îngrijească; Gaga încă își primește clientele în garaj. Casa lor e un spațiu privat. Protecția Laurei a fost mereu o prioritate, deși acum Gaga se luptă cu faptul că trebuie să plece de lângă fiica ei bolnavă. Laura înțelege că deși stă ea la căpătâiul mamei ei, Gaga și-ar dori să fie ea însăși acolo tot timpul. Cam lasă mica afacere să se destrame, nu menține standardele, totul pentru a petrece mai mult timp în casă, cu fiica ei. Iar sănătatea mamei Laurei se deteriorează văzând cu ochii. Ele o veghează cu rândul toată noaptea, amândouă vor să fie acolo când va veni clipa. Într-una dintre acele zile, rămasă singură cu mama ei, Gaga discută cu un client în garaj, Laura își dă seama că se întâmplă ceva. Respirația mamei ei e altfel…

— Mămico, grăiește Isabel, cu o voce pițigăiată, ca și cum ar fi un copil. E primul cuvânt pe care l-a rostit de zile întregi.

— Sunt aici, mami, sunt eu, Laura.

Laura îi ia mâna și o duce la buze.

— Mămico, repetă Isabel, privind în jur, după Gaga.

Laura își simte inima bubuindu-i. Se duce repede la fereastră și trage cu ochiul la garaj printre jaluzele. Gaga nu se zărește, iar mașina clientei e tot pe alee. Se uită la mama ei, apoi iar la garaj; senzația captivității e mai puternică ca niciodată. Dacă o strigă pe Gaga, o va auzi și clienta. Or, au

făcut toate trei un pact: până când nu împlinește vârsta legală, Laura nu-și poate deconspira existența. Așa se înțeleseseră încă de demult. Ideea ca ea să iasă în lume înainte de a împlini șaisprezece ani le îngrozește.

Laura e sfâșiată. Mama ei respiră tot mai superficial – clipa morții se apropie. Dacă o cheamă pe Gaga, riscă să se dea în vileag; dar altfel înseamnă ca Isabel să piară cu senzația că a fost lăsată de izbeliște.

E cotropită de teroare. Un val de căldură o scaldă din cap până în picioare; transpirația i se scurge pe șira spinării. Are palpitații. Teama o îngheață. Își pierde mama și ar vrea să cheme o lume întreagă în ajutor, dar nu poate – ar risca să fie luată și de lângă Gaga. Ar pierde totul.

Pe Isabel nu o poate lăsa să piară simțindu-se părăsită – așa cum s-ar simți Laura în lipsa lor două. Nici nu vrea ca Gaga să afle că fiica ei a murit simțindu-i lipsa. Stă lângă patul mamei ei; închide ochii cutremurată, dorindu-și cu disperare să găsească o soluție.

Întredeschide buzele și începe să cânte; cântă cu vocea lui Gaga. E glasul unei femei în vârstă, cu accent de Yorkshire. Isabel o strânge de mână.

Copacul frânt, cu o creangă ruptă,
Stă unde iarba e uscată, nimic nu mai așteaptă.
Mugurii lui nu mai fac flori,
E un schelet în mijlocul unei verzi păduri.
Păianjenii îl ocolesc, animalele nu se arată,
La copacul frânt, cu o creangă ruptă.
Dar pe o rămurică stă o păsărică,
Cu ochi mari. Ea ciocul îl ridică,
Începe să cânte o serenadă,
Mugurii se deschid, petalele încep să cadă.
Păianjenii își țes plasele îndată,
Musculițele se ridică de pe brazdă.
Când pasărea cântă, deodată,
Copacul frânt se îndreaptă,
Copacul învie, creanga de trunchi s-a lipit,
Animalele din nou în scorburi au venit.
Copiii se cațără în el, râd și se joacă,
Copacul rupt învie o zi, apoi gata.
Cântecul păsării se oprește, ea zboară,
Copacul frânt devine cum era odinioară.

* * *

Solomon și Bo se uită la ea cu răsuflarea tăiată. Nu doar vocea i s-a schimbat interpretând cântecul de pe patul de moarte al mamei, cumva pare c-a fost luată în stăpânire de însuși spiritul bunicii ei. Ca într-o vrajă. Bo se întoarce spre Solomon, și pentru întâia oară de când l-a părăsit îl privește; are ochii mari, plini de lacrimi. El îi întinde mâna, iar ea i-o strânge. Când Laura deschide ochii, ei doi se țin de mână.

Bo își șterge lacrimile de pe obraji, iar Laura zâmbește.

— Atunci ți-ai dat seama… Bo își drege vocea, scuturându-se de emoție, și reia. Atunci ți-ai dat seama că ai acest talent?

— Da, răspunde ea încetișor. Atunci mi-am dat seama. Totuși, am înțeles apoi că nu era prima oară când făceam așa ceva.

Bo o încurajează să povestească mai departe.

— Gaga îmi pomenise ceva despre asta, cu câțiva ani înainte. Ne aflam într-una din zile pe iarbă, în curtea din spatele casei; eu împleteam coronițe din margarete, iar mama citea o carte. Îi plăceau mult cărțile romantice; Gaga, în schimb, le ura. Uneori, mama citea din carte cu voce tare, numai ca s-o scoată pe Gaga din minți, râde Laura. Parcă le aud și acum. Gaga își astupa urechile – *la, la, la.*

Isabel nu citește cu voce tare. În jurul lor e liniște. Totuși, Gaga începe să râdă.

— Asta a fost bună, Laura, spune ea.

Laura nu înțelege la ce se referă.

— Încetează, îi cere mama Laurei, aruncându-i o privire pe deasupra cărții.

— Ce? A fost un sunet foarte bun. Devine tot mai pricepută la asta, Isabel. Trebuie să recunoști.

Laura înalță capul.

— La ce devin tot mai pricepută?

Gaga ridică din sprâncene înspre fiica ei.

— La nimic, iubito, la nimic. Ignor-o pe Gaga, devine senilă.

— Asta se știe. Dar nu e nimic în neregulă cu urechile mele, îi face Gaga cu ochiul Laurei.

Laura chicotește.

— Spune-mi!

Mama lasă cartea din mâini. Se uită încruntată la Gaga, dar în ochi i se citește resemnarea – îi acordă permisiunea, dar o avertizează să procedeze cu grijă.

— Scoți sunetele acestea minunate, copilă dragă. Chiar n-ai observat?

— Sunete? Nu. Ce fel de sunete? râde Laura, crezând că e o păcăleală.

— Tot felul de sunete. Chiar adineaori bâzâiai ca o albină. Am crezut că urmează să fiu înțepată! râde Gaga cu poftă.

— Nu, nu bâzâiam, răspunde Laura, nedumerită.

În privirea pe care mama i-o aruncă lui Gaga e îngrijorare.

— Oh, chiar așa ai făcut, bondărașul meu.

Închide ochii și își îndreaptă fața către soare.

— Ba nu, de ce spui lucrul ăsta? îi tremură Laurei vocea.

— Te-am auzit, răspunde ea simplu.

— Destul, mamă.

— Bine, răspunde ea, privind-o pe mama cu un ochi, apoi îl închide.

Laura le privește pe amândouă. Gaga odihnindu-se pe un șezlong, mama ei citind o carte. O cuprinde furia.

— Ești o mincinoasă! strigă ea, apoi fuge din grădină în casă.

* * *

— Câți ani aveai? întreabă Bo.

— Șapte ani. N-au mai adus vorba despre asta multă vreme. Un an de zile, cel puțin. Mama nu voia să vorbească despre asta, știa cât mă deranja, iar Gaga fusese instruită să nu scoată un cuvânt.

— De ce crezi că erai sensibilă la lucrul acesta?

— Știi cum e să ți se spună că faci ceva de care nici nu-ți dai seama că-l faci?

Bo zâmbește auzind-o; își mușcă buza de jos. Îi aruncă lui Solomon o privire ștrengărească.

— Hai să spunem că da, cunosc sentimentul acesta. Te face să simți că-ți pierzi mințile. Te face să detești persoana care ți-o spune.

Solomon înțelege că lui i-o spune.

— Chiar dacă știi că ți se spune pentru binele tău, continuă Laura. Chiar dacă știi că cei care ți-o spun nu ar inventa așa ceva – ai încredere în ei. Te face să pui totul la îndoială. Odată am scos un sunet care a speriat-o pe mama; atunci s-a decis să vorbim deschis.

— Ce sunet era acela?

— O stație de poliție. Laura înghite în sec. Sunetele pe care le imitam nu puteau fi decât sunete pe care le auzisem. Probabil la televizor, firește, dar mamei i s-a părut foarte real. Nu-l putea ignora. Era sunetul de care amândouă se temeau de-o vreme încoace. Voia să știe unde îl auzisem, dar eu nu știam despre ce sunet vorbea, nu-mi dădeam seama ce-mi ieșise din gură. Până la urmă, i-am dat de cap. Era stația de poliție. O auzisem într-o zi când mă lăsaseră singură acasă. Mă aflam în dormitor, cu draperiile trase, așa cum le lăsau mereu. Trăiam ca într-un bungalow, trebuia să fim atente cine se uită pe ferestre când mama și Gaga plecau de acasă.

— Te-au lăsat singură acasă la vârsta de șapte ani? se miră Bo, scandalizată.

— Se duceau în pădure, să culeagă de-ale gurii. Eu am vrut să stau acasă, să citesc o carte. Când, deodată, am auzit apropiindu-se de casă o mașină. M-am întins pe podea, ascunsă sub pat. Am auzit pași pe pietriș. Se apropiau de fereastra mea. Am simțit că era cineva în fața ferestrei. Atunci am auzit sunetul stației de poliție. Laura tremură în timp ce povestește. Când mama și cu Gaga s-au întors acasă, nu le-am spus nimic, nu voiam să le fie teamă. Nu se

întâmplase nimic – de ce să le fi spus? Apoi… m-am dat de gol cu sunetele pe care le scoteam.

— Cum a reacționat mama ta?

— A intrat în panică. A chemat-o pe Gaga. M-a pus să povestesc iar și iar, să repet ce am auzit. Eram nedumerită. Știam că se temeau de poliție, dar nu știam de ce.

— Ți-au spus?

— Chiar în ziua aceea le-am întrebat. Credeam că se temeau că mă vor lua de lângă ele tocmai din pricina sunetelor pe care le scoteam. Atunci mama s-a hotărât să-mi spună toată povestea. A ei și a lui Gaga. Mi-au destăinuit totul. Totul… Laura se uită la Solomon și respiră adânc. Despre cum a murit bunicul meu.

Solomon își scoate căștile de pe urechi.

— Laura, ești sigură că… Bo, poate ar trebui să oprești camera…

— Am făcut-o deja, spune Bo, întorcându-se spre el. Citiseră amândoi articolul din tabloide despre presupusa implicare a lui Isabel și Hattie în moartea bunicului Laurei; despre asta Bo auzise câte ceva și în Cork atunci când stătuse de vorbă cu oamenii locului despre Hattie și Isabel. Tocmai povestea pe care spera s-o dezgroape când îi luase Laurei interviul la căsuța părintească a lui Hattie Button; acum însă se teme să o înregistreze. Parcă nu ar vrea să audă adevărul. Cum s-a schimbat totul!

Solomon lasă jos echipamentul de sonorizare.

— Laura, nu trebuie să vorbești despre asta.

— Eu cred că trebuie.

— Nu trebuie, insistă și Bo. Te rog, nu te simți obligată. Nu pun nicio presiune asupra ta.

— Nici eu, spune Solomon hotărât. De fapt, adaugă ridicându-se, poate ar trebui să luăm o pauză, să ne întindem picioarele. E târziu.

E aproape trei dimineața. A fost o noapte lungă, plină de emoții. Mâine e ziua cea mare, ar trebui să ne…

— Trebuie s-o spun pentru ele, îl întrerupe Laura. Ca el să nu le mai poată face rău.

— Cine? întreabă Bo. Polițistul sau bunicul tău?

— Amândoi. Trebuie să spun povestea. De dragul mamei și al lui Gaga. Atunci când m-au ascuns pe mine, au ascuns adevărul. Încercau să mă protejeze, dar acum e rândul meu să le protejez.

Solomon încearcă să-i citească gândurile doar privind-o; iar Laura răspunde privirii lui. Așa au făcut încă din prima clipă în care s-au întâlnit, realizează Bo – o comunicare dincolo de cuvinte.

Bo întoarce capul de la ei; vrea să le lase un pic de spațiu, vrea să-și ofere ei însăși un pic de spațiu, să iasă din acest moment stânjenitor. A știut de la început că se înfiripă ceva între ei și i-a împins unul înspre celălalt. Și asta din dorința de a obține *povestea* – l-a folosit pe Solomon pentru a se apropia de Laura. N-o poate nega. Solomon a încercat să stea deoparte, știa doar ce simte pentru ea, dar nu, Bo l-a împins în brațele ei. Nu poate da vina pe niciunul dintre ei doi. Dar nici vina ei nu este – este ceea ce este, realistic vorbind. Se petrece ceva special între Laura și Solomon, precum o legătură tainică; probabil că nici el nu-și dă seama. Solomon, cel căruia nu-i scapă niciunul dintre defectele lui Bo, Solomon cel gata oricând să-i judece pe alții, ei bine, acest Solomon nu poate face un pas înapoi pentru a se uita la el însuși.

Orice ar fi, la capătul privirii lor au luat o decizie.

— Bun, spune Solomon, trecându-și mâna prin părul lui lung, dacă asta îți dorești… Vocea lui sună domol, blând, înțelegător; Bo se întreabă dacă l-a auzit vreodată vorbindu-i ei pe tonul acesta. Oare Solomon își dă seama cum și-a schimbat glasul?

— Asta îmi doresc, spune Laura hotărâtă. Când dă din cap, părul îi cade pe umeri. Se așază în fotoliul din fața draperiilor crem care au fost trase; veioza de alături dă o lumină caldă, perna verde și pătura de culoarea pământului de pe spătarul fotoliului îi pun în evidență ochii verzi. Solomon nu-și ia o clipă ochii de la ea. Bo are senzația că întrerupe ceva. Dar așa s-a simțit ori de câte ori au fost împreună toți trei în aceeași încăpere. Îl urmărește pe Solomon cu coada ochiului cum își pune căștile pe urechi și ajustează sunetul. Se gândește de câte ori se cufundase el în lumea lui în spatele căștilor. Folosise sunetul ca să evadeze, la fel ca Laura. Probabil că ei doi nu-și dau seama de asta. Sau își dau seama, dar au prea mult respect pentru ea. Ce ciudat! Ar vrea să-i îmbrățișeze pe amândoi, apoi să-i dea cap în cap, de proști ce sunt.

Bo se întoarce înspre Laura.

— Ești pregătită?

Ea încuviințează, cu o privire hotărâtă.

— Bunicul le bătea pe amândouă. Pe Gaga și pe mama. Obișnuia să bea tare mult. Gaga spune că era nesuferit, dar atunci când bea devenea violent. Sergentul O'Grady, polițistul local, era cel mai bun prieten al lui. Făcuseră școala împreună, mergeau la cârciumă împreună. Gaga nu era de acolo, crescuse în Leeds. Fusese guvernantă, se mutase în Irlanda ca să aibă grijă de copilul unei familii. L-a cunoscut pe bunicul și aia a fost, a rămas; dar nu s-a prea acomodat. Trăia retrasă, nu socializa. Localnicilor nu prea le plăcea lucrul ăsta, așa că ea s-a ferit și mai mult de lume. Bunicul era posesiv, și îi căuta nod în papură de câte ori ieșea Gaga în lume; se lua de felul ei de a vorbi, de felul cum se comporta. Așa că ea a hotărât că era mai bine să nu mai iasă din casă. Gaga zicea că îi convenea așa. Apoi bunicul a început să fie agresiv. Să o lovească. A ajuns și la spital, cu coastele rupte. După o vreme, lucrurile se

înrăutățiseră într-un asemenea hal, încât s-a dus la prietenul bunicului, polițistul O'Grady – nu ca să depună reclamație, ci ca să-l roage, în calitate de prieten al bunicului, să vorbească cu el, să-l ajute. Polițistului nu i-a plăcut ce a auzit de la ea, i-a spus că probabil făcea ea ceva greșit și îl enerva – a întors totul împotriva lui Gaga.

Nu ar mai fi apelat niciodată la polițistul O'Grady, dar bunicul a început să o bată și pe mama. Gaga i-a spus polițistului că dacă nu ia măsuri, are să-l reclame. O'Grady a pârât-o la bunicul. În seara aceea, bunicul a venit beat de la cârciumă. A lovit-o pe Gaga; și pe mama a urlat că o omoară. Gaga i-a strigat mamei să fugă să se ascundă, iar ea a luat-o înspre pădure. Beat criță, bunicul a pornit după ea; era întuneric beznă, nu vedea nimic, și băuse mult. Gaga l-a urmărit. L-a văzut cum se împiedică și cade, izbindu-se cu capul de o piatră. A implorat-o să-l ajute, să cheme ambulanța, dar Gaga nu a fost în stare. A spus că împietrise. Acela era bărbatul pe care îl iubise, bărbatul care o bătuse și amenința cu uciderea fiicei lor, iar ea a stat și s-a uitat cum se îneacă în râu. Mi-a zis că a fost cel mai bun lucru pe care putea să-l facă pentru amândoi. Nu l-a lovit, nu i-a luat viața, dar nici n-a încercat să-l salveze. A spus că a ales, în schimb, să se salveze pe ea și pe fiica ei.

Laura ridică bărbia.

— Sunt mândră de ea. Sunt mândră de ceea ce au făcut; au avut puterea de a se apăra în singurul fel în care au putut. Doar Gaga ceruse ajutorul prietenului lui, ceruse ajutorul legii, dar nu se alesese cu nimic. Bunicul a murit de propria-i mână.

— Dar de ce au ales ele să țină totul secret?

— Polițistul O'Grady nu le dădea pace. Timp de luni întregi, a chemat-o zilnic pe Gaga la secție pentru interogatoriu. I-a făcut viața un calvar. Vorbea atât de urât despre Gaga, încât ea își pierduse aproape toate clientele. O chinuia și pe mama, care avea doar

paisprezece ani, o aducea și pe ea la interogatoriu. Le acuza pe amândouă de crimă. Își tot făcea apariția la ele acasă, ziua, noaptea – nu conta. Le speria, le amenința că le va trimite la închisoare pe viață. Au trăit cu frică mult timp, dar n-au plecat.

Când au rămas fără cliente la atelier, mama a trebuit să-și caute o slujbă. S-a angajat la gemenii Toolin. A avut o aventură cu Tom Toolin. Nu știu sigur câtă vreme a durat, dar știu că s-a sfârșit când ea a rămas însărcinată. Mama nici măcar nu i-a spus de copil. O îngrozea gândul că polițistul O'Grady mă va lua de lângă ea, că va găsi o cale să facă asta. La fel credea și Gaga. Așa că mi-au ascuns existența. Nu voiau să împărtășesc soarta lor, nu voiau să mă chinuie O'Grady. M-au protejat cum au putut mai bine.

— Ce crezi acum despre asta, despre viața pe care au ales-o pentru tine, a fost corect cum au procedat?

— Au făcut tot ce puteau. Mă ocroteau. Aș fi putut să părăsesc căsuța Toolin oricând, însă eram fericită acolo. Crescând, îmi plăcea să mă ascund, să fiu ascunsă. Urmăream lumea din exterior, de departe. Altfel, nici n-aș fi putut să mă adâncesc așa mult în toate sunetele din jurul meu. Au devenit o parte din mine. Absorbeam totul, ca un burete, fiindcă era loc pentru asta în viața mea. În timp ce alți oameni erau preocupați și stresați, apăsați încontinuu de probleme, eu nu aveam niciuna. Aveam tot ce-mi doream.

— Tot ce-ți doreai, cade pe gânduri Bo. Acum, după ce ai părăsit căsuța, mai simți că ai tot ce-ți dorești? Acum că ai pătruns în societate?

— Nu. Laura se uită în jos, la mâinile ei. Nu mai aud atât de multe ca altădată. Prea mult zgomot. Totul e confuz și… Laura își caută cuvintele, dar nu reușește să termine propoziția. Parcă s-a rupt ceva în mine, adaugă întristată.

38

Solomon se spală pe dinți; îi ia mai mult timp decât de obicei. Privește lung în oglindă, îngândurat. Deodată, în colțul oglinzii, o zărește pe Bo la ușa apartamentului, cu o valiză în mână.

În ochii ei lucesc lacrimi.

Solomon termină spălatul pe dinți și se șterge la gură. Se întoarce în dormitor; nimerește într-un sertar rămas deschis și scoate un mic geamăt de durere. Ar vrea să-i spună ceva lui Bo, dar nu-i vine nimic în minte, nimic potrivit, și îl cuprinde un fel de panică – a sosit clipa. În definitiv, chiar vrea să se întâmple? Panică în locul ușurării. Groază. Sentimentul acela teribil când trebuie să înfrunți problema, să te lupți cu ea. Nicio șansă de a te ascunde din calea ei. Fireasca uimire a îndoielii, atunci când te afli în fața schimbării.

— Jack? întreabă el, dregându-și vocea, stânjenit.

— Nu, zâmbește ea. Pur și simplu, nu mai vreau cu tine.

Pare surprins de franchețea ei.

— Haide, Sol, nu cred că e un șoc pentru niciunul dintre noi.

Cu un aer absent, el își masează locul în care s-a lovit.

— Ești îndrăgostit de ea, adaugă iute Bo și-și șterge o lacrimă care i se prelinge pe obraz – nu se descurcă ea prea bine cu plânsul.

Solomon face ochii mari.

— Ești îndrăgostit de ea, fie că-ți dai seama, fie că nu. Cu tine nu mi-e niciodată clar: știi dar te prefaci că nu știi, sau efectiv te ferești să știi. Uneori vezi totul atât de clar și alteori nici măcar nu-ți dai seama ce se petrece cu tine; în definitiv, nu ni se întâmplă tuturor așa? zâmbește ea cu tristețe.

Solomon se apropie de ea și o îmbrățișează, strâns. Bo lasă valiza jos și îl îmbrățișează la rândul ei. El o sărută pe frunte.

— Îmi pare rău că n-am putut fi mai bun pentru tine, șoptește el.

— Și mie, răspunde ea, iar el se desprinde din îmbrățișare și face o grimasă. Ea râde, și își ridică valiza. Doar nu e vina mea, nu?

— Niciodată, zâmbește el ștrengărește, clătinând din cap, ușor descurajat, ca și cum odată cu ea ar pierde și o parte din el.

Bo zăbovește la ușă; coboară vocea:

— Ai fost grozav. Și am avut momentele noastre bune. Dar s-a petrecut ceva cu noi când am cunoscut-o. E așa cum ai spus tu odată: Laura ne pune o oglindă în față. Și nu mi-a plăcut imaginea noastră în oglindă, nu când am văzut cum ai fi putut fi de fapt.

Solomon simte cum i se înroșește fața.

— Cred că ea ne-a salvat, adaugă Bo, cu ochii în lacrimi. Cine a mai auzit să salvezi oamenii despărțindu-i? Probabil că ne mergea tare rău împreună.

— Ba nu ne mergea rău, o contrazice el, pe un ton defensiv.

Nu fusese o relație perfectă, dar avuseseră parte de clipe frumoase; nu tot timpul, nu la nesfârșit. Dar nu voia ca aceste amintiri să fie întinate.

— Unde ai să te duci?

— În niciun caz nu merg la părinții mei, se strâmbă ea, îndepărtându-se ușor.

— Jack? întreabă el din nou.

— Ar trebui să uiți de el, insistă ea, iritată.

— Și tu! îi răspunde, dar Bo dă ochii peste cap și îi întoarce spatele.

E ciudat, Solomon îl urăște pe Jack mai mult ca niciodată. Îi vine și mai tare să-l pocnească.

— Am să ajut echipa *StarrQuest* cu reprezentația Laurei din finală; tu nu trebuie decât să o conduci mâine la studio. Pentru restul lucrurilor mele, am să trec în timpul săptămânii. Să nu te atingi de sertarul meu cu lenjerie intimă.

— Am să fac tot posibilul, zice el, încrucișându-și brațele și urmărind-o. Doar știi cum mă stârnește să ating un petic de dantelă.

Bo încearcă să nu zâmbească și deschide ușa. Șoptește:

— Cea mai ciudată despărțire posibilă…

— Cea mai ciudată legătură de dragoste…

Bo își aruncă privirea peste umărul lui:

— Ba cred că se poate și mai ciudată de-atât.

Solomon întoarce capul, căutând-o pe Laura, dar nu vede decât ușa închisă a camerei ei. Se uită din nou la Bo – nici ea nu mai e, a ieșit și a închis ușa în urmă. Abia acum, Solomon simte un soi de tremur în corp. Șocul despărțirii? Senzația de pierdere? Cu ochii la ușa închisă îndărătul căreia se află Laura, cugetă la ce spusese Bo.

Îndrăgostit de ea.

Firește. A știut din clipa în care a văzut-o.

Dilemă. Să păstrezi ceva prețios și rar sau să-l trăiești? Știe deja răspunsul. Iubirea pentru Laura e prețioasă, de o intensitate neobișnuită. Dar poate că-i mai bine s-o păstreze în inima lui decât s-o trăiască. Laurei i-ar fi mai bine în viață fără el. Doar a adus-o în lumea aceasta, după el, și la ce i-a folosit ei oare? Nu, nu e potrivit pentru ea. Ceva atât de prețios trebuie mai degrabă păstrat, ocrotit.

De acum, îi revine sarcina să o scoată din haosul în care a atras-o, din haosul în care a făcut-o să intre. A smuls-o din cuibul ei, i-a distrus viața, a părăsit-o. Va repara și va reclădi totul. Solomon intră în dormitorul lui și închide ușa. Ceea ce aude din camera Laurei îi sfâșie inima. Tăcere.

39

Cinci dimineața. Solomon deschide ochii, trezit de zgomotul din sufragerie. Este Laura; se uită la televizor în loc să doarmă. Afară se ivesc zorile, iar diseară, ea va trebui să urce pe scenă. Totuși, Solomon nu-și pune mari speranțe; de fapt, nu prea îi pasă. Încearcă să-și dea seama cât de rău ar fi ca Laura să nu meargă la studiourile *StarrQuest;* până la urmă, ea nu datorează nimic acestui concurs de talente. Dar își datorează ei înseși. Publicul a rămas cu o impresie greșită despre ea; cert, niciun om nu trebuie să pună preț pe ce cred străinii despre el; dar dacă acel om are de împărtășit lumii ceva într-atât de frumos, ceva care să bucure prin simpla existență, atunci merită să se facă înțeles. Laura își datorează ei înseși să mai apară pe scenă o ultimă oară, în pielea ei, evoluând în ce fel își dorește. Solomon nu știe ce a pus Bo la cale pentru acest prilej, dar are încredere în ea. Felul în care s-a purtat Bo în ultimele douăzeci și patru de ore i-a dovedit profunzimea ei, motivul pentru care a câștigat atâtea distincții anul acesta. În domeniul ei, este o campioană; modul în care țese poveștile din spatele ecranului captivează sufletul și mintea.

Nu-i mai vine să se culce; ar fi bine să stea departe de Laura, mai ales că au rămas singuri în intimitatea apartamentului. Știind-o însă atât de aproape, alături, Solomon nu-și mai găsește locul în pat. Firește că nu s-ar arunca asupra ei, împotriva voinței ei, dar o dorește al naibii de mult. Mai bine să stea departe de ea. Și cu toate astea în minte, el se dă jos din pat; nu se obosește nici să îmbrace un tricou. Deschide ușa dormitorului. Laura stă pe canapea, cu spatele la el. Se uită la *Gemenii Toolin.*

Solomon o privește cu atenție. Poartă unul dintre tricourile lui; își ține picioarele lungi încrucișate pe canapea, iar părul îi cade leneș pe

umeri, ciufulit pentru că s-a tot foit în pat. Lui îi bate inima cu putere. Ar vrea să-i spună ceva, ceva liniștitor, cuvinte calde despre tatăl și unchiul ei, când deodată Laura derulează înapoi înregistrarea și o urmărește de la capăt. Solomon nu vrea s-o distragă până ce nu apucă Laura să revadă sau să reaudă ce o interesează; așteaptă, privind-o. Apoi, când documentarul ajunge la final, ea pornește din nou înregistrarea de la început. Și își îndreaptă spatele. Solomon rămâne pe loc, uitându-se la televizor, la frații Toolin stând pe munte și păzindu-și oile. Filmul se termină. Laura îl pornește încă o dată.

Nu este un moment potrivit pentru Solomon. A avut dreptate, probabil nu va fi niciodată momentul potrivit. Se întoarce în dormitor și închide fără zgomot ușa; adoarme având în urechi sunetul cu care Laura derulează și revede filmul cu tatăl și cu unchiul ei.

Laura ține ochii îndreptați spre televizor, deși aude ușa care se deschide în spatele ei. Simte furnicături, i se face pielea de găină. Stă acolo, împietrită. În apartament sunt doar ea și el; a auzit-o pe Bo plecând, a auzit și o parte din conversația lor, a încercat să nu asculte, în semn de respect. Simțea că ar trebui să stea deoparte din calea relației lor, că ar trebui măcar să-i lase să-și ia rămas-bun, aveau dreptul la asta. Așa că a stat în pat, cu ochii larg deschiși, fără să simtă deloc oboseala, în ciuda orei târzii, în camera care mirosea a Solomon, același miros pe care l-a simțit în pădure, în prima zi în care s-au cunoscut.

I-a simțit prezența înainte să-i simtă mirosul.

I-a simțit apropierea în bătaia vântului, cu mult înainte să-l vadă.

L-a urmărit cu mult timp înainte ca el să-și dea seama că este urmărit.

Uitându-se la el de după copac, avusese o dorință copleșitoare ca el să o vadă. Nu ca atunci când era copil. Urmărea alți copii care se jucau în pădure și ar fi vrut să se joace cu ei, dar știa bine că nu putea; în cea mai mare parte a timpului era fericită doar fiindcă se putea uita la ei. I se părea suficient. Dar în ziua în care l-a văzut pentru prima dată pe Solomon în pădure, a uitat de rațiune, dorindu-și mai presus de orice ochii lui… Ochii lui asupra ei. A scos dinadins un sunet, așa încât el să se întoarcă spre ea. Aceea a fost clipa în care viața ei s-a schimbat. Nu când i-a murit mama, nu când Gaga a trimis-o să locuiască singură în cabană, nici când și-a pierdut tatăl. Cel mai mare risc pe care Laura și l-a asumat vreodată atunci a fost – a scos un sunet pentru ca Solomon s-o poată vedea. Și-a dorit să o vadă un bărbat ca acela.

Și pentru o clipă, în pădurea aceea, el i-a aparținut ei.

Pe loc, totul s-a schimbat pentru Laura; viața de dinainte de a-l întâlni pe Solomon, și viața de după aceea.

Laura se luptă cu un nod în gât. A visat de nenumărate ori la mâinile lui pe trupul ei, la sărutările lui pe pielea ei, și-a imaginat atingerea lui – oare cum se pot simți toate astea? Cum ar săruta-o, blând sau apăsat? L-a privit cu coada ochiului cum se purta cu Bo, a văzut tandrețea de care este în stare și mereu s-a gândit cum s-ar purta cu ea – la fel sau altfel? Nu poate să nu se întrebe ce gust are pielea lui, cum ar fi să-i simtă limba. Din clipa în care l-a văzut se luptă cu aceste gânduri.

Știa că ceea ce simte e greșit. A încercat să se opună, dar de fiecare dată ceva și mai puternic o trăgea înspre el. Mama ei și Gaga o învățaseră că nu are ce căuta cu bărbatul altei femei. Amândouă ar fi dezaprobat-o; și ea se dezaproba, cu toate că nu erau decât preocupări tainice. S-ar fi agățat de el, și încă cum s-ar fi agățat de el!, fără să se gândească la altcineva. A crezut că fiind atât de departe de

el, în Australia, îl va uita, îl va ține la depărtare, în cealaltă parte a lumii. N-a fost așa. Apoi a crezut că, întâlnind alți bărbați, își va lua mintea de la el. Poate fiindcă era singurul pe care-l cunoștea, avea față de el sentimente așa intense. Dar și aici se înșelase. Părea ironic, romantic și ciudat faptul că primul bărbat pe care-l cunoscuse era singurul pe care îl dorise vreodată.

Niciuna dintre distracțiile lumii nu-i era de folos. Iar mirosul lui… nu era vorba doar de felul în care mirosea, ci de pielea lui. Dormind în camera lui, trăind în casa lui, se simțea ca și cum ar fi fost îmbrățișată de el. Când se întorcea și își îngropa fața în pernă era ca și cum și-ar fi îngropat fața la pieptul lui. Gemea de frustrare fiindcă asta nu era de ajuns. Să fie înconjurată de prezența lui, să se afle lângă el. Nu era destul. De asta se mutase pe canapea – ca să-și distragă atenția.

Îi este frică să respire, fiindcă îl simte în spatele ei. Închide ochii, în timp ce rulează documentarul, și își imaginează că Solomon va veni pe la spate, își va lipi buzele de ceafa ei, va pune mâinile pe șoldurile ei și apoi peste tot trupul ei. Speriată de intensitatea propriilor închipuiri, avându-l atât de aproape de ea, Laura deschide ochii și se concentrează cât poate la documentar, la ceea ce spun unchiul și tatăl ei. Inima îi bate cu putere. Și nu la vederea imaginilor cu părintele ei pe vremea când trăia.

Să urmărească documentarul nu i-a adus până acum nicio consolare. Dimpotrivă, e și mai însingurată. Nădăjduise să resimtă vechile legături, să-și redescopere rădăcinile, să scoată capul dintre nori, să se concentreze la ceea ce se întâmplă în viața ei. Să înceapă să simtă, să audă din nou, să înceapă din nou să scoată sunete. Dar, urmărind documentarul, nu poate scăpa de sentimentul că, deși a fost filmat atât de aproape de ea, nu o evocă în niciun fel, oricât de vag.

— Nu ți-ai dorit niciodată o soție, copii? se aude vocea lui Bo în documentar, și deodată Laura își îndreaptă spatele.

Joe clatină din cap, amuzat de întrebare, ușor intimidat. O *femeie*? Chiar dacă are fața plină de riduri, arată ca un școlar pe care l-ai întrebat dacă are o prietenă.

— Sunt ocupat aici. La fermă, adică. Am multe de făcut.

— Normal că nu, cine l-ar vrea? îl tachinează Tom.

— Dar tu, Tom? Ți-ai dorit vreodată să fii căsătorit, să ai o familie?

El chibzuiește mai mult decât o făcuse Joe.

— Tot ce am, tot ce-mi doresc e chiar aici, pe acest munte.

Laura oprește documentarul; inima îi bate înnebunită – de data asta, de la o simplă imagine a părintelui ei. Dă înapoi, apoi urmărește secvența de la capăt. O privește pe Bo care le adresează aceeași întrebare celor doi bărbați purtând șepci pe cap și aplecați asupra baloturilor de fân. Poate se datorează felului uimitor în care îi filmează Rachel, dar imaginea celor doi gemeni e frumoasă. Au îmbătrânit exact la fel.

Laura urmărește din nou toată secvența.

Tatăl ei.

— Tot ce am, tot ce-mi doresc e chiar aici, pe acest munte.

Pe acest munte.

Nu-și mai poate stăpâni inima. Ca să nu se lase copleșită, cercetează atent peisajul din spatele lui Tom. Trebuie să se asigure că e vorba de același munte. Pentru orice eventualitate. Poate că există un alt copil, pe un alt munte, o altă femeie ivită în urma mamei ei. Nu, nu poate fi adevărat, dar e ceva atât de important încât vrea să știe că înțelege corect. Derulează de la capăt. Și se uită la documentar.

După ce a urmărit scena și a patra oară, s-a convins. Tom a avut timp să se gândească bine la ce răspunde; s-a gândit îndelung, încât

până și Joe s-a uitat la el cu acea expresie de școlar timid. Fratele lui fiind întrebat de fete – a zâmbit Joe pe furiș.

Ce era pe muntele lui Tom? Joe, casa lui, treburile lui, oile lui, câinii lui, amintirile lui și, da, Laura. Ea trăia pe acel munte, deci asta însemna că el a inclus-o și pe Laura. Poate n-o iubea în felul în care tații își iubesc fiicele, dar el a adeverit existenta ei, a recunoscut-o, era valoroasă în ochii lui. Iar pentru Laura asta înseamnă enorm.

Abia după ce a înțeles totul, Laura își amintește de Solomon. Se întoarce spre el, zâmbitoare. Numai că el nu mai este acolo. Și-a închis ușa de la dormitor. Zâmbetul începe să i se risipească, dar cuvintele tatălui ei îi revin în minte. Și atunci se duce la culcare având senzația că a obținut îmbrățișarea la care tânjise; doar că era pentru prima oară când o îmbrățișa.

40

Solomon bate încet la ușa Laurei. La început nesigur, apoi cu mai multă încredere.

— Laura…

Ușa se întredeschide. Laura poartă tricoul lui, nimic altceva. Se uită la el cu ochii ei verzi, ochi somnoroși, de-abia deschiși, chinuiți încă de lumina zilei. Miroase a somn, a pat moale și cald, iar Solomon ar vrea să o cuprindă în brațe. O privește de sus până jos, în timp ce ea se freacă la ochi; Solomon nu-și poate lua privirea de la picioarele ei lungi și de la felul în care coapsele zvelte dispar sub tricou.

— Îmi pare rău pentru tricou, îi cere ea iertare. Ar fi trebuit să-ți cer voie, dar…

Dar nu-i vine în minte nicio scuză; iar lui oricum nu-i pasă.

— Nu, nu-ți cere scuze. E-n regulă. E grozav. Adică tu ești grozavă. Îți stă grozav de bine, încearcă el să dreagă vorba.

Îi vine larg pe gât, primii trei nasturi în partea de sus au rămas descheiați, astfel că Solomon poate zări linia sânilor; dacă s-ar apleca un strop în față, probabil că ar vedea…

Laura se uită la farfuria din mâna lui.

— A, da. Ți-am făcut o salată de pui. Cu rodie. În ultima vreme, se pune rodie în orice fel de mâncare.

Ea zâmbește, impresionată de grija lui.

— Ar trebui să mănânci înainte să plecăm la studio; salata asta e mai sănătoasă decât orice porcărie ți-ar da să mănânci acolo. Solomon se uită la farfurie și adaugă: Sau poate că nu.

Se bâlbâie. El, bărbat în toată firea! Își dorește cu disperare să se culce cu această femeie; ar trebui să se comporte ca un bărbat în toată firea. Dar nu are voie să se culce cu ea, și asta-i problema. I-ar

distruge viața. Începe să se pricepă la a-i face rău. Își îndreaptă spatele, face un pas înapoi, în timp ce-și dă seama că practic se holbează la ea.

— Trebuie să plecăm în câteva ore. Ai dormit toată dimineața.

— N-am putut să dorm aseară.

Gândul la finala concursului din această seară pare s-o înspăimânte.

— Nici eu, o privește fix în ochi, hipnotizat. Își ține firea. Spectacolul începe la opt. Tu intri ultima. Nu trebuie să fii acolo mai devreme de șase. E mai târziu decât ajungeai de obicei, însă au spus că n-are rost să pierzi vremea pe acolo. O să facă proba de sunet fără tine.

— Dar cum rămâne cu repetiția? întreabă ea nedumerită.

— Au spus că nu e nevoie. Ai să te descurci foarte bine, Laura. E ultimul spectacol. Ultimele două minute în care o să fii pe scenă. Fă-le să conteze!

— Să știi că mă simțeam bine până să spui asta.

— Adică trebuie să le arăți cine ești tu cu adevărat. De fapt, nu, nu le arăta, ci fii tu însăți. Iar ei vor vedea. Laura îi zâmbește și Solomon începe să râdă. Nu mă pricep deloc la asta, nu? Ultima dată când am făcut o repetiție de încălzire, douăzeci de persoane și-au luat catrafusele și au șters-o înainte să înceapă spectacolul.

— Poate ai putea face asta pentru mine astă-seară, chicotește ea.

Laura îi ia farfuria din mână și se îndreaptă spre masa din bucătărie. Se așază. El o privește cum mănâncă. Stă picior peste picior. Are tălpile goale. Inima lui bubuie. Ar trebui să plece, dar nu o poate lăsa singură în apartament, fiindcă i-a fost încredințată lui, trebuie s-o aducă la studio teafără. Dacă o apucă iarăși pofta de a escalada balcoane?

Amintindu-și peripețiile serii trecute, Solomon se trezește zâmbind.

— Ce e?

Solomon ia loc la masă, în fața ei. De câte ori simte că e mai bine să ia distanță de ea, de atâtea ori se apropie de fapt și mai mult. Și apoi, felul în care ea-l privește îl distrage.

— Nimic. Mă gândeam cum ai fost tu super-ninja aseară.

Laura își mușcă buzele.

— Mă bucur că n-a venit soțul ei.

— Păi, dacă apare azi pe aici, eu îmi iau tălpășița, ies pe fereastră. Te las să te descurci singură cu el.

Se apleacă în față, își sprijină capul în mâini și se uită pierdut în ochii ei.

— Măi! se necăjește ea în joacă, lovindu-l ușor cu piciorul pe sub masă.

Și se lasă tăcerea. Solomon nu-și mai poate lua ochii de la ea. O privește ciugulind din farfurie. O privește cum cade pe gânduri, cum încruntă din sprâncene. Stă atât de serioasă, încât îl face să zâmbească – orice lucru cât de mic pe care îl face ea îi stârnește zâmbetul. Când Laura își îndreaptă ochii spre el, chipul lui se încordează, încercând să ascundă zâmbetul care l-ar da de gol. Se simte exaltat, ca un băiat de doisprezece ani.

— Pentru evoluția de data trecută am repetat două zile. O suită de dans foarte elaborată. Pentru evoluția de azi, nimic. Nu prea știu ce să zic despre asta, îl privește întrebătoare. Ai văzut dansul?

Solomon surâde încontinuu; probabil că-n sinea lui râde de ea.

— Sigur că l-am văzut, răspunde el. A fost cumplit.

Laura oftează și dă capul pe spate; își întinde gâtul.

— N-a fost vina ta. Bo i-a sugerat regizorului un număr legat de pădure, deși nu chiar *Bucle Aurii și Cei trei ursuleți*. N-a fost vina ta.

— Să știi că i-am spus lui Jack că nu vreau să fac un astfel de număr; m-a întrebat atunci dacă am vreo altă idee și… nu mi-a venit nimic în minte.

— Așa că trebuia să faci ca ei sau să nu apari pe scenă.

Ea dă din cap, aprobându-l.

— A fost șocant?

Solomon se gândește la ceea ce simțise văzând-o pe scenă. Fusese atâta timp departe de ea – Laura se mutase la hotel, plecase apoi în Australia. Parcă se rupsese de el complet.

— M-am bucurat că te-am văzut, trecuse ceva vreme.

Ea zâmbește și ochii îi sclipesc.

— Dar știu că ești mai bună de atât. Bo a pregătit ceva pentru tine în seara asta. A muncit foarte mult, cred că vrea să-și răscumpere vina, să-ți arate că-i pasă.

Ar face și el același lucru, dar nu prea știe cum.

— Nu-mi datorează nimic, se încruntă Laura. Eu am făcut toate greșelile acelea. Vina îmi aparține.

— Dacă tot am atins subiectul propriilor greșeli… Ceea ce s-a întâmplat cu Rory…

Laura se cutremură, nu se poate gândi la asta. Solomon își îndreaptă spatele.

— Te-am dezamăgit. În stil mare. N-o să mă iert niciodată pentru asta, dar vreau să știi că îmi pare rău. Ar fi trebuit să te protejez mai bine. Doar că n-am vrut… M-am gândit că ai nevoie să te las în pace. Din nu știu ce motive, motivele mele, n-am vrut să-ți stau în cale pe noul drum pe care pășeai.

O privește, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să tacă.

— Te-am văzut acum trei ani, îl întrerupe ea din senin, ca și cum n-ar fi auzit niciun cuvânt din ce spusese el, deși el știe că l-a ascultat cu atenție. Eram pe munte. Ieșisem la cules. Tare mi-ar fi plăcut să

dau peste un tufiș stufos. Tom le smulsese din pământ pe toate, încercând să facă din gardul viu un loc sigur pentru vite; pe mine mă deranja, fiindcă fructele de pădure sunt gustoase toamna, iar florile… în fine, nu contează.

— Spune mai departe, o îndeamnă el.

— Florile sunt secretul. Florile dau aromă vinurilor, băuturilor și gemurilor. Gaga făcea cea mai delicioasă băutură tonică din flori de soc – devenea cea mai gustoasă după șase luni. Deci, ieșisem în pădure cu un scop. Voiam să găsesc o tufă de soc pe care Joe și Tom n-o distruseseră, așa că m-am îndepărtat mai mult decât de obicei. Am ieșit din pădure, iar tu erai acolo, cu ochii închiși, căștile în jurul gâtului, geanta pe umăr. Atunci nu știam ce faci. Acum știu că ascultai sunete, dar tot ce am înțeles atunci era că păreai atât de liniștit.

— Eu nu te-am văzut.

— N-am vrut să mă vezi, clatină ea din cap.

— Asta a fost acum trei ani?

— În mai. Pe 4 mai, își amintește ea, nu doar fiindcă socul era înflorit atunci. L-am întrebat pe Tom cine ești. Mi-a spus că faceți o emisiune pentru televiziune. Că îți plac și ție sunetele. Asta e tot ce mi-a spus – Laura ezită înainte de a face o nouă mărturisire. Te-am văzut de câteva ori.

— Adevărat? zâmbește el, crescându-i inima. Trebuia să-mi fi spus ceva.

— Mi-aș fi dorit, murmură ea. În fiecare zi în care nu dădeam de tine regretam că nu te făcusem să mă vezi ultima oară; apoi iarăși te zăream și iarăși îmi pierea curajul de a te face să mă vezi. Așa că ultima dată când te-am întâlnit în pădure, după atâta vreme, nu am mai putut risca… Și am scos un sunet. Am vrut să te fac atent la mine.

Și confesându-i-se până la capăt, Laura îl privește de sub gene. Gata, îi mărturisise tot adevărul.

— Fii sigură că mi-ai atras toată atenția, răspunde el, întinzând mâinile peste masă. Dă farfuria la o parte și îi strânge palmele în ale lui.

Cât de mult își dorește ca el s-o sărute.

Iar s-o sărute e ceea ce Solomon își dorește mai mult decât orice. Se ridică de la masă, îi cuprinde obrazul în palmă și o trage aproape de el. O sărută delicat, la început, apoi se retrage puțin și o privește. Vrea să se asigure că e și dorința ei. Ochii ei strălucesc. Îi închide și îl sărută cu lăcomie.

I-a simțit prezența înainte să-i simtă mirosul, i-a simțit mirosul înainte să-l vadă. L-a văzut înainte ca el s-o poată vedea. Îl cunoștea dinainte ca el să o cunoască. Iar el o iubea încă dinainte să o sărute.

41

Tensiunea, adrenalina și entuziasmul acumulate în interiorul Slaughter House se simt în aerul serii, în timp ce Laura și Solomon se apropie de clădire conduși în mașina companiei de producție. În fața clădirii, în spatele gardurilor de protecție, s-au îngrămădit sute de fani; flutură afișe, ridică în aer aparatele foto, cântă melodii ale formațiilor lor preferate, care n-au totuși nimic de-a face cu concursul de talente. Aclamă când mașina se apropie, iar sunetul atâtor voci o face pe Laura să-și simtă stomacul întors pe dos. Solomon simte și el același lucru, or, el nici măcar nu se apropie de scenă. N-ar condamna-o pe Laura dacă ar lua primul avion și ar șterge-o de acolo. Doar nu datorează nimic nimănui.

Echipați în negru, dar purtând veste reflectorizante și stații de comunicare, oamenii de la pază stau aliniați în fața gardurilor de protecție de la intrarea din Slaughter House. Presa e de față, sunt mai mulți fotografi și jurnaliști ca niciodată – doar e un spectacol de interes internațional. Caută cu toții să zărească cine sosește. Cine va câștiga contează prea puțin; important este dacă Pasărea Liră va apărea pe scenă. Cei de la StarrGaze știu prea bine ce-și doresc publicul și presa, așa că nu au de gând s-o cruțe pe Laura. Mai ales că i-a ținut cu sufletul la gură tot timpul ăsta – urcă sau nu pe scena finalei? În ciuda loialității sale, Michael o avertizează: va opri mașina și îi va deschide portiera chiar pe partea pe care o așteaptă presa.

Când Michael coboară din mașină, Laurei și lui Solomon le-au mai rămas doar câteva clipe înainte ca totul s-o ia razna.

Solomon îi apucă mâna într-a lui și i-o strânge. Sunt atât de departe de patul în care, în liniște, în siguranță și în tihnă s-au descoperit unul pe celălalt. O după-amiază întreagă de mângâieri în toate acele feluri la care fiecare dintre ei a visat atâta vreme.

Acum sunt expuși. Portiera se deschide, iar mâinile lor se desprind una de alta. Anumite lucruri trebuie să rămână neștiute. Laura este întâmpinată cu blițuri, o mare de camere, chipuri, strigăte, ovații – și câteva huiduieli de la cei încă indignați de seara pe care a petrecut-o în oraș.

Michael îi face un semn încurajator din cap, îi întinde mâna, iar ea i-o apucă. Este o mână mare, fermă, caldă, puternică, ce a cotonogit mai mulți oameni decât ar vrea ea să știe; o mână care o ajută cu grijă să coboare din mașină. Laura se lasă să alunece de pe scaunul de piele; pune mâinile peste partea pe care fotografii caută s-o surprindă, la coborârea ei din mașină, plecând aparatele foto asupra picioarelor ei. Și-a învățat lecția. Poartă una dintre cămășile lui Solomon, una verde în carouri, legată la brâu cu o curea de piele cafenie; a încălțat ghete cafenii cu franjuri din piele de căprioară în jurul gleznelor. Pe dedesubt a îmbrăcat propria cămașă de blugi, iar pielea brațelor e ascunsă de nenumărate brățări. Pasărea Liră șic – așa cum a supranumit revista *Grazia* înfățișarea ei. Mulțimea zbiară, mass-media strigă, solicitând interviuri. Neștiind prea bine ce e de făcut, Laura le face cu mâna, zâmbește în semn de scuze celor care o huiduie și se lasă condusă de Mickey spre ușile studioului. Îndată ce ajunge înăuntru, o întâmpină Bianca, zâmbitoare.

— Bine ai revenit, îi urează vioaie și sinceră. Mergem direct la coafură și la machiaj. Nu avem prea mult timp – toți au făcut proba de sunet, sunt îmbrăcați și machiați, fac acum interviurile dinainte de show și apoi sunt gata. Tu nu faci probă de sunet, ești ultima, la opt fără un sfert. Coboară vocea, șoptind entuziasmată: O să-ți placă ce ți-au pregătit. Haide!

O ia înainte, iar Pasărea Liră și Solomon îi calcă pe urme.

— Ai luat niscaiva pastile de fericire, Bianca? o întreabă Solomon, făcând-o pe Laura să zâmbească.

— Du-te naibii, Solomon, îl sfătuiește Bianca.

— Iat-o! Fata noastră s-a întors.

Bianca se luptă să-și rețină zâmbetul. Îi conduce la garderobă, iar când intră acolo, dau peste Bo. Se află în compania unui bărbat pe care Laura nu l-a mai întâlnit.

— Laura, Solomon, spune Bo, un pic neliniștită, uitându-se când la unul, când la celălalt.

Laura simte cum roșește la amintirea a tot ce făcuse în acea după-amiază cu Solomon; îmbujorarea din obrajii ei o dă de gol. Bo observă, dar nu comentează.

— Acesta e Benoît. Este regizorul artistic pentru finala din seara asta. A lucrat cu Jack la precedentele turnee, iar Jack l-a rugat să revină, special pentru tine. Face minuni în domeniul lui, explică Bo, abia stăpânindu-și încântarea.

Benoît e chel, îmbrăcat în negru din cap până în picioare, dar în cele mai elegante mătăsuri și catifele pe care Laura le-a văzut vreodată. Poartă ochelari rotunzi aurii; are o ținută distinsă. Când vorbește, vocea lui îi sună hipnotic.

— Este o onoare să te cunosc, dragă Pasăre Liră, spune Benoît, strângând mâna Laurei cu căldură. Sunt un mare admirator al tău. Sper că-ți va plăcea ce am pregătit pentru tine în seara asta.

— Vreo excursie în pădure? întreabă Solomon.

Benoît pare insultat, ofensat de ideea repetării dezastrului din semifinală.

— Nu, dragă, show-ul acesta este în mâinile unor profesioniști. Nu avem prea mult timp la dispoziție totuși, spune el nerăbdător.

— Mă bucur atât de mult că ești aici! o întâmpină Caroline pe Laura. Doamne, sper că ai păstrat ce era mai bun pentru finală.

Laura surâde, simțindu-se iubită, înconjurată de căldură și de veselie. Benoît se așază în scaun, alături.

— Pasăre Liră – te superi dacă-ți spun Pasăre Liră? Am cunoscut atât de multe Laure în viața mea, dar niciodată o Pasăre Liră.

— Desigur, răspunde Laura zglobie.

— Mulțumesc. Astă-seară vei arăta spectaculos. Ceea ce a făcut Bo e fascinant.

— Dar ce trebuie să fac eu?

— Tu trebuie să fii tu însăți. Fără scenariu, fără dansatori la bustul gol în rol de urși; nimic din toate astea – doar tu și ce vrei tu să faci.

Laura cască ochii de groază, dar el râde afectuos.

— Știu, draga mea, să fii tu însăți este adesea cel mai greu, zice luând un desen dintr-un caiet de schițe. Am creat o cușcă de păsări în mărime naturală. Dar nu este pentru o pasăre oarecare, ci pentru tine, dragă Pasăre Liră. Este dintr-un bronz lustruit – un prieten drag a făcut-o special pentru mine. O comandă costisitoare, dar necesară, și cred că producătorii *StarrQuest* îmi vor da dreptate. Va fi atârnată de tavanul scenei. A trebuit să sudez de tavan o armătură, ca să fiu sigur că o va susține. Va rezista, am testat-o. Benoît închide ochii, răsfiră degetele. Perfect. Înăuntrul ei este un leagăn. Vei sta pe leagăn. Pe scenă va fi un ecran la care te vei uita. Privești într-acolo. Transpune-te în imagini, lasă-te absorbită, cercetează-le – tot ce dorești. Pe acel ecran vor rula imagini, iar tu vei scoate orice sunete vei dori. Este povestea ta, momentul tău. Ți-am răpit multe lucruri în săptămânile care au trecut…

Onorabil din partea lui să se includă în acuzație, deși nu avusese nicio legătură cu show-ul până în acest moment.

— Iar acum ți le dăm înapoi. Exprimă-te așa cum dorești.

Laura privește schițele și zâmbește.

— Mulțumesc.

— Vei purta un costum mulat. Auriu. Din mătasea cea mai fină, pe care draga de Caroline a cusut trei sute de cristale delicate. Firește,

intimitatea ta va fi protejată de acest corset de culoarea pielii. E superb, nu-i așa?

— Vai!

— Vezi cum reflectă cristalele lumina? Caroline a făcut asta.

Caroline zâmbește încântată și roșește. Laura își trece mâinile peste mătasea fină, iar cristalele sclipesc. Costumul pare minuscul, prea mic pentru a-i încăpea pe corp. Ea se uită la Solomon, care ridică sugestiv dintr-o sprânceană.

— *Oui,* îmbrăcată așa, toți bărbații te vor devora din priviri.

Benoît zâmbește. Ochii Laurei se îndreaptă cu neliniște spre Bo, în timp ce Solomon lasă capul în jos. Bo se trage puțin în spate, se uită pe pereți, își plimbă privirea pe oriunde, numai asupra lor doi să nu se oprească. Benoît continuă să se bucure de costumație, cu nevinovăție:

— Caroline, te rog, arată-ne ultima piesă.

O fixează pe Laura, nu cumva să-i scape reacția ei. Vrea să descopere dacă Laurei îi va plăcea ceea ce urmează să vadă. Laura plănuiește să se prefacă entuziasmată. Realizează câtă muncă s-a depus, cât de important este pentru Benoît acest moment – și simte recunoștință. Dar nu trebuie să-l mintă, ceea ce îi arată Caroline îi taie respirația. Ochii i se umplu imediat de lacrimi, atât e de frumos. Încântat de reacția ei, Benoît bate din palme.

— Un lucru frumos pentru o ființă frumoasă.

— Oh, da! exclamă Solomon.

O pereche de aripi – aripi mari, fermecătoare, care vor fi prinse pe partea din spate a costumului. Sclipesc, împodobite cu aceleași cristale ca și costumul din mătase, dar de mii de ori mai multe.

— Zece mii de cristale în total, șoptește Caroline, ca și cum, dacă cineva ar vorbi pe un ton normal, ar frânge aripile fragile. Totuși, nu par fragile. Sunt mari, puternice, înalte. Au măreție, sclipesc magic în

mica încăpere, și Laura nu poate decât să-și închipuie efectul lor pe scenă.

— Pot să…?

— Desigur, desigur, sunt ale tale, spune Benoît.

Laura se ridică și își trece mâinile peste ele. Se uită la Caroline.

— Tu ai făcut toate astea?

— Le-am făcut împreună. După desenele lui Benoît. A fost… Ochii i se umplu de lacrimi. A fost o provocare să creez ceva atât de frumos. M-a dus cu gândul înapoi în timp, la anii de facultate și… în definitiv, le meriți.

— Mulțumesc, șoptește Laura.

Le cuprinde în mâini și încăperea se umple de sunet ca de fâlfâit – sunetul unor aripi mari, fluturând lent, aripi de vultur pleșuv – câți dintre ei știu asta? Răsunetul inundă vestiarul și toți rămân nemișcați, cu ochii larg deschiși. Trec mai multe clipe până ce Laura își dă seama că sunetul vine de la ea. Caroline duce repede mâna la piept.

— Ți-am spus eu, Benoît, șoptește.

— Pe cuvântul meu, face Benoît, privind-o vrăjit.

Se ridică în picioare, își îndreaptă spatele și înclină ușurel din cap, ca și cum atunci ar fi văzut-o pe Laura pentru prima dată.

— Hai să ne apucăm de treabă, Pasăre Liră. Avem multe de făcut.

* * *

— Ideea cuștii mi-a inspirat-o unul dintre filmele mele preferate, *Zouzou*. Îl știi? o întreabă Benoît, în timp ce echipa o ajută să se îmbrace.

Laura clatină din cap, smulgându-i o grimasă.

— Sacrilegiu. Dar lasă că ai să înțelegi despre ce e filmul. Până mâine, toată lumea va ști. În film, Josephine Baker, prima femeie de culoare care a interpretat un rol principal într-un film important, cântă din suflet, cântă asemenea unei păsări în cușcă, legănându-se și scoțând triluri. O scenă grozavă, dintr-un film atât de important.

Dar printre cuvintele lui Benoît, Laura pândește ce se petrece pe scenă. Concursul e în toi. Șase numere de finală. Videoclipurile înregistrate toată săptămâna de cei șase participanți dovedesc câtă speranță își pune fiecare dintre ei în această seară.

— Acum ori niciodată.

— Totul sau nimic.

— Dau totul.

— Evoluția vieții mele.

— Fac asta pentru copiii mei. Vreau să fie mândri de mama lor.

— Vor fi mândri oricum ar sta lucrurile, comentează Benoît, noi doi știm asta, nu-i așa, Pasăre Liră?

Laura aprobă. Are un efect liniștitor asupra ei, precum un prezicător care le-a văzut pe toate, le știe pe toate, a făcut asta de mii de ori. Nimic altceva în afara creațiilor lui nu contează. Totul va fi bine. Laura se simte calmă.

Numărul lui Alice și Brendan e fără cusur, face să-ți stea inima în loc. Au ridicat ștacheta, și-au asumat toate riscurile, folosindu-se de foc, de apă și de săbii – totul zboară în aer. Alice emană forță și rezistență, Brendan e în formă. Lucrează perfect împreună.

Serena, soprana, este aplaudată de public în picioare – cele mai lungi aplauze din istoria spectacolului.

Sparks reușește să își învingă tremurul mâinilor.

Gimnasta de doisprezece ani sare, face tumbe și roata prin cercuri de foc.

Nimeni nu greșește. Rachel și soția ei Susie sosesc cu micul lor ghemotoc, Brennan. Iar Laura îi cuprinde trupușorul firav în brațe și se pierde în glăsciorul plânsetelor lui. Pe scenă urcă Alan; se aude pe coridor sunetul stației de emisie-recepție, urmat de o bătaie în ușă. Laurei i se chircește stomacul. Au venit după ea, e timpul să plece. Se uită la Solomon, iar el pare stânjenit de prezența lui Bo.

— Oh, sărut-o, fir-ar să fie! îl repede ea, întorcându-și privirea înspre tavan.

Până ca Rachel să înțeleagă ce se petrece, Solomon o și sărută pe Laura. Prelung și apăsat.

— Fii tu însăți, îi șoptește el la ureche. Atât cât se poate, într-o asemenea costumație.

Laura izbucnește în râs, desprinzându-se de la pieptul lui.

— Încântător, spune Benoît, prefăcându-se că nu e impresionat, deși ochii neastâmpărați îl trădează.

Laura e condusă pe scenă; aripile îi sunt închise – Benoît a atenționat-o să le deschidă după ce intră în colivie, altfel nu va încăpea pe ușa acesteia. Stă nemișcată pe scenă, undeva în spatele lui Alan care continuă să primească aplauze. A lucrat din greu pentru acest număr, l-a interpretat ca și cum nu ar fi depus niciun soi de efort – doar știe și ea câte zeci de ore a exersat Alan. Un număr inedit: păpușa Mabel îl vestește că se desparte de el. Îl părăsește. A găsit un alt bărbat. O face să se simtă altfel; o face să sune altfel. Iar acel bărbat este Jack Starr. În aplauze, Jack apare pe scenă; își strecoară mâna în mănușa lui Mabel, ceea ce e straniu, căci un singur bărbat a fost până atunci acolo. Îndată ce Mabel glăsuiește, are vocea complet diferită, gravă, ridicolă. Este a doua păpușă la care a lucrat Alan și ale cărei mișcări faciale le putea controla cu o telecomandă. Alan se ceartă cu Mabel. Ea îl vrea înapoi, dar el nu o mai primește. Stă cu brațele încrucișate la piept; țipă unul la celălalt, în timp ce

Jack, aflat între ei doi, râde de îi dau lacrimile. Până la urmă, Alan este de acord să o primească pe Mabel înapoi și se împacă.

Publicul îi adoră.

I-a ieșit!

Numărul lui Alan s-a încheiat, urmează Laura; prezentarea ei deja rulează pe ecranele scenei. Își aude vocea, de data asta cea adevărată, povestind despre călătoria pe care a făcut-o, explicând cât de mult i s-a schimbat viața. Nimic surprinzător, e pur și simplu ea, iar acela e adevărul. În timp ce ascultă sunetul propriei voci adresându-se țării, Alan trece pe lângă ea; o strânge de mână și îi dă un sărut din zbor, pe obraz.

— O să reușești.

Colivia începe să coboare în mijlocul scenei și, cu toate că publicul ar trebui să păstreze tăcerea, oamenii nu se pot abține să nu scoată sunete de uimire. Ușa coliviei se deschide, iar Laura pășește înăuntru. Benoît a fost modest. Nu este o simplă colivie, așa cum părea în desene, ci o adevărată piesă de artă elaborată; nu are bare drepte, ci întortocheate, precum lujerii viței-de-vie, împodobite cu frunze de bronz. Laura se așază în leagăn; din rândul personalului de scenă un membru îi fixează centura de siguranță, apoi ușa se închide. Colivia începe să se ridice în înaltul scenei. Și în tot acest timp ochii tuturor sunt ațintiți asupră-i. Costumul îi sclipește pe corp, pe picioare; Laura se simte frumoasă, simte că strălucește. Resimte un amestec de magie și fragilitate – prinsă în colivie, suspendată în aer. Stă dreaptă, are o ținută perfectă pe leagăn, fără să știe ce se va întâmpla. Știe doar că trebuie să se concentreze la ce se petrece pe ecran.

— Am străbătut un drum lung, îi răzbate vocea din ecran, dar mai am ceva de mers. Visul meu? Visul meu este să mă avânt cu bucurie spre viitor.

Luminile scenei se sting; rămâne aprins doar reflectorul de deasupra Laurei. Ea stă întoarsă spre ecran și-l privește. Recunoaște secvențe din documentarul lui Bo, *Gemenii Toolin.* O priveliște de deasupra munților din Gougane Barra, ferme eoliene, stâne de oi. Munții ei, casa ei. Vârfurile copacilor, închide ochii preț de-o clipă și inspiră. Aproape că se simte acasă. Își imaginează plimbările ei de dimineață în căutarea hranei, dezmorțindu-și picioarele, făcând exerciții, explorând. Sunetul pașilor ei pe pământul moale; ploaia picurând pe frunze; traiul în natură de-a lungul celor patru anotimpuri. Și păsările – furioase sau dimpotrivă, mulțumite, luptându-se, construind cuiburi; puii lor flămânzi. Sunetul îndepărtat al tractoarelor, al drujbelor, al vehiculelor de tot felul.

Cabana ei. Acasă. Se gândește la apa care fierbe pe sobă, la focul care trosnește în serile de iarnă, când se întunecă atât de repede, încât nu poate pleca nicăieri după ora trei după-amiaza. Mirosul de ceapă călită umple încăperea, ceapă din grădina ei. *Cucurigu* de fiecare dimineață, cele două găinușe de la care ia ouă – trosnetul cojilor de ouă ciocănite de marginea tigăii, uleiul încins care sfârâie; capra care-i asigură lapte. Sunetul unei nopți furtunoase, vântul urlând vijelios prin magazie. Sforăitul lui Mossie, bufnițele, liliecii.

Și apoi o imagine de acasă, cu Gaga și cu mama. Studioul. Un disc cu muzică jazz, mașina de cusut, fierul de călcat încălzit și zgomot de aburi; o foarfecă ce taie țesătura, o foarfecă azvârlită jos, lângă celelalte unelte.

O fotografie: mama și Gaga în fotografie. Clinchet de pahare, chicotelile și râsetele celor două femei care se adorau una pe cealaltă, trăiau una pentru cealaltă, se aveau doar una pe cealaltă, nu aveau nevoie decât una de cealaltă și își deschideau inimile una în fața celeilalte.

Apoi Slaughter House. Prima evoluție a Laurei. Jack, mestecând gumă; lumini, cameră, acțiune, aplauzele publicului. Numărătoarea inversă, stațiile de emisie-recepție. Noaptea scandaloasă a Laurei. Fotografii din presă. Blițuri, strigăte de nume, întrebări, întrebări, întrebări; fata din toaletă refuzând s-o ajute, dorindu-și doar un selfie, tocurile ascuțite pe podea, pocnetul ușilor de la toaletă, zăvorul, apa trasă, vuietul uscătoare- lor de mâini. Pahare care se sparg, blițuri, jurnaliștii strigând, toată lumea chemând-o pe nume, chipuri și sunete încețoșate. Tulburarea, capul aplecat deasupra toaletei, ecoul, starea de vomă. Te simți bine? Rușinea, strigătul de ajutor, nimeni nu-i vine în ajutor.

Zgomotele orașului Dublin. Prea multe sunete, de-abia poate ține pasul cu tot ce-i trece pe la urechi. Ambulanțe, sirene, aparate de cappuccino, ATM-uri, telefoane care sună, clinchete de SMS, case de marcat, jocuri video, scrâșnetul autobuzelor care frânează, toate zgomotele noi.

Secția de poliție. O fotografie a Laurei plecând de acolo, încercând să-și acopere fața.

— Te simți bine? aude ea glasul polițistei cumsecade.

Și imaginile de pe ecran se opresc dintr-odată. E numai ea pe ecran, ea, cea de pe scenă – o femeie cu înfățișarea unei păsări strălucind sub luminile scenei. Călătoria a ajuns în clipa de față.

Ce sunet să scoată pentru această clipă? Pentru clipa de la capătul călătoriei.

Laura tace.

Dar a uitat de aripi! Și cât muncise Benoît la aceste aripi! Ar fi trebuit să le deschidă. Cuprinsă de panică, Laura trage de sfori și aripile se întind ca un evantai – atât de puternic, încât aproape că o fac să-și ia zborul din leagăn.

Publicul exclamă de uimire. Ea se uită la chipurile oamenilor, în timp ce ochii lor se înalță către ea.

Și totuși, nu acesta este capătul călătoriei. Se gândește la Solomon. Cum își drege el vocea, stânjenit; cum oftează mulțumit; cum mormăie satisfăcut. Zdrăngănit de chitară. Fericirea acestei după-amiezi. Degetele mamei lui cântând magic la harpă. Valurile care se sparg de țărm, lângă casa lor. Pescăruși. Doar ei doi, singuri, n-au nevoie de nimeni și de nimic altceva. Nu este sfârșitul. E abia începutul.

Se gândește la Rachel și la copilașul ei frumos, la micuțul Brennan; și deodată i se aude plânsetul. Probabil că l-au adus în studio. Și Rachel și Susie vor fi stânjenite de felul în care plânsetul lui a întrerupt tăcerea de pe scenă, dar nimănui nu pare să-i pese; nimeni nu se uită în jur. Oamenii din public au chipurile inundate de zâmbete, în ochii celor mai mulți dintre ei s-au strâns lacrimi. Ce sunet minunat este plânsetul unui copilaș! Deloc trist. Laura ar putea să-l asculte la nesfârșit – și chiar îl ascultă ușor pierdută. Cu aripile desfăcute se leagănă încetișor, blând, în sunetul plânsetului de copil.

Se uită într-o parte și îi vede pe toți cei care au adus-o aici.

Bo lăcrimează.

Solomon o privește mândru, surâde, ochii îi strălucesc.

Bianca suspină.

Până și Rachel se luptă să-și stăpânească lacrimile. Îl zărește apoi pe micuțul Brennan dormind în brațele lui Susie; atunci realizează: nu fusese glăsciorul lui cel care se auzise, ci fusese vocea ei imitându-l. Ar fi trebuit să-și dea seama.

Colivia începe să coboare încetișor. Laura rămâne așezată în leagăn până când colivia atinge podeaua scenei. Peste public s-a lăsat o liniște mormântală. Și deodată, Laura nu știe ce ar trebui să mai facă – încă mai are cinci secunde de evoluție. Le vede pe ecranul de

deasupra scenei. Patru. Trei. Doi. La secunda unu, ușa coliviei sare în lături, automat.

Laura surâde. Ultima tușă a lui Benoît.

42

Laura și Alan stau în mijlocul scenei de la *StarrQuest*. Jack se află între ei doi, dar Laura se întinde și îl ia pe Alan de mână. Mâna lui e transpirată, iar pe cealaltă o ține ascunsă sub fustele credincioasei Mabel, care și-a acoperit ochii de emoție, în așteptarea rezultatului.

În spatele lor, ceilalți finaliști au rămas în întuneric; eliminați prin voturile publicului, și-au stins unul după altul luminile. Alice e încruntată. Gimnasta de doisprezece ani s-a certat deja cu părinții aflați în culise. Iar acum votul final se dă între Alan și Laura.

Tensiunea crește, dar Laura e stăpânită de un calm uluitor. A câștigat deja. A realizat tot ce și-a dorit, ba chiar mai mult. Și-a luat avânt. A atins culmi. Se simte eliberată, a pornit într-o nouă aventură, și-a schimbat viața. S-a ascuns atâta vreme, acum nu se mai ascunde.

Jack Starr rupe plicul auriu. Are picături de sudoare pe sprâncene și deasupra buzei de sus.

— Iar câștigătorii *StarrQuest* ediția 2016 sunt… ALAN ȘI MABEL!

Laura surâde. Ușa coliviei e deschisă. De-acum e liberă să plece.

Partea a patra

De la sfârșitul lunii iunie până la mijlocul lui iulie, cântecul masculului trece printr-o schimbare stranie. În această perioadă, face rar uz de puterea lui de a imita, și se concentrează pe redarea propriilor note și strigăte stranii, pe redarea cântecului nupțial al familiei sale, în triluri lungi, suave. Acest cântec este, fără îndoială, cel mai încântător din tot vastul său repertoriu, și în fiecare an, timp de cel puțin două săptămâni, își dă toată silința să atingă perfecțiunea, cântând iar și iar, de dimineață până seara. În această perioadă, masculul și femela nu se despart niciodată. Ei cutreieră pe același traseu prin pădure, ori sar de la o movilă la alta, iar la fiecare movilă masculul se oprește să se etaleze și să cânte.

Ambrose Pratt,
Trilurile păsării liră

43

Laura stă pe balcon, purtând un alt tricou al lui Solomon. Ține picioarele lungi încrucișate pe balustradă, iar între mâini strânge o ceașcă cu ceai verde. Solomon o privește de pe canapea, unde lenevește cu o chitară; ciupește ușor din corzi, ticluind un cântec nou, murmurând cuvinte când și când, încercând să le potrivească cu ritmul. N-ar fi putut face asta în fața lui Bo; avea mereu nevoie să fie singur, se intimida, dar compania Laurei are un efect liniștitor. Uneori Laura imită sunetul corzilor de chitară. Atunci Solomon se oprește și o ascultă cum încearcă de mai multe ori până când își perfecționează sunetul. El exersează la chitară, ea își exersează sunetele. Zâmbește și clatină din cap – ce ciudățenii încântătoare!

Laura deschide ochii și privește ziarul pe care Solomon i l-a pus alături. L-a simțit punându-l acolo, înainte de a se așeza pe canapea cu chitara lui. Citește titlul. SUPERBA PASĂRE LIRĂ.

— Mi-ai spus să nu citesc ziarele.

El continuă să piște corzile chitarei.

— Ar trebui să-l citești pe ăsta.

Cu un suspin, Laura își coboară picioarele de pe balustradă; trebuie să stea bine, cu tălpile pe pământ, pregătită pentru un posibil atac. Totuși, probabil scrie de bine dacă Solomon i l-a întins. Este un articol despre finala *StarrQuest,* semnat de criticul TV Emilia Belvedere. Laura trage aer în piept, de îmbărbătare, și începe să citească:

„Mama mea a fost moașă, dar mai degrabă se simțea atrasă de grădinărit. Își ocupa cea mai mare parte a timpului liber ducând un vajnic război împotriva buruienilor ivite printre crăpături ale pământului, pe pajiștea din fața casei. Lucra în genunchi, mormăind amenințări și vorbe urâte. Purtate de vânt, semințele de plante

sălbatice își găsesc adăposturi bune între crăpăturile și adânciturile pământului. Să le smulgi de acolo nu are niciun rost. Păpădia, ciulinii, neghina, talpa-gâștei, coada-șoricelului – cei mai mari dușmani ai mamei mele. Reflectez la această analogie îndeosebi atunci când mă gândesc la rolul pe care îl joacă un concurs de talente în societatea noastră. Jurații, căutătorii de talente nu sunt briza care poartă semințele. Seamănă oarecum mamei mele, prin aceea că observă și smulg, dar (la început) fără agresivitatea ori nervii ei. Scopul lor nu este de a anihila – deși acest lucru se întâmplă foarte des, ca rezultat al eforturilor lor. Ei văd un lucru rar, ceva frumos, dar într-un loc nepotrivit, și îl scot din rădăcini. Căutătorii așază aceste lucruri minunate într-un bol sau într-o vază dichisită, un loc din care să poate fi văzute de toată lumea. Și conving plăntuța că acolo e locul ei. O conving să se lupte cu toate celelalte plăntuțe care niciodată nu s-au mai luptat, fiecare păstrându-și locul în care s-a ivit de la început. Și aceasta e măiestria, dar și slăbiciunea concursului de talente. Căutătorii nu pot fi păstrători. Ei smulg plăntuța din rădăcini, o trag afară, o replantează și, curând, aceasta își pierde farmecul în noul loc în care e pusă. Nu poate crește sau înflori, și-a pierdut vigoarea. S-a risipit în marele necunoscut, într-o lume artificială, care nu o înțelege.

Obiectivul căutătorilor este de a pune plăntuța sub o rază de lumină, deși adesea raza e atât de strălucitoare, încât o copleșește sau o orbește.

Am disprețuit emisiunile televizate de descoperire a talentelor din momentul apariției lor. Îți descoperă un talent afișat într-un loc nepotrivit, hrănit, dacă se poate vorbi de așa ceva, într-un mod greșit. Poate că nu e vorba de oțet concentrat turnat peste aceste buruieni rare, în fața ochilor noștri, dar ar putea fi și așa. În acest an, un concurs de talente mi-a schimbat părerea; a descoperit cea mai

neobișnuită plănțuță, crescută și înflorită în cea mai îndepărtată crăpătură…

Alan și Mabel au câștigat pe merit *StarrQuest,* un număr agreabil, pe care îl ovaționezi, la care chicotești, nu poți să nu te simți mișcat de disperarea din vocea voalată; totuși, Pasărea Liră a fost cea care a răpit inima națiunii – corecție, inima întregii lumi. M-a transportat, în acea reprezentație unică, în copilăria mea… nu e ceva care mi se întâmplă des. De obicei, dorim să evadăm, să scăpăm de ceea ce știm foarte bine. Pasărea Liră m-a condus spre sinele meu.

Sunetele Păsării Liră au venit rapid, în valuri, uneori suprapunându-se unul peste celălalt ca prin minune, și de aceea este imposibil ca toată lumea să fi auzit totul, chiar și la reluare. Fiecare sunet îi vorbește fiecărui om în alt fel. În timp ce te confrunți cu efectele unuia dintre sunete, năvălește peste tine un altul. În interiorul meu, ușile s-au deschis, sentimentele au izbucnit într-un mod surprinzător, aici, acolo, peste tot. O palpitație în piept, o tresărire în stomac, un nod în gât, o pișcătură ca de lacrimi în ochi. Mi-am auzit copilăria, adolescența, tinerețea, feminitatea, căsătoria, maternitatea – totul în două minute. A fost atât de grozav, atât de copleșitor, că mi-am ținut respirația, iar lacrimile mi se prelingeau pe obraji, în timp ce urmăream o ființă legănându-se într-o colivie, spunându-ne povestea vieții ei. O viață în sunete, sunetele ei, dar părți dintr-o viață pe care o trăim cu toții. Ne-am reunit, ne-a adus împreună, o adunare colectivă de suflete și de gânduri.

Poate că au lipsit efectele speciale obișnuite unei astfel de finale; fără îndoială, mulți se pot plânge de absența efectelor pirotehnice, dar tocmai prin subtilitate această evoluție a fost atât de măreață. E nevoie de forță pentru atâta delicatețe, și cum la cârmă s-a aflat Benoît Moreau, ajutat de producătoarea documentarului, Bo Healy, acest lucru n-ar fi trebuit să ne surprindă. Și totuși, ne-a surprins.

Evoluția a surprins prin noblețe, emoție și căldură. A atins un punct sensibil, a transmis curaj, fragilitate și blândețe. S-a ridicat, a coborât, apoi s-a ridicat din nou. Sunete aspre în timpul unor imagini subtile, suspine blânde de acceptare atunci când se confrunta cu o tristețe de nesuportat.

Reprezentația Păsării Liră a fost captivantă, încântătoare, un moment real, nu doar magie la televizor, ci acel gen de magie care apare prea rar în viață. Indiferent ce s-a petrecut la *StarrQuest,* indiferent de ce conversații sau altercații au avut loc, a fost corect, just, necesar. O finală câștigată pe merit. Oamenii vor uita, așa cum se întâmplă de obicei, ceea ce au simțit în acele două minute. Poate că sentimentul acela s-a disipat în timp ce au pus ceainicul pe foc, sau au dus copiii la culcare, au trimis un mesaj sau au schimbat postul, dar l-au trăit în momentul acela, nu pot nega. S-a produs o schimbare, nu doar în cadrul concursului de talente, ci și în interiorul meu. În consecință, sunt critic de televiziune și femeie, în două feluri; cea care am fost înainte de a vedea interpretarea Păsării Liră și cea care am devenit după.

Să o întrebi pe Laura Button când și-a descoperit acest talent e ca și cum i-ai cere omului să lămurească clipa în care a încetat să mai fie maimuță. Face parte din evoluția ei. Știm cu toții că Laura a trăit într-un loc izolat cea mai mare parte a vieții, zece ani singură și șaisprezece ani înainte de asta într-o izolare relativă, doar cu mama și cu bunica ei. Se știe că animalele care trăiesc izolate atât de mult timp evoluează în moduri magnifice și neobișnuite. Cu Laura s-a întâmplat același lucru.

Trilurile Păsării Liră au călătorit repede și departe, în lung și în lat, de la o fisură, o crăpătură, până în adâncul inimii și minții umane.

Nu lumina reflectoarelor e cea care încurajează dezvoltarea, ci lumina soarelui. Iar aseară, Jack Starr a descoperit și el acest lucru.

Căutătorii au găsit-o, cei devotați, la fel ca mine, vor păstra darurile pe care ea ni le-a oferit. De acum, haideți să-i dăm pace, ca să poată zbura liberă.”

Laura termină de citit cu respirația întretăiată, cu ochii plini de lacrimi. Se întoarce spre Solomon care nu mai ciupește corzile, ci o privește.

Văzându-i reacția, chipul lui Solomon se luminează c-un zâmbet.

— Ți-am spus că e bun.

Se aude o bătaie în ușă. Duminica la zece dimineața – nu e obișnuit să aibă musafiri.

— Rămâi aici, îi cere protector, lăsând chitara la o parte.

Se duce tiptil până la ușă și se uită pe vizor. Este Bo.

— Laura, Bo e aici, o anunță grăbit, dându-i ocazia să se adune, înainte ca el să deschidă ușa.

— Bună, Bo, o salută el stânjenit, deschizând ușa și dându-și părul după urechi.

Bo măsoară dintr-o privire înfățișarea lui neglijentă.

— Sper că nu vă deranjez… Apoi o vede pe Laura pe balcon și pare ușurată că nu a dat peste o scenă jenantă. Pot să intru? Nu stau mult.

— Sigur, sigur.

Laura pune ceașca deoparte și se ridică de pe scaun.

— Nu te ridica pentru mine, flutură Bo mâna indiferentă, ușor stingherită să fie tratată ca oaspete, în ceea ce fusese casa ei cu câteva zile în urmă.

— Te rog, ia loc.

Laura trage al doilea scaun de pe balcon și i-l oferă. Bo se așază, iar Solomon face un pas înapoi. Ochii lui Bo cad pe articolul de ziar.

— Oh, bun, mă bucur că l-ai citit.

— A scris și despre tine. Îți mulțumesc, Bo. Apreciez tot ce ai făcut pentru mine în ultimele zile, zâmbește Laura.

Bo se îmbujorează.

— N-ar trebui să-mi mulțumești. Am făcut ceea ce trebuia. Mă rog… Ar fi trebuit să intervin mai devreme, însă n-am știut cum. Ai idee ce vei face de acum înainte? Sunt sigură că ai primit multe oferte.

Laura clatină din cap.

— Trebuie să mă gândesc bine la asta. Ai dreptate, am primit multe oferte. Chiar și de la un spectacol culinar, zâmbește ea.

— Ai fi grozavă la asta! râde Bo.

— Mi-ar plăcea să fac ceva legat de mersul la cules… în afara bucătăriei, începe Laura, dar vocea i se stinge treptat. De fapt, nu prea știu… Tot ce vreau să fac, tot ce mă reprezintă cu adevărat e acasă. Simt că nu pot avansa dacă nu mă întorc acolo. Vreau să stau de vorbă cu Joe. Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le discut cu el; am multe să-l întreb, multe să-i explic. Sunt sigură că suferă pentru ce a făcut Tom, dar eu îi pot explica multe lucruri și cred că îl vor ajuta. Și vreau să știi că voi respecta înțelegerea în ce privește documentarul tău. O să-mi țin promisiunea legat de asta, însă dacă Joe va sta vreodată de vorbă cu mine, cred că va trebui să fim doar noi doi.

— Doamne, Laura, se înțelege de la sine, gesticulează Bo. Am venit să-ți dau asta. Scoate un plic din poșetă și i-l întinde. L-am primit de la StarrGaze Entertainment.

Solomon privește plicul bănuitor. Nu vrea să vadă nimic de la StarrGaze în casa lui; deși în cele din urmă s-au purtat onorabil cu

Laura, nu are încredere în „ajutorul” pe care i l-ar oferi.

Bo simte ezitarea lui.

— Tot n-ai încredere-n mine, mormăie Bo trădată, dar și resemnată.

— Bo, spune el cu voce scăzută, nu e vorba de tine, ci de ei. Îmi pare rău. Sigur că te cred, în special după tot ce ai făcut în finală.

— Ți-a plăcut? întreabă Bo ușurată.

— La nebunie, dar ai folosit material din documentarul tău.

Ea ridică din umeri.

— Tot am drepturile pentru el, nu mai am exclusivitate, dar cred că pot să accept asta. Uite ce e, trebuia s-o fac. Ei nu mi-au dat voie, propriu-zis, înțelegi? Așa că…

— Nu vom sufla o vorbă, dă din cap Solomon, urmărind-o pe Laura cum întoarce plicul, iar apoi face ochii mari când vede ce scrie pe el.

— Ce e? întreabă el preocupat.

— De la Joe Toolin, ferma Toolin, Gougane Barra, citește Laura, după care scoate iute scrisoarea.

Solomon o privește pe Bo surprins.

Laura despăturește scrisoarea și îi tremură hârtia în mâini. Citește cu voce tare.

Pentru cei interesați:

Laura Button s-a născut în Gougane Barra, Co. Cork, Irlanda. Mama ei a fost Isabel Button (Murphy), iar tatăl ei a fost Tom Toolin.

A locuit cu Hattie Button și Isabel Button până la vârsta de șaisprezece ani, iar apoi s-a mutat pe pământurile mele, casa Toolin, ferma Toolin, Gougane Barra, Comitatul Cork, până de curând.

Sunt unchiul ei. Sper că asta e tot ce aveți nevoie pentru pașaport.

Îi urez noroc.

Joe Toolin

Laura ridică privirile spre Bo, cu ochii plini de lacrimi.

— Probabil că te-a auzit la radio, explică Bo. Jack spune că Joe a trimis asta, fără ca cineva de la agenție să i-o ceară. Ți-aș fi spus mai devreme, însă de-abia acum am aflat și eu.

Uitându-se mai pe îndelete la Bo, Solomon observă că are un aer împrăștiat, ceva neobișnuit pentru ea. Arată altfel, s-a grăbit. Este ora zece, într-o dimineață de duminică. A ajuns aici cât de repede a putut. Oare în ce împrejurări a aflat ea de scrisoare de la Jack, dând fuga aici, duminică dimineața? Începe să se simtă cuprins de gelozia aceea veche, ca o arsură în piept; și-o înăbușe însă, urându-se chiar și numai pentru că s-a gândit la așa ceva.

— M-am gândit că o să te ajute cu… opțiunile tale, zâmbește Bo.

— Da. Da, chiar mă ajută, îți mulțumesc foarte mult.

Laura se ridică și o strânge în brațe pe Bo. Rămân pe balcon îmbrățișate. Una plină de regrete, una recunoscătoare, una și-a răscumpărat vina, cealaltă s-a reabilitat. Amândouă recunoscătoare că se au una pe cealaltă.

Este șase seara când Solomon ajunge cu mașina la poarta de intrare a fermei Toolin din Gougane Barra. Joe ar fi putut fi oriunde pe pământurile lui muntoase; și atunci ar fi trebuit să-l aștepte toată ziua să se întoarcă, dar Laura are noroc. Joe repară gardul din fața casei lui.

Ridică privirea când mașina se apropie, mijește ochii, să vadă cine e înăuntru. Se uită urât, îngrozit – nu care cumva să apară alți jurnaliști care să-l scoată din sărite cu întrebări despre Pasărea Liră. Solomon coboară gemulețul și îi face cu mâna. Atunci Joe pare că se liniștește puțin. L-a recunoscut pe Solomon și i-a recunoscut mașina. Solomon oprește lângă casă.

— Stai cât vrei, îi spune Solomon Laurei. Oriunde vei decide să-ți ridici *movila,* te voi urma și te voi asculta.

Ea surâde.

— Îți mulțumesc, șoptește, aplecându-se spre el și cuprinzându-i chipul între palmele ei. Îl sărută pe bărbatul acesta pe care ea l-a urmărit și l-a adorat, în care a avut încredere și l-a urmat până ce s-a regăsit pe sine. Îndată ce iese din mașină, Ring și un nou cățeluș năvălesc în direcția ei, țopăind încântați în jurul ei. Solomon coboară și el din mașină și își sprijină coatele de plafonul autoturismului, urmărind-o.

Laura se urcă pe gardul din fața casei și merge pe versantul de munte, cu pletele în vânt, apropiindu-se de unchiul ei. Joe o privește, așteptând ca ea să-l salute, dar ea nu spune niciun cuvânt. În schimb, începe să-l ajute să repare gardul. Ridică un stâlp de lemn de jos și îl ține drept, astfel încât el să poată răsuci sârmele în jurul acestuia. Joe o măsoară cu privirea pentru o clipă, încercând să-și dea seama ce e cu ea și de ce a venit; apoi apucă sârma și încep să repare gardul împreună.

Rezumat

Când punem cap la cap lucrurile pe care le știm, pentru a încerca să înțelegem pasărea liră, suntem siliți să intrăm în ținutul cețos unde inteligența se desparte de instinct și se contopește într-o formă, indiferent cât de vagă, de conștiință spirituală.

Pasărea liră (menurul), așa cum am văzut, se supune de bunăvoie legilor, după un cod definit de principii călăuzitoare.

Are un simț puternic al drepturilor de proprietate și al valorilor.

Respectă drepturile teritoriale ale vecinilor și le apără pe ale sale.

Posedă puterea de a transmite ideile printr-o formă de limbaj.

Este monogamă și foarte credincioasă partenerului – aparent chiar (deși nu există dovezi concludente) și după ce partenerul ei a încetat din viață.

E foarte atașată de melodie, pe care o poate exprima în modul cel mai dulce cu o artă desăvârșită.

Dansează frumos și își acompaniază pașii cu o muzică vrăjită, ciudată, cu bătăi trepidante de ritm.

Este irezistibil atrasă de locuri extraordinar de frumoase, pline de grandoare, pline de cei mai frumoși arbuști înmiresmați.

Prin natura ei, este bună și prietenoasă și are o dispoziție sociabilă indiscutabilă.

Este capabilă de prietenie loială cu ființele umane, dar prietenia ei nu poate fi câștigată – așa cum se întâmplă în cazul altor creaturi sălbatice – prin oferirea de hrană.

Viața ei casnică este exemplară, niciodată afectată de certuri.

Ambrose Pratt,

Trilurile păsării liră

Mulțumiri

Mulțumită contemplărilor intuitive ale lui Ambrose Pratt în *Trilurile păsării liră,* am reușit să mă cufund în lumea acesteia, o pasăre mică, deosebită și neobișnuită, de care m-am îndrăgostit. Evidenta dragoste, interesul și admirația lui Pratt pentru pasărea liră, și *Pasărea Liră – pasăre cântătoare-minune a Australiei* de R.T. Littlejohns, mi-au permis să preiau caracteristicile și trăsăturile păsării liră pentru a o construi pe Laura, o femeie cu propriile triluri unice, puternice.

Mulțumiri enorme micii mele familii: David, Robin și Sonny. Mulțumesc pentru sprijinul, iubirea și energia voastră. Inima mea e împlinită datorită vouă tuturor.

Le mulțumesc frumoșilor mei părinți, Georgina, Nicky, prietenelor mele extrem de răbdătoare Marianne Gunn O'Connor, Lynne Drew, Martha Ashby, Liz Dawson, Charlie Redmayne, Kate Elton, Roger Cazalet, Tony Purdue, Mary Byrne, Ann-Marie Dolan și întregii echipe HarperCollins pentru creativitatea și susținerea oferite. Vă apreciez pe toți foarte mult.

Dragii mei cititori, vă mulțumesc că ați fost alături de mine într-o nouă aventură. Sper că ați savurat această călătorie la fel de mult ca și mine.

GRUPUL EDITORIAL ALL | Editura ALL

Cecelia Ahern

Pasărea Liră

În spatele traiului aparent simplu dus de doi frați gemeni, se găsește povestea incredibilă a unui copil din flori – o fată crescută într-ascuns și înzestrată cu talentul uimitor de a imita la perfecție orice sunet. Precum o pasăre liră. La vârsta de douăzeci și șase de ani, tânăra pășește în lumea divertismentului.

Un bărbat cu ambiții muzicale se resemnează într-o relație amoroasă în care viața privată și cea profesională nu se mai pot delimita una de cealaltă, și niciuna nu-l mai împlinește cu adevărat.

Această femeie și acest bărbat se întâlnesc și se îndrăgostesc. Dar le va fi dat cu adevărat să se iubească?

O crimă din trecut. O legătură secretă. O pasiune înfrânată. Până în clipa în care toate sunt date în vileag.

Pasărea Liră este o poveste de iubire trăită cu inocență într-o lume din care inocența lipsește cu desăvârșire.

www.all.ro
ISBN 978-606-783-093-4



{1} *The Lore of the Lyrebird* (în orig.) - carte scrisă de autorul australian Ambrose Pratt și publicată în 1933 (n.tr.)
{2} Legile penale (în irlandeză: Na Péindlíthe) - o serie de legi impuse în încercarea de a-i obliga pe catolicii irlandezi și pe disidenții protestanți să accepte Biserica din Irlanda. Au fost eliminate complet în 1920. (n.tr.)
{3} Hurling - sport irlandez asemănător cu hocheiul pe iarbă (n.tr.)
{4} Film de comedie din 1998, cu Eddie Murphy în rolul principal, interpretând rolul unui doctor care poate vorbi cu animalele (n.tr.)
{5} Scenă clasică din filmul *Taximetristul*. (n.tr.)
{6} Eroina filmului cu același nume, care, sătulă fiind de viața casnică pe care o duce, ajunge să vorbească cu pereții, (n.tr.)
{7} Firmă americană cu multiple canale de distribuție îmbrăcăminte, încălțăminte și accesorii (n.tr.)
{8} Compoziție a harpistului și compozitorului ceh orb Turlough Carolan care a trăit în Irlanda între anii 1670-1738 (n.tr.)
{9} Antrenorul echipei de fotbal a Irlandei la Campionatul Mondial din Italia în 1990 (n.tr.)
{10} în Campionatul Mondial de fotbal din Italia in 1990 (n.tr.)
{11} Comedie americană avându-i drept protagoniști pe detectivul de poliție Turner și pe câinele Hooch. (n.tr.)
{12} Sănătate în limba irlandeză (n.tr.)
{13} Respirație gură la gură - traducerea numelui firmei lui Bo (n.tr.)
{14} Film american de război (n.tr.)
{15} Se traduce ca „abator". (n.tr.)
{16} Film de comedie din 1984.
{17} Cântec clasic pentru copii, lansat de Bing Crosby în 1950 (n.tr.)
{18} Margaretă.